ଶୁଦ୍ରମୁନି ୰ ଶାରଳା ଦାସଙ୍କ କୃତ

ମହାଭାରତ

ପ୍ରକାଶକ- ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଷ୍ଟୋର ଅଲିଶା ବଜାର, କଟକ-୨

ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶାରଳା ଦାସଙ୍କ ବିରଚିତ

ଉଦ୍‌ଯୋଗ

(ନୂତନ ମୁଦ୍ରଣ)

ପ୍ରକାଶକ ଓ ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ -

ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଷ୍ଟୋର

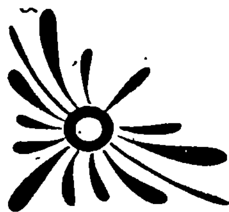
ପରିଚାଳକ -

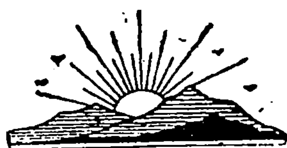
ଶ୍ରୀ ବିଦ୍ୟାଧର ସାହୁ

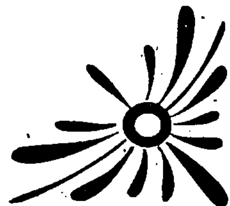
ଅଲିଶା ବଜାର, କଟକ - ୨

ଫୋନ୍ : ୦୬୭୧-୨୫୦୮୨୯୬

ମୂଲ୍ୟ: ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ମହାଭାରତ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବର

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
	୧୧୪

ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବର ସୂଚିପତ୍ର ସମାପ୍ତ

ମହାଭାରତ
ଉଦ୍ୟୋଗ ପର୍ବ

ନାରାୟଣଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟ ନରଂ ଚୈବ ନରୋତ୍ତମଂ
ଦେବୀଂ ସରସ୍ୱତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ତତୋଜୟମୁଦୀରୟେତ୍ ।।
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ଚୈବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ଚାନ୍ତେ ଚ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରିଃ ସର୍ବତ୍ର ଗୀୟତେ ।।

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରିନିଷ୍ଠିତଶୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧିଂ,
ଚର୍ମାମ୍ବରଂ ସୁରମୁନୀନ୍ଦ୍ରନୂତଂ କବୀନ୍ଦ୍ରଂ ।
କୃଷ୍ଣତ୍ୱିଷଂ କନକପିଙ୍ଗଜଟାକଲାପଂ,
ବ୍ୟାସଂ ନମାମି ଶିରସା ତିଳକଂ ମୁନୀନା ।

ଆଦୌ ତଦ୍ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରପଣ୍ଡୁ ଜନନଂ ଲାକ୍ଷାଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ତ୍ରୀହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମତ୍ସ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ତରଣଂ ସନ୍ଧିକ୍ରିୟା କୃଷ୍ଣଣଂ,
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ମହାଭାରତଂ ।।

ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରଥଜଳା ଗାନ୍ଧାରନୀଳୋତ୍ପଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବତୀ କୃପେଣ ବହନୀ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମାବିକର୍ଣ୍ଣ ଘୋର ମକରା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ତ୍ତିନୀ,
ସୋଽତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣା ଖଳୁ ପାଣ୍ଡବୈଃ ରଣନଦୀ ଯତ୍କର୍ଣ୍ଣଧାରୋ ହରି ।।

ହେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ତ୍ରୟୋଦଶେ ।
ପ୍ରବୃତ୍ତଂ ଭାରତଂ ଯୁଦ୍ଧଂ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦୈବତେ ।।
ଭାରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ମରଣମାତ୍ରେଣ ସର୍ବପାପୈଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ।।
ବ୍ୟାସ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପୌତ୍ରକମଲ୍କଷଂ ।
ପରାଶରାତ୍ମଜଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ତପୋନିଧିଂ ।।

ତତ୍ରଚବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତତ୍ର, ଗୋଦାବରୀ ତତ୍ର ସରସ୍ୱତୀ ଚ ।
ସର୍ବାଣି ତୀର୍ଥାନି ବସନ୍ତି ତତ୍ର ଯତ୍ରାଚ୍ୟୁତେଦାରକଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ।।

ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଜୟ ଗଣନାଥ ଶୁଭଫଳ ଦାତା
ଜୟ ବିଘ୍ନରାଜ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା ।
ମଙ୍ଗଳମୟ ପାର୍ବତୀ ସୁତ ଲମ୍ବୋଦର
ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ଗୋପ୍ୟ ହେଲା ଯାହାର ଉଦର ।
ଜୟ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ବଦନ ଜୟ ବିନାୟକ
ଜନକ ଅଟଇ ତବ ଦେବ ତ୍ରିଅମ୍ବକ ।
ସର୍ବଦେବାଗ୍ରେପୂଜ୍ୟ ତୁହି ଗଣନାଥ
ଶାରଳା ଦାସର ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମନୋରଥ ।

ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ପ୍ରବେଶ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସଞ୍ଜୟ ସମ୍ବାଦ ଓ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତଙ୍କର ଦୂତପଣେ ହସ୍ତିନା ଗମନ

ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମେ କରିଣ ଭକତି
ପଚାରନ୍ତି ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ନରପତି ।
ବିରାଟ ପର୍ବ ଶୁଣିଲି ପ୍ରସାଦେ ତୁମ୍ଭର
ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବର କଥା କୁହ ଅତଃପର ।
ସେହିକଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ହୋଇଣ ହରଷ ।
ଏହୁ ଅଟେ ଉଦଯୋଗ ପର୍ବର ବାରତା
ଯା ହେତୁ କଲେ ସଭାରେ ହୁଅନ୍ତି ବକତା ।
ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଶୁଣିଲେ ନରେ ହୁଅନ୍ତି ସର୍ବଜ୍ଞ
ଯାହା ପଢ଼ିଲେ ଦକ୍ଷତା ଲଭି ହୁନ୍ତି ବିଜ୍ଞ ।
ଉଦଯୋଗ ପର୍ବ ହୃଦଗତେ ଧ୍ୟାନକଲେ
ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ର ଜିତାହୋନ୍ତି ଅଭ୍ୟାସ କରିଲେ ।
ଉଦଯୋଗ ପର୍ବ ପଢ଼ି ବିକାଶଇ ବୁଦ୍ଧି
ଉଦଯୋଗ ପଢ଼ ନରେ ହେବ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ।
ଏ ପର୍ବେ ପଢ଼ିଲେ ସଦା ହୁଏ ଧର୍ମ ଉଦେ
ଏହାକୁ ଧ୍ୟାୟି ପାରିଲେ ଶାନ୍ତି ଜନ୍ମେ ହୃଦେ ।
ଉଦଯୋଗ ବୋଲିକରି ଭାରତ ଯେ ପର୍ବ
ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ମିଳେ ଏଥେଁ ସର୍ବ ।
ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଫଳ ପାଇ ଏଥେ ହୁଏ ପୁଣ୍ୟ
ଆୟୁଷ ଧନ ସନ୍ତାନ ହୁଅଇ ବର୍ଦ୍ଧନ ।
ଉଦଯୋଗ ପର୍ବ ପୁଣି ଅଟେ ଦିବ୍ୟବାଣୀ
ସୁବୁଦ୍ଧି ସୁବିଜ୍ଞ ହେବ ନରେ ଏହା ଶୁଣି ।
ପାଣ୍ଡବେ ବାହାର ହେଲେ ଶୁଭେ ମତ୍ସ୍ୟଦେଶୁ
ଆକାଶେ ମଙ୍ଗଳ ଶୁଭେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆସୁ ।
ବିରାଟ ଯେ ଆଗୁଆଣି ହେଲେ ଦଣ୍ଡ ଘେନି
ପଞ୍ଚାଳ ସୁତ ଶିଖଣ୍ଡୀ ପଛେ ଭାଇ ବେନି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ଦ୍ରୌପଦୀ ଦୁହେଁ ହେଲେ ସମ୍ଭାଷଣ
ପାଞ୍ଚାଳିକି ପ୍ରବୋଧିଲେ କରି ସମାର୍ଜନ ।
ଗୋପାଳୀ ନଦୀକୂଳରେ ବିରାଟ ପ୍ରବୋଧି
ବହୁତ ବିନୟୀ ରାଜା ହେଲା ଯଥାବିଧି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଦେବ ବହୁତ ବଚନ ପ୍ରକାଶି
ବୋଇଲେ ଶୁଭେ ରାଜ୍ୟକୁ ବାହୁଡ଼ି ଯାଅସି ।
ବିରାଟ ପ୍ରଣାମ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାୟେ
ବୋଇଲାକ ମୁହିଁ ଯିବି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯାଏ ।
ତହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ସମଦଣ୍ଡ ଗଲେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୋପିବ ଯେ ଥାଟକୁ ଦେଖିଲେ
ସୋଦର ପାଇଁ ବୁଲିଲି କାଳକ ମୁଁ ବନେ
ଧର୍ମ କିପାଇଁ ଲଙ୍ଘିବୁ ପୁଣି ଅଳ୍ପଦିନେ ।
ଶାନ୍ତିରେ ଥିବା କିପାଇଁ ଅରଜିବା କଳି
ଅଷ୍ଟାବଧାନରେ ସିନା ଶତ୍ରୁକୁ ସମ୍ଭାଳି ।
ବିରାଟ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଗଲେ ଯହୁଁ ସୈନ୍ୟ ଘେନି
ଚଳିଲେ ପାଣ୍ଡବଗଣ ଦିବସ ରଜନୀ ।
ପଞ୍ଚତ୍ରିଂଶ ଦିନେ ହେଲେ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
ନଗ୍ର ଭିତରେ ରହିଲେ ତହୁଁ ବୀରପାର୍ଥେ ।
ଭୀମସେନ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଯିବା ଆସ୍ଥାନକୁ
ଦେଖିବାକୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭୀଷ୍ମ ଯେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆଗେ ଜାଣିବା ତଦନ୍ତ
ବାର୍ତ୍ତାପାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରଇ କେମନ୍ତ ।
ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସଭାରେ ଆସ୍ଥାନେ
ବାର୍ତ୍ତାପାଇ ଜଣାଇଲେ ଦେଶାଉରମାନେ ।
ପାଣ୍ଡବ ଆଗତ ବୋଲି ଜଣାଇଲେ ପାଶ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ଆସିଣ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଚାରମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣି
ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲା ତହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସେ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି କେତେ ।
ଡଗର ବୋଇଲା ଦେବ ଶୁଣ ମହାମତି
ଅଧବାଟୁଁ ଫେରିଗଲା ବିରାଟ ନୃପତି ।
ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ପାଞ୍ଚ ଜଣ ପୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ
ପାଞ୍ଚାଳ କୁମାରୀଙ୍କର ଛନ୍ତି ବାଳସୁନୁ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ସୁଭଦ୍ରା ପୁଣି ଉତ୍ତରା କୁମାରୀ
ଏହାଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ନାହିଁ ସଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କରି
ସଞ୍ଜୟ କହିଲା ଯାଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ
ପାଣ୍ଡବେ ଉଦୟ ହେଲେ ପୂର୍ବ ଉପଯୋଗେ ।
ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ କରିବା କେମନ୍ତ
ଭୋ ଦେବ ପୁରୁଷ ଏଥେ ହୁଅ ଉପଗତ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଣ୍ଠେ ବିଜେ ହୁଅ ବାକ୍ୟଦେବୀ
ପାଣ୍ଡବ କୌରବ ପ୍ରୀତି ହେଉ ଯେହ୍ନେ ଭାବି ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ଦେବ ନ କର ସନ୍ତାପ
ଧର୍ମ ଅବଶେଷେ ଆସି ହେଲା ବହୁପାପ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୃଦଗତେ ଭାବିଲା ଅନୀତି
ଆବର କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ କାହିଁ ଲୋଡ଼ୁ ପ୍ରୀତି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ତୁହି ଶୁଣରେ ସଞ୍ଜୟେ
ବହୁକାଳ ବଞ୍ଚାଇଲେ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ପୋଏ ।
ପୂର୍ବେ ବିଶ୍ୱାବସୁ ରାଜା ହୋଇଥିଲା ସ୍ୱର୍ଗେ
ଭୂତପତି ହେଲା ସେହୁ ଦୁର୍ବାସାଙ୍କ ରାଗେ ।
ଏ ମହୀ ସ୍ଥଳରେ ରାଜ୍ୟ କଲା ଏକ ମନୁ
କାଳେ ଉତପତ୍ତି ହେଲେ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ସୂନୁ ।
ଗତବାକ୍ୟ ପାଇଁ ଯାଇ ଦୁର୍ବାସା ସେବିଲେ
ପିତାଙ୍କୁ ଘେନିଣ ସ୍ୱର୍ଗପୁରରେ ବସିଲେ ।
ଆହୋ ସଞ୍ଜୟ ଏରୂପେ କହିଲୁ ତୁ ଯହୁଁ
କୋପକଲି ପରମାର୍ଥେ ମୋତେ କହୁଁ କହୁଁ ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ବିଦୁରରେ ତୋହର ଭାରତୀ
ବୋଇଲୁ ପୁତ୍ରବଧରେ ଶୋକ ହେବ ଅତି ।
ଶୁଣି କୋପକରି ତୋତେ ପ୍ରହାରିଲି ପାଦେ
ଏ ବଂଶ ବୁଡ଼ିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ବିବାଦେ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଲେ ପ୍ରକାଶ ନ କର ଏ କଥା
ଆପଦ ଚିନ୍ତିବା ଭଲ ନୁହଇ ସର୍ବଥା ।
ଆଗେ ଯାହା ଅରଜନ୍ତି ତାକୁ କର୍ମ ବୋଲି
ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଏହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖିଲି ।
ପାଣ୍ଡବେ ମିଳିଲେ ଯହୁଁ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
ଶୁଣି ଲକ୍ଷେଦ୍ୱିଜ ଘେନି ବିଜେ ପୁରୋହିତ ।
ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ଦେଖି
ଉଠିଲେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଆସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷି ।
ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଇ ତାଙ୍କୁ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା
ଅନେକ ଧର୍ମ କାର୍ପଣ୍ୟ ହେଲେ ଧର୍ମରାଜା ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଇତା ନେଇ ଲମ୍ୱାଇଲେ ହୃଦେ
ବୋଇଲେ କଷ୍ଟୁ ତରିଲୁ ତୁମ୍ଭରି ପ୍ରସାଦେ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆସନେ ନେଇ ବସାଇଲେ ରାୟେ
କୁଶଳ ପୁଚ୍ଛିଲେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ବିନୟେ ।
ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ ବାବୁ କହ ତୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
ଭାଇ ଘେନିଯିବୁଟି କି ହସ୍ତିନା ସଭାକୁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦେବ ଏହା କି ଉଚିତ
ବହୁକାଳ ବଞ୍ଚିଲି ମୁଁ ଦୁର୍ଗମ ବନସ୍ତ ।
ସେ ମୋର ସୋଦର ସିନା ମୋ ପାଶେ ଆସନ୍ତା
ତେବେ ମୁଁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ତା ମନେ ଅହନ୍ତା ।
ତୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣ କିସ କହିବି ମୁଁ ତାହା
ପାପବୁଦ୍ଧି ଆଚରିଲା ମୋର ନରନାହା ।
ଅଭାବ ସୋଦର ପୁଣି ଅଭକତ ବାଳ
ଅନ୍ୟାୟୀ ଭାରିଯା ଜାଣ ବିପଦର ମୂଳ ।
ଅଭାବ ମଇତ୍ର ଆଉ ଦୁଷ୍ଟ ସୂପକାର
କଳହ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ନିଶ୍ଚେ ଆୟୁହର ।
କାଳରୁଦ୍ର ଦେବତାଦି ଦୈତ୍ୟଭୋଗୀ ତୀର୍ଥ
ପଣ୍ଡିତଜନେ ଏହାଙ୍କୁ କରନ୍ତି ତ୍ୟକତ ।
ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ ବାବୁ ପଣ୍ଡୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଏକ ଆତ୍ମା ତହୁଁ ଜାତ ତୁମ୍ଭେ ଭାଇ ଅଟ ।
ନୀର କ୍ଷୀର ପରକାରେ ଅଟଇ ଅଭେଦ
ମିଶିପାରିଲେ ହୁଅନ୍ତା ବହୁ ସୁଖପ୍ରଦ ।
ବିଶେଷ ସାନ ବୟସେ ସେହୁ ମତ୍ତଗର୍ବ
ତାଙ୍କର ଦୋଷ ଉପେକ୍ଷା କରିବୁ ତୁ ସର୍ବ ।
ଧର୍ମ ବୋଇଲେ ତେମନ୍ତ ଭାଇ ପୋଡ଼ୁ ପୋଡ଼ୁ
ଭୁଞ୍ଜି ବସାଇ ଭୀମକୁ ଦେଲେ ବିଷଲଡ଼ୁ ।
ଭୋଜନକାଳରେ ବିଷ ଘାରେ ଯେତେବେଳେ
ରାତ୍ରେ ବାନ୍ଧି ମେଲିଦେଲେ ନେଇ ସିନ୍ଧୁ ଜଳେ
ଜତୁଗୃହ ବାରୁଣାରେ କରାଇଲେ କୂଟେ
ଜଉ ସଜଳସ ଗୁଆଘୃତ ଛଣପଟେ ।
ରାତ୍ରିକାଳରେ ସେ ଗୃହ ଦେଲେ ଭସ୍ମକରି
ଧର୍ମ ବଳରେ ଅଇଲୁ ତହିଁରୁ ଉବୁରି ।
ପୁଣିହିଁ କପଟ ପାଶା ଭିଆଏ ଶକୁନି
କୂଟ କପଟରେ ରାଜ୍ୟ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଗଲେ ଘେନି
ପୁଣି ବସାଇଲେ ମୋତେ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ
ଦୁଃଶା ଯାଇ ଧରିଆଣେ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ବଳେ ।
ମହାସତୀକୁ ଧରିଣ ବିବସନ କଲେ
ଧର୍ମବଳରେ ଦ୍ରୌପଦୀ ତହୁଁ ଉବୁରିଲେ ।
ଘୋଷଯାତ୍ରା କରିଗଲେ କାମ୍ୟକ କାନନେ
ଅତି ଝିଙ୍ଗାସ ସହିଲେ ନାହିଁ ଦେବମାନେ ।
ଚିତ୍ରସେନ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ବାନ୍ଧିନେଲା ରାଗେ
ଗନ୍ଧର୍ବଙ୍କୁ ଜିଣି ପାର୍ଥ ଆଣିଲାକ ବେଗେ ।
ପାଞ୍ଚାଳ ଦେଶେ ନ କଲେ କେଉଁ କେଉଁ କଥା
ତୁମ୍ଭେ ତାହା ଶୁଣିଅଛ ଯେମନ୍ତ ବାରତା ।
ବନୁ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ନିଏ ଜୟଦ୍ରଥ ବଳେ
କେତେ ଦୁରାପଦ କଥା ସହିଛି ମୁଁ କାଳେ ।
ବିପତ୍ତି ପଡ଼ଇ ଯେବେ ଧର୍ମକଥା କହୁ
ବେଦଶାସ୍ତ୍ରମାନ ସତ୍ୟ ହୋଇବ ବା କାହୁଁ ।
ରାଜକୁଳେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଏମନ୍ତ ଅବସ୍ଥା
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପ୍ରୀତି ହେବ କି ସର୍ବଥା ।

ପଶ୍ଚିମେ ଆଦିତ୍ୟ ଯେବେ ହୋଇବଟି ଉଦେ
ପୂର୍ବରେ ଅସ୍ତ ହୋଇବେ ଯଦ୍ୟପି ସେ ହାଦେ
ଚନ୍ଦ୍ର ନଷ୍ଟହୁଏ ଯେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ତିଥିରେ
ଜଳ ପ୍ରଳୟରେ ଭୂମି ନାଶ ଯାଇପାରେ ।
ଧାତ୍ରୁ ବାଦ୍ୟ ପୁରୁଷ ଯେ ସୃଜେ ଅନ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି
ପର୍ବତ ଉପରେ ଯେବେ ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ ଫୁଟି ।
ଜଳ ଉପରେ ଯଦ୍ୟପି ଭାସିବ ପଥର
ସୋଲ ବୁଡ଼ିଯିବ ଜଳେ ନୋହିବ ଗୋଚର ।
ସ୍ତିରୀ ହୋଇବ ପୁରୁଷ ଦିବସ ରଜନୀ
ଜଳ ଯେ ଅଗ୍ନି ଶୀତଳ ହୋଇବ ବହନି ।
ଯଦ୍ୟପି ଏ କଥାମାନ ସତ୍ୟହିଁ ହୋଇବ
ତେବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଥା ଅନ୍ୟଥା ନୋହିବ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ ବିବାଦୀ ନୁହଇ
ତେବେ ନିରଞ୍ଜନ ଥାଳେ ବିଷ ମୁଁ ଭରଇ ।
ଶିବ ଦ୍ରୋହୀ ହୋଇବଇଁ ଲଙ୍ଘିଲେ ନିୟମ
ନିଶ୍ଚୟ ସଂକଳ୍ପ ମୋର ହୋଇଲା ସଂଗ୍ରାମ ।
ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ ବାବୁ ଧର୍ମକାଳ ଗଲା
ସହଦେବ ବୋଲେ କଳି ନିକଟ ହୋଇଲା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ପୁଣି ଶୁଣ ପୁରୋହିତେ
ହସ୍ତିନା ଗମନ କର ତୁମ୍ଭେ ମୋ ନିମନ୍ତେ ।
ସମ୍ପଦ ମାଡ଼ି ବସିଲା ମୋର ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ବିଚାରେ ପୁରୋଧା ମୋତେ ହୋଇଲା ଅରଷ୍ଟି
ପୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ ଜଣାଇବ ଯାଇଁ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟଖଣ୍ଡି ଦେଉ କୁରୁସାଇଁ ।
ତୁମ୍ଭେ ପୁରୋଧା ଆମ୍ଭର ଗୁରୁଙ୍କର ଗୁରୁ
ବୁଝାଇ କହିବ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦୟା କରୁ ।
ପୁରୋଧା କହିଲେ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ତୋରବୋଲେ
କି ବୋଲିବୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିଷେଧ କରିଲେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ବା କିସ
ନାସ୍ତି ବଚନ ବୋଇଲେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଆସ ।
ମେରୁଶୂଳ ଦେଲା ଏହି କୁଣ୍ଡଳ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
ଅପୂର୍ବ ପଦାର୍ଥ ଏହା ଦେବଟି ପିତାଙ୍କୁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ନିରାଧାର ବଚନକୁ ଶୁଣି
ପୁରୋହିତ ଚଳିଗଲେ ଦୂତରୂପେ ପୁଣି ।
ସଙ୍ଗେ ଘେନିଣ ଚଳିଲେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ
ହସ୍ତିନାପୁରରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବସିଅଛି ସମ୍ଭର୍ବ ଆସନେ
କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶାସନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି ଏମାନେ ।
ପୁରୋହିତ ପ୍ରବେଶିଲେ ନିକଟରେ ଯାଇଁ
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଶକୁନି ରାଜାକୁ କହଇ ।
ଦେଖ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ଆସୁଛି କାହିଁକି
ଏ କଥା ବିଚାର କରି ଜାଣିଲ କି ଦେଖି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଅଟୁ ପଣ୍ଡିତ ସୁଧୀର
ତୋତେ ସିନା ସବୁକଥା ହୁଅଇ ଗୋଚର ।
ଶୂରବନ୍ତ ଗୁଣବନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା
ଅଦୃଷ୍ଟିକୁ ଦୃଷ୍ଟିକରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଧାତା ।
ଶକୁନି ବୋଲଇ ବୁଝ ହୃଦୟ ନିବେଶି
ଦୂତପଣେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯାକୁ ଅଛି ପେଷି ।
ଏହି ଯେ ପ୍ରମାଣ କଥା ହୋଇବ ଯୁକତେ
ଏହୁ ଆସୁଅଛି ଗ୍ରାମ ମାଗିବା ନିମନ୍ତେ ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ଯହୁଁ ଏ ସନ୍ଦେଶ
ଧୌମ୍ୟପୁରୋଧା ଆସ୍ଥାନେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ବସିବାପାଇଁ ଆସନ ଦ୍ୟନ୍ତେ କୁରୁରାୟେ
ମାଡ଼ି ବସିଲେ ପ୍ରୋହିତ ମୃଗ ଛାଲଟିଏ ।
କଲ୍ୟାଣ କରି କହନ୍ତି ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ
ଆମ୍ଭର ଆୟୁଷ ଘେନି ବର୍ତ୍ତ ଶତ ଭ୍ରାତ ।
ସବୁ କୁଶଳ ବୋଲିଣ ବୋଲେ କୁରୁରାଣ
ତୁମ୍ଭେ ଆସିଅଛ ଏଥେ କେବଣ କାରଣ ।
ପ୍ରୋହିତ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ବନବାସ ଦୁଃଖ ସାରି ଆସିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ବାହାରେ ବାହାରେ ଆସିଛନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
କେଉଁପରି ଛନ୍ତି ତାହା ଦେଖିବା ବିହିତ ।
ତୋହର ସେ ନିଜରାଜ୍ୟ ଅଟେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
ତୋର ତହିଁକି ଯିବାର ଅଟଇ ଉଚିତ ।
ବାବୁ ସୁଧା ବିଷ ଦୁଇ ରସନା ଭାଷଇ
ସତ ଛାଡ଼ି ଅସତକୁ ଯିବା କାହିଁପାଇଁ ।
ବାବୁ ଧର୍ମପଥେ ଥିଲେ ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
କଦାଚ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ନ ପଡ଼େ ଆପଦ ।
ସୋଦରଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିଲେ ଉପୁଜଇ ଧର୍ମ
ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଅଟଇ ଏ କର୍ମ ।
ଉଠ ଉଠ ବାବୁ ଚାଲ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଯିବା
ଗୌରବେ ପାଣ୍ଡବଗଣେ ଘେନିଣ ଆସିବା ।
ବଂଶେ ଦକ୍ଷ ପୁତ୍ର ସିନା ବଂଶ କରେ ରକ୍ଷା
ଇହ ପରଲୋକେ ତାକୁ କରନ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ।
ଏକଥା କହିଲୁ ହୋଇ ତୁମ୍ଭର ଯେ ଗୁରୁ
ପରମ ଗତି ପାଇବୁ ଯେବେ ଏହା କରୁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଗୁରୁ ଏବେ ରୁହ ରୁହ
ପାଇଲୁ ବାରତା ପୁଣି ଆଉ ଯେ ନ କୁହ ।
ପେଷିଅଛି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯହିଁର ନିମନ୍ତେ
ନିଶ୍ଚୟ କରି ସେ କଥା କୁହ କିନା ମୋତେ ।

ପ୍ରୋହିତ ବୋଇଲେ ତୁହି ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣ
ପର ମନ ଜାଣନ୍ତା ତୁ ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ।
ତୁହି ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ନ ଗଲୁ ପାଛୋଟି
ତେଣୁ ସନ୍ତାପ ପାଇଲେ ମନରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ଅନେକ ପୁରଃସରିଣ କହିଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟଖଣ୍ଡି ଦିଅ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
ଏକା ଗ୍ରାମକରେ ଥିବେ ଏ ସକଳ ପ୍ରାଣୀ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ମୁକୁଟ କମ୍ପେ ତାହା ଶୁଣି ।
ବୋଲେ ପୁରୋହିତ ତୁମ୍ଭେ ବଂଶର କାରଣ
ଏପରି ଅନ୍ୟାୟ କଥା କହ ଅକାରଣ ।
ତୁମ୍ଭେ ବୋଲି ଏଡ଼େ କଥା କହିଲ ଏ ସ୍ଥଳେ
ଆନ ହୋଇଥିଲେ ଶିର ଛେଦନ୍ତି ମୁଁ ହେଳେ ।
ତୁମ୍ଭେ ପୁରୋହିତ ଯେବେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲ
ଉଭୟ କୁଳ ମଙ୍ଗଳ ମନେ ନ ଚିନ୍ତିଲ ।
ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ ବାବୁ ଉତ୍ତମ ବିଚାର
ଗୁଣବନ୍ତ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ତୁ ତୋ ଜୀବନ ସାର ।
ଦୁଇ ଭାଇ ଯେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ବୋଲକଲେ
ବଂଶ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଅନ୍ତା ଦିନ ଯାନ୍ତା ଭଲେ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲାଉ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୋର ବାକ୍ୟ
ଜାଣିଲି ଏବେ ତୁ ଅଟୁ ବଡ଼ ଅବିବେକ ।
ଏକ ପଡ଼ାଏ ପାଆନ୍ତା ଯଦ୍ୟପି ଯୁଧିଷ୍ଠି
ସକଳ କୁଶଳ ହୋନ୍ତା ଘୁଞ୍ଚନ୍ତା ଅରିଷ୍ଟି ।
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣ ଭୂରିଶ୍ରବା ସମସ୍ତେହିଁ ଅଛ
ଆମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ସୁମରିବ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପଛ ।
ଏତେ ବୋଲି ପୁରୋହିତ ଉଠିଲେ ଆସ୍ଥାନୁ
ନାସିକାରେ ହସ୍ତ ଦେଇ ହସେ କୁରୁସୂନୁ ।
ବହୁ ବୁଝାଇ ଉଠିଲେ ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ
ମୂର୍ଖ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲାନାହିଁ କର୍ଣ୍ଣପାତ ।
ଲଜ୍ଜାପାଇ ଚଳିଗଲେ ତହୁଁ ପୁରୋହିତ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ଯାଇଣ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
ମନ ମଧରେ ବିରସ ହର୍ଷଭାବ ନାହିଁ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଜାଣିଲେ ତାଙ୍କ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ବିରସ ଦେଖି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଧର୍ମରାଜ
ସୁସିଦ୍ଧ ପ୍ରାୟ ନ ଦିଶେ ନିଶ୍ଚେ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ।
ମନ ବିରସେ ବୋଲନ୍ତି ପୁରୋଧା ବ୍ରାହ୍ମଣ
ଯେ ଯାହାର କର୍ମଫଳ ଭୁଞ୍ଜି ଦୁଇଜଣ ।
ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କରିବାର ଯାର ଅଟଇ ପ୍ରକୃତି
ସର୍ବଦା ଇଚ୍ଛଇ ସେ କି ଲଭିବାକୁ ଶାନ୍ତି ।
ସଂକ୍ଷେପଭାବେ ଧର୍ମଙ୍କୁ କହିଲେ ସେ ଧୌମ୍ୟ
କଉରବେ ପାଣ୍ଡବେ କି ଆଉ ହେବେ ସାମ୍ୟ
ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ତୋର ଯେବେ ଅଛି
ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗର ସମାଧାନ ନ ହୋଇଲେ କିଛି ।
ତୁ ଯେବେ ସହିବୁ ତେବେ ରହିବଟି ବଂଶ
ନ ସହିଲେ ଦୁଇକୁଳ ନିଶ୍ଚେ ଗଲେ ନାଶ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୋତେ ଯେବେ ଦଶବର୍ଷ
ପିତା ପଣ୍ଡୁ ମହାରାଜା ପ୍ରାଣେ ଗଲେ ନାଶ ।
ଉଣେଇଶ ବର୍ଷେ ଜତୁଘରେ ବିଦାକଲେ
ପଞ୍ଚବିଂଶ ବର୍ଷେ ତହୁଁ ଉବୁରିଲୁ ଭଲେ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ବରଷ ଆମେ ହେଲୁ ବନବାସୀ
ପାଞ୍ଚାଳୀକୁ ଲାଭ କଲୁ ମହାଲାଖ ନାଶି ।
ତହିଁ ଉତ୍ତାରୁ ଯେବେ ମୁଁ ଅଇଲି ରାଜ୍ୟକୁ
ପୁଣିହିଁ ପଶି ନ ଦେଲେ ମୋତେ ହସ୍ତିନାକୁ ।
ସମୟେକ ରହିଲି ମୁଁ ବାରୁଣା ନଗରେ
କପଟ ପଶା ଖେଳାଇ ମୋ ସର୍ବସ୍ୱ ହରେ ।
ପୁଣିହିଁ ବାରବରଷ ବୁଲି ଘୋରବନେ
ବର୍ଷେ ତେରଦିନ ପୁଣି ରହିଲୁ ଗୋପନେ ।
ହେ ପୁରୋଧା ଯେତେ ଦୁଃଖ ସହିବା ସ୍ୱଭାବେ
ପଞ୍ଚାବନ ବର୍ଷ ମୋତେ ହେଲା ଆସି ଏବେ ।
କି ଅଶୁଭ କାଳେ ରାଜା ହୋଇଲୁ ଏଠାୟେ
ଅନର୍ଥ ଦିଶଇ ମୋତେ ଶୁଭଯୋଗ ପ୍ରାୟେ ।
ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥାଅ ହେ ପୁରୋଧା ଧୌମ୍ୟ
ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ରତ ହୋଇଲା ମୋହର ସଂଗ୍ରାମ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯେଉଁ ମଣି ତାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ
ତାହା ପୁରୋହିତ ପୁଣି ଲେଉଟାଇ ଦେଲେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମନମଧେ ବହି ଅତି ତମ
ମନ୍ଦିରକୁ ଚଳିଗଲେ କରି ନିତ୍ୟକର୍ମ ।
ଭକତ ବତ୍ସଳ ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ
ତ୍ୱରିତରେ ଫେଡ଼ିଦିଅ ଭକ୍ତର ଆରତ ।
ଆହେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭୁ ଦୀନ ଉଦ୍ଧାରଣ
ଶମନ ଦାଉରୁ ମୋତେ କର ପରିତ୍ରାଣ ।
ଅଭୟ ଚରଣେ ପ୍ରଭୁ ପଶିଣ ଶରଣ
ଶାରଳା ଦାସ କରଇ ଭାରତ ରଚନ ।

ବିଦୁରଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନିକଟେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ, ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ସମର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଓ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର, ଭୂରିଶ୍ରବା, ବିଦୁର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଙ୍କୁ ପଡ଼ା ପ୍ରାର୍ଥନା

ଏଥୁଅନ୍ତେ ପଚାରିଲେ ବିଲଙ୍କାର ପତି
ନିବେଦନ ଘେନ ମୋର ଆହେ ମହାମତି ।

ଅଜାତଶତ୍ରୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ହେଲେ କୋପମନ
ଶୁଣି କିସ କଲା ପୁଣି ସେ ଅନ୍ଧ ରାଜନ ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମୋ ଚିତ୍ତ ବଳଇ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
ରଜନୀ ପ୍ରଭାତ ହେଉ ଅନ୍ଧ ନରପତି
ବିଦୁରକୁ ଡକାଇଲେ ଆପଣାର କତି ।
ବୋଇଲେ ଯାଅ ବିଦୁର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତହିଁ
ଧର୍ମ ଆଶ୍ରେ କରି କାଳେ ଥାଉ ତହିଁ ରହି ।
ପଣ୍ଡିତ ଜନ ଯଦ୍ୟପି ଅନ୍ୟାୟୀ ହୋଇବ
ନ ସହିଲେ ସେହୁ କାହିଁ ପୃଥିବୀ ରହିବ ।
ମୂର୍ଖ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସିନା ଲଙ୍ଘିଲା ତାହାକୁ
ସେ ସମସ୍ତ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ଦୁହିଁଙ୍କର ମତ୍ତଗର୍ବ ଶାନ୍ତି ହେବାଯାଏ
ଅପେକ୍ଷା କରି ରହନ୍ତୁ ଦିବସ ଥୋକାଏ ।
ଅନେକ ପ୍ରବୋଧବାକ୍ୟ କହେ ତିଆରିଣ
ଉଭୟ କୁଳ ଯେମନ୍ତ ହେଉ ସୁରକ୍ଷଣ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ବିଦୁର ମହାତ୍ମା
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ଚଳଇ ଭାରତର ବ୍ରହ୍ମା ।
ଉଦୟ ଯେ ଦିନକର ବେଳ ପାଞ୍ଚଘଡ଼ି
ବିଦୁର ଭେଟିଲେ ତହିଁ କାଳବେଳ ଛାଡ଼ି ।
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିକରି ଦେବ ଧର୍ମରାୟେ
ଆପଣା ସଭାରେ କରିଅଛନ୍ତି ବିଜୟେ ।
ଦେଖି ଆସ୍ଥାନ ତେଜିଲେ ଧର୍ମଙ୍କ କୁମର
ଭାଇଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି କଲେ ନମସ୍କାର ।
ଯଥାବିଧି ମାନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କଲେ ଧର୍ମରାୟ
ସଭାରେ ବସିଲେ ଅମ୍ବୁବତୀର ତନୟ ।
ଭୀମ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ଘେନି
କୁଶଳ ବାରତା ଧର୍ମ ପଚାରିଲେ ପୁଣି ।
ସମସ୍ତ କୁଶଳ ବୋଲି ବିଦୁରେ ପ୍ରକାଶି
ଶୋକଭରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଦୁର ସମ୍ଭାଷି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାତ ବନେ ଥିଲି ସୁସ୍ଥ
ରାଜ୍ୟେ ଆସି ଏବେ ମୁହିଁ ହେଉଅଛି ବ୍ୟସ୍ତ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଯେବେ ବନେ ସୁଖେ ଥିଲ
ଝିଙ୍ଗାସ ସହିବା ପାଇଁ କିପାଇଁ ଅଇଲ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାତ ହେଲି ବନବାସୀ
ତଥାପି କୌରବେ ଯାଇ ଆସନ୍ତି ଝିଙ୍ଗାସି ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ବାବୁ ମହତ ଜନଙ୍କୁ
ଧର୍ମରେ କଷଣ ପଡ଼େ କହୁଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ତୁହି ମହତ ବିବେକ ଅଟୁ ଧର୍ମଶୀଳ
ସୁଜ୍ଞାନ ସୁବୁଦ୍ଧି ତୋର ଅଟେ ସର୍ବକାଳ ।

ଆଉ କିଛିକାଳ ବାବୁ ସହକିନା ଧର୍ମ
କାଳେ ଦୁଇଜନ୍ମ ବାବୁ ହୁଅଇ ଅକର୍ମ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାତ ଏମନ୍ତ ନ କହ
କେମନ୍ତେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ବଢ଼ିବ ସେନେହ ।
ତୁ ମହାମତି ପଣ୍ଡିତ ସ୍ଥରେ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି
ତୁମ୍ଭେ ଉପଦେଶ ଦେଇ କର ବେଗେ ସନ୍ଧି ।
ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଆନ ନାହିଁ ଆମ୍ଭ ହିତକାରୀ
ସମବାକ୍ୟ ଘେନିଯାଅ ହସ୍ତିନା ନଗରୀ ।
ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ କହ
ଶାନ୍ତି ଶଳାଇଣ କଥା ଯେମନ୍ତେ ରୁହାଅ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ପଞ୍ଚତ୍ରିଂଶ ସହସ୍ରେକ ଯୂଣ
ହସ୍ତିନା ପନ୍ଦର ସସ୍ର ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ।
ଯମପ୍ରସ୍ଥ ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ସହସ୍ରର ସ୍ଥଳୀ
ଜଇନ୍ତା ଦ୍ୱିସସ୍ରଯୂଣ ଏଥକୁ ଉଗୁଳି ।
କୋଡ଼ିଏ ସହସ୍ରଯୂଣ ବାରୁଣା ପ୍ରଦେଶ
ଏହି ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ପ୍ରକାଶ ।
ସମସ୍ତ ସେ ଭୋଗ କରୁ ଚାରିରାଜ୍ୟ ମାଡ଼ି
ଭାଇଙ୍କୁ ଘେନି ମୁଁ ଥାଏ କୋଣକରେ ପଡ଼ି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଚରଣ ସେବା କରୁଥିବୁ
ଏହା ଅଟେ ଦୃଢ଼ ଆଉ କିସ ବା କହିବୁ ।
ଯଦ୍ୟପି ଯେ ପଞ୍ଚପଡ଼ା ନ ଦେବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
ନିଶ୍ଚୟ ସମର ହେବ ବୋଲିବ ପିତାଙ୍କୁ ।
ମୁଁ ଯେବେ ତାହାଙ୍କ ତୁଲେ ରଣ ନ କରଇ
ଭୋ ପିତା ତୋ ଚରଣରେ ଦ୍ରୋହୀ ମୁଁ ହେବଇଁ
ଧର୍ମ ଧର୍ମ ସୁମରିଲେ ଅମ୍ବୁବତୀ ପୁଅ
ସରିଲା ସକଳ ଧର୍ମ ଛାଡ଼ିଲା ସନ୍ଦେହ ।
ଉଠିଲେ ବିଦୁର ଶୁଣି ନିରାଧାର ବାଣୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ତିଆରିଲେ ଉଭା ହୋଇ ପୁଣି ।
ବାବୁ ତୁହି ସଂଗ୍ରାମକୁ କଲୁ ଯେବେ ପଣ
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଜାଣୁଟି କି ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଗୁଣ ।
ଏହିପରି କହନ୍ତି ଯେ ବିଦୁର ମହାତ୍ମା
ଇଚ୍ଛାମୃତ୍ୟୁ ବର ପାଇ ଅଛନ୍ତି ଜାଣିମା ।
ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧେ କିରେ କରିବେ ଉପ୍ରୋଧ
ସାକ୍ଷାତ ସମରେ ତାଙ୍କୁ ଜିଣିମା ଅସାଧ ।
ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜାଣ କିନା ପାଠରଷି ଗୋତ୍ରୀ
ନିମିଷକେ ମହୀଭାର ପାରନ୍ତି ନିପାତି ।
ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଥିଲେ ଯାର ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ
ମୌନଭାବେ ଜାଣଇ ସେ ସବୁଙ୍କରି ହେତୁ ।
କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଭାରତର ଅଟେ କୁଳବ୍ରହ୍ମା
ଚିରଜୀବୀ କଳ୍ପକ୍ଷତ୍ରୀ ଅଟେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।

ମଦ୍ରଦେଶ ଅଧିପତି ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ
ରଣେ ଡରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଯାର ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ବାହ୍ଲିକ ଯେ ଆଉ ସୋମଦତ୍ତ
ଅକ୍ଷୟ ରଣଯୋଦ୍ଧା ଏ ଅଟନ୍ତି ଦୁରନ୍ତ ।
କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ ତୋର ସୋଦର ଅଟଇ
କେହି ନ ବର୍ତ୍ତଇ ସେହି ଯାହାକୁ ଭେଟଇ ।
ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ ବଜ୍ର ଦେହରେ ଛଉରୀ
ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ବେନି କର୍ଣ୍ଣେ ଅଛି ଭରି ।
କେ ତାହାକୁ ସମ ହେବ ଏ ତିନି ଭୁବନ
ଯା ଅଙ୍ଗରେ ନ ଭେଦଇ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ରମାନ ।
ବଜ୍ର ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଭେଦେ ଯା ଗାତ୍ରେ
ଅମୃତ ଝରଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଲାଗନ୍ତେ ।
ଏ ମହୀମଣ୍ଡଳେ ସଦା ପଢ଼େ ଯାର କଥା
ତାକୁ ଜିଣିବାକୁ ତୁହି ହେବୁ କି ଶକତା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ପିତା ନ କହ ତୁ ଏହା
ଅନାଥ ଲୋକଙ୍କୁ ଧର୍ମ ନିଶ୍ଚେ ହୁନ୍ତି ସାହା ।
ସବୁକାଳେ ନ ପଡ଼ଇ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ
ସବୁଦିନ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ନ ଥାଏ ସମ୍ପଦ ।
ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ହୀନବୀର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ
ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିବ ସେହୁ ଜୀଇଁଥାଉଁ ମରେ ।
ତାଙ୍କୁ ଜିଣିବାକୁ ମୁହିଁ ସମର୍ଥ ନୋହିଲେ
ବିବାଦକୁ ଇଚ୍ଛା କିପାଁ କରିବି ମୁଁ ଭଲେ ।
ଚଳିଯାଅ ଆହେ ପିତା ନ ବୋଲ ତୁ ଏହା
ଅନେକ ପ୍ରସ୍ତାବେ ମୁହିଁ ଜାଣିଅଛି ତାହା ।
ଆଷାଢ଼ ଶୁକଳ ପଞ୍ଚମୀ ପୁଣି ଭୌମବାର
ମୂଳା ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ଭୋଗୁ ଥିଲା ସେ ଦିନର ।
ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ବ୍ୟାଘାତର ଯୋଗ
ଚଳନ୍ତି ବିଦୁର ତହୁଁ ହସ୍ତିନାକୁ ବେଗ ।
ଏହି ବାକ୍ୟ ସମାପତ ପର୍ବେ ଉଦଯୋଗେ
ବିଦୁର ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ ।
ମଣୋହି ଅନ୍ତେ ବାହାର ମନ୍ଦିରେ ବିଜୟ
ଏକସ୍ଥାନେ ଛନ୍ତି ଅନ୍ଧ ଗାନ୍ଧାରୀ ସଞ୍ଜୟ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବସ୍ୱାମୀ
ବିଦୁର ତବ ଚରଣେ ହେଉଛି ପ୍ରଣମି ।
ଏହି ବାକ୍ୟେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପାଇଣ ସମ୍ବାଦ
ପୁଚ୍ଛଇ କୁଶଳ ବାର୍ତ୍ତା ଲଭିଣ ପ୍ରମୋଦ ।
ବୋଲେ ବିଦୁର ପାଣ୍ଡବେ ଯେବେ କର ଚିତ୍ତ
ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସନ୍ଧି କିପାଁ ନ କର ହେ ଭ୍ରାତ ।
ବହୁକଷ୍ଟ ପାଇ ବନୁ ପାଣ୍ଡବେ ଫେରିଲେ
ତୁମ୍ଭର ସୁତେ ଅଭାବ କିପାଇଁ କରିଲେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବାବୁ ଦେଖିଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ମୋ ପୁତ୍ର ହେତୁ ବାଳକେ ବନେ ହେଲେ କଷ୍ଟି
ବାଳୁତକାଳୁଁ ଅଟଇ ଏ ପରମ ଯୋଗୀ
ସଦାକାଳରେ ଧର୍ମକୁ ନ ପାରେ ସେ ଲଙ୍ଘି ।
ବାବୁ ସେ ପାପକୁ ଭୟ କରେ ସଦାକାଳେ
ଧର୍ମ ଆଶ୍ରୟେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ସେମାନେ ସକଳେ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଦେବ ବୋଇଲୁ ତୁ ଧର୍ମ
କି ଲକ୍ଷଣେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତୁ କରିଲୁ ଜନମ ।
ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଯେବେ ହୁଏ ମନ୍ଦାଚାରୀ
କେତେକାଳ ଧର୍ମ ତାଙ୍କୁ ରଖିବ ଆବୋରି ।
ତୁହି ସିନା ସୋମବଂଶେ ବିହନ୍ତା ବିଧାତା
ତୁହି କେମନ୍ତେ ଛାଡ଼ିଲୁ ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଚିନ୍ତା ।
ଆବର ବୋଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୁଲି ବନପ୍ରଷ୍ଠେ
ପୁଣି ନ୍ୟାୟ ସମାଦର କରିଲାକ ତୋତେ ।
ମୋତେ ବସାଇ କହିଲା ବହୁ ପ୍ରୀତିମତେ
ଗ୍ରାମ ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଦେଲେ ରହିବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
ତେତେକ ପାଇଲେ ସେହୁ ସବୁଦେବେ ମୂର୍ଚ୍ଛି
ଶାନ୍ତିକି ଭଜିବ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ନ କରିବ କିଛି ।
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ପରମ ଗୁରୁ ହସ୍ତିନା ସ୍ୱରଗେ
ତୁମ୍ଭେ ଥାଉଁ ସେ କିପାଇଁ ଯିବ ଅନ୍ୟମାର୍ଗେ ।
ଭୋ ସ୍ୱାମୀ ଯାବତ କର୍ମେ ହୁଅ ଧର୍ମପକ୍ଷ
ଅନର୍ଥ ନିବାରି ଏବେ ଦୁଇକୁଳ ରଖ ।
ତୁହି ଅମାର୍ଗ ନ ଜାଣୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ତୋ ଚକ୍ଷୁ
ତୁ ଅବା କାହାକୁ ଚାହିଁ ଉପ୍ରୋଧ କରୁଛୁ ।
ଭୋ ସ୍ୱାମୀ ପୁତ୍ରେ ବୁଝାଇ କହ ମେଳକଥା
ମତ୍ତଗର୍ବରେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିବ ସର୍ବଥା ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଇଲେ ତୁ ଅଟୁ ସର୍ବଜ୍ଞାନୀ
ଧାର୍ମିକ ପଣ୍ଡିତ ଜ୍ଞାତା ଅଟୁ ଅଭିମାନୀ ।
ପୁଅକୁ ତିଆରି ତୋର କରାଅ ପୀରତି
ଉଭୟ କୁଳ ରହିବ ନ ହେବ ଅଖ୍ୟାତି ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ବାହ୍ଲୀକ ଯେ ହକାରି କୌରବେ
ଏକାନ୍ତେ ବସାଇ କରି କହ ପ୍ରିୟଭାବେ ।
ବାବୁରେ ସୋମବଂଶର ଅଟୁ ଅଧିକାରୀ
କୌରବ ବଂଶ ପାରିବୁଟିକି ରକ୍ଷାକରି ।
ଯେମନ୍ତ ସୁବିଧା ହେବ ବେଳ ଥାଉଁ କହ
ଯେପରି ପାଣ୍ଡବ ତୁଲେ ବଢ଼ିବ ସେନେହ ।
ଯେବେ ସୁବିଧାରେ କରି ନ ପାରିବୁ ସନ୍ଧି
ଅଥବା ପଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତିଆରି ପ୍ରବୋଧି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ବଚନେ କହେ ଭୂରିଶ୍ରବା
ଆଦ୍ୟରୁ ଏମନ୍ତ କିବା ନ ଭାବିଲୁ ଅବା ।

ଶତପୁତ୍ର ଜାତ ତୋର ହେଲେ ଯେତେବେଳେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ବିଦୁର ଦେଲେ ତୋରକୋଳେ
ବୋଇଲେ ଯେ ବିଚକ୍ଷଣ ହେବ ଏ ପୁତ୍ରଟି
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନାମରେ ହେବ ଜଗତ୍‌ଶ୍ରେଷ୍ଠୀ
ହସ୍ତେ ପଦ୍ମ ପାଦେ ପଦ୍ମ ଏ ପୁତ୍ରର ଦେଖି
ଏହା କାନ୍ଧ ନ ଛାଡ଼ିବେ କେବେ କମଳାକ୍ଷି ।
ବଡ଼ ବିଚକ୍ଷଣ ଜନ୍ମିଅଛି ମହୀସ୍ଥଳୀ
ଲକ୍ଷେ ନୃପତି ଖଟିବେ ହୋଇ କୃତାଞ୍ଜଳି ।
କଥାଏ ମାତ୍ର ଅଛଇ ଏହାର କେବଳ
ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତି ହୋଇବ ଏ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ।
ଉଦୟ ବଂଶ ହରିବ ତୋହର ଏ ବତ୍ସା
ପାଇବୁ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣହେବ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
ଏହା ଯୋଗେ ବଂଶ ତୋର ନ ହୋଇବ ରକ୍ଷା
ୟାକୁ ନାଶି ଅନେଶ୍ୱତ ପୁତ୍ର କର ରକ୍ଷା ।
ହେୟଜ୍ଞାନ କଲୁ ତେବେ ବିଦୁରର ବାଣୀ
ପଶ୍ଚାତ କଷ୍ଟ କଥାକୁ ନ ପାରିଲୁ ଶୁଣି ।
ଭୂରିଶ୍ରବାଙ୍କ ବଚନେ ବୋଲେ ଦଣ୍ଡଧର
ଗତ କଥାକୁ ଶୋଚନା ଆଉ ଯେ ନ କର ।
ମୁହିଁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଶୁଣିଲି ସାକ୍ଷାତେ
ବୋଇଲି ଆମ୍ଭାରୁ କାଢ଼ି ମାରିବି କେମନ୍ତେ ।
ସେ କଥା ଗୋଟାକୁ ଏବେ ନ କର ସ୍ମରଣ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋପ କେହ୍ନେ କରିବା ମୋଚନ ।
ବିଦୁର ଆଗରେ ଯାହା କହିଲା ଯୁଧିଷ୍ଠି
କିଞ୍ଚିତରେ ଦେଉ ମୋତେ ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଗୋଟି
ଭୂରିଶ୍ରବା ବୋଇଲେ ସେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକୁ ନ ଇଚ୍ଛି
ଧର୍ମ ସାକ୍ଷୀ କରି ନ୍ୟାୟେ ସବୁଙ୍କୁ ଜିଣୁଛି ।
ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟଭାବରେ ଯଦ୍ୟପି କହିବୁ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୋପାନଳେ ନିଶ୍ଚୟ ପଡ଼ିବୁ ।
ବାବୁ ଦୈବ ଘଟସୂତ୍ର ରହିଅଛି ପୂର୍ବେ
ପାଣ୍ଡବେ କରିବେ କ୍ଷୟ ନିଶ୍ଚୟ କୌରବେ ।
ଏହି କଥା ଗୋଟି ଆଜି କହୁଅଛି ଯାହା
ଆଉ କିଛିଦିନେ ନିଶ୍ଚେଁ ଦେଖାଯିବ ତାହା ।
ଏହି କଥାରେ କିଞ୍ଚିତେ ନାହିଁ ମୋର ଭ୍ରମ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେବ ନାହିଁ ଏକଗୋଟି ଗ୍ରାମ ।
କଳି ସର୍ବଦା ଇଚ୍ଛଇ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଯେବେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସହିବ ନ ହୋଇବ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଚାଲ ଯିବା ହେ ସଭାକୁ
କୁଟୁମ୍ବ ପାଇଁ ବୁଝାଇ କହିବା ତାହାକୁ ।
ଅନ୍ଧ ଚଳେ ସଞ୍ଜୟର ତହୁଁ କର ଧରି
ଆଗରେ ଚଳେ ବିଦୁର ପଛେ ଚାଲେ ଭୂରି

ପ୍ରବେଶିଲେ ଅନ୍ଧରାଜା ଯାଇଣ ଆସ୍ଥାନେ
ଦୂରୁଁ ଦେଖିଣ ହସିଲେ କୁରୁ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ।
ଦେଖି ସେ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତି କହଇ ଶକୁନି
ଦେଖ ବଡ଼ ସଂଯୋଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତିନି ।
କି କି କଥା ମନେ ପାଞ୍ଚି ଆସନ୍ତି ସଭାକୁ
ଯାଇଥିଲା ସେ ବିଦୁର ଆଣି ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରୁ ସଭାସ୍ଥଳେ ଉଠି
ଆସନ ତେଜିଲେ ଦେଖି ସେ ଯୋଦ୍ଧା ସମଷ୍ଟି
ଭୀଷ୍ମ ଭୂରିଶ୍ରବାଙ୍କୁ ଯେ କଲେ ନମସ୍କାର
ତହୁଁ ପ୍ରଣମିଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ପୟର ।
ଆସ୍ଥାନେ ବିଜେ କରିଛି ତହୁଁ କୁରୁବୀର
କଦାପି ସେ ନ କରିଲା ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ।
ଅନ୍ତର ଆସ୍ଥାନେ ବିଜେ କଲା ସୋମବଂଶୀ
ସଭା ମଧ୍ୟରେ ବିଦୁର ବଚନ ପ୍ରକାଶି ।
ଶୁଣ ଦେବ କଉରବକୁଳ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ରାଜରାଜେଶ୍ୱର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଅଧିପତି ।
ମୋତେ ହକାରି ନେଇଣ ବୋଲଇ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ମୋହର ବିନୟ ଏବେ ଘେନ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି ।
ସେହୁ ମୋହର ସୋଦର ଅଟଇ ଯୁକତେ
ପଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଗ୍ରାମ ଦେଇ ରଖିଥାଉ ମୋତେ ।
ଭାଇଙ୍କୁ ଘେନିକରି ମୁଁ ଥାଏ କୋଣକରେ
ସେବା କରୁଥିବୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ପୟରେ ।
ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନର ସେହୁ ଅଟେ ଅଧିକାରୀ
ମୋତେଦେଲେ ଧର୍ମନିଶ୍ଚେ ହୋଇବ ତାହାରି
ବିଦୁର ବଚନ ସର୍ବେ ଶୁଣିଣ ଏସନେ
ମୂକ ପ୍ରାୟେ ବସିଛନ୍ତି ବଧିର ସମାନେ ।
ଏହା ଶୁଣିଣ ରାଧେୟ ଦେଲା ପ୍ରତିବାକ୍ୟ
ଏଥେ ସମସ୍ୟା କରିବ କିସ ଭଦ୍ରଲୋକ ।
ଉଭୟ କୁଳର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ପିତାମହ
ପ୍ରସ୍ତାବ ଜାଣି ସମସ୍ୟା କିପାଇଁ ନ କହ ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ଆଦି କରିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟପାତ୍ର
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଗୁରୁପଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାତ ।
ସଞ୍ଜୟଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରୀପଣ କୃପଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି
ଏମାନଙ୍କୁ ସେବିଲେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ସିଦ୍ଧି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲେ ଭଲ ପ୍ରକାଶିଲ କର୍ଣ୍ଣ
ମୋ ମନକୁ ଯୋଗାଇଲା ଏହି କଥାମାନ ।
ଅନ୍ଧ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାର ନାହିଁ ବେନି ନେତ୍ର
ଭୂରିଶ୍ରବାଙ୍କୁ ବିନ୍ଧିଲେ ନ ଭେଦଇ ଶସ୍ତ୍ର ।
ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁପଣେ ବିଦ୍ୟା ଭଲ ନ ଦିଅନ୍ତି
ଏକ ଶିଷ୍ୟ ଗଣ୍ଡିମୁଠି ଅନ୍ୟେ ନ ଶିଖାନ୍ତି ।

ସଞ୍ଜୟର ମନ୍ତ୍ରୀପଣ ଜାଣି ନ କହଇ
ଏହାଙ୍କୁ ବରିଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କେଭେ ନ ହୁଅଇ ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ବୋଇଲେ ହୋ ଆମ୍ଭେ ବୃଦ୍ଧକାଳେ
ମିଛେ ମିଛେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରୁ ପେଟର ବିକଳେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସେ ତ ଅନ୍ଧ ଅଟଇ ଯୁକତେ
ରାଜାର ପିତା ବୋଲାନ୍ତି ମାନ୍ୟର ନିମନ୍ତେ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଗୁରୁପଣେ ଟିକେ ମାତ୍ର ନାହିଁ
ଜାଣିଣ ସଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରୀ କିଛି ନ କହଇ ।
ଅନର୍ଥ ବଢ଼ାନ୍ତି ସିନା କୁଳବୃଦ୍ଧ ଲୋକ
ମୂର୍ଖ କାହିଁ ବଖାଣିବ ସମୁଚିତ ବାକ୍ୟ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜାକୁ ଶକୁନି ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ
ଦୁଃଶାସନ ଯୋଦ୍ଧା ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ଅଟେ ମଧୁ ଯେ ପିଙ୍ଗଳ
ଶକୁନିର ମନ୍ତ୍ରୀପଣେ ନାଶଯିବ କୁଳ ।
ଦୁଃଶାସନ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟେ ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ
କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ସେହୁ ଦ୍ୱିକୁଳେ ଅକ୍ଷିତ ।
ରାହୁ କେତୁ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ଗ୍ରହ ଶନିଶ୍ଚରେ
ଏ ଚାରି ବସନ୍ତି ଯେବେ ଏକ ଆସନରେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଷ୍ଟି ନ କରଇ ପୃଥ୍ୱୀ ଶସ୍ୟହାନି
ଅସ୍ଥିକଙ୍କାଳ ରୁଧିରେ ପାବିତ ମେଦିନୀ ।
ବାବୁ ଚାରିଗ୍ରହ ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମିଅଛ ଏଥେ
କର ସୁଖେ ରାଜ୍ୟ ଦେବ ଏ ମହାଭାରତେ ।
ତୁ ଏହା ସମାର୍ଜ୍ଜି କରି କହିଲୁ ରେ କର୍ଣ୍ଣ
କାଳେ ବୁଝାଯିବ ସିନା ଏହା ସ୍ୱବିଧାନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସହ୍ୟ କଲେ ସବୁ ସିନା ସିଦ୍ଧି
ନ ସହିଲେ ଶେଷ ହେବ ସବୁ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ।
ଚଣ୍ଡାଳ ସଭାକୁ ଦିବ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରିଲେ
ସେ କିସ ଜାଣିବେ ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ ।
ଦୁଃଶାସନ ବୋଇଲା ତୁ କୁଳବୃଦ୍ଧ ଅଟୁ
ସାନ ହୋଇଥିଲେ ସେ କି ବର୍ତ୍ତନ୍ତା ନିକଟୁ ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ବୋଲେ ଏବେ କି କଥା ବୁଝିବୁ
ନିକଟ ହୋଇଲା ଦିନ ଦେଖିବୁ ଦେଖିବୁ ।
ସର୍ବଦାହିଁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ନ ଥାଏ ସମ୍ପଦ
କାଳେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଚାହିଁ
ତୋର ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଯାହା ନ ବୋଲୁ କିପାଇଁ ।
ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ହିଁ ଅନ୍ଧ ତୋର ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁ
ତୁହି ବଣାହେଲେ ସର୍ବେ ଅମାର୍ଗେ ଯାଉଛୁ ।
ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେହିଁ ମୂର୍ଖ ତୁ ସିନା ପଣ୍ଡିତ
ତୁ ବାକ୍ୟ ନ କହିଲେ କି ଆମ୍ଭର ଉକତ ।

ତୁହି ସେ ବକତା ଆମ୍ଭେ ସର୍ବେ ଜଡ଼ା କାଲ
ନ ଶୁଣାଇଲେ ଶୁଣିବୁ ଆଉ କାହା ବୋଲ ।
ବାବୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବେ ଅଟୁ ଜନ୍ମରୋଗୀ
ତୁ ଗାରେଡ଼ିଆ ରାଉଳ ଅଟୁ ପରଂଯୋଗୀ ।
ଆମ୍ଭ ସଭିଙ୍କ ଶରୀରେ ଆବୋରିଛି ବ୍ୟାଧି
ତୋହର ବଚନ ଗୋଟି ସୁଧା ମହୌଷଧି ।
ମୌନବ୍ରତ ନୋହି ବାବୁ ଫେଡ଼ି କଥା କହ
ଗୁରୁ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କନିଷ୍ଠର ବାବୁ ଦ୍ରୋହୀ ନୁହ ।
ବାବୁ ଅନ୍ଧାର ଘୋଟିଛି ମହା ମହାରାତି
ସୁବାକ୍ୟ କହି ବିକାଶ କର ସୂର୍ଯ୍ୟଜ୍ୟୋତି ।
ଅନେକ ବିନୟ ହୋଇ କହନ୍ତେ ବିଦୁର
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତାତ କ୍ଷଣେ ହୁଅ ସ୍ଥିର ।
ଏହି କୁରୁସାଗରରେ ଶକୁନି ମୋ ବନ୍ଧୁ
ସେହୁ ମହାହିତକାରୀ ତାଙ୍କୁ କିପାଁ ନିନ୍ଦୁ ।
ବଂଶଯାକ ମାରିଣ ମୁଁ ତାକୁ କଲି ରକ୍ଷା
ମୋର ସମ୍ପଦ ରକ୍ଷଣେ ହେଲା ସେହି ସଖା ।
ଏକା ବୁଦ୍ଧି ତାର ମୋର ସମାନ ପ୍ରକୃତି
ଏକା ଭାରିଯା ମୋହର ଅଟେ ଭାନୁମତୀ ।
ଏକା ଦେବତା ଆରାଧେ ମୁହିଁ କର୍ତ୍ତାଙ୍କର
ଏକା ପୁତ୍ର ମୋହର ସେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ।
ଏକା ହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୋହର ଅଟଇ ଶକୁନି
ଏକା ମଇତ୍ର ମୋହର କର୍ଣ୍ଣ ମହାଦାନୀ ।
ଏହି ବାକ୍ୟ ମୋହର ଯେ ବେନିବାକ୍ୟ ହେଲେ
ହୀନଜୀବ ହୋଇବି ନା ବାକ୍ୟ ବିଚଳିଲେ ।
ଏକା ଭାରିଯାରେ ରହେ ସିନା ସତକ୍ରିୟା
ଅଳପେ ଆୟୁଷ ତୁଟେ ଯାର ବେନିପ୍ରିୟା ।
ଏକା ପୁତ୍ର ଜାତ ହେଲା ନାମ ଭଗୀରଥ
ଷଠିସହସ୍ର ପିତୃଙ୍କୁ କଲା ସେ ମୁକତ ।
ପାପ କରୁ ପୁଣ୍ୟକରୁ ଅଥବା ଯା କରୁ
ସନ୍ଧି ବିସନ୍ଧି ଯା ବୋଲି ଶକୁନି ବିଚାରୁ ।
ଦୁଇ ଜିହ୍ୱାକୁ ବହନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀମାନେ
କୁଟୁମ୍ବ ନାଶ ଯାଆନ୍ତି ତାହାର ବଚନେ ।
ଏବେ ମୁହିଁ ବୋଲୁଅଛି ସମସ୍ତେ ହେ ଶୁଣ
କୌରବ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ପ୍ରାଣଦାତା ଜାଣ ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ଜିହ୍ୱାରେ ଅଛି ଯମ ଧର୍ମ
ଯେ ଯାହା ଭାଷିବ ନିଶ୍ଚେ ଭୁଞ୍ଜିବ ସେ କର୍ମ
ସକଳର ବୁଦ୍ଧିଦାତା ଶକୁନି ମୋହର
ତାର ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଚଳେ ସେ ରାଜ୍ୟ ସମ୍ଭାର ।
ବିପଦ ସମ୍ପଦ ହେଉ ମୋ କର୍ମେ ଯା ଥିବ
ଶକୁନି ବଚନ କେବେ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିବ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିରାଧାର ବଚନକୁ ଶୁଣି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଲେ ତକ୍ଷଣି ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ଲଜ୍ଜାପାଇ ଚଳିଲେ ଭୁବନ
ବିଦୁର ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ଚଳିଲେ ବହନ ।
ଯହୁଁ ସେ କଥା ଘଟିଲା ଶୁଣ ସୁଜ୍ଞଜନ
କହେ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାଦାସ ଶାରଳା ସେବିଣ ।

■■■

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କର ଦ୍ୱାରକା ଗମନ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଘେନି ପ୍ରତ୍ୟାଗମନ

ପୁଣି ହିଁ ପୁଚ୍ଛା କରିଲେ ମନୁ ନୃପବର
ଏଥୁଅନ୍ତେ କିସ କଲେ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
କୌରବ ସଭାରେ ରାଜା ଯେମନ୍ତ ବୋଇଲା
ତାହା ଧର୍ମଙ୍କୁ ଗୋଚର ହେଲା କି ହେଲା ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳେ ମୋ ମାନସ
କହ ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି କରିଣ ବିଶେଷ ।
ବୋଇଲେ ସେ ମୁନି ଏଥୁଅନ୍ତେ ହେଲା ଯାହା
ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବେ ଶୁଣ ମୁଁ କହୁଅଛି ତାହା ।
ଭୋଜନ ସାରିଣ ତହୁଁ ମହାତ୍ମା ବିଦୁର
ବିଚାରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଶେ କି ଦେବି ଖବର ।
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ମୋ କୁଟୁମ୍ବ ପାଇବେ ଯେ କଷ୍ଟ
ମୋହର ବାକ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ହୋଇଗଲା ନଷ୍ଟ ।
ପ୍ରାଣ କି ତେଜିବି ମୁହିଁ ପ୍ରୟାଗକୁ ଯାଇ
କିବା ସମରେ ଝାସିବି କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରି ଅମ୍ବୁବତୀ ସୁତ
ମନ ଦୁଃଖେ ଧର୍ମ ପାଶେ ହେଲା ଉପସ୍ଥିତ ।
ବିଜୟ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ଥରେ
ତାଙ୍କୁ ଯାଇ ଏହିରୂପେ କହେ ଗୁପତରେ ।
ଆହେ ବାବୁ ଏକା ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଛି ଶକୁନି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତାହା କଥା ସଦା ଅଛି ମାନି ।
କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ସେହି ଗାନ୍ଧାରର ବାଳ
କୁରୁବଂଶକୁ ଅଟଇ ସେହି ମହାଖଳ ।
ତୁ ଯେବେ ରାଗ ସଂହାର କରିବୁ ଯୁକତେ
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଧର୍ମାଧର୍ମ ଲାଗଇଟି ତୋତେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାତ ଏଥକୁ ତୁ ସାକ୍ଷୀ
କେଶବ ପ୍ରସାଦେ ମୁହିଁ ନୁହଇ ନିର୍ମାକ୍ଷୀ ।
ଏମନ୍ତେ ସେ ବିଦୁରଙ୍କ ବଚନକୁ ଭେଦି
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ହକାରିଲେ କୌରବ ବିବାଦୀ ।
ତୁହୋ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବେଗରେ ଚଳିବୁ ଦ୍ୱାରକା
ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଘେନିଆସ ଯାଇ ଏକା ।
ଆପଦ ବିପଦ କିବା ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ତଃକାଳେ
ଶ୍ମଶାନେ ଉତ୍ସବେ ଥାଇ ଯଥା ତଥାବେଳେ ।
ଶ୍ରୀହରି ଆମ୍ଭର ପକ୍ଷ ଛନ୍ତି ସଦାକାଳେ
ତାହାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ କରିଣ ପଶିବି ମୁଁ ରୋଳେ ।
ଶ୍ରୀ ଧର୍ମନନ୍ଦନଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଘେନି
ଚଳଇ ଭାରୋଇମଲ୍ଲ ବୀର ଫାଲଗୁନି ।
ଭୁଜେ ଶୋଭଇ ଅକ୍ଷୟ ତୂଣ ଆଉ ଧନୁ
ଦ୍ୱାରକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବାସବର ସୂନୁ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ଆନନ୍ଦିତ
ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଭିଡ଼ିଲେ ଯାଇ କରି କୋଳାଗ୍ରତ ।
ପଚାରିଲେ ନାରାୟଣ ପ୍ରିୟଭାବ କରି
ଦିବ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ ବସାନ୍ତି ନେଇ ହାତଧରି ।
ବିଚିତ୍ର ଆସନେ ବିଜେ ଶ୍ରୀହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ବହୁ ଅଳଂକୃତ କରି କଲେ ସନମାନ ।
ସ୍ନାନ ନିତ୍ୟକର୍ମସାରି ପାର୍ଥ ଦେବହରି
ମଣୋହିକୁ ଗଲେ ଧନଞ୍ଜୟ କର ଧରି ।
ମଣୋହି ସାରିଣ ଦେବ ଆଚମନେ ବିଜେ
ତାମ୍ବୁଳ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ତହୁଁ ପାର୍ଥ ଦେବରାଜେ ।
ଦିବ୍ୟ ପଲ୍ୟଙ୍କେ ପଡ଼ିଛି ହଂସୁଳୀର ତୂଳି
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଘେନି ବିଜୟ କଲେ ବନମାଳୀ ।
ବେନି ପାଶରେ ଖଟନ୍ତି ସତ୍ୟା ଜମ୍ବୁବତୀ
ଆଲଟ ଚାମର ଧରି ପାଦ ମଞ୍ଚାଳନ୍ତି ।
ଛାମୁରେ ନୃତ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତ କରନ୍ତି ବନିତା
ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟରେ ସର୍ବେ ହୋଇ ଉନମତା ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ କୋଳେ ଧରି ଭୁଜେ ଭିଡ଼ିକରି
ବଦନକୁ ଚାହିଁ ପୁଣି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
ମୋର ଦ୍ୱାରକା ପୁରର ଥିଲା ବହୁ ପୁଣ୍ୟ
ତୋତେ ଦେଖି ନିସ୍ତରିଲି ଆଜରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ।
ବହୁତ ତପସ୍ୟା କରି ଧର୍ମ ମୁଁ ଅର୍ଜ୍ଜିଲି
ପ୍ରାଣସଖାକୁ ମୋହର ନେତ୍ରରେ ଦେଖିଲି ।
ପ୍ରାଣସଖା ତୁ ମୋହର ଆରେ ଫାଲଗୁନି
ତୋତେ ଦେଖିଣ ଉଷତ ସମସ୍ତ କାମିନୀ ।
ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଦେଖି ଅଇଲୁ କି ମୋତେ
ଅଥବା ଆସିଛୁ କେଉଁ ଗୁରୁକାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ମଧୁହାରୀ
ମୋତେ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି ଧର୍ମ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
ବୈନତେୟର ପୃଷ୍ଠରେ କରିବାକୁ ବିଜେ
ବହନ ହୋଇ ଗମନ କର ଦେବରାଜେ ।
ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ତହୁଁ ଯୋଗେଶ୍ୱର
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଘେନି ବିଜେ ଗରୁଡ଼ ପିଠିର ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବେନି ଗମନ୍ତେ ଶୋଭଇ
ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ ପରାୟ ଜଗତ ମୋହଇ ।
ପବନ ଗତିକୁ ଜିଣି ଚଳେ ବୈନତେୟ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶ କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ଯେତେବେଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଦିଶିଲା ଆସନ
ବାହନକୁ ତେଜ୍ୟାକଲେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ।
ପାଦତଳେ ପ୍ରଣିପାତ ହେଲେ ଯାଇ ବେନି
ଯୁଧିଷ୍ଠି କଲ୍ୟାଣ କଲେ ଯଥାବାକ୍ୟ ଘେନି ।
କୃଷ୍ଣାଜିନ ଛାଳେ ବିଜେ ଧରମ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଅଗ୍ରତରେ ଉଭା ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କିରୀଟି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁଚ୍ଛିଲେ ତାଙ୍କୁ କୁଶଳ ବାରତା
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତାଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ସର୍ବଥା ।
ପରସ୍ପର ପୁଚ୍ଛାପୁଚ୍ଛି ହୋଇ କୁଶଳତା
ଯୁଧିଷ୍ଠି କହିଲେ ତହୁଁ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର କଥା ।
ଭୋ ଦେବ ବିଦୁର ଆଗେ କହିଲି ମୁଁ ଯାହା
କାଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ନ ଶୁଣିଲା ତାହା
ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ଆହେ ଦେବ ହରି
ଶାରଳା ଦାସ କରଇ ସେ ପାଦେ ଗୁହାରି ।

ଉତ୍ତରାବଳୀର ରଜୋବତୀ ହେବା ସମ୍ବାଦ ଓ ସମୟ ଘେନି ରଜୋବତୀ ହେବାର ଶୁଭାଶୁଭ ବିବରଣୀ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଶୁଣ ରାଜା ମତ୍ସ୍ୟଦେଶ ଦୂତ
କୁଙ୍କୁମର ଜଳ ଘେନି ଆସେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ।
ଉତ୍ତରା ଯୁବତୀ ହେବା କହିକରି ବାଣୀ
ଅଭିମନ୍ୟୁ ପରେ ସିଞ୍ଚେ ସେ ହଳଦୀ ପାଣି ।
ତହୁଁ ସେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହିତ
ଦ୍ରୌପଦୀ ସୁଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ ଘେନି ପାର୍ଥସୁତ ।
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ବେଗେ ମତ୍ସ୍ୟଦେଶେ ଯାଇ
ବାର୍ତ୍ତା ପାଇଣ ବିରାଟ ପାଛୋଟି ଆସଇ ।
ମକର ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ଅଟେ ସୋମବାର
ମୂଳା ନକ୍ଷତ୍ରର ଭୋଗ ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
ତୈତିଳ ନାମେ କରଣ ଆୟୁଷ୍ମାନ ଯୋଗ
ମକର ମାସର ଉନବିଂଶ ଦିନ ଭୋଗ ।
ଉଦୟ ଅରୁଣ ବେଳ ବେନି ଘଡ଼ିଠାରେ
ରଜୋବତୀ ହେଲା ବାଳୀ ମଙ୍ଗଳ ବେଳରେ
ସୁରସେନ ସର୍ବଜ୍ଞ ଯେ ପାତିଲେକ ଖଡ଼ି
ସରବ ପ୍ରସନ୍ନ କାମ କନ୍ୟା ନାଗନାଡ଼ି ।
ଆଦିତ୍ୟରେ ରଜ ହେଲେ ସନ୍ତାନ ବିରୋଧୀ
ସନ୍ତାନ ଜନମ ହୋଇ ମରେ ହୋଇ ବ୍ୟାଧି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାରେ ନାରୀ ଯେବେ ହୁଏ ରଜୋବତୀ
ଆୟୁ ଧନ ପୁତ୍ର ବଢ଼େ ସ୍ୱାମୀରେ ଭକତି ।
କୁଜବାରେ ରଜୋବତୀ ହୋଇଲେ ରମଣୀ
ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ନୁହଇ ହେଲେ ନଷ୍ଟ ପୁଣି ।
ବୁଧବାରେ ରଜୋବତୀ ହୁଏ ଯେବେ ନାରୀ
ଧନ ସନ୍ତାନ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଅଇ ତାହାରି ।
ଗୁରୁବାରେ ସ୍ତିରୀ ରଜ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲେ
ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ତା ମୁଖ ଚାହିଁଲେ ।
ଯେଉଁ ସ୍ତିରୀ ରଜୋବତୀ ହେବ ଶୁକ୍ରବାର
ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ହୁଅଇ ଅପାରୁ ଅପାର ।
ଶନିଶ୍ଚର ବାରେ ଯେବେ ହୁଏ ରଜୋବତୀ
ଅବଶ୍ୟ ହିଁ ପତି ପତ୍ନୀ ବିନାଶ ଲଭନ୍ତି ।
ସାତ ବାରକୁ ଯେ ଭୋଗ ପଞ୍ଚଦଶ ତିଥି
ତିଥିକୁ ଗଣନା କଲେ ରଜଶ୍ଚକ୍ର ପାତି ।
ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ସ୍ତିରୀ ରଜୋବତୀ ହେଲେ
ଶିଶୁହତ୍ୟା ଦୋଷ ଲାଗେ ବୃହସ୍ପତି ବୋଲେ
ଦ୍ୱିତୀୟାରେ ରଜୋବତୀ ହୁଏ ଯେଉଁ ନାରୀ
କାମ ଅସାଷ୍ଟମେ ସେହୁ ହୁଅଇ ଦୋଚାରୀ ।
ତୃତୀୟା ଦିବସେ ସ୍ତିରୀ ହେଲେ ରଜୋବତୀ
ଅର୍ଥଲାଭ ହୁଏ ତାର ବଢ଼ଇ ସନ୍ତତି ।
ଯେଉଁ ସ୍ତିରୀ ରଜୋବତୀ ହୁଅଇ ଚତୁର୍ଥୀ
ଅତି ମହାପାପିଷ୍ଠା ସେ ରତି ରସେ କଷ୍ଟୀ ।
ଯେଉଁ ସ୍ତିରୀ ରଜୋବତୀ ହୁଅଇ ପଞ୍ଚମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀକଳା ବହି ସ୍ତିରୀମାନଙ୍କ ଉତ୍ତମୀ ।
ଷଷ୍ଠୀଦିନ ରଜୋବତୀ ହୁଏ ଯେ ରମଣୀ
ଦୁହିତା ଜନମି ହୁଏ କଳିଆଖୋରଣୀ ।
ସପ୍ତମୀ ତିଥିରେ ନାରୀ ହେଲେ ପୁତ୍ରବତୀ
ଧନ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇ ସେ ହୁଏ ରଜୋବତୀ ।
ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥିରେ ରଜପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ନାରୀ
ସ୍ୱାମୀ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ସେହୁ ହୁଅଇ ଦୋଚାରୀ ।
ନବମୀ ଦିନରେ ଯେହୁ ହୁଏ ରଜସ୍ୱଳା
ସର୍ବେ ଉପୁଜିବ ତାର ଏକଇ ଅବଳା ।
ଯେଉଁନାରୀ ରଜସ୍ୱଳା ହୁଏ ଦଶମୀରେ
ସୌଭାଗ୍ୟଯୁକ୍ତ ସନ୍ତାନ ଉପଜାତ କରେ ।
ଏକାଦଶୀ ଦିନ ହେଲେ ରଜୋବତୀ ନାରୀ
ପାପିଷ୍ଠ ବୋଲି ନ ଛୁଇଁ ଶରୀର ତାହାରି ।
ରଜୋବତୀ ହୁନ୍ତି ଯେବେ ଦ୍ୱାଦଶୀର ଦିନେ
ପରପୁରୁଷାଭିଳାଷୀ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନେ ।

ଯେବେ ନାରୀ ରଜୋବତୀ ହୁଏ ତ୍ରୟୋଦଶୀ
ହୀନମାନୀ ହୁଏ ସେହୁ ପରଦୋଷେ ଦୋଷୀ
ନାରୀ ରଜୋବତୀ ହେଲେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନ
ତା ଅଙ୍ଗ ଛୁଇଁଲେ ସ୍ୱାମୀ ହୁଅଇ ନିଧନ ।
ଯେଉଁ ନାରୀ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ରଜ ପାଇ
ଛୋଟା କଣା କାଲ କୁଜା ପୁତ୍ର ଜନମଇ ।
ଯେଉଁ ନାରୀ ରଜୋବତୀ ହୁଅଇ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ
ଏକ ପୁତ୍ର ଜାତହୋଇ ହୁଏ ମହାଧର୍ମୀ ।
ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ରଜଚକ୍ର ପାତିଲେ ପଣ୍ଡିତେ
ଉଦୟ ଅସ୍ତ ଦେଖିଲେ ଶାସ୍ତ୍ରର ସଙ୍ଗତେ ।
ଅଶ୍ୱିନୀରେ ହେଲେ ତାକୁ ମଧ୍ୟମାନ ଗଣି
ଦ୍ୱିଜା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ହେଲେ ହୁଏ ପଂଶାଚୂଣୀ ।
କୃତ୍ତିକା ନକ୍ଷତ୍ରେ ହେଲେ ଭାଜେ ଗୃହବାସ
ରୋହିଣୀରେ ହେଲେ ମିଳେ ସବୁଦିନେ ଗ୍ରାସ
ମୃଗଶିରା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ରଜୋବତୀ ହେଲେ
ସ୍ୱାମୀ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ସେହୁ ଦୁଃଖ ପାଏ ଭଲେ ।
ଆରର୍ଦ୍ରା ନକ୍ଷତ୍ରେ ନାରୀ ହେଲେ ରଜୋବତୀ
ଅବଶ୍ୟରେ ବ୍ୟାଧିବନ୍ତ ହୁଏ ତାର ପତି ।
ପୁନର୍ବସୁ ନକ୍ଷତ୍ରରେ ହେଲେ ରଜସ୍ୱଳା
ଧନପୁତ୍ର ମିଳେ ସଦା ସୁଖୀ ସେ ଅବଳା ।
ପୁଷ୍ୟା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ରଜ ପାଇଲେ ଯୁବତୀ
ଧନପୁତ୍ର ମିଳେ ହୁଏ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରିୟବତୀ ।
ଅଶ୍ଳେଷା ନକ୍ଷତ୍ରେ ସ୍ୱାମୀ ଅଳପ ଆୟୁଷ
ମଘା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ନାରୀ ହୁଅଇ ବିନାଶ ।
ପୂର୍ବାଫାଲ୍‌ଗୁନୀରେ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ ରଜୋବତୀ
ମଧ୍ୟମ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜଇ ଜାଣ ସେ ଯୁବତୀ ।
ଉତ୍ତରାଫାଲଗୁନୀରେ ସୌଭାଗୀ ଯୁବତୀ
ଅନେକ ସମ୍ପଦ ଭୋଗେ ଧର୍ମେ ଥାଏ ମତି ।
ହସ୍ତାରେ ଧନ ସନ୍ତାନ ହୁଏ ବର୍ଦ୍ଧମାନ
ବହୁ ସମ୍ପଦ ଭୋଗନ୍ତି ସେହୁ ବେନିଜଣ ।
ଚିତ୍ରା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ନାରୀ ହେଲେ ରଜୋବତୀ
ସକଳ କାଳରେ ପୀଡ଼ାଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ ଅତି ।
ସ୍ୱାତୀ ନକ୍ଷତ୍ରରେ ରଜୋବତୀ ଯେ ଯୁବତୀ
ତାହାକୁ ଦେଖି ନ ପାରେ ତାର ନିଜ ପତି ।
ବିଶାଖାରେ ରଜୋବତୀ ହୁଏ ଯେଉଁ ନାରୀ
ଅନ୍ନ ଶାସ୍ତିକୁ ପାଆନ୍ତି କୁଟୁମ୍ବ ତାହାରି ।
ଅନୁରାଧାରେ ହୁଅଇ ଜାଣ ଯେଉଁ ନାରୀ
ପୁତ୍ରପୁତ୍ରୀ ଜନମିଣ ମରନ୍ତି ତାହାରି ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ହେଲେ ସ୍ୱାମୀ ହୁଏ ରୋଗୀ
ମୂଳା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ଗୁରୁଜନରେ ଅଭାଗୀ ।
ପୂର୍ବାଷାଢ଼ାରେ କଳହବତୀ ହୁଏ ନାରୀ
ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ା ନକ୍ଷତ୍ରେ ସ୍ୱାମୀ ଭକ୍ତି କରି ।
ଶ୍ରବଣା ନକ୍ଷତ୍ରେ ନାରୀ ରଜୋବତୀ ହେଲେ
ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ତା ମୁଖ ଚାହିଁଲେ ।
ଧନିଷ୍ଠାରେ ରଜୋବତୀ ଯେବେ ହେବ ନାରୀ
ଅଳ୍ପଦିନେ ସ୍ୱାମୀନାଶ ହେବ ସେ ଦୋଚାରୀ
ଶତଭିଷା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ହୋଇଲେ ଯୁବତୀ
ଅବଶ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରୋଗୀ ହୁଅଇ ସେ ନିତି ।
ପୂର୍ବଭାଦ୍ର ନକ୍ଷତ୍ରରେ ହେଲେ ରଜୋବତୀ
ସନ୍ତାନ ଜାତ ହୋଇଲେ ଦରିଦ୍ର ହୁଅନ୍ତି ।
ଉତ୍ତରଭାଦ୍ର ନକ୍ଷତ୍ରେ ରଜୋବତୀ ହେଲେ
ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଗୁରୁଙ୍କୁ ନ ମାନଇ ଭଲେ ।
ଯେଉଁ ନାରୀ ରଜୋବତୀ ହୁଅଇ ରେବତୀ
ଧନ୍ୟ ଧାନ୍ୟ ବଢ଼ଇ ଯେ ହୁଏ ପୁତ୍ରବତୀ ।
ତିଥିବାର ନକ୍ଷତ୍ରାଦି ଜାଣି ପୁରୋହିତେ
ବୋଲେ ଯୁବାକାଳେ ହେବ ବିଧବା ଯୁକତେ
ଏସନକ ଯୋଗେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଘଟି
କୁମାର କୁମାରୀ ଦୁହେଁ ହେଲେ ଭେଟାଭେଟି
ବିଧିବିଧାନେ କରିଲେ ମଙ୍ଗଳ ଅର୍ଚ୍ଚନା
ଦେବାଦେବୀ ପୂଜାକଲେ କରିଣ ସ୍ଥାପନା ।
ବିଚିତ୍ର ମନ୍ଦିରେ ଶଯ୍ୟା କରିଲେ ନିର୍ମିତ
କୁମାର କୁମାରୀ ତହିଁ ହେଲେ ଉପଗତ ।
ପତିତପାବନ ଦେବ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ
ଶାରଳା ଦାସକୁ ରଖ କରି ପଦେ ଭୃତ୍ୟ ।

ସୁଦେଷ୍ଣା ପାଟମହାଦେଇଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ସମ୍ବନ୍ଧେ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣନା, ବିଶ୍ୱଦେବଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଙ୍କର ଶାପ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାୟ
ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷୟ ।
ପୁରାଣେ ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରିଲେ ଅଗସ୍ତି
ସଂସାର ଜନଙ୍କ ହିତେ କହୁଛି ସଂପ୍ରତି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ଦ୍ରୌପଦୀ ଛନ୍ତି ଏକ ସମଯୋଗେ
ବାସୁଦେବ ଧନଞ୍ଜୟ ବସିଛନ୍ତି ଆଗେ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଲଇ ତହୁଁ ବହୁତ ବିନୟେ
ସେ କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି କିମ୍ପା ନ କର ଦେବରାୟେ ।
କୌରବ ପାଣ୍ଡବେ ହେଉଅଛନ୍ତି ବିବାଦୀ
ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କର କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ।
ତହୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆଗୋ ମାତ
କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହେବ ଶରାଘାତ ।

ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମଧପାତ୍ର
ଭାରା ନିବାରଣେ ହେବ ତୁମ୍ଭରେ ସମସ୍ତ ।
ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି ଦୈତ୍ୟ ଦାନାବାଦି କରି
ଏହାଙ୍କ ଭାରା ନ ସହେ ଦେବୀ ବସୁନ୍ଧରୀ ।
ସେଥିପାଇଁ ପାର୍ଥ ଭୀମ ଜାତ ପୃଥିବୀରେ
ଭାରା ନିବାରିବେ ସେହୁ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ।
ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ହୋଇ ଭୀଷ୍ମ ସେନାପତି
ଦିନକେ ମାରିବେ ସେହୁ ଦଶସସ୍ର ରଥୀ ।
ଏହି ପରକାର ରଣ ହେବ ଦଶଦିନ
ଏଥକୁ ସହାୟ ତୁମ୍ଭେ ଥିବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଏକତ୍ର ହୋଇଲେ
ଭୀଷ୍ମ ସମାନ ନୋହିବେ ସମର କରିଲେ ।
ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର କକ୍ଷା
ପାଣ୍ଡବ ଜିଣିବାପାଇଁ ସଦା ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ପୁଣି ମୋର ପୁତ୍ର ଶ୍ୱେତ
ଭୀଷ୍ମ ଯୁଦ୍ଧକୁ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିବ ସେ ମାଥ ।
ଶ୍ୱେତ ଶରେ ଭୀଷ୍ମଦେବ ହେବେ ଇତସ୍ତତଃ
ତେବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ରକ୍ଷା ହେବ ଯଦୁନାଥ ।
କେଶବ ବୋଲନ୍ତି ମାଗୋ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସମାନ
କିସ ବିଦ୍ୟା ଜାଣଇ ସେ ତୋହର ନନ୍ଦନ ।
ଆଦି କ୍ଷତ୍ରୀବିଦ୍ୟା ଅଟେ ପରଶୁରାମର
ତାହା ପ୍ରତିଗ୍ରହ କଲେ ଦ୍ରୋଣ ମହାବୀର ।
ତାଙ୍କଠାରୁ ବିଦ୍ୟାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ତାକୁ ବଳିବ କେମନ୍ତେ ଶ୍ୱେତ ତୋ ନନ୍ଦନ ।
କାହାଠାରୁ ବିଦ୍ୟାପ୍ରାପ୍ତେ ହେଲା ତୋର ସୁତ
ସେଥିରେ ବାରତା ମୋତେ କହ ଆଗୋ ମାତ
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ଯେବେ ବସୁ ସତ୍ୟଯୁଗେ
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମହାରାଜା ହେଲେ ମଧସ୍ୱର୍ଗେ ।
ତାଙ୍କର ଶର ସନ୍ଧାନ ବିଷମ ଅଟଇ
ଶବ୍ଦ ମନଭେଦୀ ଶର ପାତାଳ ଭେଦଇ ।
ଜଳ ଅନଳ ପବନ ସକଳ ଭେଦନ୍ତି
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମହାମନ୍ତ୍ରେ ଉବୁରି ନ ଯାନ୍ତି ।
ତିନିଲୋକକୁ ଜିଣିଲେ ସେ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରସାଦେ
କ୍ଷତ୍ରିୟ ବିଦ୍ୟା ଛାଡ଼ିଲେ ବଶିଷ୍ଠ ବିବାଦେ ।
ରାଜପଦ ଛାଡ଼ି ସେହୁ ହୋଇଲେ ତପସ୍ୱୀ
ତିନି ମନୁ ପରିଯନ୍ତେ ଲୟକଲେ ବସି ।
ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହ ଆଦିକରି
ସମସ୍ତେ ଆକୁଳ ହେଲେ ପୃଥ୍ୱୀ ଖଣ୍ଡ ଚାରି ।
ମଘବା କୂଟ କରିଣ ପେଷିଲେ ମେନକା
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଙ୍କୁ ଭେଟିଲା ଯାଇ ସେ ନାୟିକା ।
ମଦନ ବସନ୍ତ ଯାଇ ପୀଡ଼ନ୍ତେ ତା ଅଙ୍ଗ
ଭାଜିଗଲା ଯୋଗନିଦ୍ରା ହେଲା ତପଭଙ୍ଗ ।
ମେନକା ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଙ୍କ ବଢ଼ିଲା ପୀରତି
ଅମୋଘ ବୀର୍ଯ୍ୟେ ମେନକା ହେଲା ଗର୍ଭବତୀ
ପୁଣି ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲା ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
ରହିଲା ସେ ରେତ ହାଦେ ମେନକାର ଗର୍ଭ ।
ଅକ୍ଷୟ ହୋଇ ରହିଲା ଯେଉଁ ମହାରେତ
ସେହି ରେତ ମୁହିଁ ଅଟେ ଶୁଣ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ମାତାଗର୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚମାସ ହେଲି
ଗର୍ଭରେ ଥାଇ ସକଳ ବିଦ୍ୟା ମୁଁ ଶିଖିଲି ।
ମାତାମେଳେ ଶୋଇଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଯତି
ଆଶ୍ୱିନ ଶୁକ୍ଳ ଚଉଠି ଅଟଇ ସେ ତିଥି ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାର ପାଞ୍ଚଦଣ୍ଡେ ପଞ୍ଚମୀ ଯେ ଭେଟି
ଏମନ୍ତ ଶୁଭଯୋଗ ଯେ ତହିଁ ଅଛି ଘଟି ।
ଉତ୍ତରାଫାଲଗୁନୀ ଯେ ହସ୍ତା କନ୍ୟାରାଶି
ଚିତ୍ରା ଅନ୍ତେ ସ୍ୱାତୀ ତୁଳ ଆସିଣ ପ୍ରକାଶି ।
ମେନକା ମନ ଆନନ୍ଦେ ତାକୁ କଲେ ପୁଚ୍ଛା
ରାଜପଦ ଛାଡ଼ି କିପାଁ ତପେ କଲେ ବାଞ୍ଛା ।
ପୁଣି ସେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଶବ୍ଦଭେଦି ପଟୁ
ଅନେକ ଯେ ହତ୍ୟାକାରୀ ତେଣୁ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ
ନାରାଚକୁ ପେଷିଦେଉଁ ଯାହା ନାମ ଧରି
ଷଡ଼ଯୂଣେ ଥିଲେ ମଧ ଶର ଆସେ ମାରି ।
ତହୁଁ ଶର ତୂଣେ ପଶେ ଇଚ୍ଛାରେ ବାହୁଡ଼ି
ନ ମାରି ପାରିଲେ ନିଜେ ହୋଇଯାଏ ମୋଡ଼ି
ତାହା ଶୁଣିଣ ମେନକା ବୋଇଲେ ହେ ଦେବ
ଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥାସବୁ ମୋ ଆଗେ କହିବ ।
ତା ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ
ସକଳ ମନ୍ତ୍ର କହିଲେ ଆହେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ।
ମୁହିଁ ତାହା ଶୁଣିଣ ଯେ ମାତାଗର୍ଭେ ବସି
ମାତା ଶୋଇଲେ ତେଇଶ ଦଣ୍ଡବେଳ ନିଶି ।
ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କର ଭେଦ ପାଇଲି ସମସ୍ତ
ବ୍ରହ୍ମ ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କର ନ ପାଇଣ ଅନ୍ତ ।
ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭେଣ ଥାଇ ଶୁଣି ଧନୁର୍ବିଦ୍ୟା
ମୁହିଁ ସ୍ଥିରୀ ହୋଇ ଶିଖି ହେଲି ସର୍ବସିଦ୍ଧା ।
ସଂଯମୀ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଯେ ହରିହର କଳା
ତେଣୁ ହାଦେ ନାମ ମୋର ହେଲା ଶକୁନ୍ତଳା
ଚକ୍ରପୁର ରାଜ୍ୟେ ଯାଇ ରାଣ୍ଡୀ ମୁଁ ହୋଇଲି
ଅନେକ ଅସୁର ମାରି ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପିଲି ।
ଶ୍ୱେତରାଜା ତପକଲା ମୋତେ ଅନୁସରି
ମଣାଇ ମାଗନ୍ତେ ଭାର୍ଯ୍ୟା ହୋଇଲି ତାହାରି ।

ଶ୍ୱେତ ମହାରାଜା ପୁଣି ଯେଉଁ ଯାଗକଲା
ବ୍ରହ୍ମାର ପୁତ୍ର ବଶିଷ୍ଠ ଯାଗନିକ ହେଲା ।
ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ବର୍ତ୍ତକ ହେଲେ ଘୃତଧାରା
ଚବିଶ ବରଷ ଯାଏ ବରଷିଲେ ପୂରା ।
ଲୋଭେ ବୈଶ୍ୱାନର ବହୁଘୃତ ପାନକଲେ
ମନ୍ଦାଗ୍ନିରେ ଲୁଦୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ।
ସତ୍ୟଯୁଗେ ଏହୁ ଥିଲେ ଶ୍ୱେତ ମହାରାଜା
ଶକୁନ୍ତଳା ନାମେ ହେଲି ତାଙ୍କରି ଭାରିଯା ।
ତ୍ରେତାଯୁଗେ ହେଲେ ଏହୁ କମଳା ନୃପତି
ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ଭାର୍ଯ୍ୟାହେଲି ନାମ ଶୋଭାବତୀ ।
ଏବେ ଆସି ଏହୁ ହେଲେ ବିରାଟର ରାଜା
ପୁଣି ମୁଁ ସୁଦେଷ୍ଣା ନାମେ ତାଙ୍କରି ଭାରିଯା ।
କଳିରେ ଏ ଉପୁଜିବେ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ହୋଇ
ଗୁଣ୍ଡିଚା ନାମେ ଯାଙ୍କର ହେବି ମହାଦେଈ ।
ବିରାଟ ଭାର୍ଯ୍ୟା ସୁଦେଷ୍ଣା ମୋର ନାମ ଏବେ
ତେଣୁ ଦୁର୍ଗତି ଖଣ୍ଡିଲେ ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ।
ବିରାଟ ଔରସେ ମୁହିଁ ହୋଇ ଗର୍ଭବତୀ
ତିନି ସୁତ ଏକ ସୁତା କଲି ଉତପତ୍ତି ।
ବିଚକ୍ଷଣ ଦେଖିଲି ମୁଁ ଶ୍ୱେତ ପୁତ୍ରଗୋଟି
ତେଣୁ ଶିଖାଇଲି ମନ୍ତ୍ରକରି ଗୋଟି ଗୋଟି ।
ଦଶକୋଟି ମନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା ତାକୁ ଶିଖାଇଲି
ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ଧାତୁବିଦ୍ୟା ଏକ ନ ପାଇଲି ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ଜିଣିବ କଲେ ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷା
ମୋ ପୁତ୍ରହସ୍ତେ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇବେଟି ରକ୍ଷା
ଗତ ଆଗତ କହିଲେ ସେ ସୁଦେଷ୍ଣା ସତୀ
ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଜଗତର ପତି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସର୍ବତ୍ର ଅଟୁ ଗୋସାମଣୀ
ଭାରତ ସମର କଥା କହ ପରିମାଣି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବହରି
ମୋ ଶ୍ୱେତ ପୁତ୍ରକୁ ରକ୍ଷା ନ ପାରିବ କରି ।
ପାଣ୍ଡବ ଛଳେ କରିବ ସେହୁ ରଣଯୋଗ
ନିଶ୍ଚୟ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପତ ହେବ ତାର ଆଗ ।
ରାମାୟଣ ରଣେ କ୍ଷତ୍ରୀ ଲଭିଛନ୍ତି ଗତି
ମହାଭାରତରେ ଶତଗୁଣ ହେବ ମୁକ୍ତି ।
ଭୀଷ୍ମଯୁଦ୍ଧ ଦଶଦିନେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ରହିବ
ତାକୁ ଦେଖି ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଦର୍ପ ଚୂର୍ଣ୍ଣହେବ ।
ତାହାଙ୍କର ଅନ୍ତେ ଦ୍ରୋଣ ହେବେ ସେନାପତି
ଚକ୍ରବ୍ୟୂହ ରଚିବେ ସେ କରି ଭିନ୍ନ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଦଶସସ୍ର ରଥୀ ପୁଣି ଅଶୀସସ୍ର ସେନା
ତ୍ରିପ୍ରହରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ହତ ହେବ କିନା ।

ସୁଦେଷ୍ଣା ସତୀଙ୍କ ମୁଖୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇ ଧନଞ୍ଜୟ ପଡ଼ିଲେ ଧରଣୀ ।
କୋଳ କରିଣ ଧଇଲେ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ବୀର ନୁହ ଅସାକ୍ଷମ ।
ଏହି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭର ନୁହଇ
ପୂର୍ବ ଚରିତ କହୁଛି ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲେ ପୃଥ୍ୱୀ ଭାରା ହରଣ ନିମନ୍ତେ
ତୁମ୍ଭେ ନାରାୟଣ ଜନ୍ମ ଆସି ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।
କଂସ ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ କାଳଯବନ ନାରକା
ବାଣ ବଜ୍ରନାଭ ଅଘା କଦମ୍ବା ସୌନିକା ।
ଚାଣୁର ମୁଷ୍ଟିକ ଜରା ଯାମଳାଦି ବକା
ଷଣ୍ଢା ଧେନୁକା ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ନିବାରିଲେ ଏକା ।
ଯାଙ୍କୁ ନିବାରି ଭାରତଯୁଦ୍ଧ ପୁଣି କରା
ତେବେ ଯାଇଁ ନିସୂଦନ ହେବ ମହାଭାରା ।
ତୁମ୍ଭେ ବୋଇଲ ପାର୍ଥର ହେବି ମୁଁ ସାରଥୀ
ନିସୂଦନ କରାଇବି ବଂଶ କୁରୁପତି ।
ଧାତା ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ କଥା କିପାଁ କହୁ
ସୋମବଂଶ ନ ଥିଲେ ସାରଥି ହେବୁ କାହୁଁ ।
ପିତାମହ ବୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜର ଯେ ନାତି
ସୁସଞ୍ଚ କୁମର ଆଦି ନାମେ ମହାରଥୀ ।
ସେ ଆଦି କି.ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ବେଦବର
ପୃଥିବୀରେ ଜାତ ହୁଏ ସୁଭଦ୍ରା ଗର୍ଭର ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗିନୀ ହେବେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ନାରୀ
ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାମେ ସୁତ ହୋଇବୁ ତାଙ୍କରି ।
ତାହା ଶୁଣି ଆଦି ବୋଲେ ଏହି କଥା ଭାବି
ବହୁତ କାଳ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ରହି ନ ପାରିବି ।
ଚଉଦ ବରଷ ମୁହିଁ ଥିବି ତୋର ବୋଲେ
ହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମାରିବି ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଦେବ କଲ ସତ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ମଧପାତ୍ର
ଅଭିମନ୍ୟୁ ସ୍ୱର୍ଗେ ଯିବା ନୋହିବ କେମନ୍ତ ।
ଚଉଦ ବର୍ଷକୁ ଯେବେ ଦିନେ ଯିବ ବଳି
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପାର୍ଥକୁ ମାରି ସ୍ୱର୍ଗେ ଯିବି ଚଳି ।
ଶୋକଭରେ ସୁଦେଷ୍ଣା କହିଲେ ଏହି କଥା
ଗର୍ଭେ ଧରିଣ ବିଧବା ହେବ ମୋ ଦୁହିତା ।
ଅଭିମନ୍ୟୁର ପିଅର ନୁହ ହେ କିରୀଟି
ମାୟାମୋହେ ପଡ଼ି ବୋଲ'ମୋର ପୁତ୍ରଗୋଟି
ଅଭିମନ୍ୟୁର ନିଧନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ରାଗେ
ଶକଟବ୍ୟୂହ ସମର ହୋଇବ ଯେ ବେଗେ ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ଶିରଚ୍ଛେଦ ସାତ୍ୟକି କରିବ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜୟଦ୍ରଥକୁ ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବ ।

ସେହି ରାତ୍ରକାଳେ ପୁଣି ସମର ହୋଇବ
ଘଟୋତ୍କଚ ଅଳମ୍ବୁଷ ରଣେ ନାଶଯିବ ।
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ନାଶଯିବେ କର୍ଣ୍ଣ ଶରାଘାତେ
ଦ୍ରୁପଦର ଶିରଚ୍ଛେଦ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ହସ୍ତେ ।
କଳିଙ୍ଗ ବାହ୍ଲିକ ସୋମଦତ୍ତ କୃପବ୍ରହ୍ମା
ନାଶଯିବ ଭୀମ ହାତେ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହତ ବୋଲି ଶୁଣି ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ଅସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗକରି ଫିଙ୍ଗି ଦେବେ ସେ କୃପାଣ ।
ସେହିକାଳେ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ ପଛକତି ଥିବ
ପିତା ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ତାଙ୍କ ମସ୍ତକ ଛେଦିବ ।
ଦ୍ରୋଣ ଅନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ହେବ ସେନାପତି
ଅଠାଶୋଇ ଭାଇ ଭୀମ ଦେବେ ଯମକତି ।
ଆରଦିନ ଦୁଃଶା ଭୁଜ ବଳେ ଉପାଡ଼ିବେ
ତାର ରକ୍ତରେ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ପଖାଳିବେ ।
ତହିଁ ଉତ୍ତାରୁ କର୍ଣ୍ଣକୁ ମାରିବେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ଶଲ୍ୟ ଶକୁନି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପଡ଼ିବେ ସେ ଦିନ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ସେନା ପଡ଼ିବେ ଗଦା ସମରରେ
ଅଠର କ୍ଷୌଣୀ ପଡ଼ିବେ ଅଠର ଦିନରେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଳାଇବ ନିଜ ପ୍ରାଣ ଘେନି
ବ୍ୟାସସରରେ ଲୁଚିବ ଭୟ ପାଇ ପୁଣି ।
ଭୀମ ତିନିରଡ଼ି ଶୁଣି ନ ସହି କୋପରେ
ସରୋବରରୁ ବାହାର ହୋଇବ ସମରେ ।
ଯେଉଁ ରଡ଼ିଘାତେ ତିନି ଭୁବନ କମ୍ପଇ
ସେ ରଡ଼ିକୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସମ୍ଭାଳିବ ନାହିଁ ।
ଭୀମ ଗଦାଘାତେ ତାର ଜାନୁ ଭାଙ୍ଗିଯିବ
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ସେନାପତି ସେ ଦିନ ହୋଇବ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲା ତହୁଁ ଶୁଣ ଭାବଗ୍ରାହୀ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଲୁଚାଇବା ଦ୍ୱାରକାରେ ନେଇ ।
ଦ୍ରୌପଦୀର ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଥିବେ ବିଦ୍ୟମାନ
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ତାଙ୍କ ଶିର ଛେଦିବ ସେଦିନ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଛାମୁରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେବ ନେଇ
ତାହାର ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିବ ପୁତ୍ର ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଟୁ କଥା କହିବ ତାହାକୁ
ମହାଦୁଃଖେ ପ୍ରାଣ ତେଜି ଚଳିବ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।
ତହୁଁ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହୋଇ ଅତି କୋପମୂର୍ତ୍ତି
କାଂଶିକା ଶର ମାରିବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପ୍ରତି ।
କାଂଶିକା ଗୋଟିଏ ଘେନି ବେନିଫାଳ କରି
ଧନୁ ଏକ କରିବ ସେ ମନ୍ତ୍ରାଦି ଉଚ୍ଚାରି ।
ନାରାଚ କରିବ ତାର ଘେନି ଅଗ୍ରଖଣ୍ଡି
ଯାହାକୁ ପେଷିବ ତାର ମୁଣ୍ଡ ଯିବ ଛିଣ୍ଡି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ହରି ପୁଚ୍ଛଇ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ସେ କାଇଁଶିକାକୁ ବଳି ଦେବଟି କାହାକୁ ।
ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ ଯେ ତୁମ୍ଭ ଆଦିକରି
ଆସି ପଡ଼ିଲେ ସେ ଶର ନିଶ୍ଚେ ଯିବ ମାରି ।
ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ ଯେ ତୁମ୍ଭର ଅଭିନ୍ନ
ବଳି ଭକ୍ଷଣ ନୋହିବ ଆପେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
କାରେ ବଳିଦେବ ତେବେ କହ ମୋର ଆଗେ
କନକ ଯାନ ଲାଗିବ ଏବେ ଯିବି ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ସତୀଙ୍କ ମୁଖୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ବସିଲେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ଜାଣି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ଶାନ୍ତ କରି ମୋର କ୍ରୋଧ
ଜାଣି ନ କହ ପାଣ୍ଡବ କରିଣ ଉପ୍ରୋଧ ।
ଯାହାକୁ ଦେବାକୁ ତୁମ୍ଭେ ବିଚାରୁଛି ହୃଦେ
ମୁଁ ତାର ସ୍ୱରୂପ ଫେଡ଼ି କହୁଅଛି ହାଦେ ।
ଉତ୍ତରାର ଗର୍ଭେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଔରସରେ
ନବମାସ ନବଦିନ ଏକଇ କୁମରେ ।
ତୁମ୍ଭେ କଦାଚ ନ ଦେବ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ
ନିଶ୍ଚୟ ଶରକୁ ଦେବ ସେ ଗର୍ଭ ଶିଶୁକୁ ।
ସେ ଶରେ ମରିବ ବାଳ ଆଉ ମୋର ବଳା
ପାର୍ଥ ବୋଲେ ସୋମବଂଶେ ବୁଡ଼ିଗଲା ଭେଳା
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ଦୁଃଖ ନ କର ହେ ପାର୍ଥ
ତହିଁ ଉପାୟ କରିବେ ସିନା ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମାତା ମୋର ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି
ତୁହି ମାହେଶ୍ୱରୀ କହ ତା ବିଧାନ ବିଧି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ହରି ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମୁନି
ମେନକାକୁ ଦେଇଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଜୀବନୀ ।
ଅତି ସ୍ନେହରେ ମେନକା କହିଛନ୍ତି ମୋତେ
ମରିଥିବା ଲୋକ ପ୍ରାଣ ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ।
ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଜୀବନୀ ବିଦ୍ୟା ଘେନି ଆହେ ହରି
ଗର୍ଭଶିଶୁ ନିଶ୍ଚେ ଜୀଇ ଆସିବ ସେ ଫେରି ।
ସେ ପରମ ମାହେଶ୍ୱରୀ କହି ଦିବ୍ୟ ବାଣୀ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ସମର୍ପିଲା ନିଅ ଚକ୍ରପାଣି ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଲାଗିଲା ତୋତେ ମୋହର କୁମର
କୂଟ କପଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ତୋ ଶରୀର ।
ଦ୍ରୌପଦୀ କରିଲେ ଶୋକ ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ
ବୋଇଲେ ବିଷମ କଥା ବୋଇଲ ଗୋ ମୋତେ
କି ଦୋଷ କଲେ ମୋହର ସେହି ପାଞ୍ଚସୁତ
କହନ୍ତି ସୁଦେଷ୍ଣା ଦେବୀ ଶୁଣ ଆଗୋ ମାତ ।
ସତ୍ୟଯୁଗେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବାଦୀ
ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ଛଳେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ସେ ସମ୍ପାଦି ।

ବିଦ୍ୟାଧର ପୁରୁଷ ସେ ପଳାଇଲେ ଡରେ
ଶରଣ ପଶିଲେ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ରାଜାଠାରେ ।
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମୁନି କଲେ ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ
ରାଜାଙ୍କ ସମ୍ପଦ କୂଟେ ନେଲେ ମହାଦାନ ।
ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ମହାରାଣୀ ପୁତ୍ର ରୋହିତାକ୍ଷ
ରାଜ୍ୟରୁ ତିନିଙ୍କି ତଡ଼ିଦେଲେ ମୁନିଦକ୍ଷ ।
ପଦେ ଚଳାଇଣ ଘେନିଯାନ୍ତେ ତିନି ପ୍ରାଣୀ
ଚାଲି ନ ପାରି କାନ୍ଦିଲା ସେ କୁମରମଣି ।
ପାଦେ ରୁଧିର ଫୁଟନ୍ତେ ନ ପାରିଲା ଚାଲି
ମାତାଗୋ ମାତାଗୋ ବୋଲି ଛାଡ଼ିଲା ବୋବାଳି
ଚାଲୁଛୁ କି ନାହିଁ ବୋଲି ମୁନି ଅତି ରାଗେ
ରୋହିତାକ୍ଷକୁ ପ୍ରହାର କରିଲେ ସେ ଡାଙ୍ଗେ ।
କୁମର କନ୍ଧ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ସେ ଯଷ୍ଟି
ଭୂମିରେ କୁମର ମଣି ପଡ଼ିଗଲା ଲୋଟି ।
ପାଞ୍ଚ ବିଶ୍ୱଦେବା ସ୍ୱର୍ଗେ ତା ଥାଇ ଦେଖିଲେ
ବାଳକ ବିକଳେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରେ ଗାଳିଦେଲେ ।
ଆରେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ତୁହି ଅଟୁ ବଡ଼େ ମନ୍ଦ
ବାଳକକୁ ଚିନ୍ତିଲୁ ତୁ କିପାଁ ପରମାଦ ।
ରାଜ୍ୟ ରାଜସିଂହାସନ ଘେନିଲୁ ତୁ ବଳେ
ଏଡ଼େବଡ଼ ସମ୍ପଦକୁ ନାଶକଲୁ ହେଳେ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ହୋଇଣ ତୁହି ହେଲୁ ମହାତପୀ
ଲୋଭ ଆଚରଣେ ଧର୍ମ ନାଶୁଛୁ ତଥାପି ।
ବିଶ୍ୱଦେବଙ୍କର ସେହି କଟୁ ବାଣୀ ଶୁଣି
ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଚାହେଁ ଶିର ଝୁଣି ।
ରକତ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟ କରି ବେନି ଆଖି
ରାଗଭରେ ଶାପଦେଲା ଉପ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
ରେ ପାପିଷ୍ଟେ ନରଗର୍ଭେ ହୁଅ ଯାଇ ଜନ୍ମ
ମୋର କଥାକୁ ତୁମ୍ଭେରେ ବାଛୁଅଛ ପୁଣ ।
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହସ୍ତେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ପରମାଦ
ସାତ ସାତ ବର୍ଷେ ହେଉ ତୁମ୍ଭ ଶିରଚ୍ଛେଦ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ମାଗୋ ଶୁଣିଲୁ ପାଞ୍ଚାଳି
ପାଞ୍ଚପୁତ୍ରଙ୍କର ପାଇଁ କିପାଁ ହେଉ ଭାଳି ।
ଯାହାକୁ ନିଜେ ଅର୍ଜିବ ତାକୁ କର୍ମ ବୋଲି
ତୁ କିବାଁ ଅଜ୍ଞାନ ହେଉ ସ୍ୱରୂପ ବୋଇଲି ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବାକ୍ୟେ ଛାଡ଼ିଲେ ଦେବୀ ଶୋକବାଣୀ
ତହୁଁ କୋଳେ ବସାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଗୋସାମଣି ।
ବୋଇଲେ ଆଦ୍ୟରେ ତୁହି କେତୁକା ହିଙ୍ଗୁଳା
ଦ୍ୱିତୀୟେ ବୋଲୁ ପାର୍ବତୀ ନାମେ ଏକବଳା ।
ତୃତୀୟ ଅବତାରେ ତୁ ହେଲୁ ଦେବୀ ଶଚୀ
ଇନ୍ଦ୍ର ଦହନେ ରଖିଲେ ତୋତେ ଦଧିରୁଚି ।
ଚତୁର୍ଥ ଅବତାରରେ ଅଗ୍ନିରୁ ତୁ ଜାତ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋର ମୋର ପ୍ରିୟଭାବ ମାତ ।
ବଚନରେ ସମାର୍ଜିଣ ମନୁଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧି
ସେ ପରମ ମାହେଶ୍ୱରୀ କହି ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ।
ତହୁଁ ଶୁଣ ସୁଜ୍ଞଜନେ ହୋଇ ସାବଧାନ
ଶାରଳା କହଇ ପଦ ଅମୃତ ସମାନ ।

କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ନିମନ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବେଶରେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର କର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ଛଳନା ଓ ବରଦାନ ଏବଂ ସୁଦେଷ୍ଣାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ ଗମନ

କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୁଛିଲେ ପୁଣ ସେ ବିରାଟ ନାରୀ
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧକୁ କେବେ କରିବ ହେ ହରି ।
କର୍ଣ୍ଣ ମଇତ୍ର ହୋଇଛି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗେ
ଅଭେଦ କବଚ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ତା ଅଙ୍ଗେ ।
ପୁଣି ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ଅଛଇ ତାହାର
କିଏ ତାକୁ ଜିଣିବ ହେ କରିଣ ସମର ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଆପଣା ପାଶେ ଅଣାଇ ତୁରିତ
ସବୁ ତାହା ନିକଟରୁ ନିଅ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଏଥକୁ ଉପାୟ କର ଆହେ ଚକ୍ରପାଣି
ଏସବୁ କର୍ଣ୍ଣଠି ଥିଲେ ନ ପାରିବ ଜିଣି ।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁ
ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ନିକଟୁ କେ ଆଣିବ ଯାଇଁ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ମୋର ଅଛି ବୁଦ୍ଧି
ନିର୍ବିତକବଚ ଯେବେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଥିଲି ବଧି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେରେ ପୁତ୍ର ମାଗି ଘେନ ବର
ମୁଁ ବୋଇଲି ଆହେ ପିତା ଆଗେ ସତ୍ୟକର ।
ମୋହର ବଚନେ ସତ୍ୟକଲେ ପୁରନ୍ଦର
ବୋଇଲେ ଯାହା ମାଗିବୁ ଦେବି ମୁଁ ନିକର
ପିତାର ବଚନ ଶୁଣି ପାଦେ କଲି ସେବା
ଅଭେଦ କବଚ ଛୌରୀ କର୍ଣ୍ଣ ତହୁଁ ଦେବା ।
ତୋଷେ ପ୍ରସନ୍ନେ ବୋଇଲେ ମୋତେ ଆଖଣ୍ଡଳ
ସୁମରିବୁ ତୋହରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେବେଳ ।
ତହୁଁ ଶୌଚ ହୋଇ ଶାନ୍ତନୁର ପଣନାତି
ପତ୍ରେ ଜଳ ତିଳ ଦେଇ ସ୍ମରେ ସୁରପତି
ଅମରପୁରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଣ ମଘବା
ପୁଣ୍ୟେ ଆସନେ ବିଜୟ କଲେ ସୁରଦେବା ।
ବାସବର ଚରଣରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
ଅଙ୍ଗଦେଶ କର୍ଣ୍ଣପାଶେ ଯିବ ଦେବ ସ୍ୱାମୀ ।
ଅଭେଦ କବଚ ଆଉ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
ଗୋପନେ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ଆଣ ଆଖଣ୍ଡଳ ।

ପୁଣି ପୁଣି ବାସବଙ୍କୁ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବେଗେ ଆଣିଦିଅ ସ୍ୱାମୀ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଦେବ ପୁରୁହୂତ
କର୍ଣ୍ଣ ସମୀପରେ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ତୁରିତ ।
ଶତେକ ଭାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯେହୁ ଦାନ ଦେଇ
ଏକବସ୍ତ୍ରେ ନାରାୟଣ ଲୟ ସେ କରଇ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣର ବେଶ ଧରି ପ୍ରଜାପତି ନାତି
ଲମ୍ବିତ କୂଡ଼ା ତ୍ରିକଚ୍ଛ କାଖେ ବେଦପୋଥି ।
ଶ୍ରୀବତ୍ସଲାଞ୍ଛନ ଚିହ୍ନ ତମ୍ଭା କର୍ଣ୍ଣ କାୟେ
ବେନି ଲୋଚନ ବୁଲଇ ଚକ୍ରୀ ଚକ୍ର ପ୍ରାୟେ ।
ଋକ ଯଜୁ ସାମବେଦ ଅଥର୍ବାଦି ଚାରି
ପୁଣି ଜ୍ୟୋତି ସୁଷୁମ୍ନା ଧନୁ ଆଦିକରି ।
ଅବନା ଅଜପା ଯୋଗଦାନ ଦେବ ତିନି
ଏକମୁଖେ ଏକାଦଶ ବେଦ କରେ ଧ୍ୱନି ।
ବାସବ ଦେବତାଙ୍କର ବେଦପାଠ ନାଦେ
ସସାଗରା ପୃଥ୍ୱୀ କମ୍ପି ଉଠେ ସେ ଶବଦେ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା କର୍ଣ୍ଣ ବେଦଧ୍ୱନି ଶୁଣି
ତହୁଁ ପାଶେ ବିଜେ କଲା କ୍ଷତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ନିର୍ଧୂମ ଅଗ୍ନି ପରାୟ ବ୍ରାହ୍ମଣର କାନ୍ତି
ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣର ଲାଗିଲା ମନେ ବଡ଼ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ଦୂରେ ଥାଇ କର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କୁ ହେଲା ପରଣାମି
ବୋଲେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ କିବା ମହେଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ ।
ଶତେଭାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଁ ଦାନ ଦିଏ ନିତ୍ୟ
ଏଡ଼େ ସୁବେଦୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେଖି ନାହିଁ ନେତ୍ର ।
ମୋହର ଅଭାଗ୍ୟ ତୋର ପ୍ରାପତ ଅବେଳ
ଦ୍ୱାଦଶ ଭଣ୍ଡାରେ ମୁଦ ପଡ଼ିଲା ସକଳ ।
ଧର୍ମରେ କଷଣ ମୋର ଦେଲୁ ମହାତମା
ଦାନେ ଶୂରବନ୍ତ ନିନ୍ଦା ଏଥର ଶୁଣିମା ।
ମୋପରାୟେ ଦାନୀ ଯେବେ ତୋତେ ଦାନଦେବ
ଏଡ଼େ ଦରିଦ୍ରତା ତୋର ଆଉ କି ରହିବ ।
ତଳହସ୍ତ କରି ବିପ୍ର ମାଗୁ ମୋତେ ଦାନ
ଆନବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ କି କରିବୁ ପ୍ରଦାନ ।
ଆଜକ ରହି ପଣ୍ଡା ହେ ଭୋଜନାଦି କର
କାଲି ପ୍ରଭାତରେ ଚିତ୍ତ ରଞ୍ଜିବି ତୋହର ।
ଶତେକ ଭାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୃଥ୍ୱୀ ଦିଏ ନିତି
ସେହି ଧନ ଦେଇ ତୋତେ କରିବି ତୃପତି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସେ ଧନ ବହୁଜନ ଗ୍ରାସ
ହେ କର୍ଣ୍ଣ ସେ ଧନେ ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ କିସ ।
କିବା ଭୂମିଦାନ ମାଗୁ ବୋଲେ ବୀରକର୍ଣ୍ଣ
କି ଦାନେ ଇଚ୍ଛା ତୋହର ବୋଲ ହେ ବହନ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତହିଁରେ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
କର୍ଣ୍ଣବୋଲେ କିସ ଇଚ୍ଛୁ କହନା ଗୋସାଇଁ ।
ମୋର ଭଣ୍ଡାରେ ଏକ୍ଷଣି ଧନ ନାହିଁ ବୋଲି
ବାରମ୍ବାର କଟାକ୍ଷୁ ତୁ ମନରେ ବୁଝିଲି ।
ପୁଣିହିଁ ବାସବ ତହୁଁ କଲେ ବେଦଧ୍ୱନି
ଆକାଶ କମ୍ପିଲା ଟଳମଳ ଯେ ମେଦିନୀ ।
ତହିଁ ମହାଭୟ ପାଇ ଉଠେ ବୀରକର୍ଣ୍ଣ
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପିଢ଼ାନେଇ ଦେଲାକ ଆସନ ।
ତହୁଁ କରେ ଝରି ଧରି ରାଧାର ଦୁଲାଳ
ବେଗେ ପଖାଳେ ଦ୍ୱିଜର ଚରଣ କମଳ ।
ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ଧୂପ ନଇବେଦ୍ୟ ଦେଇ
ଚନ୍ଦନ ଲେପନ କଲା ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ନେଇ ।
ଲକ୍ଷେମାଢ଼ ସୁନା ନେଇ କଲା ପାଦ ପୂଜା
ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇ ବୋଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରାଜା ।
ହେ ଦେବ ତୋ ବେଦ ଶୁଣି ନ ରହେ ମୋ ଜ୍ଞାନ
କେଉଁ ପଦାର୍ଥରେ ଇଚ୍ଛା କହ ତା ବହନ ।
ଡାହାଣବର୍ତ୍ତିକ ଶଙ୍ଖେ ଯବ ତିଳ ପାଣି
ସତ୍ୟବାକ୍ୟ କହି କର୍ଣ୍ଣ ହସ୍ତେ ଦେଲା ଆଣି ।
ଉପର ହସ୍ତରେ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଉଅଛି ଦାନ
ତଳହସ୍ତରେ ଘେନନ୍ତି ଦେବ ମଘବାନ ।
ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ବୋଲଇ ରାଧେୟ
ମନଇଚ୍ଛା ଦାନ ମୋତେ ମାଗ ବିପ୍ରରାୟ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ହୋ ସର୍ବ ଦିଗପାଳ ଶୁଣ
ତୁମ୍ଭେମାନେ ସାକ୍ଷୀ ହୁଅ କର୍ଣ୍ଣ ଦିଏ ଦାନ ।
ଚାରିଦିଗେ ଚାରିମେଘ ତୁମ୍ଭେ ଥାଅ ସାକ୍ଷୀ
ଉପର ହସ୍ତରେ କର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ଦେଉଅଛି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ କେତେ ସାକ୍ଷୀ କରୁ ଦ୍ୱିଜବର
କହୁଁ କହୁଁ ଉଚ୍ଛୁର ଯେ ହେଉଛି ତୁମ୍ଭର ।
ନିଅ ନିଅ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେ ନିଅ ନିଅ ଜଳ
ତଳହସ୍ତ କରି ନେଲେ ତାହା ଆଖଣ୍ଡଳ ।
ଜଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ବାସବ ବୋଇଲେକ ବାବୁ
କୁଣ୍ଡଳ କବଚ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ତୋ ଦେବୁ ।
ବାସବ ମୁଖୁଁ ଏସନ ବଚନକୁ ଶୁଣି
ହସି ହସ୍ତୁ ଜଳ ଛାଡ଼େ ଦାନୀ ଚୂଡ଼ାମଣି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ହେ ତାତ ଧର୍ମ କଲୁ ନାଶ
ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ପଡ଼ଇ ଝିଙ୍ଗାସ ।
ଏକ ପୁତ୍ରକୁ ମାଇଲୁ ଆନ ପୁତ୍ରେ ରଖି
ଏଥିପାଇଁ ଦିଗପାଳ କରୁଥିଲୁ ସାକ୍ଷୀ ।
ଏକ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ କି ତବ ପୁତ୍ର ସୁରନାଥ
ଧର୍ମ ଆଚାର ତା ତହୁଁ ଅଧିକ ମୁଁ ସୁତ ।

କର୍ଣ୍ଣର ବଚନେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ସନ୍ତୋଷ
ଦାନେଶ୍ୱର ଅଟୁ ମୋର ତୁହି ଏକା ଶିଷ୍ୟ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତୁ ସତ୍ୟ କରିଅଛୁ ବାବୁ
ତୋହର ଇଚ୍ଛାରେ ଏବେ ଦେବୁ କି ନ ଦେବୁ ।
ଇନ୍ଦ୍ରର ବଚନ ଶୁଣି ହସି ବୀରକର୍ଣ୍ଣ
ବୋଲେ ବାକ୍ୟ ବିଚଳିତେ ବିଅର୍ଥ ଜୀବନ ।
ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଦାନ ଦେବି ନିଷ୍ଟେ ତୁମ୍ଭେ ନେବ
ତେବେ ସିନା ଧର୍ମ ମୋର ଉଦିତ ହୋଇବ ।
ଶତେ ଭାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଁ ନିତି ଦିଏ ଦାନ
ଭୂମି ଦାନ ଗଜଦାନ ଅଶ୍ୱ ଗୋରୁଦାନ ।
ସତାଶୋଇ ବର୍ଷ ହେଲା ହେଲି ମହାଦାନୀ
ଯେ ଯାହା ମାଗଇ ତାହା ଦିଏ ସତ୍ୟ ମାନି ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତୋଷିଣ ଯେବେ ଦାନ ପାରେ ଦେଇ
ସତ୍ୟବାଦୀପଣ ମୋର ଥିବ ଚିର ହୋଇ ।
ଇଷ୍ଟ ଶତେଜଣ ଏକ ମଇତ୍ରର ସରି
ଶତମୈତ୍ର ବୁଭୁକ୍ଷତେ ଏକ ଦ୍ୱିଜ କରି ।
ଶତ ଦ୍ୱିଜସମ ଏକ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଭୋଜନେ
ଶତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ସମ ଶିବ ଆରାଧନେ ।
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଦାନ ଏକଧେନୁ ଦାନ ସରି
ଅନ୍ନଦାନ ବସ୍ତ୍ରଦାନ ତାମ୍ର ଆଦିକରି ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯଦ୍ୟପି ମୁହିଁ ପାରେ ତୋଷକରି
ତେବେ ସଂକଳପ ସତ୍ୟ ରହିବ ମୋହରି ।
ଆବର ଦାନେ ମୋହର କିସ ପ୍ରୟୋଜନ
ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ ଅର୍ଜିଲି ଦେବି ତୋତେ ଦାନ
ଏହା କହି ହକାରିଲେ ସୁରେଶ୍ୱର ମନ୍ତ୍ରୀ
ପୁଣି ବିଶିକେଶନଙ୍କୁ ଡକାଇଲା କତି ।
ସ୍ନାନ ସାରି କର୍ଣ୍ଣ ବସେ କୃଷ୍ଣାଜିନ ପରେ
ପୂର୍ବ ମୁଖରେ ବସଇ ମନ ହରଷରେ ।
ବେନି କର୍ଣ୍ଣରୁ କାଢ଼ିଲା ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
ତଳ ହସ୍ତରେ ଘେନିଲେ ଦେବ ଆଖଣ୍ଡଳ ।
ବିଶିକେଶନଙ୍କୁ ପୁଣି ବୋଇଲା ତିଆରି
ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ କାଢ ତାଳୁକୁ ବିଦାରି ।
ତାଳୁ କରେ ଧରି କର୍ଣ୍ଣପୁତ୍ର ଯେ କଟାରୀ
କର୍ଣ୍ଣର ତାଳୁକୁ ଦୁଇଫାଳ କରି ଚିରି ।
ତାଳୁ ବିଦାରି କାଢ଼ିଲା ସେ ଅଭେଦ୍ୟ ମଣି
ବିକାଶେ ତେଜ ସହସ୍ର କିରଣକୁ ଜିଣି ।
ସେହି ମଣିର ପ୍ରସାଦେ ନ ଭେଦଇ ଶର
ତେଣୁ ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ ନାମ ଅଟେ ତାର ।
ତାଳୁ ବିଦାରନ୍ତେ ବହେ ବହୁତ ଶୋଣିତ
ସାଧୁ ସାଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବୋଲେ ବଜ୍ରହସ୍ତ ।
ଉପର ହସ୍ତରେ ତୋଳି ଦିଅଇ ରାଧେୟ
ତଳହସ୍ତରେ ଘେନନ୍ତି ଦେବ ସୁରରାୟ ।
ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ବାବୁ ମୋ ଅଙ୍ଗ ବିଦାରି
ଦେହରୁ କାଢ଼ ମୋହର ବଜ୍ର ଯେ ଛଉରୀ ।
ବେଗେ କାଢ଼ିଦିଅ ପିତା ହେଉନ୍ତୁ ତୃପତି
ପୁତ୍ରକୁ ତିଆରି କରି କହେ ମହାରଥୀ ।
ତହୁଁ କୁମର କରରେ ଘେନି କରବାଳ
ଦେହ ଚିରି ବଜ୍ର ଛୌରୀ କାଢ଼େ ତତକାଳ ।
ବିଶିକେଶନ ଯେ ସୁରସେନ ପୁତ୍ର ବେନି
ଉଛୁଡ଼ି କାଢ଼ନ୍ତି ସେହୁ କରେ କାତି ଘେନି ।
ମସ୍ତକ କପାଳ ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ଆଉ ନାସା
ଛଉରୀ କାଢ଼ନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ନ ଦିଏ ସମସ୍ୟା ।
ଓଟାରି କାଢ଼ନ୍ତେ ଅଙ୍ଗୁ ବହଇ ଶୋଣିତ
ଓଷ୍ଠ କଣ୍ଠ ତାଳୁକାକୁ ଚିରନ୍ତି ତ୍ୱରିତ ।
କଟାରୀ ଗଳାଇ ସେହି ହୃଦ ବିଦାରିଲେ
ସାଧୁ ସାଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବୃନ୍ଦାର୍କେ ବୋଇଲେ
ଉଛୁଡ଼ନ୍ତି ବେନିପୁତ୍ରେ ବାଁ ଡାହାଣ ବେଗି
ବିଶିକେଶନ ଛଡ଼ାଏ ଅତି ବେଗି ବେଗି ।
ବେନି ବାହାର ମଧରେ ଗଳାନ୍ତେ କଟାରୀ
ଧୀରକରି ଛଡ଼ା ବୋଲି ବୋଲେ କର୍ଣ୍ଣବଳୀ ।
ଭୁଜ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିର ସନ୍ଧି ସମସ୍ତ ଉଛୁଡ଼ି
କାଢ଼ନ୍ତେ ଯେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ଅସାଷ୍ଟମେ ପଡ଼ି ।
ପୁଣି ଛଡ଼ାବନ୍ତେ ବେନି ଜାନୁ ଆଉ କୁକ୍ଷି
ବାସବ ବାକ୍ୟ ନସ୍ଥରେ ଏ ସକଳ ଦେଖି ।
ପଦ୍ମପତ୍ରର ଉପରେ କର୍ଣ୍ଣଦେହ ଲୋଟି
ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣ କଟାରୀରେ ବିଦାରନ୍ତେ ପିଠି ।
ଛାଗଳ ଚର୍ମ ଛଡ଼ାନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ନୀଚଜାତି
ତେସନ କର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ହୋଇଲା ବିକୃତି ।
ରୁଧିର ତ୍ରିପଣ୍ଡ ହୋଇ ବିକାଶିଲା ଭୂମି
ସାଧୁ ସାଧୁ ଉଚାରିଲେ ପୁରନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀ ।
କର୍ଣ୍ଣର ଭାରିଯା ନାମ ଅଟେ ସତ୍ୟବତୀ
ରୋଦନ କରେ ସୁନ୍ଦରୀ ବସିଣ ତା କତି ।
ପିଠି ଛଡ଼ାଇଣ କାଟି ମେଖଳାକୁ ମେଲି
ଉଛୁଡ଼ି କାଢ଼ନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ରାମ ରାମ ବୋଲି ।
ସୁମରଣା କରେ ମନେ ମନେ ଚଉବାହା
ବୋଲେ ଏ ସଙ୍କଟେ ନାଥ ମୋତେ ହୁଅ ସାହା
ଶୁଣ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜେଠୀ
ମୋର ହୃଦପଦ୍ମେ ଘୋଷ ରାମନାମ ଗୋଟି ।
ପ୍ରସନ୍ନ ପରମ ବନ୍ଧୁ ସେ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ନାଥ
ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ଦେବ ଅନାଦି ଅଚ୍ୟୁତ ।

ବିଶିକେଶନ ବୋଲଇ ରାମନାମ ବୋଲ
ଜୀବନ୍ତେ ମରନ୍ତେ ସେହି ନାମ ଏକା ଭଲ ।
ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ଦିଅନ୍ତି ସର୍ବବିଘ୍ନ ଧ୍ୱଂସି
ଜୀବ ସାର୍ଥକ ହୁଅନ୍ତି ଘୋଷି ଅହର୍ନିଶି ।
ଦନୁଜ ବିନାଶି ଋଷି ଯାଗକୁ ସେ ମଣ୍ଡି
ପିତା ସତ୍ୟପାଳି ପୃଥ୍ୱୀଭାରା ଛନ୍ତି ଖଣ୍ଡି ।
ଜାତ ଅନ୍ତଃକାଳେ ଏକା ରାମନାମ ସାହା
ଯୋଗୀଜନେ ହୃଦେ ସଦା ଚିନ୍ତୁଥାନ୍ତି ଯାହା ।
ଯମରାଜା ଅଳପକେ ହୁଏ ପରାଜିତ
ଶ୍ରୀ ରାମନାମକୁ ପିତା ଧର ହୃଦଗତ ।
ନିୟମ ନିତ୍ୟକର୍ମାଦି ଯାଗ ତପ ମନ୍ତ୍ର
ବେଦ ପୁରାଣ କେବଳ ରାମ ବ୍ରହ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ।
ଯାହା ସୁମରନ୍ତେ ବସି କାଳ କାମ ନିଦ୍ରା
ଆସନ ମାର୍ଜନ କର ରାମନାମ ମୁଦ୍ରା ।
ଯାବତ ଅଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ଦିବାକର ଆଦି
ଯେ ନାମ ଜପନ୍ତି ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ବିବୁଧାଦି ।
ଅବସାନ କାଳକୁ ଯେ ଯମପାଶ ଛେଦି
ଅରିଷ୍ଟ ଆପଦମାନ ଖଣ୍ଡେ ନିରବଧି ।
ସବୁବେଳେ ସୁମରିବ ଯେବେ ତାଙ୍କୁ ହୃଦେ
ଯମଦଣ୍ଡୁ ଉଦ୍ଧାରିବେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ହାଦେ ।
କୁମାର କହନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ଚିନ୍ତେ ହୃଦଗତେ
ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀରାମ ବୋଲି ରଟେ ଗର୍ଭଗତେ ।
ରାଜୀବ ଲୋଚନ ପୀତବସ୍ତ୍ର ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭା
ଦୂର୍ବାଦଳ ଶ୍ୟାମଳ ତୋ ମନୋହର ଆଭା ।
କଉଶଲ୍ୟାର ନନ୍ଦନ ସୀତା ପ୍ରାଣନାଥ
ଦୁଷ୍ଟ ରାବଣ ନାଶିଲୁ ଘେନିଣ ଭକତ ।
ଦୟାସାଗରର ନାଥ ସଙ୍କଟୁ ଉଦ୍ଧାରୁ
ଶାରଳା ଦାସକୁ ରଖ ବିପଦ ସାଗରୁ ।
ଶୁଣ ଚଇତନ ଏବେ କର୍ଣ୍ଣର ମହିମା
ଏଡ଼େ ଅସମ୍ଭବ କଥା କରିଲା ମହାତ୍ମା ।
ଶିରରୁ ଚରଣଯାଏ ଛାଡ଼ଇ ଛଉରୀ
ପାଦତଳ ସହିତରେ କାଢ଼ିଲେ ବିଦାରି ।
ଛାଲ ଉଚ୍ଛୁଡ଼ନ୍ତେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶଇ ବିକୃତ
ତେସନେ ଦିଶେ ରକ୍ତରେ ଶରୀର ଆପ୍ଳୁତ ।
କୋମଳ ପଦ୍ମ ପତ୍ରରେ କର୍ଣ୍ଣ ଅଛି ଶୋଇ
ଜଳବୃଷ୍ଟି ପ୍ରାୟ ରକ୍ତ ଶରୀରୁ ବହଇ ।
ଗତ ଆତ୍ମା ପ୍ରାୟ କର୍ଣ୍ଣ କରିଅଛି ଦୃଷ୍ଟି
ବୋଇଲା ସେ ନିଅ ପିତା ପୁରୁ ତୋ ଅଭୀଷ୍ଟି ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦାନ ଦେବାର ଯେଉଁଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି
ସେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମ ମୋତେ ହେଉ ପରାପତି ।

ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣହେଉ ବୋଇଲା ମଘବା
ଅକ୍ଷୟ ଧର୍ମ ପ୍ରପାତ ତୋର ହେଉ ବାବା ।
ବାବୁ ମାୟା ସଂସାର ଏ କାହାର ନୁହଇ
କବଚଦାନୀ କର୍ଣ୍ଣ ତୁ ଘୋଷିଲା ଏ ମହୀ ।
ଦାନେଶ୍ୱର କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟରେ ବିକାଶିଲା ତୋରନାମଗୋଟି
ତଳ ହସ୍ତରେ ଘେନିଲେ ଦେବ ଆଖଣ୍ଡଳ
ଉପର ହସ୍ତରେ ଦେଲା କର୍ଣ୍ଣ ମହାବଳ ।
କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ଏ ତିନି
ଏ ସମସ୍ତ ଦେଲା କର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଭଣି ।
ପିତାର ଚରଣେ କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲା ତୃପ୍ତ ଏବେ କି ହେଲ ଦେବସ୍ୱାମୀ ।
ବାସବ କରନ୍ତେ ଚିନ୍ତା ସାରଥି ମାତଳି
ପୁଷ୍ପକ ଯାନ ଯେ ଘେନି ଇନ୍ଦ୍ରପାଶେ ମିଳି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ସେ ସମସ୍ତ ଯହୁଁ ଘେନିଲେ ପୁଲକେ
ସାଧୁ ସାଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଶୁଭିଲା ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟେ
କବଚ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
ଘେନି ପୁଷ୍ପକେ ବିଜୟ କଲେ ଆଖଣ୍ଡଳ ।
ସ୍ମରନ୍ତେ ପବନ ବେଗେ ଚଳେ ଯେଉଁ ରଥ
ମହାଦାନ ଭାରରେ ସେ ହେଲା ଭୂମିଗତ ।
ମାତଳିକି ଚାହିଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସୁରନାହା
ଅମର ପୁରକୁ ଯିବା ବେଗେ ରଥବାହା ।
ମାତଳି ବୋଇଲା ତହୁଁ ଶୁଣ ଜମ୍ଭଭେଦୀ
ମହାଦାନ ଭାରେ ରଥ ଆକାଶେ ନ ଭେଦି ।
ଏ ମହା ଦାନ ଘେନିଲ ଆହେ ଦେବସ୍ୱାମୀ
ତାହାର ଭାରରେ ରଥ ଆକାଶେ ନ ଗମି ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଦେବରାଜ
ବୋଇଲେ ସିଦ୍ଧ କେମନ୍ତେ ହୋଇବ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ
ମାତଳି ବୋଇଲା ଅତି ଦାନ ମହାଭାରା
ପ୍ରତିଗ୍ରହରେ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଯିବ ପରା ।
ତାହା ଶୁଣି ପୁରନ୍ଦର ରଥରେ ନ ବସି
ରଥୁ ଓହ୍ଲାଇ କର୍ଣ୍ଣର ଶରୀର ଆଶ୍ୱାସି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କର ଯହୁଁ ଲାଗେ କରତଳି
କର୍ଣ୍ଣର ଶରୀରେ ଜାତ ହେଲା ରୋମାବଳି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଉଁଷିଲେ ଯହୁଁ କର୍ଣ୍ଣବୀର କାୟେ
ଶରୀର ତା ବିକାଶିଲା ରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟେ ।
ପୁଣି ଆପଣା ଦେହରୁ ଦେଲେ ଜ୍ୟୋତିମଣି
କର୍ଣ୍ଣକୁ ସେ ଆଶ୍ୱାସନା କଲେ ବଜ୍ରପାଣି ।
ବାବୁ ଷୋହଡ଼ ସୁନ୍ଦର ପୁତ୍ର ମୋର ତୁ ଯେ
ଅମର ପୁରକୁ ଏବେ କରିବି ମୁଁ ବିଜେ ।

କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ହେ ପିତା ବେଗେ ଚଳିଯାଅ
ନୋହିଲେ ଆଉ କି ପାଞ୍ଚ ମୋର ଆଗେକହ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ବାବୁରେ ଦାନଭାର ପାଇ
ବୃନ୍ଦାର୍କ ମେଳକୁ ମୁହିଁ ନ ପାରଇ ଯାଇ ।
ତୁହିରେ ନନ୍ଦନ ମୋର ଶୁଭ ଯେବେ ଇଛି
ପ୍ରତିଗ୍ରହ ମାଗ ମୋତେ ଯାହା ମନେ ଅଛି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଭୋ ପିତା ନୁହଇ ଯୁକତ
ପିତାଠାରୁ ପୁତ୍ରଦାନ ଘେନିବ କେମନ୍ତ ।
ତା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ମୋର ସତ୍ୟସତ୍ୟ
ଯା ମାଗିବୁ ନିଷ୍ଟେ ଦେବି ଏ କଥା ନିୟତ ।
ତଳହସ୍ତ କରି ମାଗେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବୀର
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହସ୍ତେ ଦାନ ଦ୍ୟନ୍ତି ଦେବ ସୁନାସୀର ।
ଶଙ୍ଖେ ଜଳ ତିଳ ଘେନି ଦେଉଁ କର୍ଣ୍ଣ ହାତେ
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଛାଡ଼ିଦିଅ ମୋତେ ।
ତାହା ଶୁଣି ମଘବାନ ହେଲେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ
ବୋଇଲେ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଇ ନ ପାରଇ ସତ୍ୟ ।
ତାହା ଛାଡ଼ି ଆଉ କିଛି ମାଗ ଆରେ ବାଳ
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭ ସତ୍ୟ ହୋଇଲା ନିଷ୍ଫଳ ।
ପୁଣି ହିଁ ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଅନ୍ୟ ମୋତେମାଗ
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଦିଅ ପିତା ଐରାବତ ନାଗ ।
ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ତା ଉଚିତ ନୁହଇ
ଐରାବତ ବଶୀଭୂତ ମୋହର କି ହୋଇ ।
ହୃଦରେ ବିଚାରି ଆନ ମାଗରେ ସନ୍ତତି
ତୁ ଯେଣୁ ପୁତ୍ର ମୋହର କରିବୁ ତୁ ଗତି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଦାନେ ପିତା ହୋଇଲେ ନିସତ
ସାତ୍ତ୍ୱିକ ନୋହିଲେ ଧର୍ମ ହୁଏ କି ପ୍ରାପତ ।
ଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ପିତା ନୁହ କି ତତ୍ପର
ରମ୍ଭା ଅପସରା ତେବେ ମୋତେ ଦାନକର ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ରମ୍ଭା ଛାଡ଼ି ଆନ ମାଗ ସୁତ
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ରବିତଳେ ରହିଛୁ ତୁ ତାତ ।
ବହୁତ ପ୍ରସଙ୍ଗେ ତାତ ହୋଇବ ଅସତ୍ୟ
ପୁଣି ପୁଣି ପାପଭାର ହେଉଛି ବହୁତ ।
ତୁମ୍ଭେ ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଦେବରାୟେ
ଶିର କମଳ କାଟିଣ ଦେବି ଏହିଠାଏଁ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତୁ ବାବୁ ଦାନେ ଶୂରବନ୍ତା
ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାପର ତ୍ରେତୟା ରହିଲା ତୋ କଥା ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ଅସତ୍ୟ ହୋଇଲା ବହୁତ
ବଜ୍ର ଶକତି ମୋତେ କି ଦେବ ଆହେ ତାତ ।
ଏହା ଛଡ଼ା ନ ମାଗିବି ଜାଣ ଆଉ ଆନ
ଦେବୁ କି ନ ଦେବୁ ତାତ ବିଚାର ତୋ ମନ ।

ଏହି ପରକାରେ କର୍ଣ୍ଣ ଦୃଢ଼ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ଇନ୍ଦ୍ର କରିଲେ ଭାଳେଣି ।
ମାତଳି ବୋଇଲା ଦେବ ଭାର ଅନୁରୂପ
ଦାନ ନ ଦେଲେ କି ନାଶ ଯାଇପାରେ ପାପ ।
ମାତଳି ବଚନ ଶୁଣି ଅମରାଧିନାଥ
ବିଚାର କରନ୍ତି ଶକ୍ତି ଦେବି ମୁଁ କେମନ୍ତ ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ମୁହିଁ ଅଧିକାରୀ
ଅସୁର ଦାନବେ ମୋର ସମରେ ବଇରୀ ।
ଐରାବତ ପୃଷ୍ଟେ ମୋର କରେ ବଜ୍ର ଦେଖି
ଭୟେ ଦୂରାମ୍ଭକ ଯାନ୍ତି ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ତାତ କିଛି ନ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ବୃଥାରେ ସତ୍ୟ କିପାଇଁ କରିଲ ହେ ବାଞ୍ଛା ।
ମାତଳି ବୋଇଲା ଦେବ ମନର ସରାଗେ
ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ଅସ୍ତ୍ର ଦିଅ ବେଗେ ।
ତହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ର ସୁମରିଲେ ସେ ବଜ୍ର ଶକତି
ଷଡ଼ ଲକ୍ଷ ଯୂଣେ ସେହୁ ବିକାଶିଲେ ଜ୍ୟୋତି ।
ବଜ୍ର ଆସନ୍ତେ ସକଳେ କରିଲେ ଆଶଙ୍କା
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଭୁବନରେ ପଡ଼ିଗଲା ଦକା ।
ବିଶ୍ୱରୂପ ବିକାଶିଲେ ଯହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରରାଜେ
ସେ ମହା ବଜ୍ର ଶକତି ଧଇଲେ ଶ୍ରୀଭୁଜେ ।
ଶତଧାର ଶକତିର ସହସ୍ରେକ ଜ୍ୟୋତି
ଦୀନ ପୁରୁଷେ ଦେଖିଣ ମନେ କଲେ ଭୀତି ।
ଉପର ହସ୍ତ କରିଣ ଦେଲେ ମଘବାନ
ତଳହସ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ଘେନିଲା ବହନ ।
କର୍ଣ୍ଣବୀରର ଶରୀର ହୋଇଥିଲା କଞ୍ଚା
ଶକତିର ତେଜ ଲାଗି ହେଲା ସର୍ବସଞ୍ଚା ।
କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ପୁଣି ଅଭେଦ୍ୟ ଛଡ଼ଉରୀ
ଯାକୁ ଘେନି ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେ ରଥେ ଯାଇକରି ।
ଶକତି ଛାଡ଼ନ୍ତେ ମ୍ଳାନ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ତେଜ
ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ରହ ରହ ସୁରରାଜ ।
ଯେ ହେତୁ ଶକତି ମୋତେ ଦେଲୁ ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟେ
ଥାଉ ଏ ତୋହର ହସ୍ତେ ମୋହର ଉଦକେ ।
ସ୍ୱାମୀ ତୁ ଶକତି ଦେଲୁ କରି ସତ୍ୟବିଧି
ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ନ ଦିଶିଲୁ ଏବେ ଜମ୍ଭଭେଦୀ ।
ଯେତେବେଳରେ ହୋଇବମୋର ଏଥେ କାର୍ଯ୍ୟ
ମାଗନ୍ତେ ଶକତି ଦେବୁ ମୋତେ ଦେବରାଜ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ବାବୁ ଏ ଅପାଲଟ ଶର
ସମାନ ଶତ୍ରୁ ଜାଣି ତୁ କରିବୁ ପ୍ରହାର ।
ଏକାଥରେ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ର ଯାକୁ ଦେବୁ ପେଷି
ରୁଦ୍ର ଦିଗପାଳେ ହେଲେ ଆସିବ ବିନାଶି ।

କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲଇ ତାତ ମୁଁ ମାଗିବଇଁ ଯାହା
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ କହୁଅଛି ତାହା ।
ଭାରତ ସମର ହେବ ଶୁଣିଅଛି କର୍ଣ୍ଣେ
ସମରେ ମାରିବି ମୁହିଁ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନେ ।
ମାତଳି ବୋଇଲେ ଦେବ କଲ ବଡ଼ ମନ୍ଦ
ନିଜ ଶରେ ନିଜ ପୁତ୍ରେ ଚିନ୍ତିଲ ପ୍ରମାଦ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ମାତଳି ନ କର ତୁ ଭ୍ରାନ୍ତି
ଏହି ବୋଲେ ପାର୍ଥ ହରି ମାରି କି ହୁଅନ୍ତି ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶକତି ଯେବେ କରିବ ଏ ଭେଦ
ତେବେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ କାହୁଁ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଚାହିଁ ବାସବ ଦେବତା ଯେ ପୁଛି
ଚିରଜୀବୀ ହୋଇଥାଅ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛି ।
ଶୁଣ ଆରେ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି ବିଡ଼ୋଜା
ପାଣ୍ଡବ ଅଭାବେ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଥିଲି ତେଜ୍ୟା ।
ନିର୍ବାତକବଚ ନିର୍ଦ୍ଧୂମର ପଣନାତି
ଜମ୍ଭ ଦଇତ୍ୟର ସେହୁ ଅଟଇ ସନ୍ତତି ।
ସେ ଜମ୍ଭଦୈତ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗର ହୋଇଲା ବିବାଦୀ
ତାହାକୁ ମାରି ମୋ ନାମ ହେଲା ଜମ୍ଭଭେଦୀ ।
ଜମ୍ଭଦୈତ୍ୟ ସୁତ ବଜ୍ର କବଚ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
ସେହୁ ହୋଇଲା ମୋହର ପୁଣି ଐରୀପକ୍ଷ ।
ତାହାକୁ ମୁଁ ନାଶକଲି ବିଷମ ସମରେ
ତା ପୁତ୍ର ନିର୍ବାତ ପୁଣି ବାହିଯେ ଅମରେ ।
ସତ୍ୟ ତ୍ରେତୟା ଦ୍ୱାପର ତିନିଯୁଗ ମଧ୍ୟେ
ଚୌରାଅଶୀ ଥର ମୁହିଁ ହାରିଲି ତା ଯୁଦ୍ଧେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବଧ କରିଲା ସମରରେ ଯହୁଁ
ତୃପତ ହୋଇଣ ବର ଯାଚିଲଇଁ ତହୁଁ ।
ବୃନ୍ଦାର୍କ ଯକ୍ଷ କିନ୍ନର ବସିଥିଲେ ସର୍ବେ
ସନ୍ତୋଷେ ବୋଇଲି ପୁତ୍ର ବର ମାଗ ଏବେ ।
ପାର୍ଥ ବୋଇଲା ପ୍ରସନ୍ନ ଯେବେ ହେଲ ତାତ
ବଜ୍ର ଛଉରୀ କୁଣ୍ଡଳ ମୋତେ ହେଉ ପ୍ରାପ୍ତ ।
ବାବୁ ଦେବତା ବସାଇ ସତ୍ୟକଲି ଯାହା
ବିଚାର କେମନ୍ତେ ମୁହିଁ ନ ଦେବଇଁ ତାହା ।
ଏବେ ଆରେ କର୍ଣ୍ଣବୀର କହୁଅଛି ତୋତେ
କୁରୁପାଣ୍ଡବ ସମର ନ ହୁଏ ଯେମନ୍ତେ ।
ପାଣ୍ଡବେ ତୋର ସୋଦର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଖା
ବୁଦ୍ଧି ଉପାୟରେ କର କୁରୁବଂଶ ରକ୍ଷା ।
ହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅଟନ୍ତି ଏକଆତ୍ମା ବେନି
ମହୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଘେନି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ହେ ତାତ ଚଳି ଯା ଅମରେ
କଥା ବଢ଼ାଇଲେ କୋପ ବଢ଼ିବ ଅନ୍ତରେ ।
ଚଳିଗଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମହାଦାନ ଘେନି
ମତ୍ସ୍ୟଦେଶେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ସେକ୍ଷଣି ।
କବଚ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଲେ ନେଇ ଦେବ ଆଖଣ୍ଡଳ ।
ବୋଇଲେ କିସ କହିବି କର୍ଣ୍ଣର ମହିମା
ପୁରୁଷଙ୍କ ଉତ୍ତମ ସେ ସାଧୁ ମହାତମା ।
ପୁଣ ସାଧୁ ଆତ୍ମା ତାର ଯେ ପୁତ୍ର ଦୁଇଟି
କିଞ୍ଚିତେ ନ ଛାଡ଼ି ଅଙ୍ଗ ପକାଇଲେ କାଟି ।
କର୍ଣ୍ଣ ନାରୀ ଦୁଇ ସୁତ ଦେଖି ଯାଙ୍କ ସତ୍ୟ
ବିଚାରିଲେ ବସାଇଣ ନେଇ ପୁଷ୍ପରଥ ।
ମାନବ ହୋଇଲେ ମଧ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯୋଗାଇ
କର୍ଣ୍ଣପାଇଁ ଏ ଭାରତବର୍ଷ ଶୋଭାପାଇ ।
ଏହି କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଅମରାଧିନାଥ
ପୁରଃସରିଣ କର୍ଣ୍ଣକୁ ପ୍ରଶଂସି ବହୁତ ।
ବାବୁ ଏଡ଼େ ଦାନ ମୋତେ ଦେଲା ସୂର୍ଯ୍ୟବାଳ
ଦାନ ଭାରରେ ମୋ ରଥ ହୋଇଲା ଅଚଳ ।
ଯହୁଁ ନ ଯାଇ ପାରିଲି ପୁର ବାରସ୍ୱତୀ
ପ୍ରତିଗ୍ରହ କରି ତାକୁ ଦେଲଇଁ ଶକତି ।
ତହୁଁ ମୋତେ ବୋଲେ ସାକ୍ଷୀଥାଅ ସୁରେଶ୍ୱର
ଏହାବଳେ ହରି ପାର୍ଥ କରିବି ସଂହାର ।
ଭୋ କୃଷ୍ଣ ଅନିବାର ଏ ସସ୍ତ୍ରଧାର ଶକ୍ତି
ମାଗିଲେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ମୁହିଁ ଦେବି ଏକ ଘାନ୍ତି ।
ତା ଯେବେ ବଞ୍ଚାଇ ପାରୁ ଭାରତର ଯୁଦ୍ଧେ
ତେବେ ପାଣ୍ଡବେ ଉଦିତ ହେବେ ମହୀମଧ୍ୟେ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ବୋଇଲେ ଏହା ବୁଝ ଶିରୀବକ୍ଷ
ଏ ଶକ୍ତି ଘଟତ୍କୋଚକୁ କରିବ ଯେ ଭକ୍ଷ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତୁହି ଗୋ କାର କୁଳବଧୂ
ଉଭୟକୁଳ ମଣ୍ଡନି ତୋ ମହିମା ସାଧୁ ।
ସୁଦେଷ୍ଣା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ କରି ପ୍ରଣିପାତ
ବୋଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଯିବି ଆଜ୍ଞାଦିଅ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ଚରଣେ ପ୍ରଣମି ସେ ସତୀ
ନିଜ ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ କଲା ତତ୍କ୍ଷଣାନ୍ତି ।
ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ସୁଦେଷ୍ଣାକୁ ରଥରେ ବସାଇ
ଅମର ବାରସ୍ୱତୀରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ସାନନ୍ଦ ହେଲା ମେନକା ଶକୁନ୍ତଳା ଦେଖି
ପାଇଲା ସେ ନିଜକନ୍ୟା ଥିଲା ଯେ ଉପେକ୍ଷି ।
ବିରାଟ ସୁଦେଷ୍ଣା ଶବ ଧରି କରି ଶୋକ
କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୁଝାଇ କହିଲେ ଅନେକ ।
ଦାହକରି ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ ଆଦି କଲେ ଶେଷ
ଉତ୍ତରାର ଗର୍ଭ ହେଲା ଆସି ଦୁଇମାସ ।

ଶଙ୍ଖଶ୍ୱେତ ଉତ୍ତର ବିରାଟ ପୁତ୍ର ତିନି
ତୁଲେ ଛନ୍ତି ପୁଣି ସାତ କ୍ଷଉଣୀ ସଇନି ।
ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ୱତୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ
ବାରୁଣାବନ୍ତେ ରହିଲେ ଯାଇ ପାଞ୍ଚଜଣେ ।
ବୃଷମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ତିଥି ଯେ ଚଉଠି
ବୃହସ୍ପତି ବାର ପୁନର୍ବସୁ ବୃଷ ଘଟି ।
ବାଣିଜ୍ୟ କରଣ ସିଦ୍ଧିଯୋଗ ପରବେଶ
ପାପଯୋଗ ନାହିଁ ଶୁଭଲଗ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ର ବୃଷ ।
ଯାତ୍ରାକାଳରେ ଯୋଗିନୀ ବିଜ ପାତାଳେ
ଚଳିଲେ ପାଣ୍ଡବଗଣ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଛାମୁରେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ବୋଇଲେ ଦ୍ୱାରକା ଯିବି ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ଧର୍ମ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟେ ଅଣାଇଲୁ
ଉତ୍ତରା ଉତ୍ସବ ଶୁଣି ମତ୍ସ୍ୟଦେଶେ ଗଲୁ ।
ତେଣୁ କହି ନ ପାରିବି ସେହି ବିବରଣ
ଅତଏବ କହୁଅଛି ଶୁଣ ନାରାୟଣ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆମ୍ଭର ହେଉଛି ଅପ୍ରୀତି
ମଧ୍ୟପାତ୍ର ପଣେ ଏବେ ଯାଅ ରମାପତି ।
ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଯେ ସୁତଳ ଭୂତଳ
ଅତିତଳ ଶୂନ୍ୟତଳ ମହାରସାତଳ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ଆଦିକରି ଯେତେ
ଏକାଦଶ ଲୋକ ଆଶ୍ରା କରିଛନ୍ତି ତୋତେ ।
ହେ ହରି ଅନାଥ ଜନ ନାଥ ତୁହି ଜାଣି
ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ତୋର ନାମ ଚିନ୍ତାମଣି ।
ସମସ୍ତ ଭୁବନେ ହରି ତୋର ଅଟେ ବାସ
ତୁହି ଅଟୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କମଳା ବିଳାସ ।
ମୂର୍ଖର ତୁ ବୁଦ୍ଧିଦାତା ଅଗତିର ଗତି
ଭୃତ୍ୟକୁ ସଦୟ ତୁହି ଥାଉ ନିତିପ୍ରତି ।
ମୁହିଁ ଯେ ଅନାଥ ତୁହି ଅଟୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ବିକଳଜନ ଭକତି ଘେନୁ ତୁ ନିରତ ।
ସଂସାରେ ବୋଲନ୍ତି ହରିହର ଆଶ୍ରେ ନେବ
ପୃଥିବୀରେ ଆଶ୍ରା ମେରୁ ମହତ୍ୱେ ମାନବ ।
ଅଗୁଣ ଗୁଣ ଆଶ୍ରୟ ଜଳାଶୟ କୃଷି
ଆତ୍ମା ଅନନ୍ତଶ ଗୃହ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରବାସୀ ।
ପ୍ରାଣର ପିଣ୍ଡ ଆଶ୍ରୟ କଲି ଆଶା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ
ପଣ୍ଡିତ ମହଦାଶ୍ରୟ ଅଧର୍ମରେ ମନ୍ଦ ।
ସ୍ତିରୀର ଆଶ୍ରୟ ସ୍ୱାମୀ ବିଦ୍ୟା ଶ୍ରୀ ପାଠକ
ଜଳ ଆଶ୍ରା ମହୀ ଅଟେ ବାୟୁର ପାବକ ।
ତପୀ ଆସନ ଆଶ୍ରୟେ ଯୋଗାଶ୍ରୟ ଶୂନ୍ୟ
ପାଣ୍ଡବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରା ଶୁଭେ ତ୍ରିଭୁବନ ।
ଏ କଥା ଅଟଇ ସାର ପ୍ରକୃତ ସମ୍ବାଦେ
ମୁଁ ଅସାଧ ଅଟେ ହରି ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ।
ବିପଦରେ ଆଶ୍ରା ମୋତେ ହେବୁ ଭଗବାନ
ଉଦଯୋଗରେ ସମ୍ପଦ ଦେବୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ସମ୍ପଦହିଁ ହେଉ କିବା ବିପଦହିଁ ହେଉ
ତୋ ଆଶ୍ରାରେ ଥାଇ ହରି ମୋର ଦିନଯାଉ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବିନୟ ବାକ୍ୟେ କହିଲେ ଅନେକ
ପ୍ରେମ ଗଦଗଦେ ନେତ୍ରୁ ବୁହାଇ ଲୋତକ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ କାକୁସ୍ଥ ବାକ୍ୟମାନ ଶୁଣି
କର ଯୋଡ଼ିଣ ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ମୁହିଁ ତବ ଭୃତ୍ୟଙ୍କର ଅଟେ ସିନା ଭୃତ୍ୟ
ତୁମ୍ଭ ବିନା ଆନଠାରେ ନାହିଁ ମୋର ଚିତ୍ତ ।
ଯହିଁକି ଆଜ୍ଞାହିଁ ମୋତେ ଦେବ ଦେବ ଧର୍ମ
ସେହି ଆଦେଶ ପାଳିବା ମୋ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମ ।
ସ୍ୱାମୀ ସଦା ସତ୍ୟବ୍ରତେ ବ୍ରତୀ ଯେଉଁ ଜନ
ପରପାଇଁ ଯେହୁ ଅବା ଦିଅଇ ଜୀବନ ।
ଜନ ପ୍ରବୋଧନେ ଯେହୁ ମିଷ୍ଟବାକ୍ୟ ଭାଷି
ସତ୍ୟକୁ ଲଙ୍ଘନ ଯେହୁ ପରକୁ ଆଶ୍ୱାସି ।
କାଳବଳେ ହିତେ ବ୍ରତେ ବ୍ରତୀ ଯେଉଁଜନ
ପ୍ରସ୍ତାବ ବଚନ ଯେହୁ ନ କରେ ଗୋପନ ।
ବିପତ୍ତି କାଳରେ ଯେହୁ ସାହା ହୁଏ ଜାଣି
କେବଳ କୃଷି ଆଶ୍ରୟେ ବଞ୍ଚେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।
ଏକସ୍ତିରୀ ସଙ୍ଗକରି ଏକବାକ୍ୟ ଭାଷି
ମୂର୍ଖ ହେଉ ମୁଖେ ଯେହୁ କଠୋର ନ ଭାଷି ।
ପରଦୁଃଖ ଦେଖି ଯେହୁ ସଦା କରେ ଚିନ୍ତା
ନିଜଶକ୍ତି କ୍ରମେ ଅନ୍ନ ଦିଏ ଯେଉଁ ଦାତା ।
ମାତାପିତା ଯତ୍ନେ ରଖେ ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ଭୟେ
ବିପ୍ର ଗୁରୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଯେହୁ ହୃଦେ ଧ୍ୟାୟେ ।
ପ୍ରମାଦ ଭୂମିରୁ ଯେହୁ ଘୁଞ୍ଚେ ଅନୁବ୍ରତେ
ଦୁଷ୍ଟଜନ ଦେଖିଲେ ଯେ ଭୟ କରେ ଚିତ୍ତେ ।
ପର ପ୍ରମାଦରେ ଯେହୁ ହେଉଥାନ୍ତି ଦୁଃଖୀ
ଏତେ ଲୋକଙ୍କର ଜାଣ ମୁହିଁ ଥାଏ ସାକ୍ଷୀ ।
ଦେବ ଦେବୀଙ୍କ ଉପରେ ଯାର ଥାଏ ଚିତ୍ତ
ଏତେ ବାଗେ ଥିଲେ ମୁହିଁ ହୁଏ ତାର ଭୃତ୍ୟ ।
ଏମନ୍ତ ବହୁତ କହି ଦେବ ନାରାୟଣ
ବୋଇଲେ ଯହିଁ ପେଶିବ ଯିବି ମୋ ପ୍ରମାଣ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତହୁଁ ହସ୍ତିନାକୁ ଯିବ
ମୋହର ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖୀ ହେବ ବାସୁଦେବ ।
ପଣ୍ଡୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଏହୁ ଥିଲେ ଭାଇ ବେନି
ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଆମ୍ଭେମାନେ ହେଉ ଅନ୍ୟୋଅନି

ଦୁଇକୁଳ ଯୁଦ୍ଧ ନୋହୁ ହେବ ଯେହ୍ନେ ସନ୍ଧି
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ନାରାୟଣ ତୁ ଦିଅ ତାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧି ।
ଦୁଇକୁଳର ବିବାଦ ନୋହୁ ନାରାୟଣ
ମୋହର ନିମନ୍ତେ ଘେନ ମଧପାତ୍ର ପଣ ।
ପ୍ରମାଦକୁ ବଇକୁଲ୍ୟ ମୋର ପଞ୍ଚଆତ୍ମା
ତୋହର ମନେ ବିଚାର ତୁ ଏବେ ମହାତ୍ମା ।
ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋଧା ବିଦୁର ଆବର ସଞ୍ଜୟ
କାର ବୋଲ ନ ଶୁଣିଲା ଗାନ୍ଧାରୀ ତନୟ ।
ତୁ ହରି ସୃଷ୍ଟିନାୟକ ସର୍ବ ଅଧିକାରୀ
ରୋମ ରୋମକେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛୁ ତୁହି ଧରି ।
ଭୀଷ୍ମ ଭୂରିଶ୍ରବା ଆଦି ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟେ
ଗାନ୍ଧାରୀ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଯେ ଥିବେ ଏକଠାଏଁ ।
ଭାବ ଉପୁଜାଇ ହରି ମାଗ ଗ୍ରାମଟିଏ
କହିବ ତାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ମାଗିଛି ବିନୟେ ।
ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନର ସେହୁ ଅଟେ ଅଧିକାରୀ
ପଡ଼ାଖଣ୍ଡେ ଦେଉ ଭାଇ ବୋଲିଣ ବିଚାରି ।
ମୁହିଁ ତାହାର ସୋଦର ଅଟେ ଯଥାର୍ଥରେ
ନିତି ସେବୁଥିବି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ପୟରେ ।
ପନ୍ନଗ ନାରାୟଣ ସେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
କୋଟିପାଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେ ମଣ୍ଡଳାଧିପତି ।
ହରି ତୋହର ସଞ୍ଚିତ ଅଟେ ମହୀଭାରା
ଆମ୍ଭ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ ଦେଖି ହସେ ବସୁନ୍ଧରା ।
ଉଠି ହରି ଭୁଜ ଧରି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜା
ବୋଇଲେ ଦଧିବାମନ ସୁମରି ତୁ ଯା ଯା ।
ଧର୍ମ ଆଶ୍ରା ହେଉ ତୋତେ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା
ବିପଦେ ସର୍ବମଙ୍ଗଳା କରୁ ତୋତେ ରକ୍ଷା ।
ଯାତ୍ରା କର ତୁହି ଏବେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ
ଆପଦ ଖଣ୍ଡନ୍ତୁ ଦେବୀ ମା ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳେ ।
ଜୟ ବାକ୍ୟଦେବୀ ବୀଣାପାଣି ସରସ୍ୱତୀ
ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ ମୁହିଁ କରୁଛି ବିନତି ।
ବାକ୍ୟ ଚତୁରତା ଦିଅ ଆବର ସୁବୁଦ୍ଧି
ଶରଣ ଉଦ୍ଧାରିଣୀ ଗୋ କର କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ।
ରଣରଙ୍ଗରେ ରଖନ୍ତୁ ଦେବୀ ନାରାୟଣୀ
ବଚନ କାଳେ ରଖନ୍ତୁ ଦୁର୍ଗା ମହାତ୍ମାଣୀ ।
ଜଳେ ରଖିଥାନ୍ତୁ ସଦା ଦେବୀ ମାହେଶ୍ୱରୀ
ସ୍ଥଳରେ ରଖନ୍ତୁ ବିଘ୍ନ ନାଶିନୀ ଶଙ୍କରୀ ।
ସଭାରେ ବଚନ ହରି କହିବାର ବେଳେ
ମାନ ଗୋବିନ୍ଦ କଣ୍ଠରେ ବସିବୁ ମଙ୍ଗଳେ ।
ଭକତ ବତ୍ସଳା ଦେବୀ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶାରଳାର ଘେନ ତୁ ଦଇନୀ ।

ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସମର ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଦୂତପଣେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ହସ୍ତିନା ଗମନ ଓ ବ୍ୟାସାଦି ମୁନିସହ ବିଦୁର ଗୃହେ ବିଶ୍ରାମ

ପୁଣି ପୁଚ୍ଛାକଲେ ବୈବସ୍ୱତ ନୃପବର
ହେ ଅଗସ୍ତି ତୁମ୍ଭ ପାଦେ କୋଟି ନମସ୍କାର ।
ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀମୁଖୁଁ ଭାରତ ଶୁଣି ନିତି ନିତି
ସଦା ମୋର ପଞ୍ଚମନ ହେଉଛି ତୃପତି ।
ବିରାଟେ ସକଳ ଶୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ
ତଦପରେ କେଉଁ କଥା କଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବଚନେ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି
ତୁମ୍ଭ ବଚନ ଅନ୍ୟଥା କରିବି କିପରି ।
ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ଯିବି ହସ୍ତିନାକୁ
ପଡ଼ା ଖଣ୍ଡିଏ ମାଗିବି ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ।
ମାଗିଲେ ନ ଦେବ ଯେବେ ମୋତେ କୁରୁପତି
କିସ କହିଣ ତା ସଙ୍ଗେ କରିବି ଯୁକତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ସୋଦର ଯୁକତେ
ବିଶେଷରେ ଯାଉଅଛ ତୁମ୍ଭେ ମଧପାତ୍ରେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଠାରୁ ଭାଗ ପାଇବା ଉଚିତ
ପାପ ବିଚାରେ ସେ ସିନା କରୁଛି ବଞ୍ଚିତ ।
ମାଗିଲେ ଯଦି ନ ଦିଏ ଏକଗୋଟି ଗ୍ରାମ
ନିଶ୍ଚୟ ତା ସଙ୍ଗେ ମୋର ହୋଇବ ସଂଗ୍ରାମ ।
ସଂଗ୍ରାମେ ପଶିଲେ ଜାଣ ତେଜିବୁଁ ଉପ୍ରୋଧ
ସୋଦର ଜ୍ଞାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହିବ ସୁସିଦ୍ଧ ।
ଅପମାନ ହୁଏ ଯେବେ ସେଠାରେ ତୁମ୍ଭର
ଜାଣିବ କିସ ସୋଦର ଅଟେ ସେ ମୋହର ।
ଛାଡ଼ିବି ଉପ୍ରୋଧ ମୋର ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ
ତିଳେହେଁ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଜାଣ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ତୁମ୍ଭର ନିରାଶେ ଯେବେ ନ କରେ ସଂଗ୍ରାମ
ସତ୍ୟ ଲଙ୍ଘନରେ ହେବ ଅପ୍ରାପତ ଧର୍ମ ।
ମାତା ପିତା ଦେବତାଙ୍କୁ ନିରାଶ ଯେ କରେ
ସେ ଦୋଷ ପାଇବି କହେ ତୁମ୍ଭର ଆଗରେ ।
କୌରବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରଇ
ନିରଞ୍ଜନ ଦେବ ଥାଳେ ବିଷ ମୁଁ ଭରଇ ।
ମୋର କୁଳବଧୂ ପାକ ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ ଶୋଣିତ
ପିତୃଲୋକଙ୍କୁ ଦେଇ ମୁଁ ହେବି ନର୍କପ୍ରାପ୍ତ ।

ବିଷମ କଠୋର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦେବରାଜ
ହୃଦ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାପତ ହେଲେ ବଡ଼ଲାଜ ।
ଶଙ୍ଖ ଶବଦ କରିଲେ ତହୁଁ ଦାମୋଦର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଭୀମ ଶୟନ ମନ୍ଦିର ।
ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ଚରଣେ ପ୍ରଣମି
ବୋଇଲେ କାହିଁକି ବିଜେ ନିଶାକାଳେ ସ୍ୱାମୀ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ
ହସ୍ତିନାକୁ ଯାଉଅଛି ମଧ୍ୟପାତ୍ର ପଣେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ମାଗିବି ପଡ଼ା ଯେ ଖଣ୍ଡିଏ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଘେନି ରହିବେ ଧର୍ମର ତନୟେ ।
ତୁହି ପାଣ୍ଡବକୁଳରେ ଅଟୁ ବଳବନ୍ତ
ତୋତେ ନ କହି କେମନ୍ତେ ମୁହିଁ ହେବି ଦୂତ ।
ବୃକୋଦର ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଚକ୍ରଧର
ସର୍ବପ୍ରାଣୀ ମନ ତୋତେ ହୁଅଇ ଗୋଚର ।
ସ୍ୱାମୀ ଭାଇଙ୍କ ଚରିତ ଜାଣିଛ ଯୁକତେ
ଅଠାଶୀସସ୍ର ଋଷିଙ୍କୁ ଅନ୍ନ ଦ୍ୟନ୍ତି ନିତ୍ୟେ ।
ଷାଠିଏ ପଉଟି ମୋର ବେଳକେ ଭୋଜନ
ଏ ବିଧିରେ ତିନିବେଳେ ସରେ ମୋର ଦିନ ।
ଏକ ପଡ଼ାକରେ କାହିଁ ପାରିବି କି ବର୍ତ୍ତି
ମୋ ପାଇଁ ମାଗିବ ଖଣ୍ଡେ ପଡ଼ା ଶିରୀପତି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଟଳେ ତୋ ନାମଶୁଣିଲେ
ତୋତେ କାହୁଁ ପଡ଼ାଦେବ କୁରୁରାୟ ଭଲେ ।
ଭୀମସେନ ବୋଲେ ମୁହିଁ ତାର ଉପକାରୀ
କରମଣ୍ଡଳି ବିବାଦେ ଆଣିଛି ଉଦ୍ଧାରି ।
ସାରଙ୍ଗୀ ରାକ୍ଷସୀ ତାକୁ ଗିଳୁଥିଲା ବେଳେ
ସେ ନିଶାଚରୀକୁ ମାରି ଉଦ୍ଧାରିଲି ହେଳେ ।
କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଗୁଣକରେ ପୂଜା
ମୋ କଥା ରକ୍ଷା କରିବ ନିଶ୍ଚେ କୁରୁରାଜା ।
ହରଷ ହୋଇଣ ଗ୍ରାମ ଦେବ କୁରୁପତି
ନ ଦେଲେ ରଣ କରିବି ନିଶ୍ଚେ ଶିରୀପତି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ସଂଗ୍ରାମ କରିଲେ
କାହା କାହାକୁ ଜିଣିବୁ କହ ତେତେବେଳେ ।
ଭୀମ ବୋଲେ କପଟରେ ପଶା ଖେଳବେଳେ
ରାଜ୍ୟ ବାଡ଼ି ନେଇ ବସାଇଲା ସଭାତଳେ ।
ଦ୍ରୌପଦୀର କେଶଧରି ଆଣେ ଦୁଃଶାସନ
ମୋଚନ କରିଲା ସତୀ ପିନ୍ଧିଲା ବସନ ।
ମହାରାଗରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲି ସଭାତଳେ
ଶତଭାଇଙ୍କୁ ମାରିବି ମୁହିଁ ଏକାବେଳେ ।
ବୀର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରଖନ୍ତି କରି ରଣରଙ୍ଗ
ଦୁଃଶା ବାହୁ ଉପାଡ଼ିବି ବିଦାରିବି ଅଙ୍ଗ ।
ସେ ରକ୍ତେ ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ଦେବି ମୁଁ ପଖାଳି
ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ନ ବାନ୍ଧେ କେଶକୁ ପାଞ୍ଚାଳୀ ।
କହୁ କହୁ ପାବନିର କମ୍ପେ ବେନିବାହା
ନୃସିଂହରୂପ ତା ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ ନାହା ।
ମନ ମଧ୍ୟେ ବିଚାରିଲେ ଭୀମ ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି
କଦାଚ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ନ ହୋଇବ ସନ୍ଧି ।
ଭୀମ ବୋଲେ ଦେବ ତୁହି ଜଗତର ଗୁରୁ
ଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବା ପାଇଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅବତରୁ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିତେ ଯହିଁ ଯେବେ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
ଗ୍ରାମ ମାଗିବ ହେ ହରି କରି ନାନାଛନ୍ଦ ।
ମୋର ଶପଥ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଠାକୁରଙ୍କ ରାଣ
ଆମ୍ଭେ ତୋହର ଆଶ୍ରିତ ଜାଣ ନାରାୟଣ ।
ବୃକୋଦରର ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
ମଧୁରିପୁ ଆନନ୍ଦରେ କଲେ କମ୍ବୁଧ୍ୱନି ।
ତହୁଁ ଉଠି ଚଳିଗଲେ ଦେବ ରମାପତି
ରାତ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧରେ ଭେଟିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରର ସନ୍ତତି ।
ଅସମୟେ ଦେଖି ପାର୍ଥ ହୋଇ ପ୍ରଣିପାତ
ବୋଲେ କିସ ଉତପାତ ହେଲା ଯଦୁନାଥ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ବେଗି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିକଟକୁ ପଡ଼ା ଖଣ୍ଡେ ମାଗି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସେତିକିରେ ହୋଇଲେ ତୃପତି
ବୋଇଲେ ଭାଇଙ୍କୁ ଘେନି ରହିବି ମୁଁ ବର୍ତ୍ତି ।
ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲା ବାସବର ବାଳ
ବୋଇଲା ଉଦିତ ହେଲା ଆସି ଶୁଭବେଳ ।
ଅଥବା ନାସ୍ତି ଯଦ୍ୟପି କରେ କୁରୁପତି
ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତି କରାଇବ ଯିବ ମନୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ଶାନ୍ତି ଭଜାଇ କହିବ ତାକୁ ଦେବହରି
ଯେମନ୍ତେ ସୋଦର ପ୍ରୀତି ରହିବ ଆମ୍ଭରି ।
ତୁମ୍ଭେ ଭକତବତ୍ସଳ ଅଟ ପୀତବାସ
ଉଭୟ କୁଳ ବିବାଦ ସନ୍ଧିକରି ଆସ ।
ଯେବେ କୁତୂହଳେ ବଶ ନୋହିବ ହେ ହରି
ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିବ ମୂର୍ଖକୁ ତିଆରି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭୂରିଶ୍ରବା ସଞ୍ଜୟ ବସାଇ
ବିଦୁର ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣାଦି ଏହାଙ୍କୁ ଡକାଇ ।
ମଧ୍ୟପାତ୍ରର ପଣକୁ ତୋ ତହୁଁ କେ କ୍ଷମ
ସୋମବଂଶ ରକ୍ଷାକର ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ସୋଦରେ ସୋଦର ଯଦି କରାଇବୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ
ଅବଶ୍ୟ ଉଭୟ କୁଳେ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
ସେମାନେହିଁ ନାଶଗଲେ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ ବୃଥା
ଆମ୍ଭ ଦେଖନ୍ତେ ସେ ପୁଣି ପାଇବେ ଅବସ୍ଥା ।

ବହୁତ ବୁଝାଇ ପ୍ରଭୁ କହିବ ସଭାରେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବେନିଭୁଜ ଧରି ବିନୟରେ ।
ପରୋପକାରୀ ବିନୟୀ ଅଟେ ଯେଉଁଜନ
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଜାଣିବ ସେହି ଅଟେ ନିରଞ୍ଜନ ।
ତୃପ୍ତମନେ ସେହୁ ଯେବେ ଦେବ ପଡ଼ାଟିଏ
ମୋପାଇଁ ମାଗିବ ପଡ଼ା ଆହୁରି ଗୋଟିଏ ।
ଶୁଣି କେଶବ ବୋଇଲେ ଦରହସା ବାଣୀ
ତୋ ନାମ ଶୁଣି ଚଳଇ କୁରୁ ନୃପମଣି ।
ମୋହର ମାଗନ୍ତେ ଯେବେ ନ ଦିଅଇ ତୋତେ
ଦୁଃସହ ଅପମାନରେ ଆସିବି କେମନ୍ତେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଜଗଦାଧିକାରୀ
ମୁହିଁ ତାହାର ସୋଦର ପ୍ରାଣସଙ୍ଗେ ସରି ।
ସଦାସଦୟ ମୋପ୍ରତି ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ମୋ ନାମ ଧଇଲେ ଦେବ ହୋଇଣ ଆନନ୍ଦ ।
ନିଶ୍ଚୟ ମାଗିବ ତୁମ୍ଭେ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ମୋ ନାମ ଶୁଣିଲେ ଦେବ ଖଣ୍ଡେ ଭଲ ଗ୍ରାମ
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୋତେ ନ ଦିଅଇ ଯେବେ
କିସ ଉତ୍ତର ଦେବି ମୁଁ କହ ମୋତେ ତେବେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯେବେ ନ ଦିଅଇ ଗ୍ରାମ
ନିଶ୍ଚୟ ତାହାର ସଙ୍ଗେ ହୋଇବ ସଂଗ୍ରାମ ।
ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁ ସଂଗ୍ରାମ କଲେ
କାହା କାହାକୁ ଜିଣିବୁ ତୋର ବାହୁବଳେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି ଆଗେ ଭୂରିଶ୍ରବା
ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ ତୃତୀୟେ ଗାଙ୍ଗବା ।
ଚତୁର୍ଥରେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ପଞ୍ଚମରେ ଶଲ୍ୟ
ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ପୁଣି ଥିବେ ଯେତେ ମଲ୍ଲ ।
ଭୋ ହରି ଏହାଙ୍କୁ ଯେବେ ମୁହିଁ ନ ପାରଇ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଦ୍ମପାଦେ ଦ୍ରୋହ ମୁଁ କରଇ ।
ସ୍ତିରୀ ଅନ୍ନ ଖାଇକରି ବଞ୍ଚନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ
ସେହି ଦୋଷ ଲଭିବଇଁ ଆହେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ପରଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜିକରି ବଞ୍ଚେ ଯେଉଁ ଜନ
ସେ ଜନ ଅନ୍ନକୁ ମୁହିଁ କରିବି ଭୋଜନ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ନୀଚ ଅନ୍ନେ ବର୍ତ୍ତେ
ସେ ଦୋଷେଦୋଷୀ ମୁଁ ହେବି ଆହେଯଦୁପତେ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମୁଖୁଁ ଏସନ ବାକ୍ୟମାନ ଶୁଣି
ଆନନ୍ଦରେ ମଧୁରିପୁ କଲେ କୟୁଧ୍ୱନି ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ସମାର୍ଜ୍ଜନ କରି ଦାମୋଦର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଦ୍ରୌପଦୀ ପାଶର
ଦେଖି ଅତି ସାନନ୍ଦିତା ହୋଇଲେ ପାଞ୍ଚାଳୀ
ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟେ ପୂଜାକରି ହେଲେ ନିଉଛାଳି ।
କେଶବ ଛାମୁରେ ଉଭାଦ୍ରୁପଦ ଦୁଲାଳୀ
ବୋଇଲେ କିସ କାରଣେ ବିଜେ ବନମାଳୀ ।
ବଦନ୍ତି କେଶବ ତୁହି ଶୁଣ ଯାଜ୍ଞସେନୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ବାଣୀ ମୁହିଁ ଶିରେ ଘେନି ।
ମଧ୍ୟପାତ୍ର ପଣେ ଆଜ୍ଞା କରିଲେ ଆମ୍ଭକୁ
ଦୂତପଣେ ଯାଉଅଛି ହସ୍ତିନା ସଭାକୁ ।
ତିନିଖଣ୍ଡ ପଡ଼ାପାଇଁ ହେବି ମୁହିଁ ପ୍ରାର୍ଥୀ
କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ବଢ଼ାଇବି ପ୍ରୀତି ।
ଉଭୟକୁଳ ବିରୋଧ ନୁହେ ଗୋ ଯେମନ୍ତେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ଠାକୁର ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ମୋତେ
ମାଗୋ ଲକ୍ଷେ ଦ୍ୱିଜ ଘେନି ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି
ଅନଳୁ ଜାତ କରିଲେ ନାମ ଯାଜ୍ଞସେନୀ ।
ଦ୍ରୁପଦ ଝିଅର ତୋର ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ ଭ୍ରାତ
ଅଯୋନି ସମ୍ଭବା ତୁହି ଅଟୁ ଆଗୋ ମାତ ।
ସୋମବଂଶ ମଣ୍ଡଣି ଗୋ ଧର୍ମ ପାଟବଂଶୀ
ପଣ୍ଡୁରାଜା ବଧୂ ତୁ ଗୋ ଗୁଣେ ଗୁରୁହଂସୀ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଜ୍ଞା କହିଲି ଭୀମ ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ
ଦୁଇକୁଳ ପ୍ରୀତି ହେଉ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ମାଗୋତୋତେ ନ କହି ମୁଁ ଯିବଇଁ କେମନ୍ତେ
ତୋହର ଯେ ଆଜ୍ଞାଗୋଟି ନିରାଧାର ସତେ
ନାରାୟଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ମୋହେ ପଡ଼ିଗଲା ଦେବୀ ଗତପ୍ରାଣ ଜାଣି ।
କେଶବ କୋଳେ ଧଇଲେ ଭୂମିରୁ ଉଠାଇ
ରୋଦଇ ପାଞ୍ଚାଳୀ ଦେବୀ ପଞ୍ଚାତ୍ମା ଫୁଟାଇ ।
କେଶବ ବୋଧ ଦିଅନ୍ତେ ଲଭିଲା ସାଷ୍ଟାମ
ବୋଇଲେ କିସ କହିଲ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ସଭାରେ ହରି କପଟ ପଶାଖେଳ କାଳେ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସମ୍ପଦ ନେଲା କୂଟଛଳେ ।
ରାଜ୍ୟ ରାଜସିଂହାସନ ଅଶ୍ୱ ଆଦିକରି
ଆତ୍ମା ବିକ୍ରୟ କରିଲେ ପଶାରେ ସେ ହାରି ।
ସଭାତଳେ ବସାଇଲା ନେଇ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ
ବୋଲଇ ଆରେ ପାଣ୍ଡବେ ହେଲ ଆମ୍ଭ ଭୃତ୍ୟ
ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଝିଙ୍ଗାସନ୍ତେ ଯେ ଏମନ୍ତ ସମୟେ
ମୋର କେଶ ଧରିନେଲା ଗାନ୍ଧାର ତନୟେ ।
ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ମାର୍ଗେ ମୋତେ ନିଅନ୍ତେ ଚଣ୍ଡାଳ
ଚରଣ ବେନି ମୋହର ନ ଲାଗିଲା ତଳ ।
ଅନେକ ଝିଙ୍ଗାସେ ମୋତେ କହେ କଟୁବାଣୀ
ଆକ୍ରୋଶେ ବାସ ଆକର୍ଷେ ଦୁଃଶା ଶିର ଝୁଣି
ସେକାଳୁ କେଶ ମୁକୁଳା ରଖିଛି ମୁଁ ଜାଣ
ରାଗେ ବନ୍ଧନ ନ କରେ ଆହେ ନାରାୟଣ ।

ପଞ୍ଚଦଶ ବର୍ଷ ପାଞ୍ଚମାସ ନବଦିନ
ନ ବାନ୍ଧିଲି କେଶ ମୋର ଆହେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଅବନ୍ଧନ କେଶ ମୋର ଦେଖ ସାକ୍ଷାତରେ
ଏଥିକୁ କି ସୁବିଚାର କୁହ ମୋ ଆଗରେ ।
ଯେଉଁ କରେ କେଶ ମୋର ଧରି ଦୁଃଶାସନ
ଆବର ଯେ କରେ କଲା ମୋତେ ବିବସନ ।
ସେହି ଭୁଜ ଉପାଡ଼ିବେ ବୀର ଭୀମସେନ
ତେବେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରହିବ ମୋହର ପ୍ରମାଣ ।
ପୁଣି ସେ ବୋଲେ ମହିମା ତୋର ଯେବେ ସତ
ତୁହି ଜଗନ୍ନାଥ ଯେବେ ବଡ଼କୁଳେ ଜାତ ।
ଯଦ୍ୟପି ଜଗନ୍ନାଥ ତୁ ବସୁଦେବ ସୁତ
ତୁହି ଜଗନ୍ନାଥ ଯେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର କାନ୍ତ ।
ଯେବେ ତୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅଟୁ ପରଂଯୋଗୀ
ଯଦି ଶରଣବତ୍ସଳ ଦୁଷ୍ଟ ପରିତ୍ୟାଗୀ ।
ଯଦ୍ୟପି ମୁନିଙ୍କ ହୃଦେ ଥାଉ ତୁ ଆନନ୍ଦେ
ଯଦ୍ୟପି ଏ ଚରାଚର ତୋର ଗର୍ଭେ ଉଦେ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ତୁ ଯେବେ ସତ୍ୟବାଦୀ
ସୁର ନର ମୁନିଙ୍କୁ ତୁ କରୁ ଯେବେ ସିଦ୍ଧି ।
ଯଦ୍ୟପି ପାଣ୍ଡବ ହିତେ ଥାଉ ସର୍ବକାଳେ
ମୋ ପ୍ରତି ସୁଦୟା ଯେବେ ରଖୁ ହୃଦସ୍ଥଳେ ।
ପାଣ୍ଡବ କୌରବଙ୍କର ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ
ତୁ ତାହା ସର୍ଜ୍ଜନା କରି ଆସିବୁ ଗୋବିନ୍ଦ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁ ଗୋ ଭାରା ନିବାରିଣୀ
ରକ୍ଷନ୍ତା ଭକ୍ଷନ୍ତା ତୁହି ବଇଷ୍ଣବୀ ପୁଣି ।
ତୋହର ଯେ ଆଜ୍ଞାଗୋଟି ନିରାଧାର ମାତ୍ର
ହୋଇବ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସମର ଯଥାର୍ଥ ।
ତହୁଁ ବିଜେ କରିଗଲେ ପ୍ରଭୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ବିଜୟ କଲେ ନକୁଳ ଶୟନର ସ୍ଥାନ ।
ମାଦ୍ରୀ ନନ୍ଦନ କେଶବ ପାଦେ ପରଣାମି
ବୋଲେ ସଂସାର ତାରଣ କିପାଁ ବିଜେ ସ୍ୱାମୀ
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ କୁମରମଣି
କ୍ଷତ୍ରିକୁଳ ଭୂଷଣ ତୁ ବୀର ଚୂଡ଼ାମଣି ।
କୋନ୍ତ ମୁନରେ ଧଇଲୁ ସବୁ ସମରାସ୍ତ୍ର
ହେ କୁମର ତୋର ଅଛି ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ପାଟ ।
ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣେ ଯାଉଛି ହସ୍ତିନା ସଭାକୁ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଗୋଟି କହିବାକୁ ।
ପଡ଼ା ତିନିଖଣ୍ଡ କୁରୁନାଥେ ମାଗିବଇଁ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭୀମ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଯାହା ଛନ୍ତି କହି ।
ନକୁଳ ପ୍ରଣାମକରି ବୋଲେ ନାରାୟଣ
ଯେବେ ତୁ ଗ୍ରହଣକଲୁ ମଧ୍ୟପାତ୍ର ପଣ ।
ସ୍ୱାମୀ କୁନ୍ତୀ ଗର୍ଭରୁ ସେ ଜାତ ଭାଇ ତିନି
ଇଚ୍ଛାରେ ଯେ ଯାହା ପୁଣ ମନାସିଲେ ଘେନି ।
ତୁ ଯେବେ ମଧ ପଣରେ ଯାଉ ଶିରୀରଙ୍ଗ
କାଳେ ବୋଲିବ ସେ ଭୀମ ନାହିଁ ତୋର ଭାଗ
ଆମ୍ଭେ ବଇମାତୃ ଭାଇ ଅଟୁ ଦୁଇଜଣ
ଦ୍ୱିଖଣ୍ଡ ପଡ଼ା ମାଗିବ ଆମ୍ଭ ନିମନ୍ତେଣ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଅଟେ ସେ ଦୁଷ୍ଟପ୍ରକୃତି
ଧର୍ମ ଆଶ୍ରୟ କଲେ କି ମିଳଇ ଯୁକତି ।
କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶାସନ କୂଟ କପଟୀ ଶକୁନି
ନ ପୁଣ ନ ଦ୍ୟନ୍ତି ଯେବେ ଗ୍ରାମ ଖଣ୍ଡ ବେନି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବଡ଼ ବୋଲିଣ ଦେବ ପଡ଼ାଟିଏ
ଭୀମକୁ ଗୋଟିଏ ଦେବ ତାକୁ କରି ଭୟେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଦେବ ସେହି ପର ଉପକାରୀ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ପଡ଼ା ଦେବ କେଉଁଗୁଣେ କରି ।
ନକୁଳ ବୋଲେ ନ ଦେଲେ ସେହୁ ବେନି ଗ୍ରାମ
ନିଷ୍ଚୟ କେଶବ ମୋର ହେବଟି ସଂଗ୍ରାମ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ସଂଗ୍ରାମ ତୁ କଲେ
କାହା କାହାକୁ ଜିଣିବୁ ତୋର ବାହୁବଳେ ।
ନକୁଳ ବୋଇଲା ହରି ସେ ଭାରୋଇମଲ୍ଲ
ପ୍ରଥମରେ ବିଦାରିବି ମୋ ମାତୁଳ ଶଲ୍ୟ ।
ଦ୍ୱିତୀୟରେ ସଂହାରିବି କୁମନ୍ତ୍ରୀ ଶକୁନି
ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ମେଳେ ଯେତେକ ସଇନି ।
କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଅଟନ୍ତି ଅମର
ଏହାଙ୍କର ଯେତେ ସୈନ୍ୟ କରିବି ସଂହାର ।
ତୁ ମାତ୍ର ହରି ସଭାରେ ପାଇଆସ ଲଜ୍ଜା
କୌରବ ବଂଶ ବୁଡ଼ିବ ଜାଣ ଦେବରାଜା ।
ନକୁଳ ମୁଖୁଁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଶୁଣି
ବୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ତୋତେ ନ ପାରିବେ ଜିଣି
ତହୁଁ ନକୁଳେ ପ୍ରବୋଧି ଚଳିଲେ ମାଧବ
ରାତ୍ର ଦ୍ୱିପହରେ ଭେଟ ପାଇ ସହଦେବ ।
ଯୋଗୀ ଯେହ୍ନେ ଜଗିଥାଏ ସାଧନର ପାଇଁ
ମନ୍ତ୍ରୀ ଜଗିଥିଲା କୃଷ୍ଣ ଆଗମ ଅନାଇଁ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ହରଷ ହୋଇଲା ଅପାର
କଞ୍ଜଚରଣରେ ଯାଇ କଲା ନମସ୍କାର ।
ସହଦେବ ବାସୁଦେବ ହେଲେ ଏକାସନ
ଶୁଭାଶୁଭ ପଚାରନ୍ତି ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ମନ୍ତ୍ରୀବର ବୋଲେ ଦେବ ସବୁ ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟ
ମଧପାତ୍ରପଣ କିପାଁ ନେଲେ ଦେବରାଜ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆସିଲି ତହିଁର ନିମନ୍ତେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ କଲେ ମଧପାତ୍ର ମୋତେ ।

ଆହେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁହି ଅଟୁ ପଣ୍ଡିତ ଧାର୍ମିକ
ଶୂରବନ୍ତ କ୍ଷମାବନ୍ତ ସର୍ବଜ୍ଞ ବିବେକ ।
ସ୍ୱାମୀ ଆଜ୍ଞା ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା ମୋହର
କି କଥା କହିବି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆଗର ।
ତୁ ପଣ୍ଡିତ ମନ୍ତ୍ରୀ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା
ତୋର ବାକ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସି ମୁଁ ହୋଇବି ବକତା ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ସନ୍ଧି ତୋରଯେବେ କାର୍ଯ୍ୟ
ତୋ ଆଜ୍ଞା ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବ କିଏ ଦେବରାଜ ।
ଦେବ ଦାନବ କିଏ ବା ମେଣ୍ଟିବାକୁ କ୍ଷମ
ଦୁଷ୍ଟଜନଙ୍କର ଯମ ତୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରି କହେ ତୋତେ
ମହୀର ଭାରା ଉଶ୍ୱାସ ହୋଇବ କେମନ୍ତେ ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଯାଅ ଯୋଗଘେନି
ଉପାୟେ ନାଶ କରାଅ କୌରବ ସଇନି ।
ଯହିଁପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ନରରୂପେ ଜାତ
ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଆମ୍ଭର ଉଚିତ ।
ସୁବାକ୍ୟ ତେଜିଣ ଖଳ ବଚନ କହିଲେ
ବହୁ ଅମଙ୍ଗଳ ହୁଏ ଜାଣିଥାଅ ଭଲେ ।
ପୁନରପି ବୋଲେ ଦେବ ଶୁଣ ଶିରୀରଙ୍ଗ
ନ ଦେବାର ଭଳି କରି ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ମାଗ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୋତେ କହିଲି ସଂକ୍ଷେପି
କି ପଡ଼ା ମାଗିବି କହ ଜାଣୁ ତୁ ଯଦ୍ୟପି ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
କହୁଅଛି ପୁଣ ଗ୍ରାମମାନଙ୍କର ନାମ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ଆବର ହସ୍ତିନା
ଜୟନ୍ତା ବରୁଣାବନ୍ତ ଏହି ପଞ୍ଚ ସିନା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି
ପଡ଼ାଙ୍କର ଅର୍ଥ ମୋତେ କହୁ ପରିମାଣି ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେତେ ଦୂର କରେ ବୃଷ୍ଟି
ପ୍ରଥମେ ମାଗିବ ହରି ସେହି ପଡ଼ାଗୋଟି ।
ଯେତେଦୂର ପରିଯନ୍ତେ ଥାଏ କାଳପାଶି
ବୋଲିବ ଯେ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ପାଣ୍ଡବେ ଦିଅସି ।
ତୃତୀୟେ ମାଗିବୁ ହରି ଯେ ବାରୁଣାବନ୍ତ
ଯେତେଦୂର ଯାଏ ବାୟୁ ହୁଏ ଆତୟାତ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ବାରୁଣା ଏ ତିନି
ପୁଣି ମାଗିବ ହସ୍ତିନା ଜୟନ୍ତା ଏ ବେନି ।
କେବଣ ପୁରରେ ଇନ୍ଦ୍ର ନ କରଇ ବୃଷ୍ଟି
ଯମଦେବ କାଳପାଶ କାହିଁ ବା ନ ଘୋଟି ।
ଯେଉଁପୁରେ ଆତୟାତ ନ ହୁଏ ପବନ
ଏହା କଦାଚ ନ ଦେବ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ତୋତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଛଳି
ଏହି ହେତୁରୁ ଅପ୍ରୀତି ହେବ ବନମାଳୀ ।
ଏହି ପଞ୍ଚସ୍ଥଳୀ ଭିନ୍ନ ଆନ ଗ୍ରାମ ନାହିଁ
ଏହାଦେଲେ କଉରବେ ରହିବେ ବା କାହିଁ ।
ନୀତିବନ୍ତ ହୋଇ ଯେବେ ଅନୀତି କହିବ
ଶୁଣିକରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହାସ୍ୟ ଯେ କରିବ ।
ମାର ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେବ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ସାକ୍ଷ୍ୟକରି ଆସିବୁ ତୁ ହୋଇବ ଅନୀତି ।
ନିଶୋଧନ ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଁ ଏସନକ ବୁଦ୍ଧି
ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ସିଦ୍ଧି ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ମଧପାତ୍ର ମୁଖେ ସମ
ପୁଣିହିଁ ତାହାର ମୁଖେ ଅଛଇ ବିଷମ ।
ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଦାନବ ଅଇରି
କହିଲେ ସହଦେବ ଯା ତାହାଙ୍କୁ ତିଆରି ।
ଏକାନ୍ତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅନ୍ତେ ସେ ବେନି
ରଜନୀ ପ୍ରଭାତ ହେଲା ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି ।
ଅରୁଣ ଦେବଙ୍କ ଆଭା ଦିଶିଲା ଐଶାନ୍ୟେ
ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ହରି ନିତ୍ୟକର୍ମର ବିଧାନେ ।
ଯମୁନା ନଦୀରେ ଧାର ବହଇ ତ୍ରିବେଣୀ
ଉତ୍ତରବାହିନୀ ହୋଇ ଉତ୍ତରେ ଭ୍ରମଣି ।
ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷକଲେ ହରି ପ୍ରାତଃକାଳେ
ଗନ୍ଧର୍ବ ଗିରି ପିପ୍ପଳା ନାମେ ବଟତଳେ ।
ଲମ୍ବିଅଛି ଶିର କେଶ ତ୍ରିକଚ୍ଛ ବସନ
ଶ୍ରୀକରରେ କୁଶବଟୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଲାଞ୍ଛନ ।
କନ୍ଧରେ ଉତ୍ତରୀ ନବଗୁଣରେ ପଇତା
ଏକମୁଖୀ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ମାଳ ସୁଶୋଭିତା ।
ଦେବତାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ଯାର କୂଟବୁଦ୍ଧି
ଚଳନ୍ତି ଯେ ହୃଷୀକେଶ କଳିକି ସମ୍ବୋଧି ।
ମିଥିଳା ନଗ୍ରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀହରି
ବ୍ୟାସ ଆସୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କି ଖୋଜିକରି ।
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମାରକଣ୍ଡ ବଶିଷ୍ଠ ଅଗସ୍ତି
ବାଲମୀକ ପରାଶର ଆଦି ମହାଯତି ।
ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଣ ସଙ୍ଗରେ
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ସମସ୍ତେ ସେଠାରେ ।
ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳ ଆଦି ଥୋଇଣ ଭୂମିରେ
ବିନୟ ଭାବେ ପଡ଼ିଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦରେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମ ସର୍ବେ କରି ପୂଜା
ବୋଇଲେ ତପସ୍ୱୀ ବେଶ କିପାଁ ଦେବରାଜା
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଉଦଯୋଗ ବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣି
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଇତା ଭେଟି ସର୍ବେ ଅଛୁ ଆଣି ।

କୁହ ଧର୍ମଙ୍କର ଭେଟ ହେବ କେଉଁଠାରେ
ଏକାକୀ ଆସୁଛ କେହି ନାହାନ୍ତି ସଙ୍ଗରେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜ
ତାହାଙ୍କ ବୋଲରେ ମୁହିଁ ହସ୍ତିନାକୁ ସଜ ।
ପ୍ରସ୍ତାବର ବିବରଣ ଶୁଣି ମୁନିବର
ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ମାଗିଛନ୍ତି ଧର୍ମ ନୃପବର ।
ତେଣୁ ମୁହିଁ ହୋଇଅଛି ତାହାଙ୍କର ଦୂତ
ହସ୍ତିନାପୁରେ ଯାଉଛି ହୋଇଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ।
ମାର୍କଣ୍ଡ ବୋଇଲେ କୁହ କୁହ ମୁନି ବ୍ୟାସ
କୃଷ୍ଣ ସେ ସଭାରେ କିସ କରିବେ ସମ୍ଭାଷ ।
କିସ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେବେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହେବ ପ୍ରୀତି କି ଅପ୍ରୀତି ।
ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ଆସ ଆମ୍ଭ ତୁଲେ
ସୁବାକ୍ୟ ଉପୁଜେ ସିନା ଭଲ ଗୋଷ୍ଠୀ ଥିଲେ ।
ଆସ ଆସ ବ୍ୟାସ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ମହାତ୍ମା
ଏ ଅଗସ୍ତି ଋଷି ପୁଣି ସାକ୍ଷାତରେ ବ୍ରହ୍ମା ।
ଶ୍ରୀ ଜଗଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସୁଧାବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ନାରାୟଣ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ ସର୍ବ ତପୀମଣି ।
ହସ୍ତିନା ବାରୁଣା ଦୁଇ ନଗ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ
ବହେ ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀ ନଗର ଈଶାନେ ।
ସାମାନ୍ୟ ନଗ୍ର ଗୋଟିଏ ଅଟେ ଅଙ୍ଗଦେଶ
ସେ ନଗର ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ ବିଦୁରର ବାସ ।
ଆଶ୍ୱିନ କୃଷ୍ଣ ପଞ୍ଚମୀ ଅଟେ ରବିବାର
ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ବେଳ ଦଣ୍ଡ ତେର ।
ତୈତିଳ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ
ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ର ଅନ୍ତେ ଶ୍ରବଣାର ଭୋଗ ।
କେଶବଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଛନ୍ତି ଋଷିମାନେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ବିଦୁର ଭବନେ ।
ଅମ୍ବୁବତୀ ସୁତ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାନୀ
ପୂର୍ବରୁ ଭୁବନ ସେହୁ କରିଛି ମଣ୍ଡଣି ।
କୃଷ୍ଣ ଆଗମନ ଶୁଣି ସାୟନ୍ତନୁ ନାତି
ପୁଣ ତାର ଭାର୍ଯ୍ୟା ନାମ ଅଟେ ପ୍ରିୟବତୀ ।
ଭାନୁମନ୍ତ ବୋଲି ନାମ ବିଦୁର ପୁତ୍ରଟି
କେଶବ ଚରଣେ ସର୍ବେ ପଡ଼ିଲେକ ଲୋଟି ।
ରତ୍ନଝରୀରେ ଦିଅଇ ଜଳ ତାର ପ୍ରିୟା
ପାଦ ପଖାଳେ ବିଦୁର ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହିୟା ।
ଚରଣ ପୋଛଇ ପୁଣି ଦେବାଙ୍ଗ ବସନେ
ଷଡ଼ ଅର୍ଘ୍ୟେ ପୂଜା କଲା ବିନୟ ବଚନେ ।
ସମସ୍ତ ଋଷିମାନଙ୍କ ଚରଣ ପଖାଳି
ଅର୍ଘ୍ୟ ବନ୍ଦାପନା କଲା ଘେନି ରତ୍ନଥାଳି ।

ଋଷିଙ୍କେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୀଢ଼ା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ
ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ମାଳା ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ଦିଏ ।
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଣ ବସିଲେ ଯେ ମୁନି
ବିଦୁର ଦଇନୀ କରେ ପୁତ୍ରଭାର୍ଯ୍ୟା ଘେନି ।
ଜୟ ଜୟ ଭଗବାନ ଭକତ ବତ୍ସଳ
ଜଳଧର ରୂପ ଅଙ୍ଗ ଦିଶଇ ସୁଢ଼ଳ ।
ସାଧୁ ମୋହର ଭୁବନ ସାଧୁ ମୋର ପୁର
ସାଧୁ ସାଧୁ ଅଟେ ସିନା ବଂଶହିଁ ମୋହର ।
ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରୁ ମୋର ଥିଲା ଯେଉଁ ଦୋଷ
ଆଜି ପଦ୍ମପାଦ ଦେଖି କଲି ତାହା ନାଶ ।
ମୋର ଭୁବନେ ପଡ଼ିଲା ତୁମ୍ଭ ପାଦରଜ
ଜନମ ସୁଫଳ ମୋର ହେଲା ଦେବରାଜ ।
ବହୁ ଅପରାଧେ ଦୋଷୀ ବାରେ ମୋତେ କ୍ଷମ
ଦେଖିଲି ଗୁଣସାଗର ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ରାଜୀବଲୋଚନ ପ୍ରଭୁ ଅମୃତ ତୋ ଦୃଷ୍ଟି
ସମର ଦର୍ପ ଭାଙ୍ଗଇ ତୋର ନାମଗୋଟି ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଶ୍ରୀକରେ ଶୋଭଇ
ପ୍ରସନ୍ନେ ମୋକ୍ଷ ଦର୍ଶନ କାର୍ଯ୍ୟ ସେ ଲଭଇ ।
ପୁଣ୍ୟଭଦ୍ରା ତୀର୍ଥେ ସ୍ୱାମୀଗଦାଧର ମୂର୍ତ୍ତି
ପିଣ୍ଡଦାତା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଦିଏ ମୋକ୍ଷଗତି ।
ଭାବଗ୍ରାହୀ ନାଥ ଦାସବତ୍ସଳ ହେ ସ୍ୱାମୀ
ନବ ବିକଚ କଦମ୍ବ ମାଳା ହୃଦେ ଲମ୍ବି ।
ବାଳକାଳେ ପୂତନା ଯାମଳାବୃକ୍ଷ ଭଞ୍ଜା
ଷଣ୍ଢା ଶକଟା ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଅଟେ ଦର୍ପଗଞ୍ଜା ।
ଘୋରମୁଖ ରାଜମୁଖ ବକା ଯେ ପ୍ରଳମ୍ବା
ଚାଣୁର ମୁଷ୍ଟିକ ଦୈତ୍ୟ ଅମ୍ବା ଯେ କଦମ୍ବା ।
ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଧରିଅଛ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମେରୁ
କାଳିଆ ନାଗର ଦେବ ଗଞ୍ଜିଲୁ ତୁ ଫେରୁ ।
ସ୍ୱାମୀ କାଳ କାଳାନ୍ତକ ମୂରତି ପ୍ରକାଶି
କିଞ୍ଚିତେ ନାଶିଲୁ ପ୍ରାଣ ଦୈତ୍ୟ କଂସକେଶୀ ।
କାଳଦମନ ନାରକା ଜରା ଆଦି ଧ୍ୱଂସି
ଦନ୍ତବକ୍ର ଶିଶୁପାଳ କାଳନେମି ନାଶି ।
ବକ୍ରନାଭ ଯେ ସୁନାଭ ବାଣା ସସ୍ରଭୁଜ
ହିରଣାକ୍ଷ ବିଦାରିଲୁ ତୁହି ଦେବରାଜ ।
କୁମ୍ଭ ନିକୁମ୍ଭ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ତୁହି ପ୍ରାଣଧ୍ୱଂସା
ଭକତବତ୍ସଳ ନାଥ ପୂରାଅ ମନୀଷା ।
କଉତୁକେ ନନ୍ଦପୁରେ ନାମ ଯେ କହ୍ନାଇ
ବାହେ ବାଙ୍କୁ ଶିରେ ଚୂଳ ମୁଖେ ବେଣୁବାଇ ।
ଭୋଳ ବାଳକ ପରାୟ ଦେଖିଣ ବିରଞ୍ଚି
ବତ୍ସା ହରି କମଣ୍ଡଳୁ ମଧ୍ୟେ ତାହା ସଞ୍ଚି ।

ରାଧା ଘେନି କୁତୂହଳେ ଥିଲେ ଦେବହରି
ବିମାନେ ବସ୍ତାଙ୍କୁ ଧାତା ଥାଏ ଯତ୍ନକରି ।
ରାଧା ବିଜେ କରିଗଲେ ଆପଣାର ପୁରୀ
ସନ୍ଧ୍ୟା ଅବକାଶେ ହରି ଲୋଡ଼ିଲ ବାଛୁରୀ ।
ଯମୁନାର ତୀର କୁଞ୍ଜ ମାଧବୀର ଲତା
କାହିଁଗଲେ ବସ୍ତା କେହି ନୋହିଲେ ଦେଖନ୍ତା ।
ଗାଈ ହମ୍ବାରବ ଦେଲେ ବସ୍ତାଙ୍କୁ ନ ଦେଖି
ସ୍ତନ ଭାରରେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଗୋଗୋଷ୍ଠ ଉପେକ୍ଷି ।
ଲୋଡ଼ନ୍ତେ ଗୋପାଳମାନେ ଧାଇଁଆସେ ନନ୍ଦ
ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ଡାକ ଦିଏ କେଣେ ରେ ଗୋବିନ୍ଦ ।
ଯମୁନା ତଟରେ ବୁଲି ବସ୍ତାଙ୍କୁ ନ ପାଇ
ନିଜ ମନ୍ଦିରକୁ ହରି ଆସୁଥିଲେ ଧାଇଁ ।
ନନ୍ଦ ଡାକନ୍ତେ ଦେଖିଣ ବଟବୃକ୍ଷ ତଳେ
ବୋଲେ ବସ୍ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଲୁ କାହିଁ ଏତେବେଳେ
ଗାଈଙ୍କ ବିକଳ କିଏ ସହିବରେ ସହୁ
ମହାକୋପ ହେଲା ନନ୍ଦ ଏହା କହୁଁ କହୁଁ ।
କଂସର ନିଯୋଗ ହେବ ସସ୍ରେଭାର ଦୁଧ
କାହୁଁ ଭିଆଇବି ଏବେ ପଡ଼ିଲା ପ୍ରମାଦ ।
ରାଗେ ମହାଖୁଡ଼ ନେତ୍ରୁ ଲୁହ ପଡ଼େ ଫୁଟି
କୋପେ ବାମକରେ ଧରେ କେଶବଙ୍କ ଚୁଟି
ରାଗେ ମହାଖୁଡ଼ ନେଇ ତେନ୍ତୁଳିର ଡାଙ୍ଗେ
ପ୍ରହାର କଲେ କହ୍ନାଇ ତାକୁ ତୋର ଅଙ୍ଗେ ।
ଛାଟ ବଜାନ୍ତେ ଦେହରେ ରୁଧିର ପ୍ରକାଶ
ବିକଳେ କାନ୍ଦନ୍ତେ ତୋର ଛାଡ଼ିଦେଲା କେଶ
ତୋତେ ମାରି ମହାଖୁଡ଼ ବସ୍ତା ଖୋଜେ ଯାଇ
ବସ୍ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିଲୁ ତୁହି ଧ୍ୟାନରେ ଲଗାଇ ।
ଦେଖିଲୁ ଧାତା ବିମାନେ ବସ୍ତାଙ୍କର ପଲ
ବୋଇଲୁ ତୁ ଧାତା କିଛି ନ କରିଲୁ ଭଲ ।
ଗୋପାଳୁଣୀ ସଙ୍ଗେ କରୁଥିଲି ତହିଁ ଖେଳ
ବିଡ଼ିବା ପାଇଁ ହରିଲୁ ମୋର ବସ୍ତାପଲ ।
ଏଡ଼େ କଠୋର ହୋଇଲୁ ପିତାମହ ମୋତେ
ନନ୍ଦ ପିଟୁଅଛି ପୁଣି ତାର ଜ୍ଞାନ କେତେ ।
ନନ୍ଦ ଦୋଷ ନାହିଁ ଦଣ୍ଡ ଦେଲୁ ତୁ ଝିଙ୍ଗାସି
ଏ ମଧପୁରେ ଅପୂଜ୍ୟ ହୋଇଥାଅ ବସି ।
ବିଦୁର ବୋଲେ ଏ କୃତ୍ୟ କଲୁ ଦେବରାଜ
ଏହି ବାକ୍ୟପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଲେ ଅପୂଜ୍ୟ ।
ନବ ସୃଷ୍ଟିର କରତା ଯେବଣ ପୁରୁଷ
ତାହାକୁ ହିଁ ଶାପଦେବା ବିହିଲୁ ଅବଶ୍ୟ ।
ଏ ଦ୍ୱାପର ଲୋକଙ୍କର ସାଧୁ ଜୀବନଟି
ଚର୍ମନୟନେ ଦେଖନ୍ତି ତୋ ପାଶରେ ଭେଟି ।
ଜଗତଜନଙ୍କ ହିତେ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ
ତୋତେ ସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ମୁଁ ନୁହଁଇ କ୍ଷମ ।
ଅଜ୍ଞାନୀଜନର ନାଥ ତୁହି ଜ୍ଞାନଦାତା
ଏ ଘୋର ଭବବନ୍ଧନୁ ଏକା ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ।
ତୁହି ତାତ ତୁହି ମାତ ତୁ ଗୁରୁ ଦେବତା
ତୁ ଅଟୁ ସର୍ବ ସୋଦର ଜଗତ କରତା ।
ଯାବତ ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାରା ଗ୍ରହ ଥିବ
ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ଗୋଟି ସର୍ବଦା ରହିବ ।
ତୁଳସୀ ବଲ୍ଲଭ ପାଦେ ସର୍ବଦା ମୋ ଆଶ
ଏ ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶାରଳା ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଦାସ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ବିଦୁର ମନ୍ଦିରରେ ଅବସ୍ଥିତି ଓ ବିଦୁରକୁ ବରଦାନ

ବିଲଙ୍କା ରାଜା ପୁଚ୍ଛିଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କୁ
କୃଷ୍ଣ ବିଜେ କରିଗଲେ ବିଦୁର ଗୃହକୁ ।
ସେହି ସ୍ଥାନେ ଥାଇ ପୁଣି କଲେ କେଉଁ କୃତ୍ୟ
ସେ କଥା ଶୁଣିବାପାଇଁ ବଳଇ ମୋ ଚିତ୍ତ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ଯେଉଁପରି କଥା ହେଲା କରୁଛି ଗାୟନ ।
ଅନେକ ବାଗେ ବିଦୁର ସ୍ତୁତିବାକ୍ୟ ଭଣି
ବହୁତ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ କୃଷ୍ଣ ତାହା ଶୁଣି ।
ବାଳଲୀଳାର ଚରିତ କରନ୍ତେ ପ୍ରକାଶ
ବିଶେଷ ଭାବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ହୃଷୀକେଶ ।
ଲିଆ ମୁଆଁ ଲଡୁ ଦୁଧ ସରର ପାପୁଡ଼ି
ପଞ୍ଚାମୃତ ଆଦି ସେହି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ବାଢ଼ି ।
ଦୁଗ୍ଧ ସହିତେ ନବାତ ଖଣ୍ଡ ମିଶ୍ର କରି
ଅମୃତ ପାଣି କଦଳୀ ଗୁଟିକାରେ ଭରି ।
କାଞ୍ଚନ ଝରି ଭିତରେ ସୁବାସିତ ପଣା
କର୍ପୂର ବାସରେ ମନ ହୋଇଯାଏ କିଣା ।
କୁମୁଦ ବେଣ୍ଟ ଗୁଡ଼ାଏ ନଡ଼ିଆ ଗୁଡ଼ାଏ
କୌତୁକେ ମଣୋହି କଲେ ତହିଁ ଦେବରାୟେ
କର୍ପୂର ତାମ୍ବୁଳ ଦେଲେ ଭୋଜନ ଶେଷରେ
ଗନ୍ଧ କସ୍ତୁରୀ ଲେପିଲେ ତାହାଙ୍କ ଶରୀରେ ।
ଜାଈ ଯୁଇ ମଲ୍ଲୀ ଚମ୍ପା କେତକୀ ଦୟଣା
ବକୁଳ ଟଗରପାଦ ଆବର କରୁଣା ।
ସୁବାସିତ କୁସୁମରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ ଗଭା
ଗଳେ ତୁଳସୀର ମାଳା ଦେଉଁ ଦିଶେ ଶୋଭା
ଏହି ଭାବରେ ବିଦୁର କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୂଜିଲା
ଉତ୍ତମ ଭୋଜନେ ଋଷିମାନଙ୍କୁ ମୋହିଲା ।
ବୋଇଲେ ହରି ବିଦୁର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟ
ଆଗହୁଁ କି ସଞ୍ଚିଥିଲୁ ଏହି ସମୁଦାୟ ।

କୃଷ୍ଣାଜିନ ସୁନା ପୀଢ଼ା ପୁଣି ସୁନା ଝରି
ଏହା ତୁ ସଞ୍ଚିଲୁ ଆଣି କି ଉପାୟ କରି ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ଥିଲି ମୁହିଁ ଜାଣି
ମଧ୍ୟ ପାତ୍ରରେ ଆସିବ ତୁମ୍ଭେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ସଙ୍ଗତେ ଆସିବେ ପୁଣି ମୁନିଙ୍କ ସମାଜ
ତାହା ଜାଣି ସଞ୍ଚିଥିଲି ମୁହିଁ ଦେବରାଜ ।
ସଂସାରରେ ଭକ୍ତିଭାବେ ସେବେ ଯେ ସୁସ୍ନେହେ
ସଞ୍ଚାଦ୍ରବ୍ୟ ଅକାରଣ ନ ହୁଏ କେବେହେଁ ।
ଗୁଣସାଗର ନାଥ ତୁ ପରିମାଣି ବୁଝ
ଅଦାତବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିହିଁ ବୋଝ ।
ସୁଭୂମିରେ କୃଷି ଜାତ ଯାହାର ସୁଗୋଷ୍ଠୀ
ସୁସ୍ତିରୀ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାର ସୁଦେବତା ଦୃଷ୍ଟି ।
ସୁପଦାର୍ଥ ସୁଭୋଜନ ଯା ସୁପୁତ୍ର ଥାଏ
ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବତାଙ୍କୁ ଯାର ହୃଦଗତେ ଲୟେ ।
ସୁମନ୍ତ୍ରୀ ସୁବିଧାନେ ଯେ ସୁପଥରେ ଚଳି
ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ବାନ୍ଧବ ଅଟୁ ବନମାଳୀ ।
କୁସ୍ଥାନରେ ବାସ କୁଳହୀନେ ଯାର ସେବା
କୁ ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ବାସ କୁଦ୍ୱିଜେ ଦାନଦେବା ।
କୁବୁଦ୍ଧି କୁମନ୍ତ୍ରୀ ସହ ଚଳେ ଯେଉଁ ଜନ
ନରକକୁ ପୁନଃ ପୁନଃ କରଇ ଗମନ ।
ସ୍ୱାମୀ ସଂସାର ସାଗର ଅପାର ଗଭୀର
ଲୋଭ ମୋହ ଅହଂକାରେ ଦଣ୍ଡେ ନାଶକର ।
ଅଦଉଡ଼ିରେ ବନ୍ଧନ ଏ ସଂସାର ମାୟା
ଜଳବିମ୍ବ ପରାୟେକ ମନୁଷ୍ୟର କାୟା ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବିଦୁର ତୁହି ସର୍ବଜ୍ଞାତା
ଯେତେକ କହିଲୁ ମୋତେ ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱକଥା ।
ବହୁତ ବିନୟୀ ହୋଇ ସେବାକଲୁ ମୋର
ତୃପତି ଭଜିଲି ମୁହିଁ ଏବେ ମାଗ ବର ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ଦେବ ଏକ ରମ୍ଭା ଅଛି
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ନାଥ ତହୁଁ ଭୁଞ୍ଜ କିଛି ।
ଭୋଜନରେ ଜୀର୍ଣ୍ଣକାଳ ହୋଇଲାକ ଯହୁଁ
ଅମୃତପଣା କଦଳୀ ଭକ୍ତ ଆଣେ ତହୁଁ ।
ଚୋପା ଛଡ଼ାଇ ଦିଅଇ କେଶବଙ୍କ ହସ୍ତ
ଅତି ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ପ୍ରେମ ପୁଲକେ ବିଦୁର ଦିଅଇ ବଢ଼ାଇ
ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଅତି ତୋଷ ହୋଇ ।
ଭୋଳ ହୋଇଲା ବିଦୁର ନ ରହିଲା ଜ୍ଞାନ
କଦଳୀ ପକାଇ ଚୋପା କରଇ ପ୍ରଦାନ ।
ତା ଦେଖି ହରହର୍ଷିତ ହୋଇଲେ କେଶବ
ଜାଣି ପାରିଲେ ବିଦୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବ ।

ଚେତା ହୁଅନ୍ତେ ବିଦୁର ମହାଭୟ ପାଇ
ପଞ୍ଚଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ପାଦେ ପଡ଼ିଲାକ ଶୋଇ ।
ବୋଇଲା ଅପ୍ରାଧ କଲି ମୁଁ ପାପିଷ୍ଠ ମନ୍ଦ
ଚକ୍ରପେଷିଣ ମୋହର ଶିର ଏବେ ଛେଦ ।
ତରସ୍ତ ହୋଇ ବିଦୁର କାତରେ କମ୍ପଇ
ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ଡାକ ଦ୍ୟନ୍ତି ଯଦୁସାଇଁ ।
ଆସ ଆସ ବିଦୁର ତୁ ମୋହର ଭକତ
ତୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ଆଜି କରିବି ତୃପତ ।
ବରମାଗ ବିଦୁରରେ ତୋର ମନୋବାଞ୍ଛା
ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ଦେବି ଯେବେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ଦେବ କିଞ୍ଚିତ ଭକତେ
କିଞ୍ଚିତ ସେବାରେ କିସ ମାଗିବି ମୁଁ ତୋତେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଜାଣ ମନ ସିନା ମୂଳ
ସେବା କରିଲେ କି କେବେ ହୁଏ ସେ ନିଷ୍ଫଳ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ମୁହିଁ ନୁହେଁ ଏଡ଼େ ସରି
ଯେବେ ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ମୋତେ ହେଲୁ ଦେବହରି
ନିଶ୍ଚୟ ସଂକଳ୍ପ ଯେବେ ବର ମୋତେ ଦେବ
ପୁତ୍ର ପୌତ୍ରାଦିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋର ପୁର ହେବ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଯଦ୍ୟପି ମୋତେ ହୋଇଲ ପ୍ରସନ୍ନ
ମୋ ପୁରେ ଆସୁଥିବେ ନିତ୍ୟେ ବନ୍ଧୁଜନ ।
ମନ୍ଦିର ଗହଳ ହେବ ଦ୍ୱିଜ ଆଗମନେ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବ ଗୃହ ରନ୍ଧନ ଭୋଜନେ ।
ଧେନୁବତ୍ସା ପୂର୍ଣ୍ଣହେବେ ଗୋଶାଳେ ମୋହର
ପୁଣି ସେମାନେ ହୋଇବେ ନିରୋଗ ଶରୀର
ଘୃତାନ୍ନ ଗୋରସ ନିତ୍ୟ କରିବି ଭୋଜନ
ଅଦାତବ୍ୟ ପଣ ମୋର ନୋହୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ଅବଶ୍ୟ ନାଶ ଯାଇ କାୟେ
ପ୍ରୟାଗ ବେଣୀ ପ୍ରାପତ ହେବ ଦେବରାୟେ ।
ଶୁଣିକରି ହସିଲେ ଯେ ଦେବ ପୀତବାସ
ବୋଇଲେ ସବୁ ମାଗିଲୁ ନ ମାଗିଲୁ କିସ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଦେବ ପାପ ପରିତ୍ୟାଗୀ
ଅବଧାନ ହୁଅ ଯାହା ନ ପାରିଲି ମାଗି ।
ଦରିଦ୍ରତା ନ ମାଗିଲି ପୁଣି କ୍ରୋଧ ହିଂସା
ପରେ ପ୍ରାଭବ ଦେବାକୁ ନ ବଳେ ମନୀଷା ।
ଆଦେଶରେ ଜନ୍ମ ମୋର ନୋହୁ ନାରାୟଣ
ଦେବତା କି ଅବା ହେଉ ଅଥବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
କାଶୀନଦୀଠାରୁ ରୁଦ୍ରନଦୀ ପରିଯନ୍ତେ
ଚଣ୍ଡାଳ ଯୋନିରେ ପଛେ ଜନ୍ମାଇବୁ ମୋତେ
ଭକତି କରିଣ ଦେବ ମାଗୁଅଛି ଯାହା
ପ୍ରସନ୍ନରେ ନାରାୟଣ ଦିଅ ମୋତେ ତାହା ।

ଅଗତିରେ ଜନ୍ମ ମୋତେ ନ କରି ଗୋସାଇଁ
ଅପୁତ୍ର ଲକ୍ଷଣ ଦେବ ନ ମାଗିଲି ମୁହିଁ ।
ଅଭକ୍ତଗୋଷ୍ଠୀ ନ ଦେବୁ ମୋତେ ଜଗନ୍ନାଥ
ଅସୁର ଭୋଗ୍ୟର ତୀର୍ଥ ନ କରା ପ୍ରାପତ ।
କେତେ ଜଞ୍ଜାଳ କରିବି ତୋତେ ଦେବହରି
ନାରାୟଣ ନାମ ଥିବ ହୃଦରେ ମୋହରି ।
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭକ୍ତକୁ ସଦା ମିଳେ ଯାହା
ସଂସାରଜନଙ୍କୁ ଦେବ ପ୍ରାପ୍ତ କର ତାହା ।
ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
ନ ଜାଣଇ ଭକ୍ତି ସ୍ତୁତି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହୁଛି ।
ବିଦୁର ହୃଦଗତରେ ବାଞ୍ଛା କଲା ଯାହା
ତଥାସ୍ତୁ ବୋଲି କହିଲେ ତାକୁ ଚଉବାହା ।
ମୁକ୍ତିକି କାରଣ ସେହି କୃଷ୍ଣ ନାମ ଗୋଟି
ଯାହାର ଦର୍ଶନେ ସବୁ ଦୋଷଯାଏ ଫିଟି ।
ଭାରତର ଉଦଯୋଗ ପର୍ବ ଅଟେ ସାର
ଶ୍ରୀବ୍ୟାସଦେବ ମୁଖରେ ଯା କଲେ ପ୍ରଚାର ।
ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନରେ ଅଧ୍ୟୟନ କର
ଚତୁବର୍ଗଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନିରନ୍ତର ।
ସବୁ ଛାଡ଼ି ଜଗନ୍ନାଥ ନାମେ କର ଭେଳା
ମୁକ୍ତିପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ କହଇ ଶାରଳା ।

କୁନ୍ତୀ ଓ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥୋପକଥନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନିକଟେ ପ୍ରବେଶ ଓ ଅନ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଚକ୍ଷୁଦାନ ବିବରଣ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ଚଇତନ ମୁନିଙ୍କି ପୁଛିଲା
ଅଳ୍ପ ଭକ୍ତିରେ ବିଦୁର ବହୁ ବାଞ୍ଛା କଲା ।
ବିଦୁର ଘରେ ରହିଲେ ଦେବ ଭାବଭୋଳା
ଦିନ ହେଲା ଆସି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଘଡ଼ି ବେଳା
ଯେଉଁକାଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅରଣ୍ୟକୁ ଗଲେ
କୋଇନ୍ତା ଦେବୀ ବିଦୁର ମନ୍ଦିରେ ରହିଲେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜୟ କଲେ ବିଦୁର ଭବନ
କୋଇନ୍ତା ସଙ୍ଗେ ହେଲା କି କଥୋପକଥନ ।
ସେହିଁ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଗମ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣପଥେ
କୋଇନ୍ତା ଦେବୀ ମନ୍ଦିରୁ ଆସିଲେ ତୁରିତେ ।
ଜଗତଜୀବନ ନାଥ ତାହାଙ୍କୁ ନିରେଖି
ଅତି ବେଗରେ ଉଠିଲେ ଆସନ ଉପେକ୍ଷି ।
ବିନୟ ଭାବରେ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ କୃତାଞ୍ଜଳି
ଦେଖି ମହାଶୋକ କଲେ ଭୋଜର ଦୁଲାଳୀ
ତହୁଁ ସେ ବୋଇଲେ କୋନ୍ତଭୋଜର ଦୁହିତା
ଭୋ କେଶବ ଦେଖ ତୁହି ମୋହର ଅବସ୍ଥା ।
ବାବୁ ଅତି ଭାଗ୍ୟବତୀ ଅଟଇ ଗାନ୍ଧାରୀ
କୁଳ ଅନୁରୂପେ ପୁତ୍ର ଅଛି ଜାତକରି ।
ଗୋଲକ ବୃକ୍ଷ ବିବାହ ହେଲା ବାଲ୍ୟକାଳେ
ବ୍ୟାସ ଥାଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରେ ଦେଲେ ଯୋଗବଳେ
କୃତ୍ତିକା ବୃଷରେ ଜାତ ସେ ବ୍ରହ୍ମଅସୁରୀ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ଅଛି ଅବତରି ।
ଦେଖ ହରି ତାର ପୁତ୍ର କୁଞ୍ଜଗଳ ରାଜା
ଅମରାଧିନାଥ ପ୍ରାୟେ ପାଉଅଛି ପୂଜା ।
ଦୁର୍ବାସା ପ୍ରସାଦେ ପାଇଅଛି ଜପାମାଳି
ପଣ୍ଡୁ ରାଜା ଭାର୍ଯ୍ୟା ମୁହିଁ ଭୋଜର ଦୁଲାଳୀ ।
ସ୍ୱାମୀ ଧର୍ମଅଂଶେ ଜାତ ହୋଇଲା ଯୁଧିଷ୍ଠି
ପବନ ଅଂଶରେ ହେଲା ଭୀମ ପୁତ୍ର ଗୋଟି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଅଂଶେ ଜାତ ହେଲା ମୋର ଫାଲ୍‌ଗୁନି
ଦ୍ୱିତୀକୃଷ୍ଣ ନାମ ଦେଲୁ ତାକୁ କୋଳେ ଘେନି ।
ନକୁଳ ସହଦେବ ଯେ ଅଶ୍ୱିନୀର ଚାଟ
ସେହି କୁମାରଙ୍କ ଅଛି ଆକାଶରେ ପାଟ ।
ହରି ଏମନ୍ତ ଶୁଭରେ ପୁତ୍ର କଲି ଜାତ
ସେ ପୁତ୍ରେ ହୋଇଲେ ଷଣ୍ଢତିଳ ବୃକ୍ଷବନ୍ତ ।
ସିଂହ ହୋଇ ଶୃଗାଳରେ ହେଲେ ସେହୁଗଣ୍ୟ
ଭିକ୍ଷା ମାଗି ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଭିକ୍ଷୁଜନ ।
ହେ ହରି କୋନ୍ତ ପଡ଼ିଣ ମୋର ଦେହ ଛିଡୁ
ଏ ଦେହ ବିଧ୍ୱଂସ ହେଉ ପେଟ ମୋର ପୋଡୁ
ହରି ଏମନ୍ତେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ସେହୁ ପାଞ୍ଚଜଣ
କହ କେତେ ଦିନ ଥିବେ ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ।
ହରି ହେ ଗହନ ବନେ କନ୍ଦମୂଳ ପାଇଁ
ଆହାର ନିମନ୍ତେ ବନେ ବୁଲନ୍ତି କି ଯାଇ ।
କି ଅବା ବନସ୍ତେ ପଡ଼ି ମୋର ପୋଏ ମଲେ
ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନ ପାଇଲି ସର୍ବେ କେଣେ ଗଲେ ।
ଅପୁତ୍ରିକୀ କିପାଁ ମୋତେ ବିଧାତା ନ କଲା
ପୁତ୍ରଙ୍କର କଷ୍ଟ ଦେଖି ଏ ପ୍ରାଣ ନ ଗଲା ।
ଏତେବୋଲି ଦେବୀ ତହୁଁ ଶୋକେ ମହୀଲୋଟି
କେଣେ ଗଲେ ମୋର ଅନ୍ଧଲଉଡ଼ି ପାଞ୍ଚୋଟି ।
ବନେ ପଶି କନ୍ଦମୂଳ କ୍ଷୁଧାରେ ଭକ୍ଷନ୍ତି
ଯେବେ ଆହାର ନ ମିଳେ ଉପାସେ ରହନ୍ତି ।
ଗଲେ ସେ ବିଦୁର ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ମୋତେ
ଆଧାର ନିମନ୍ତେ ଅବା ଖାଇଲେ ଦଇତ୍ୟେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମାତ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧର ଚିତ୍ତେ
ଅକାରଣେ ଅସାକ୍ଷମ କାହାର ନିମନ୍ତେ ।

ପୁତ୍ରେ ତୋହର ବଞ୍ଚିଲେ ଥାଇ ଘୋରବନେ
ସତ୍ୟ ପ୍ରତିପାଳି ଦିନ ନେଲେ ବହୁପୁଣ୍ୟେ ।
ଅନେକ ଦାନବଙ୍କୁ ଗୋ ମାଇଲେ ସମରେ
ମହୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସିଲେ ତୋହର କୁମରେ ।
ଅନ୍ଧକକୁ ବଧ କଲା ନକୁଳ କୁମାର
ଲୌହାସୁର ବଧ କଲା ସହଦେବ ତୋର ।
ନିର୍ବାତ କବଚ ଧୂମ୍ର ଲୋଚନର ନାତି
ଜମ୍ଭୁ ଦଇତ୍ୟର ସେହି ଅଟଇ ସନ୍ତତି ।
ଆକାଶରେ ନିରୋଧିଲା ଯାଇ ବାରସ୍ୱତୀ
ଭୟପାଇ ତେଜ୍ୟା କଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁରପତି ।
ମାଗୋ ଚୌରାଅଶୀ ବେଳ ଧାଡ଼ିଦେଲା ସ୍ୱର୍ଗେ
ବହୁଧନ ରତ୍ନ ଚୁର କଲା ଦୈତ୍ୟ ରାଗେ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ଦେବ ନିର୍ବାତକବଚ
ସହସ୍ରାକ୍ଷର ହୋଇଲା କିପାଁ ଐରିପକ୍ଷ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମହିଷା ବଧ ହେବା କାଳେ
ଧୂମ୍ର ଲୋଚନ ମରିଲା ଦୁର୍ଗା କୋପାନଳେ ।
ଜମ୍ଭ ଦଇତ୍ୟ ବୋଲିଣ ତାର ନିଜ ସୁତ
ସେ ପୁଣି ମନ୍ଥନ କଲା ଯାଇ ଦେବତା ତ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ତାହାକୁ ରଣେ ନାଶ କଲା
ତେଣୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଜମ୍ଭଭେଦୀ ନାମକୁ ବହିଲା ।
ଜମ୍ଭଦୈତ୍ୟ ପୁତ୍ର ବଜ୍ର କବଚ ଦଇତ୍ୟ
ଅମର ନିରୋଧ କଲା ଆସିଣ ତ୍ୱରିତ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ତାକୁ ନାରାୟଣ ହସ୍ତେ ମରାଇଲା
ନିର୍ବାତ କବଚ ନାମେ ପୁତ୍ର ଉପୁଜିଲା ।
ପିତୃ ପିତାମହଙ୍କର କଥା ମନେ ଧରି
ଚଉରାଶୀ ଥର କଲା ସ୍ୱର୍ଗେ ହୁରିଜୁରି ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ଆବର ବହନି
ଦଶଦିଗପାଳ ଆଦି ଜିଣିଲାକ ପୁଣି ।
ବୃହସ୍ପତି କହିଦେଲେ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ତାର
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଘେନିଗଲେ ମାତଳି ସତ୍ୱର ।
ପଞ୍ଚଷଠି କୋଟି ସୈନ୍ୟ ତାର ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ
ଏକ ଦିବା ରାତ୍ରକରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନାଶିଲେ ।
ହିରଣ୍ୟକବଚ ନାମେ ତାର ପୁତ୍ର ଥିଲା
ଦିଗମ୍ବର ବେଶେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କର ହରିନେଲା ।
ପୁଣିହିଁ ସମରେ ତାକୁ ବଧିଲାକ ପାର୍ଥ
କୌରବ ଘୋଷଯାତ୍ରାରେ ଜିଣେ ଚିତ୍ରରଥ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଗନ୍ଧର୍ବ ନେଲା ବନ୍ଦିକରି
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ପଳାଇଲେ ଡରି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ବାନ୍ଧିକରି ନେଲା ଚିତ୍ରରଥ
ଚଳେ ନିର୍ଭୟେ ପଞ୍ଚାଶ ସସ୍ରଯୁଣ ପଥ ।

ମାଗୋ ଏବେ ଜାଣ ତୋର ପୁତ୍ର ମହିମାଟି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିଲା କିରୀଟି ।
ଚିତ୍ରସେନ ଗନ୍ଧର୍ବଙ୍କୁ ସମରେ ଜିଣିଲା
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତିର ଦୁର୍ଗତି ଫେଡ଼ିଲା ।
ମେରୁଶୃଙ୍ଗ ଗଙ୍ଗାକୂଳୁଁ କୃଷ୍ଣାଙ୍କୁ ହରିଲା
ଭୀମସେନ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ସେହୁ ନାଶଗଲା ।
ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ଜୟଦ୍ରଥ ହରିନେଲା ବନୁ
ଅନେକ ଅବସ୍ଥା ତାକୁ ଦେଲେ ତୋର ସୂନୁ ।
ରାଗେ ଭୀମ ମୋଡୁ ଥିଲା ତାର ମୁଣ୍ଡଗୋଟି
ଦୁଃଶୀଳା ଉପ୍ରୋଧେ ତାକୁ ରଖିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ପୁଣି ଭୀମ ସାତବେଣ୍ଟି କଲା ତାର କେଶ
କପାଳେ କୁଟାଇ ଦେଲା ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଦାସ ।
ଅନେକ ମହିମା ତୋର ପୁତ୍ରଙ୍କର କଥା
ତାହା କହିବାକୁ କିଏ ହେବ ସାମରଥା ।
ମାଗୋବିରାଟେ ତୋ ପୁତ୍ରେ ଗୋପ୍ୟହେଲେ ଯାଇ
ବ୍ୟାଘ୍ର ମାଲକୁ ମାଇଲେ ନ ଜାଣିଲେ କେହି ।
ଶତସିଂହ ବଳ ଅଟେ ବିରାଟର ଶଳା
ଦ୍ରୌପଦୀ ପାଇଁକି ଭୀମ ମାରେ ଚିପି ଗଳା ।
ବୀରବାହୁ ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତର ଦର୍ପକୁ ଧ୍ୱଂସିଲେ
ବିରାଟକୁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ସିଂହାସନ ଦେଲେ ।
ଗୋ ହରଣେ ମତ୍ସ୍ୟଦେଶେ ଗଲେ କଉରବେ
ଅଷ୍ଟାଦଶ କ୍ଷୌଣୀ ବଳ ଘେନିଣ ସମ୍ଭର୍ବେ ।
ଉତ୍ତରକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୁଭଦ୍ରାର ନାହା
ଏକା ହୋଇ କୌରବଙ୍କୁ ସେହୁ କଲା ଯାହା ।
ସମୁଦ୍ର ଫେଣ ପରାୟେ ସର୍ବେ ଗଲେ ଲୋଟି
ପରକାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଶିର ନ ପକାଏ କାଟି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ତୋହର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଧର୍ମାତ୍ମା
ଯମ କାଳଦଣ୍ଡ ଭାଙ୍ଗେ କାଳେବର ଭୀମା ।
କୋଟିଏ ସିଂହର ବଳ ଯେଉଁ ବଳରାମେ
ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ ପାର୍ଥ ଜିଣିଲା ସଂଗ୍ରାମେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମହିମା ମୋତେ ଅଗୋଚର ହାଦେ
ତାହାକୁ ହାରିଲି ଶତଧନୁର ବିବାଦେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ଜିଣି ଖାଣ୍ଡବ ଦହିଲା
ଅଗ୍ନି ଲୁଦୁବୁଦୁ ବ୍ୟାଧି ମନ୍ଦାଗ୍ନି ନାଶିଲା ।
କିରାତରୂପେ ଶିବଙ୍କୁ ଜିଣିଲା ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ଅକ୍ଷ ତୂଣ ପାଶୁପତ ଦେଲେ ତ୍ରିଲୋଚନ ।
ସୁଗନ୍ଧିକା ହରଣରେ ହନୁ ବିବାଦରେ
ସାଗର ବାନ୍ଧିଲା ସେହୁ ଶର ସଂଯୋଗରେ ।
ଧନୁହୁଳେ ବସାଇଲା ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
ଅବହେଳେ ବହିଲା ସେ ମହୀ ନବଖଣ୍ଡ ।

ପଞ୍ଚାଳ ଦେଶର କଥା ଦେଖିଛ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
ଏକା ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜିଣିଲା ରାଜାଗଣ ଲକ୍ଷେ ।
ମାଗୋ ନିରଞ୍ଜନ ବୋଧି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଗଲା
ଅନାଦିନାଥ ତାହାକୁ ମନଭେଦୀ ଦେଲା ।
ପାଣ୍ଡବାସୁରକୁ ମାରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତାରି
ପାଣ୍ଡବ ନାମ ବହିଲେ ଦ୍ୱିତୀୟରେ କରି ।
ବିରାଟ ରାଜ୍ୟେ ଅଜ୍ଞାତ ବାସକୁ ସେ ସାରି
ଏବେ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ଛନ୍ତି ବିଜେ କରି ।
ଅନେକ ନୃପତି ଆସି ଖଟିଛନ୍ତି ପାଶ
ମୋତେ ହକାରିଣ ସେହୁ କରିଲେ ଆଦେଶ ।
ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଦେଶେ ମୁହିଁ ଅଇଲଇଁ ବେଗି
ଯାଉଛି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ ମାଗି ।
ମାଗୋ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମୋର ହୃଦଗତ
ଦେଖ ତୋହର ପୁତ୍ରଙ୍କ ହୋଇଛି ମୁଁ ଭୃତ୍ୟ ।
ଦେଖ ଏବେ ମୋ ମହିମା ଉପଯୋଗ ଅନ୍ତେ
ଶେଷେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦ ଦେବଇଁ ମୁଁ ତୋତେ ।
ତୁ ମହାସାଧବୀ ମାଗୋ ଅନାଦି ଅପର୍ଣ୍ଣା
ଏ ନବଦ୍ୱୀପରେ ହେବୁ ଶିରୋମଣି ସିନା ।
ସଂସାର ଜନଙ୍କ ହିତେ ହେଲ ମହାଦୁଃଖୀ
ଏବେ କିଛିକାଳ ଅନ୍ତେ ହେବ ମହାସୁଖୀ ।
ମଧ୍ୟସ୍ଥପଣେ ପେଷିଲେ ମୋତେ ଧର୍ମରାୟେ
ମାଗିବି ମୁଁ ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ହୋଇଣ ବିନୟେ ।
ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଯୁକତରେ ଦିଏ ମୋତେ ଯେବେ
ହୋଇବ ସନ୍ଧି ସମର ନ ହୋଇବ ତେବେ ।
ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ନ ଦିଅଇ ଯେବେ କୁରୁପତି
ମୋର ଅଭିମାନେ ତାର ତୁଟିବ ବିଭୂତି ।
ବିଦୁର ବୋଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବଡ଼ ମନ୍ଦ କଲା
ତୋତେ କିପାଁ ମଧ୍ୟପାତ୍ର ପଣରେ ପେଷିଲା ।
ସେହି ସଭାରେ ବସନ୍ତି ଯେତେ ସର୍ବେ ମନ୍ଦ
କର୍କଶ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
ଶକୁନି କୂଟେ ତାଳକୁ କରାଇବ ନାଶ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବନ୍ଦିକରି ନାଶିଛି ତା ବଂଶ ।
ସ୍ୱାମୀ ହେ ଦୋଚାରୀ ଭାର୍ଯ୍ୟା ରିପୁଯୁକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ
ଅଶ୍ରଦ୍ଧାଯୁକ୍ତ ମଇତ୍ର ଖଳଲୋକେ ପ୍ରୀତି ।
ଅହନ୍ତା ବିକଳ୍ପ ବୋହୂ ଅଭାବିତ ପୁତ୍ର
ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ କୁଳ ହତ ।
ଶକୁନି ବଂଶ ନାଶିବ ତାର ମନ୍ତ୍ରୀପଣେ
ମଧ୍ୟପାତ୍ର ନାରାୟଣ ହେଲୁ ଅକାରଣେ ।
ତସ୍କର ସଭାରେ ଯେହ୍ନେ ପୌରାଣିକ ହରି
ଦୈତ୍ୟ ସଭାରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କଳନା କି କରି ।
ଅନ୍ଧ ଚିହ୍ନି ପାରିବ କି କିଏ ରତ୍ନମଣି
ବଧିର ଶୁଣିବ କାହିଁ କମ୍ବୁଘୋଷ ବାଣୀ ।
ଚାଣ୍ଡାଳ ସଭାରେ ଯେହ୍ନେ ହରିବଂଶ ପୋଥି
ପିଶାଚ ସଭାରେ କିବା ବ୍ରାହ୍ମଣେ କରନ୍ତି ।
ଯଦି ଗମନ କରିବ ତୁମ୍ଭେ ଦେବରାଜ
ନିଶ୍ଚେଁ ସେଠାରେ କହୁଛି ପାଇବଟି ଲାଜ ।
ବିଦୁର ବହୁତ ରୂପେ କହେ ଭଗ୍ନକରି
କଣ୍ଠାଗ୍ରତକାଳେ ପ୍ରାଣୀ ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧି ଧରି ।
ମଧ୍ୟପାତ୍ରପଣ ଦେଖି ବିଚାରୁଛି ଚିତ୍ତେ
ଯାଉଛ ତାର ସମ୍ପଦ ହରିବା ନିମନ୍ତେ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ନ କହ ବିଦୁର
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମହାପ୍ରଭୁ ମୋହର ଠାକୁର ।
ସେହି ଧର୍ମରାଜାଙ୍କ ମୁଁ ଅଟେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ
ଦେଉ ବା ନ ଦେଉ ମୋର ଯିବାର ଯୁକତି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ତାଙ୍କ ସୋଦର ମୁହିଁ ମଧ୍ୟପାତ୍ର
ମୋତେ ନିରାଶ କଲେ ତୋ ବାକ୍ୟହେବ ସତ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୟା ଅବା କରିବେଟି ହୃଦେ
ଭୀମାର୍ଜ୍ଜୁନ ପକାଇବେ କେମନ୍ତେ ପ୍ରମାଦେ ।
ଦ୍ରୌପଦୀର ଯେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କହିତ ନ ପାରି
ତାଙ୍କ ବଚନ ଅନ୍ୟଥା କେ ପାରିବ କରି ।
ପୁଣି କୋଇନ୍ତାବୋଇଲେ ଯେତେକଷ୍ଟଦେଲେ
କ୍ଷତ୍ରିକୁଳେ ଜନ୍ମିକିଏ ସହିବ କି ବେଳେ ।
ମୋହର ପୁତ୍ରଚାଣ୍ଡାଳ ଶୃଗାଳ ସମାନ
ଧିକ ଧିକ ହେଉକିନା ତାଙ୍କର ଜୀବନ ।
ଆମ୍ଭର ସଖା ସୋଦର ଅଟୁ ତୁ ଯୁକତେ
କର ତୁ ଉପାୟ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇବ ଯେମନ୍ତେ ।
ତୁହି ଗୋବିନ୍ଦ ସମର ଯଦି ନ କରାଉ
ମୋର ରୁଧିର ମିଶାଇ ତୁ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଖାଉ ।
ତୁ ଯେତେ ପ୍ରବୋଧି କରି ଆସୁ ବନମାଳୀ
ତୋର ଆଗଞ୍ଚେ ପଶିବି ନିଶ୍ଚେଁ ଅଗ୍ନିଜାଳି ।
କୋଇନ୍ତାଙ୍କର ବଚନ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ
ବିଜେକଲେ ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟାହ୍ନର ବେଳେ ।
ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ବିଦୁର ସବୁ ଋଷିମାନେ
ପ୍ରବେଶିଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଭବନେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ସମସ୍ତେ ଦେଖିଣ ତାଙ୍କୁ ହୋଇଲେ ହରଷ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ରାଜା ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ନାରାୟଣ ବିଜେ କଲେ ତୋହର ନିକଟ ।
ଅମ୍ବିକା ନନ୍ଦନ ଶୁଣି ବହୁତ ବିନୟେ
ଆସ୍ଥାନକୁ ଛାଡ଼ି ଉଭା କୁଞ୍ଚଗଲ ରାୟେ ।

ବୋଇଲା ତୋ ପଦ୍ମପାଦ ଦିଅ ବନମାଳୀ
ଲଲାଟେ ଘେନିବି ତୋର ପାଦତଳ ଧୂଳି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶିରେ
ସଞ୍ଜୟ ଇଡ଼ିଲେ ଜଳ ଚରଣ ଉପରେ ।
କୋଟି କୋଟି ତୀର୍ଥ ଯାର ଚରଣରେ ସ୍ଥିତି
ତାହା ଅଭିଷେକ କଲା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଯତି ।
ଅନ୍ଧ ବୋଇଲା ଭୋ ସ୍ୱାମୀ ମୋର ବଡ଼ପୁଣ୍ୟ
କି ଦେଇ ତୃପ୍ତି କରିବି ତୋତେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ରତନ ଦେଇ କରନ୍ତି ବା ପୂଜା
ବରୁଣ ଦୁହିତା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋହର ଭାରିଯା ।
ଗୀତ ଗାୟନ କରି ବା ତୋଷନ୍ତି ତୋ ମତି
ବୀଣାପାଣି ଶାରଦାର ଗୀତ ଶୁଣି ନିତି ।
ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରାଇ ତୋଷନ୍ତି ତୋ ମନ
କୋଟି କୋଟି ଅପସରୀ ତୋହର ଅଧୀନ ।
ତପ କରିବାକୁ ମୋର ନାହିଁ ଯେ ଶକତି
ଶତ ସହସ୍ର ସେବାରେ ନ ଲଭୁ ତୃପତି ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ବୋଲୁ ହୁଡ଼ିକରି
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଳୁଛନ୍ତି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ନିବାରି ।
ଭକତ ବତ୍ସଳ ଦୟାମୟ ନାମଗୋଟି
ଦର୍ଶନେ ଅନ୍ଧପଟଳ ନେତ୍ରୁ ଯାଏ ଫିଟି ।
ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହେ ଏ ପ୍ରକୃତ କଥା
ସେ ମହିମା ଜାଣିବାକୁ ମୁଁ କି ସାମରଥା ।
ଶୁଣ ଆହେ ମହାତମା ବୋଇଲେ ବିଦୁର
ବୈତରଣୀ କୂଳେ ଅଟେ କରବୀର ପୁର ।
ଲକ୍ଷେ ଅଶୀସସ୍ର ଦ୍ୱିଜ ବସତି ସେ ଗ୍ରାମେ
ରୁଦ୍ରଶ୍ରବଣ ବୋଲିଣ ଏକଦ୍ୱିଜ ନାମେ ।
ଜନ୍ମରୁ ଅନ୍ଧ ଦରିଦ୍ର ପୁଣି ସେ ଅଟଇ
ଶାସନ ଐଶାନ୍ୟେ ଗୃହକରି ରହିଥାଇ ।
ଏକଭାର୍ଯ୍ୟା ଏକପୁତ୍ର ଅଟଇ ତାହାର
ସେ ଅନ୍ଧ ସମ୍ବଳ ଭିକ୍ଷା କେବଳ୍ପ ମାତର ।
ବାଳୁତ କାଳରୁ ତାର ନିରଞ୍ଜନ ଦୀକ୍ଷା
ଏକଗ୍ରାମ ଛଡ଼ା କାହିଁ ନ ମାଗଇ ଭିକ୍ଷା ।
ସମୟେକ ନାରାୟଣ ବିହିଲେ କଷଣ
ଅଦଭୂତେ ଉତପାତ ହେଲା ସେ ଗ୍ରାମେଣ ।
ସେହି ନଗ୍ରକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭିକ୍ଷାମାଗି ଗଲା
ସେ ନଗର ଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇଛି ଦେଖିଲା ।
କୁଢ଼ କୁଢ଼ ପଡ଼ିଅଛି ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ସାର
ଘର ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାଦିରେ ପଡ଼ିଛି ଅପାର ।
ପାଟପଟନୀ ଖଣ୍ଡୁଆ ନାନାଜାତି ଶାଢ଼ୀ
ବାତ ବିଘାତରେ ସବୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଉଡ଼ି ।

ସୁବାସିତ ତଣ୍ଡୁଳ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଯୋଗ୍ୟ
ଦେଖିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ତାହା ସବୁ କଲା ତ୍ୟାଗ ।
ନଗର ବୁଲିଣ ସେହୁ ସମସ୍ତ ଦେଖିଲା
ନରନାରୀ ନ ଦେଖି ସେ ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲା ।
ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ ତହୁଁ ବାହୁଡ଼େ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
ଦରିଦ୍ର ହୋଇଣ ସତ୍ୟ ନ ଛାଡ଼ିଲା ପୁଣି ।
ବାଳୁତପୁତ୍ର କାଖରେ ଭିକ୍ଷାପାତ୍ର ହାତେ
ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ବୋଇଲା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଗ୍ରତେ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲା କିପାଁ ବିକଳ ତୋ ମନ
ବହୁତ ଉଛୁର ପୁଣି ହେଲା ଆଜଦିନ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଇଲା ପଣ୍ଡା ହେଲା ଏ କି କୃତ୍ୟ
ଜନ୍ମରୁ ଦରିଦ୍ର ଆମ୍ଭେ ଭିକ୍ଷା ଆମ୍ଭ ବ୍ରତ ।
ତହିଁକି କଷଣ ଆଣି ବିଧାତା ବିହିଲେ
ଦେଖିଲେ ନଗରଯାକ ସର୍ବେ ପଳାଇଲେ ।
ପଣ୍ଡା ହେ ଜୀବନେ ଆଉ ପ୍ରୟୋଜନ କିସ
ଅଥବା ଅନଳ ଜାଳି ତହିଁ ଦେବା ଝାସ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲା ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ଗୋ ତୁହି
ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ସ୍ୱାମୀ ପୋଷିବା ଜାଣ ନ ଯୋଗାଇ
ବୋଇଲା ଦ୍ୱାରକାପୁର ବାଟ ଜାଣୁ ସହି
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭୁବନ ତହିଁ ଦରିଦ୍ରତା ନାହିଁ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ପଚାରି ଲଙ୍କା ଯାଇପାରି
ଆମ୍ଭେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ପଛେ ହେଉ ମାସ ଚାରି ।
ଅନ୍ଧର ଲଉଡ଼ି ଗୋଟି ଘେନିଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
ପୁଅକୁ କାଖରେ ଘେନି କଢ଼ାଇଣ ଆଣି ।
ଗ୍ରାମ ଗ୍ରାମ କେ ରହନ୍ତି ଭିକ୍ଷା ସେ କରିଣ
ପଚାରନ୍ତି ଦ୍ୱାରକାକୁ ବାଟ କେହୁ ଜାଣ ।
ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଷଡ଼ମାସ ବାଇଶ ଦିବସେ
ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ହରଷେ ।
ତହିଁ ଦେଖିଲେ ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ଅଟେ କାନ୍ତି
ପଶ୍ଚିମଦ୍ୱାରେ ରହିଲେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଅତି ।
ଯେବଣ ଦ୍ୱାରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗଇ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାତ୍ରେ ପୂରାଇ ଦ୍ୟନ୍ତି ରତ୍ନମଣି ।
ଏ ବିଧିରେ ଅନ୍ଧ ତହିଁ ବରଷେ ରହିଲା
ବହୁଧନ ରତ୍ନ ପାଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଲା ।
ଫାଲଗୁନ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଏକାଦଶୀ
ଗୁରୁବାର ପୁନର୍ବସୁ ରକ୍ଷ ଯୁଗ୍ମରାଶି ।
ତୈତିଳ ନାମେ କରଣ ଆୟୁଷ୍ମାନ ଯୋଗ
କୁମ୍ଭ ସଂକ୍ରାନ୍ତିକି ସପ୍ତବିଂଶ ଅଟେ ଭୋଗ ।
ସେହି ଦ୍ୱାରକାପୁରର ବାଳପୁତ୍ରମାନେ
ଧୂଳି ଖେଳନ୍ତି ସମୁଦ୍ର ଉତ୍ତର ଉଦ୍ୟାନେ ।

ସେ ଅନ୍ଧପୁଅ ଖେଳଇ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ
ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଧୂଳିଘର କୌତୁକରେ ।
ତହୁଁ ଧୂଳିଘେନି ଅନ୍ଧପୁଅ ଅତିରାଗେ
ଧୂଳି ପକାଇ ମାଇଲା ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ବେଗେ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲା ଆରେ ପାମର ଗଉଡ଼
କିପାଇଁ ତୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଲୁ ମୋର ଧୂଳିଖେଳ ।
ଅନେକ ଯତନେ ମୁହିଁ ତାହା ଥିଲି ତୋଳି
ପୁଣି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ମାରେ ଆଞ୍ଜୁଳିଏ ଧୂଳି ।
ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଇଲା ଆରେ ଅନ୍ଧପୁଅ ବାଇ
ଧୂଳିଘର ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ପୁଣି ତୋଳି ହୋଇ ।
ଏହିପରି ଉଚ୍ଚବାଚ ହେଉ ବେନିପୁତ୍ରେ
ଚାପୋଡ଼େକ ପ୍ରହାରିଲା ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର ଗାତ୍ରେ ।
ଅତି କୋମଳ ଅଟଇ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର କାୟ
ଅଙ୍ଗୁଳି ଚିହ୍ନ ବସିଲା ଯଷ୍ଟି ମାଡ଼ ପ୍ରାୟ ।
କାନ୍ଦିଣ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ତହୁଁ ଚଳେ ନିଜପୁରେ
ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ରେ କହେ ପିତାଙ୍କ ଛାମୁରେ ।
ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କାନ୍ଦିଣ କରିଣ ଗୁହାରି
ବୋଇଲେ ଅନ୍ଧର ପୁତ୍ର ଗଲା ମୋତେ ମାରି ।
ବତ୍ରିଶ ସହସ୍ର ମୂଳେ ଅଷ୍ଟ ପାଟରାଣୀ
ଏତେ ଭାରିଯାଙ୍କର ସେ ଅଟେ ସ୍ନେହମଣି ।
ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କାନ୍ଦେ ପିତାଆଗେ
ବେଗେ ଉଠିଲେ ଶ୍ରୀହରି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବିରାଗେ ।
ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ନେହ ତହିଁ ଲାଗିଥାଏ ମୋହ
ବୋଇଲେ ସେ ଅନ୍ଧପୁତ୍ର ଯହିଁ ମୋତେ ନିଅ ।
ଅନାଥ ପ୍ରାୟେକ କାନ୍ଦେ ମୋର ପୁତ୍ର ଗୋଟି
ଚକ୍ରେ ତା ଶିର କମଳ ପକାଇବି କାଟି ।
ବାପା ବାପା ବୋଲି ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ କାନ୍ଦିକରି
ଆସେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଧରି ।
ଅନ୍ଧପୁଅ ପଳାଇଲା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଗ୍ରତେ
ବୋଇଲା ଭୋ ପିତା ରଖ ବିପଦରୁ ମୋତେ
ଆସରେ ଅନ୍ଧଲଉଡ଼ି କି କଲୁ କାହାକୁ
ବାଳକ ବୋଲେ ନ ଜାଣି ମାରେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ।
ଅନ୍ଧ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେ ପୁତ୍ର ଅଟଇ
ନିଶ୍ଚେ ନାଶଗଲୁ ବାବୁ ତୋର ରକ୍ଷା ନାହିଁ ।
ଅନ୍ଧ ପୁତ୍ର ବୋଲେ ପିତା ପଳାଇବି କାହିଁ
ଅନ୍ଧ ବୋଲେ ତୋତେ ରଖି ନ ପାରିବେ କେହି
ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଟେ ଯାର ଗର୍ଭଗତ
କାହିଁ ପଳାଇ ପଶିବୁ ଆରେ ନଷ୍ଟ ସୁତ ।
ଦୁରରୁ ଦେଖିଲା ଅନ୍ଧପୁଅ କୃଷ୍ଣରୂପ
ଭୟକରି ଥରହର ହୋଇଲା ଅମାପ ।

ଅନ୍ଧପୁଅ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣ ମହା କୋପମତି
ଅନ୍ଧ ବୋଲେ ଲୁଚିଥାଅ ମୋର ପଛକତି ।
ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ଯେହୁ ଜଗତର ପତି
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ କୋପ କରାଇବି ଶାନ୍ତି ।
କୋପ ଶାନ୍ତ ନ କରିବେ ଯେବେ ବାସୁଦେବ
ଚକ୍ରେ ଛେଦୁ ଦୁହେଁ ଯିବା ବଇକୁଣ୍ଠ ଠାବ ।
ବଚନେ ଅନ୍ଧ ସାଷ୍ଟାମ କରିଲା ପୁଅକୁ
ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଇଲା ଏହୁ ମାଇଲା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ବାମଭୁଜେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ଦକ୍ଷେ ଚକ୍ରଧରି
ରାଗେ ଅନ୍ଧକୁ ସମସ୍ୟା ଦେଲେ ଦେବହରି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଅନ୍ଧ ଆସିଲୁ ତୁ କାହୁଁ
ତୋ ପୁତ୍ର ମାଇଲା ମୋର ପୁତ୍ର କହୁ କହୁ ।
ଅନ୍ଧ ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ମୁଁ ଅଟେ ନିରିମାଖି
ଜନ୍ମଅନ୍ଧ ଦରିଦ୍ର ମୁଁ ଅଟେ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀ ।
ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଦାସର ଦାସ ଭୃତ୍ୟଙ୍କର ଭୃତ୍ୟ
ମୋ ପୁତ୍ର କି ତୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରେ ମାରି ସାମରଥ ।
ରାଗେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ତାକୁ କହନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ
ତୋ ପୁତ୍ର ଚାପୋଡ଼ ଚିହ୍ନ ଦେଖ ଆରେ ଅନ୍ଧ ।
ଦେଖ ଦେଖ ଦେଖ ବୋଲି ରାଗେ କଲେ ପାଟି
ତାର ଜନ୍ମାନ୍ଧ ପଟଳ ବେଗେ ଗଲା ଫିଟି ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅନ୍ଧର ଯହୁଁ ପ୍ରକାଶିଲା ଚକ୍ଷୁ
ଅନ୍ଧ ବୋଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ସତେ ଆସିଅଛୁ ।
ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଦେଖେ ଚତୁର୍ଭୁଜେ
ଜଳଧର ପରାୟେକ ସ୍ୱରୂପ ବିରାଜେ ।
ପ୍ରଣିପାତ ହେଲା ଅନ୍ଧ ଅତି ପ୍ରେମଭୋଳେ
ବୋଲେ ଶତଜନ୍ମ ପରେ ଦେଖିଲି ମୁଁ ତୋଳେ
ସେ ଅନ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରତି ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ
ବିପୁଳ ସମ୍ପତ୍ତି ତାକୁ ପୁଣି ଦେଲେ ନେଇ ।
ବାରସ୍ୱତୀପୁର ଘେନି ରହିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣ
କାଳେ ବଇକୁଣ୍ଠ ଦେଲେ ଏହି ନାରାୟଣ ।
ଶୁଣ ମହାମତି ବାସୁଦେବ କଥାଗୋଟି
ଶତଜନ୍ମ ଅନ୍ଧର ଯେ ନେତ୍ର ଗଲା ଫିଟି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲି ତୋର ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ଗୋଟି
ଏହି ଜଗନ୍ନାଥ ତାର ପାଦତଳେ ଲୋଟି ।
ତୁ କାହାର ପିଅର ହୋ ଅନ୍ଧ ବେନି ଚକ୍ଷୁ
ହୃଦପଦ୍ମେ ସେବା କରି କି ପୁଣ୍ୟ କରିଛୁ ।
ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଚିତ୍ତେ ସେବା ଯେବେ ତୁ କରନ୍ତୁ
ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ସକଳ ପାଆନ୍ତୁ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମରି ତର ସଂସାରର କଷ୍ଟୁ
ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସୁମର ଅନ୍ଧନେତ୍ର ଫିଟୁ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ଫିଟୁ ଏ ଦୁର୍ଗତି
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ନୋହୁ ଯମ ଶାସ୍ତି ।
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ବିକଶିବ ବୁଦ୍ଧି
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ପ୍ରାପ୍ତହେବ ସିଦ୍ଧି ।
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ନୋହୁ କାଳଘାତ
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ପୁତ୍ର ହେଉ ଜାତ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ତୁଟୁ ନାନାରୋଗ
ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ମର ନରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ଭୋଗ ।
ଲୋଭ ମୋହ ହିଂସା ଆଦି ତ୍ୟାଗକର ସବୁ
ଜଗନ୍ନାଥ ନାମଗୋଟି ହୃଦେ ଧର ବାବୁ ।
ଜମ୍ବୁଦୀପ ଦକ୍ଷିଣରେ ଅଟେ ମହୋଦଧି
ଯମନିକ ତୀର୍ଥ ନୀଳକଳ୍ପବଟ ଭେଦି ।
ଜୟ ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ନାଥ ଉଦେ ନୀଳଗିରି
ଯାର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଲାଗିଅଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଆବୋରି ।
ଚାରିଲକ୍ଷ ବତ୍ରିଶ ଯେ ସସ୍ର ଅଟେ କଳି
ତହିଁ ମାଡ଼ି ବସିଅଛି ଦେବ ବନମାଳୀ ।
ଶ୍ୱେତଗଙ୍ଗା ସହିତରେ ରୋହିଣୀର କୁଣ୍ଡ
ଯମେଶ୍ୱର ଲିଙ୍ଗ ପୁଣି ବିଜେ ମାରକଣ୍ଡ ।
ଗୁପ୍ତଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ବହେ ସରସ୍ୱତୀ
କୋଟି ତୀର୍ଥରେ ପୁଷ୍କର ଅଟେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ।
ବିଜୟ ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ସଉଭଦ୍ରା ବ୍ରହ୍ମା
ଦୋଷ ଉପେକ୍ଷିଣ ଗୁଣ ଘେନିବା ମହାତ୍ମା ।
ସକଳ ଜନ୍ତୁରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନରରୂପେ ଜନ୍ମ
ଆପଣା ଆପଣା ରୂପ ବିକାଶିଛି ଚିହ୍ନ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଭୃତ୍ୟର ମୁଁ ଭୃତ୍ୟ
ଶୂଦ୍ର ଶାରଳାଦାସର ଶତ ପ୍ରଣିପାତ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରଥମଥର କୁରୁସଭାକୁ ଗମନ ଓ ଅପମାନ ଏବଂ ନଳରାଜାର ଉପାଖ୍ୟାନ

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ବିଲଙ୍କା ରାଜନ
କୃଷ୍ଣ ବିଜେ କରିଥିଲେ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
ତହିଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କଲା ମାନ୍ୟ ଅତିଶୟ
କୌରବ ସଭାରେ କିସ କଲା କୁରୁରାୟ ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବାସନା ମୋହର
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ନୃପବର ।
ଯା ଶୁଣନ୍ତେ ଧର୍ମ ଅର୍ଥେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ସ୍ୱର୍ଗ
ସଂସାରହିତେ କଲଇଁ ପର୍ବ ଉଦଯୋଗ ।
ଦୁଗ୍ଧ ଶର୍କରା ମିଳାଇ ପିବନ୍ତେ ଯେ ସ୍ୱାଦ
ତହିଁରୁ ବଳି ମଧୁର ଉଦଯୋଗ ପର୍ବ ।
ଯାହା ଯାହା କହିଲା ସେ ବିଦୁର ମହାତ୍ମା
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ସାଧୁ ତୋହର ମହିମା ।
ବାବୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମୁଁ କରଇ ଭକତି
ପୁତ୍ର ଉପୁଜାଇ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ଅଗତି ।
ସୁରସିଦ୍ଧ ମୁନି ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ଯାହାକୁ
ଇହ ପରଲୋକେ ସେହି ଦ୍ୟନ୍ତି ମୁକତିକୁ ।
ସନ୍ନିଧେ ବାସୁଦେବଙ୍କ ଚରଣେ ପ୍ରଣମି
ବୋଇଲା ସେ ସର୍ବ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ ଦେବସ୍ୱାମୀ
କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯାହାର ଅଟେ ଏକ ଧ୍ୟାନ
କିଏ ବଳେ କରିପାରେ ତାଙ୍କ କଥା ଆନ ।
ପୁଣି ବୋଇଲା ସବୁଙ୍କ ସୋଦର ତୁ ହରି
କି କାରଣେ ନାରାୟଣ ବିଜେ ମୋର ପୁରୀ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ବଚନ ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀହରି
ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଯହିଁକି ବିଜୟ ମୋହରି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରାଦି ଅଟନ୍ତି ତୋର ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର
ଅରଣ୍ୟରେ ବୁଲି କଷ୍ଟ ପାଇଲେ ବହୁତ ।
କନ୍ଦମୂଳ ଭକ୍ଷି ସେହୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଭିକ୍ଷା
କ୍ଷତ୍ରିକୁଳେ ଜନ୍ମି ଭିକ୍ଷା କରିଲେ ସେ ଦୀକ୍ଷା ।
ଯାବତୀୟ ତୀର୍ଥ ଦେଖି ଦେଶାନ୍ତରେ ବୁଲି
ପୁଛିଲେ ବୋଲନ୍ତି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ର ବୋଲି ।
ତୋର ବିଚାର କେମନ୍ତ ହେଲା କୁରୁରାଜ
ମୋହର ବିଚାରେ ତୋତେ ନୁହଇ କି ଲାଜ ।
ଅବଶେଷେ ଅଭିଷେକ ହୋଇଲେ ବିରାଟେ
ଏବେ ବାରୁଣାରେ ଆସି ରହିଲେ ନିକଟେ ।
ଅତି ଗୌରବ ଅଟଇ ଯେଣୁ ଜନ୍ମଭୂମି
ରାଜତ୍ୱ ପାଇ ସେ ଭୂମି ତ୍ୟାଗ କଲେ ସ୍ୱାମୀ ।
ବାସୁଦେବ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଶାନ୍ତି
ବୋଇଲା ହରି ତୋ ବାକ୍ୟେ ଫିଟିଲା ମୋ ଭ୍ରାନ୍ତି
ଦଧିବାମନ ସୁମରି ଚଳ ତୁ ଅଚ୍ୟୁତ
ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ସମାର୍ଜ୍ଜିଣ ଆସ ହେ ତୁରିତ ।
ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ପୁତ୍ରେ ଡାକ ତୋର କତି
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଏବେ ଦେଉ କୁରୁପତି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବ ହରି
ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ନ ପାରେ ସନ୍ନିଧେ ହକାରି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଚିତ୍ତ ଯେବେ ହେଲା ବିହ୍ୱଳିତ
ଆଉ କୁରୁପାଣ୍ଡବଙ୍କ କି ସନ୍ଧି ଅଚ୍ୟୁତ ।
ପୁଣି ପୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଏହିକଥା ଭଣି
ବୋଲେ ଆଉ ପ୍ରୀତି ଲୋଡ଼ୁ କିସ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସେହି ନ ଆସନ୍ତୁ ପାଶ
ସେହି ପାଞ୍ଚଜଣ ଦୂରେ କରିଥାନ୍ତୁ ବାସ ।

ଅରଣ୍ୟରେ ଥାଇ ତୋତେ କରନ୍ତି ସେ ଚିନ୍ତା
କତୁହି ଯେଣୁ ତାହାଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ଦେବତା ।
ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ନ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଇଷ୍ଟକୁ ନ ଦେଲେ
ପାଣ୍ଡବ ଯେ ନବର୍ତ୍ତନ୍ତି ତୋତେ ନ ଦେଖିଲେ ।
ତୋର ଉଚିତ ଅଟଇ ତାଙ୍କୁ ପୋଷିବାକୁ
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଏବେ ଦିଅ ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ।
ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଅଧିକାରୀ ଅଟୁ ତୁହି
କିଞ୍ଚିତରେ ଦିଅ ଥାନ୍ତୁ କୋଣକରେ ରହି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ହରି ଏ ଅଟେ ଯୁକତେ
ତୋ ବିଚାର କି ଯୁଧିଷ୍ଠି କହିଅଛି ତୋତେ ।
ଯେମନ୍ତ ବିଚାର ତୁହି କଲୁ ଦେବରାୟେ
ତା କି ସଂକଳ୍ପ କରିଛି ପଣ୍ଡୁର ତନୟେ ।
ସନ୍ନିଧେ ରହିଲେ କେବେ ନୋହିବ ପୀରତି
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ମାଗି ଆସ ହୋ ଶ୍ରୀପତି ।
ପୁନରପି ବୋଲେ ସଭାସ୍ଥଳେ ବିଜେ କର
ଶାନ୍ତି କରାଇ କହିବୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଗିର ।
ସ୍ୱାମୀ ତୋ ମଧ୍ୟସ୍ଥପଣେ ମୁହିଁ ନିସ୍ତରିଲି
ସାନନ୍ଦ ଭଜିଣ ହରି ଗତି ମୁଁ ପାଇଲି ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲା ବାବୁ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
କୌତୁକ ବିନୟ ଭାବେ କଥା ପ୍ରକାଶିବ ।
ଉଭୟ କୁଳକୁ ହରି କରି ଆସ ରକ୍ଷା
ଯେବେ ତୋର ସୋମବଂଶ ରଖିବାକୁ ବାଞ୍ଛା
ସମରାଜ୍ୟ ଘୋଟିଅଛି ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବଡ଼ ଗ୍ରାମ ମାଗିଲେ ସେ ଲଭିବ ଅପ୍ରୀତି ।
ତୁହି ତ ଜଗମୋହନ ଦଶଠାରୁ ଭଣ୍ଡି
ଜଣ ଜଣ କରି ମାଗ ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଦୁଇକୁଳ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା
ତୋର ବଚନ ପାଷାଣ ଗାର ମୋତେ ସିନା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଭୀମସେନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ
ଆଉ ଭାଇମାନେ ଶାନ୍ତି ଲଭିବେ କି ଭଲେ ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣ ଦେବରାଜ
ମୂର୍ଖକୁ ବୁଝାଇ କର ସୁବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ଅନ୍ଧ ସଞ୍ଜୟ ଆବର ବିଦୁର
ପ୍ରଣିପାତ ହେଲେ ସର୍ବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୟର ।
ବିପଦ ପଡ଼ିଛି ଏବେ ଆସି ଦୁଇକୁଳେ
ତୁହି ହରି ସମାଧାନ କର ଏତେବେଳେ ।
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାର୍ଜ୍ଜନା କରି ଦେବରାୟ
ହସ୍ତିନା ସଭାକୁ ତହୁଁ କରିଲେ ବିଜୟ ।
ଆସ୍ଥାନରେ ବସିଅଛି ଦେବ କୁରୁପତି
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କୃପ ବ୍ରହ୍ମା ବାହ୍ଲୀକ ଅଛନ୍ତି ।
ସୋମଦତ୍ତ ବୀରକର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା
ଜୟଦ୍ରଥ ଅଳମ୍ବୁଷ ବିକର୍ଣ୍ଣ ମହାତ୍ମା ।
ରାଜା ସନ୍ନିଧ ଆସ୍ଥାନେ ବିଜୟ ଶକୁନି
ରାଜ୍ୟ ବୁଝେ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ପୋଥି ଘେନି ।
ଶତପଦ୍ମ ଯୋଦ୍ଧା କରିଛନ୍ତି ପଟୁଆରୀ
ରାଜାଙ୍କୁ ଆବୋରିଛନ୍ତି ନାନାଅସ୍ତ୍ର ଧରି ।
ସିନ୍ଧୁ ଦେଶର ଅଟଇ ଯେଉଁ ବଡ଼ ବାଜୀ
ତହିଁରେ ଚଢ଼ି ରାଉତେ ଦିଶୁଥାନ୍ତି ତେଜି ।
ଲକ୍ଷେ ପାଟଛତ୍ର ତହିଁ ଶୋଭଇ ଆକାଶେ
ଲକ୍ଷେ ଚାମର ପଡ଼ଇ ରାଜା ଚଉପାଶେ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ବନ୍ଧାଶଙ୍ଖ ଲକ୍ଷଯୋଦ୍ଧା ସ୍ଫୁରି
ଅଷ୍ଟାଦଶ କ୍ଷୌଣୀ ବଳ ରହିଛନ୍ତି ଘେରି ।
ଦୁନ୍ଦୁଭି ଟମକ ବାଜେ ଉଡ଼ଇ ନିଶାଣ
ସେ ସଭା ମହିମା ଅଟେ ଏହିପରି ଜାଣ ।
ଦୁଃଶାସନ ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ଯେ ଦୁର୍ବିନ୍ଦ ଦୁରନ୍ତ
ଦୁରାକର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ମନ୍ଦ ଯେ ଦୁର୍ବାର ଦୁର୍ବନ୍ତ ।
ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ଦୁଃଶଙ୍ଖ ଦୃମ ଦୃଶିର ଦୃବାଳ
ଦୁର୍ଜ୍ଜାତଳ ଦୁର୍ବାସନ ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ଦୁର୍କାଳ ।
ଦୁରଙ୍ଗ ଦୁଃସଙ୍ଗ ଦୁରନ୍ତକ ଦୁରାକର୍ଣ୍ଣ
ଦୁସ୍ୱାନୁ ଦୁର୍ମନୁ ଦୁରଆନ ଦୁରାତନ ।
ଦୁର୍ଜ୍ଜକ ଦୁର୍ବନ୍ଧ ଦୁନ ଯେ ଦୁଃଶନ ବୋଲି
ଦୁର୍ଭାନୁ ଦୁର୍ହାଧ ଦୁରପକ୍ଷାଦି କହିଲି ।
ଏ ବିଧିରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭ୍ରାତା ଅଟେ ଶଏ
ଦୁର୍ବାସା ମନ୍ତ୍ରେ ଦୁର୍ନାମ ଅଟନ୍ତି ସଭିଏଁ ।
କରରେ ଗଦା ଶକତି ମୁଦ୍‌ଗର କାତି
କର୍ଣ୍ଣକଟାରୀ ଲାଙ୍କିଆ ସର୍ବେ ଝଲକନ୍ତି ।
କୁଠାର ତୋମର ପୁଣି ଅସି ତୀକ୍ଷ୍ଣ ମୁନା
ଭଲ୍ଲ ଗୁରୁଜ କୃପାଣ ଅଙ୍ଗେ ବଜ୍ର ସେହ୍ନା ।
ଗଜ ବାଜୀ ଆସ୍ଥାନର ତଳକୁ ଆବୋରି
କରନ୍ତି ସେ ନିଶୋଧନ କରେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ।
ରହିଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତ କୌରବ
ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ମଧ୍ୟେ ବିଜେ ବାସୁଦେବ ।
ଶିରରେ ଲମ୍ବିତ କୂଡ଼ା ତ୍ରିକଚ୍ଛ ବସନ
ହସ୍ତେ କୁଶବଟୁ ବକ୍ଷେ ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଚିହ୍ନ ।
କାନ୍ଧରେ ପଇତା ଆଉ ସୁସଞ୍ଚ ଉତ୍ତରୀ
କଣ୍ଠେ ତୁଳସୀର ମାଳ କରମାଳା ଧରି ।
ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ମେଘ ଯେହ୍ନେ ଝଲକେ ଚପଳା
ଦରହସିତ ବଦନ ଗଳେ ବନମାଳା ।
ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଫଟିକ ପରାୟ ଦିଶଇ ବଦନ
ମହୀରେ ଚାଲନ୍ତେ ଦିଶେ ଅତି ସୁଶୋଭନ ।

ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବାମଦେବ ବଶିଷ୍ଠ ମାର୍କଣ୍ଡ
ଗଉତମ ଭରଦ୍ୱାଜ ବ୍ୟାସ ଯେ ବିଭାଣ୍ଡ ।
ୟାଙ୍କମେଳେ ବାଳଖିଲ୍ୟା ଋଷି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
କୋଶକ ଅନ୍ତରେ ଯାଇ ଦିଶିଲେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
ବାରଣ ଉପରେ ରହି ଦେଖେ ଦୁଃଶାସନ
ସଭାକୁ ଆସୁଅଛନ୍ତି ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ ।
ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଥାଇ ଦେଖେ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ଅନାନ୍ତି ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧାଏ କରି ଏକଦୃଷ୍ଟି ।
ହେ ଚୈତନ୍ୟ ଏ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ବଡ଼ ଧନ୍ୟ
ଜଗନ୍ନାଥ ହେଲେ ନରଦେହେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ।
ଶତ୍ରୁ ପଣେ ହେଉ ଅବା ମିତ୍ରପଣେ ହେଉ
ଯେ ଦେହ ତେଜଇ ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ଆଜର ଦିନ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖିଲୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବଦନ ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ପାଣ୍ଡବରେ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରାଣ ଧନ୍ୟ
ସାଧୁ ଏହି ସୋମବଂଶ କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
ବହୁ ଲୟକରି ହୃଦେ ଚିନ୍ତନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ
ଶତ୍ରୁ ପଣରେ ଦେଖିଲୁ ସେହି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ।
ଦେଖ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟପଣ
ଚକ୍ରେ କି ଶିର ଛେଦିବେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ।
ଦେଖ ଏ ସଭାରେ କେଡ଼େ ସାର୍ଥକତା ଆଜ
ସଭାରେ ପଡ଼ିବ ଜଗନ୍ନାଥ ପଦରଜ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଦେବ ଶୁଣ କୁରୁନାଥ
ମୁଁ ମଣୁଛି ହେବ ପରା ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଦୂତ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ଏ କଥା କେ କହି ପାରିବ
ଅନାଦି ପୁରୁଷ ଦୂତ କାହାର ହୋଇବ ।
ଶ୍ରୀବାସୁଦେବ ଦର୍ଶନେ ଦୁର୍ଗତିରୁ ତରି
ମୂଢ଼େ ତରିଯାନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାମ ମନେ ସ୍ମରି ।
ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି କି କୃଷ୍ଣ ହେବେ ଦୂତ
ଏହିକ୍ଷଣି ବୁଝାଯିବ ତହିଁର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲାକ ଆସୁ ନାରାୟଣ
ବସୁ ଏ ସଭାରେ ହରି ମୋକ୍ଷର କାରଣ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ନନ୍ଦ ଗଉଡ଼ର ସୁତ
ଗୋପାଳୁଣୀ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ହରିଛି ସେହି ତ ।
ଦୂରନ୍ତ ପାତକ ସେହି ଅର୍ଜ୍ଜେ ବାଳକାଳେ
ପୂତନା ସ୍ତିରୀ ମାଇଲା କ୍ଷୀରପାନବେଳେ ।
ଷଣ୍ଢାସୁର ମାଇଲା ସେ ଗୋପପୁରେ ପଶି
ଗୋହତ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀହତ୍ୟା ଆଦି କନ୍ଧେ ଅଛି ବସି ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ଯାହା ତୁ କହିଲୁ ଏ ବାଣୀ
ମୋ ଶରୀର କମ୍ପୁଅଛି ତୋର କଥା ଶୁଣି ।

ନାନାପାତକ କରନ୍ତି ଆନ ଜନମାନେ
କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାରାୟଣ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
ସେହତ୍ୟାର ଦୋଷାଦୋଷ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲିକରି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
ସୋମକ ନାମେ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ ମଧ୍ୟଯୁଗେ ।
ମିଥୁନ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ଦଶମୀର ତିଥି
ସୌରୀବାର ସେହିଦିନ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ସ୍ୱାତୀ ।
କରରେ କୁଠାର ଘେନି ସେ ଧୌମ୍ୟ ଧୂର୍ଜ୍ଜଟି
ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାରୁ ଆଣିଲେ କୁଶବିଡ଼େ କାଟି ।
ନଦୀକୂଳେ ଶୁଖାଇଲେ କୁଶବିଡ଼ା ଚିରି
ଲୋଭେ ଗୋମାତା ଖାଆନ୍ତେ ତାକୁ ଆସିକରି
ସେ ସୋମରୁଦ୍ର ଧାଇଁଲେ ଅତିଶୟ ରାଗେ
ଗୋମାତାଙ୍କୁ ପ୍ରହାରିଲେ ଶୂଳ ନେଇ ବେଗେ
ଗୋମାତାଙ୍କ ଶିର ଛିଡ଼େ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରହାରେ
ସେ ମୁଣ୍ଡ ଲାଗିଲା ଯାଇ ଶିବଙ୍କ ହସ୍ତରେ ।
ବହୁତୀର୍ଥ କରି ଶିବ ନ ପାରିଲେ ଧ୍ୱଂସି
ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁବନକୁ ହର ନ ପାରିଲେ ପଶି ।
ଅଲୋକିତ ପାପୀହେଲେ ଗୋହତ୍ୟାର ଦୋଷେ
ଈଶ୍ୱର ଅପୂଜ୍ୟ ହେଲେ ଭୁବନ ତ୍ରିଦଶେ ।
ତହୁଁ ଭୈରବ ରୂପରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
ଅଦ୍ୟାପି ତାହାଙ୍କ ହସ୍ତେ ଅଛି ଗୋରୁମୁଣ୍ଡ ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲା କୌରବ ସଭାରେ
ଗୋହତ୍ୟା ନୋହିଲା ପାର ଶିବେ ସାକ୍ଷାତରେ
ତାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏ କି ଗଉଡ଼ କହ୍ନାଇ
ଗୋହତ୍ୟା ପାତକ ଯିବ ଅଙ୍ଗେ ଲୀନ ହୋଇ
ନାନାଦି ପାତକମାନ ଅଛି ଯାର ଅଙ୍ଗେ
ଏ ସଭାରେ ବସିବେ ସେ ଆସି କେଉଁବାଗେ
ଗୋପାଳ ପୁଅଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖାଇ କାଦମ୍ବରୀ
ବସ୍ତାସୁରକୁ ମାଇଲା ନାନା ଛନ୍ଦକରି ।
ଜନ୍ମରୁ ଅଜାତି ପୁଣି ଅଟେ ଦୋଷକାରୀ
ବନଜ ଗୋଷ୍ଠୀ ହୋଇଲେ ନାରକୀର ସରି ।
କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯହୁଁ କହେ କଟୁବାଣୀ
ଦୁଷ୍ଟ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଆସ୍ଥାନ ନିରୋଧିଲେ ଶୁଣି ।
ବାଟ ଆବୋରି ରହିଲା ଯାଇ ଦୁଃଶାସନ
ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧା ବେଢ଼ନ୍ତେ ହୋଇଲା ଗହନ
ଆସ୍ଥାନକୁ ତେତେବେଳେ ବିଜେ କଲେ ହରି
ହୋଇଅଛି ବେଳ ତିନି ଘଡ଼ି ଆସିକରି ।
ବିଜେକଲେ ବାସୁଦେବ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ
କାହାକୁ ନ ଶୁଭେ ଡାକ ସଭାର ଗହଳେ ।

ତେର ପାବଛ ଅଟଇ ସଭା ବାଟ ଗୋଟି
ପଞ୍ଚପାବଛ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଗଲେ ଉଠି ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ଦେଖ ହୋ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ସଭାସ୍ଥଳେ ବିଜେକଲେ ଆସି ଶିରୀପତି ।
ଯେ ସଭାରେ ନାରାୟଣ ଦେବଙ୍କୁ ନ ବରି
ଜାଣ ସେ ସଭା ପିଶାଚ ସଙ୍ଗତରେ ସରି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
କୁଣ୍ଡୀ ନଗ୍ରରେ ଭୀଷ୍ମକ ନାମେ ନୃପରାଣ ।
ସେ ରାଜା ଦୁହିତା ନାମ ଅଟଇ ରୁକ୍ମିଣୀ
ସ୍ୱୟମ୍ବର କଲେ ରାଜା ଲକ୍ଷେ ନୃପଆଣି ।
ଜରାସନ୍ଧର ସଙ୍ଗରେ ବହୁ ଦେଶ ରାୟେ
ଛୟାଶୋଇ ସସ୍ର ରାଜା ବସନ୍ତି ସଭାରେ ।
ସ୍ୱୟମ୍ବର ହୋଇଥିଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ତିନି ଦିନ
ବୈଶାଖ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଦ୍ୱିତୀୟାର ଦିନ ।
ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରଜାଏ ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନରେ ବସି
ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଜେହେଲେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଆସି ।
ବାସ୍ତରି ପାବଛ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ ସଭାସ୍ଥଳୀ
ବାଉନ ପାବଛେ ବିଜେ ରାମ ବନମାଳୀ ।
କରେ ଧରିଣ ସୌନନ୍ଦ ମୂଷଳ ଲଙ୍ଗଳ
ମହା ବିଶ୍ୱରୂପେ ବିଜେ କଲେ କାମପାଳ ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ଧନୁ ଯେ ଶାରଙ୍ଗ ହସ୍ତେ
ଗରୁଡ଼ରେ ହରି ରାମ ତାଳଧ୍ୱଜ ରଥେ ।
ଜରାସନ୍ଧ ବୋଇଲେ ଯେ କରି କୋପଦୃଷ୍ଟି
ସଭାପରେ ଗଉଡ଼ଙ୍କୁ ନ ଦିଅରେ ଉଠି ।
ନନ୍ଦଗଉଡ଼ର ସିନା ଏହି ପୁତ୍ରବେନି
ନାନା ପାତକର ଦୋଷ ଅଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ଘେନି ।
ଆମ୍ଭେ ରାଜାଏ ସମସ୍ତେ ଏଥେଁ ଅଛୁ ବସି
କିରୂପେ ଗଉଡ଼ ପୁଅ ବସିବେକ ଆସି ।
ଏସନକ ବିଚାରନ୍ତେ ଅସ୍ତ ହେଲା ବେଳ
ଲଜ୍ଜାପାଇ ବାହୁଡ଼ିଲେ କୃଷ୍ଣ କାମପାଳ ।
ଶକୁନି ବୋଲେ ଏ କଥା ରହିଅଛି ପୂର୍ବେ
ସେ କଥା ଅନ୍ୟଥା ଆଉ କରିବ କେ ଏବେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମାମୁଁ ଏହା ଯେବେଅଛି
ଏବେ କେମନ୍ତ ସଭାରେ ବସିବେ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ଏ କଥା କଲୁ ଯେବେ ପ୍ରତେ
ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ କରି ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲା କି ତୋତେ
ସଭାରେ ଅନୀତି କଥା ଜରା କହୁଁ କହୁଁ
ଉଠିଗଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ କୋପଭରେ ତହୁଁ ।
ବିଜେକଲେ ତହୁଁ ଯାଇ ମହତ ପର୍ବତେ
ସନ୍ନିଧିକୁ ହକାରିଲେ ବିନତାର ସୁତେ ।
ବୋଇଲେ ତୁ ବେଗେ ଚଳ ଆରେ ଖଗେଶ୍ୱର
ବେଗେ ଯାଇ ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ସଭା ଭଗ୍ନକର ।
ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଚଳିଲା ବିନତାର ବାଳ
ବିଶ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ତେଜ ଅନର୍ଗଳ ।
ବେନି ପକ୍ଷ ବିସ୍ତାରିଣ କଲା ମହାବାତ
ଉଡ଼ିଗଲେ ରାଜା ଗଜ ଅଶ୍ୱର ସହିତ ।
ସହସ୍ରେ ଯୋଜନେ ସର୍ବେ ପଡ଼ିଲେକ ଯାଇଁ
ଆସ୍ଥାନ ନଗର ସବୁ ଗଲା ଚୂର୍ଣ୍ଣହୋଇ ।
ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁହେଁ ସଭାକୁ ନ ଗଲେ
କାଳେ ଏକ ବାହନକେ ଏତେ କୃତ୍ୟକଲେ ।
ଆହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୁ ହେତୁକରି ବୁଝ
ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ଗର୍ବଗଞ୍ଜନକାରୀ ଦେବରାଜ ।
ବାବୁ ଜରାସନ୍ଧ ରାଜା ହୋଇଲା ଅପ୍ରୀତି
ଯୁଗଭୋଗ ରାଜାହୋଇ ନ ପାରିଲା ବର୍ତ୍ତି ।
ଚିତ୍ରକୂଟ ମାୟାଧର ସବୁ ସେ ଜାଣଇ
ଯାର ଯେମନ୍ତ ବେଭାର ତାକୁ ଦେଇଥାଇ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ ଭୀଷ୍ମ ବାବୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ
ସଭାକୁ ବିଜେ କରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ।
ଗାଙ୍ଗେୟ ବଚନ ଶୁଣି ରାଜା ହେଲା ତୁନି
ପୁଣିହିଁ ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଲାକ ଶକୁନି ।
ତୁମ୍ଭେ ତ ବହୁତ କଥା କହିଲ ଗାଙ୍ଗେୟ
ସେ ବାସୁଦେବ କେବଣ ରାଜାର ତନୟ ।
ସେ ଅନାଦି ଗୋପାଳ ତୁ ଅପୁତିକ ଅଟୁ
ଅକାରଣରେ ଅଯୁକ୍ତି ବଚନ ପ୍ରକଟୁ ।
ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ତୋର ପୁତ୍ର ଦୁହିତାଦି ନାହିଁ
ପ୍ରଭାତ କାଳେ ତୋହର ବଦନ ନ ଚାହିଁ ।
ସଭା ମଧ୍ୟରେ ଯଦ୍ୟପି ବସୁ ତୁ ଆରମ୍ଭେ
କୁଳବୃଦ୍ଧ ବୋଲି ମାନ୍ୟ କରୁ ସର୍ବେ ଆମ୍ଭେ ।
କହୁଁ କହୁଁ ଅତିଶୟ କୋପିଲା ଶକୁନି
ଜାଣିଣ ଗାଙ୍ଗେୟ ତହୁଁ ହୋଇଗଲେ ତୁନି ।
ଦଶ ପାବଛ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୃଷ୍ଣ ଗଲେ ଉଠି
ଦୁଷ୍ଟରାଜା ବସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ପିଠି ।
ତେର ପାବଛରେ ବସିଛନ୍ତି ଋଷିମାନେ
ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧାନେ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ସଞ୍ଜୟ
ମୋର ଚିତ୍ତେ ଜନମିଲା ଅତିଶୟ ଭୟ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ଏଥୁ ଲାଜପାଇ ଗଲେ
କଉରବେ ନାଶଯିବେ କେଉଁଭାବେ ହେଲେ
କଳିହା ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଅଛି ତାର
ଅଷ୍ଟାବଧାନେ କରିବ କାର୍ଯ୍ୟ ସେ ପିତାର ।

ଦଶ ପାବଚ୍ଛର ତଳେ ନାରାୟଣ ଉଭା
ଦେଖି ସାର୍ଥକ ହୋଇଲା କୌରବଙ୍କ ସଭା ।
କୋଟିସିଂହ ପରାକ୍ରମ ଅଟେ ଯେଉଁ କଂସ
ଯେ ତରୁଣ ରୂପ ଦେଖି ପ୍ରାଣେ ହେଲା ନାଶ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଲେ କୌରବକୁଳ ଏବେ ଧନ୍ୟ
ସାଧୁ ତୁମ୍ଭ ପିତା ମାତା ପୁଣିହିଁ ଜୀବନ ।
ସ୍ୱାମୀ ଏହି ଅଭିମାନ ସହିଛୁ କିପରି
କାହିଁକି ଏହାଙ୍କ ଦୋଷ ଅଛୁ ତ୍ୟାଗକରି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ହେ ସଞ୍ଜୟ ଶୁଣ
ପିଠିକରି ବସନ୍ତେ କି ଏହି ନୃପରାଣ ।
ଯେଣୁ ଅଟନ୍ତି ମୋହର ଠାକୁର ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଏହୁ ସୋଦର ତାଙ୍କର ଅଟେ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି ।
ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ ଦ୍ରୋଣ ତାହାଙ୍କର ଗୁରୁ
ସେ ନିମନ୍ତେ ସବୁଦୋଷ ମନରୁ ସଂହାରୁ ।
କୌରବ ସଭାରେ ଏହା ବିଚାର କରନ୍ତେ
ବେଳ ସାତଘଡ଼ି ଆସି ହୋଇଲା ଯୁକତେ ।
ଝାଳରେ ତ୍ରିପସ୍ତ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜ
ସର୍ବ ସହୁଛନ୍ତି ଯେଣୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ତୁ ପୁଣ ରାଜ ରାଜେଶ୍ୱର
ଜଗମୋହନନାଥଙ୍କୁ ଝିଙ୍ଗାସ ନ କର ।
ଲୋମେ ଲୋମେ ଅବସ୍ଥିତ ଯାହାର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
ଉଦରେ ରହିଛି ଯାର ମହୀ ନବଖଣ୍ଡ ।
ସେହି ମହାପ୍ରଭୁ ଉଭା ଛନ୍ତି ସଭାତଳେ
କାର କି ଶିରକମଳ ନାହିଁ ସ୍କନ୍ଧସ୍ଥଳେ ।
ପନ୍ନଗନାରାୟଣ ତୁ କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜେଠୀ
ମହାରାଜାଧିରାଜା ତୁ ଅଟୁ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି ।
ତୋତେ ନ ଶୋଭଇ ବାବୁ ଏହି କଥାଗୋଟି
ସୁବାକ୍ୟ କହି ଫିଟାଅ ଅନ୍ଧପୁଟୁଳଟି ।
ସନ୍ତୋଷକୁ ଭଜ ବାବୁ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ତ୍ରିଦଶ ଠାକୁର ପରା ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ।
ସଭାକୁ ଆସନ୍ତୁ ହରି ବସନ୍ତୁ ଆସ୍ଥାନେ
କରିବାକୁ ସମାଧନା ପାଦାର୍ଘ୍ୟ ବିଧାନେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଦ୍ରୋଣ ତୁମ୍ଭେ ତ ଭିକ୍ଷାସୀ
ଏକ ଭାରିଯା ଗୋଟିକୁ ନ ପାରିଲ ପୋଷି ।
ସପତ ମାସର ସେହୁ ଥିଲା ଗର୍ଭବତୀ
ବ୍ୟାଧି ଆବୋରନ୍ତେ ଚଳି ନ ପାରିଲା ସତୀ ।
ନଖ ଘେନି ବିଦାରିଲ ତାହାର ପେଟକୁ
ଉଛୁଡ଼ି କାଢ଼ିଲା ତାର ପେଟରୁ ପୁଅକୁ ।
ତୋହର ବୁଦ୍ଧିରେ ସେହୁ ପ୍ରାଣେ ହତହେଲା
ଅଶ୍ୱ ପ୍ରାୟ ରାବିପୁତ୍ର ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହେଲା ।
ସ୍ତିରୀହତ୍ୟା ଦୋଷ ଜାଣ ତୋ ଶରୀରେ ଅଛି
ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ ପାଇଁ ତୋତେ ନବୋଲୁ ଯେ କିଛି
ଆପଣେ ପାତକୀ ହୋଇ ପରେ କହୁ କଥା
ଆପଣା ପରାୟ ମଣି ଦେଉଛୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ଯେମନ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ଜନ୍ମ ସେହିକଥା କହୁ
ସାମାନ୍ୟ ଆସ୍ଥାନ ବୋଲି ମଣିଲୁ କି ଏହୁ ।
ପନ୍ନଗନାରାୟଣ ଏ ଶ୍ରୀମାନ ଗୋବିନ୍ଦ
ଲକ୍ଷେ ରାଜା ମୌଡ଼ମଣି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଆହେ ଦ୍ରୋଣ କୋଟିତୀର୍ଥ ଘେନିଣ ପୁଷ୍କର
ଅଭିଷେକ କରିଅଛି ଯେଉଁ ରାଜା ଶିର ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ କହିଲୁ ତୁହି ନ ବିଚାରି
ପୁଷ୍କରାଭିଷିକ୍ତ ନୁହେଁ କେଉଁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
ପୁଷ୍କରାଭିଷେକୀ ସିନା ହୋନ୍ତି ରାଜା ହାଦେ
କୋଟିତୀର୍ଥ ଘେନିଥାଏ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଦେ ।
କୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦୁ ଯେହୁ ଆସିଅଛି ବହି
ଦେବରାଜ ବ୍ରହ୍ମଋଷି ଗାଧୁଅନ୍ତି ତହିଁ ।
ବିଷ୍ଣୁ ନଖକୋଣୁ ବହେ ଯେଉଁ ଧବଳାଙ୍ଗୀ
ମୁକତ ହୁଅନ୍ତି ନରନାରୀ ଦେବଦେବୀ ।
ସୁବୁଦ୍ଧି ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ନ ଜାଣୁ ତୁ କିଛି
ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶେ ନ ଜନ୍ମିଲେ ରାଜା କେ ହୋଇଛି
କୁବେର ଅଂଶ ଘେନିଣ ଜନମ ନ ହେଲେ
ସାଧବ ହୋଇବ କାହୁଁ ମହାଜ୍ଞାନୀ ହେଲେ ।
ଗନ୍ଧର୍ବ କଳା ନ ଥିଲେ ସାଧ କି ଗାୟନ
ମୁନିଅଂଶ ନ ଥିଲେ କି ଶାସ୍ତ୍ରେ ହେବ ଜ୍ଞାନ ।
କାମଦେବାଂଶ ନ ଥିଲେ କାହିଁ ରୂପବନ୍ତ
ହନୁଙ୍କ କଳା ନ ଥିଲେ ନୋହି ବଳବନ୍ତ ।
ତୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଜଗତଜନମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ
ସୁବୁଦ୍ଧି ପଣ୍ଡିତ ହୋଇ ଜଗନ୍ନାଥ ନିନ୍ଦୁ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଜାଣ ଦେବତା ହୋଇଲେ
ସଭାରେ ଗଣିତା ନୁହେଁ ହତ୍ୟାଦୋଷ ଥିଲେ
ତୀର୍ଥ ହୋଇକରି ଯେବେ ହେବ ଦୋଷକାରୀ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ହେବ ଅନାଚାରୀ ।
ଅନ୍ୟାୟୀ ଦ୍ୱିଜେ ନ ଜାଣି ତାକୁ କଲେ ମାନ୍ୟ
ଆପଣା ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ତୁଟେ ପୁତ୍ର ହୁଏ ହୀନ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର ବସି କରନ୍ତେ କୌରବ
ସଭା ତେର ପାବଚ୍ଛରେ ଉଭା ବାସୁଦେବ ।
ଝର ଝର ହୋଇ ଅଙ୍ଗୁ ଝାଳ ଯାଏ ବହି
ସବୁ ସହନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ତୁହି ଜଗତର ପ୍ରଭୁ
ଅତିହିଁ ଝିଙ୍ଗାସ ପଣ କେତେ ତୁ ସହିବୁ ।

ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାଣରେ ନାଶ ହୋଇବେ କୌରବେ
ଚକ୍ରରେ ଛେଦନ କର ଏମନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହୋ ବିଦୁର
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଏହୁ ସମସ୍ତେ ସୋଦର ।
ମଧ୍ୟ ପାତ୍ରର ପଣରେ ଆସିଅଛି ମୁହିଁ
ଯାଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ନାଶିବି ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନ କହି ।
ଶୁଣିଲେ କୋପ କରିବେ ଦ୍ରୌପଦୀର ସାଇଁ
ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟ କହିଲେ ଦେବ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖରୁ ଏହା ଶୁଣିଣ ବିଦୁର
ବୋଇଲେ ସରିଲା ପ୍ରଭୁ ଏ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ।
ତହୁଁ ଆସ୍ଥାନେ ଉଠିଣ ଅମ୍ବୁବତୀ ସୁତ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ କହିଲା ହୋଇଣ ବିନୀତ ।
ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ପୃଥିବୀ ଧାରଣା
ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ହେଉଅଛ ବଣା ।
ଶ୍ରୀ ହରି ବିଜେ କରନ୍ତୁ ଆସି ଆସ୍ଥାନରେ
ଦେବରଷି ବ୍ରହ୍ମରଷି ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗରେ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦଣ୍ଡ ଆସି ହୋଇଲାକ ବେଳା
କିମ୍ପାଁ କାରଣେ ତୁମ୍ଭେ କର ଏତେ ହେଳା ।
ଆଜ୍ଞାଦିଅ ଆସ୍ଥାନକୁ ଆସନ୍ତୁ ଶ୍ରୀହରି
ମୋ ବାକ୍ୟେ କୋପ ନ କର ଅନୁଗ୍ରହ କରି ।
ବିଦୁର ବାକ୍ୟେ ସାନନ୍ଦ ରାଜା ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବୋଇଲା ଆସ୍ଥାନେ ବିଜେ କରନ୍ତୁ ଶ୍ରୀପତି ।
ବାସବର ଆଜ୍ଞା ଯେହ୍ନେ ପାଳଇ ମାତଳି
ସ୍ୱପନ ସୁଲଭ ପ୍ରାୟେ ବିଜେ ବନମାଳୀ ।
ଦୁଃଶାସନ ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ଯେ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ପଥ
ସଭାରେ ବିଜୟ କଲେ ଆସି ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଆକାଶରେ ଦେଖୁଥିଲେ ଥାଇ ଦେବଗଣ
ଶୂନ୍ୟବାଣୀ ହେଲା ଶତ୍ରୁ ନାଶ ନାରାୟଣ ।
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଆବର ଶକୁନି
ବାହ୍ଲିକ ସୋମଦତ୍ତ ଯେ କରିଲେ ଦୟନି ।
ଆସ୍ଥାନରେ ବସିଥିଲା ରାଜା ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
କାହାକୁ ନ କରେ ମାନ୍ୟ ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠି ।
ରାଜା କର୍ଣ୍ଣରେ କହିଲା ଯାଇଣ ଶକୁନି
ରାଜ୍ୟ ମାଗି ଆସିଅଛି ପାଣ୍ଡବାଜ୍ଞା ଘେନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମାମୁଁ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦିଅ
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତୋର କହିବା ବିଧେୟ ।
ସେହୁ ଜଗତର ନାଥ ତୁହି ମହୀଧର
ଏହି ବାକ୍ୟ ହୋଇବ ନା ତାଙ୍କର ତୋହର ।
ବେନି କାଖରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବେନିହସ୍ତ ଦେଇ
ସଭାର ମଧ୍ୟରେ ଦେବ ଛନ୍ତି ଉଭା ହୋଇ ।

ବସ ବୋଲି ନ ବୋଇଲା ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ହୃଦ ଯାର କୁନ୍ତ କାହୁଁ ହୋଇବ ସୁସାଧ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରତିବାକ୍ୟେ ବୋଲେ ନାରାୟଣ
କିଅର୍ଥେ ଆମ୍ଭର ପୁରେ କରିଲ ପ୍ରୟାଣ ।
କିବା ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ
ଅବା କି କାର୍ଯ୍ୟେ ଆଗତ କହ ଏବେ ମୋତେ
ହରି ହେ ବଡ଼ ହରଷ ହୋଇଲି ମୁଁ ଆଜ
ଅସୁର ଦର୍ପ ଭୟ କି ହେଲା ଦେବରାଜ ।
ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ କିବା ପିତୃମାତୃ କାର୍ଯ୍ୟେ
ମୋତେ ସମ୍ବାଦ ଦେବାକୁ କରିଛ କି ବିଜେ ।
ଜନମ ସୁଫଳ ହେଲା ବିଜେକଲ ଆଜ
ବଡ଼ ସୁଲଭ ଆଜ ମୋ ହେଲା ଦେବରାଜ ।
ସ୍ୱାମୀ ଏ ଦ୍ୱାପରଯୁଗ ସାର୍ଥକତା ଦେଖି
ଶ୍ରବଣେ ଯା ଶୁଣିଥିଲି ତାହା ନେତ୍ରେ ଦେଖି ।
ଆହେ ହରି ରାଗ ମୋହ ହିଂସା ଅପବାଦେ
ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ି ମୁହିଁ ବଣାହେଲି ହାଦେ ।
ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଆସି ସଙ୍ଗେ ଖେଳା
ତୋତେ ସାମାନ୍ୟ ପରାୟେ ବୁଝି କରୁ ହେଳା
ଗୋପପୁରେ ଖେଳୁଥାଉ ଗୋପାଳଙ୍କ ମେଳେ
ଅତି କୌତୁକେ ମାତିଲୁ ତୁହି ଭାବଭୋଳେ ।
ବସ୍ତାଙ୍କୁ ନ ପାଇ ନନ୍ଦ ଲୋଡ଼ିଗଲା ବାଟେ
ଚୂଳଗୋଟି ଧରି ତୋର ପିଟିଲାକ ଛାଟେ ।
ଗୋଟାଏ ଗୋପାଳ ପୁଅ ଖେଳ କୁତୂହଳେ
ଚାପୋଡ଼େ ମାଇଲା ନେଇ ତୋର ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ
ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତେ ତୁହି ପଡ଼ିଲୁ ହାମୋଡ଼ି
ସେ ଡେଇଁ ଯାଆନ୍ତେ ତୋର ଶିରେ ପାଦପଡ଼ି
କୁତୂହଳ ପୁରୁଷ ତୁ ସହ୍ୟକଲୁ ତାହା
ସେହି ଦୋଷ ନ ଘେନିଲୁ ତୁହି ଚଉବାହା ।
ସ୍ୱାମୀ ରାଧିକାର ତୁଲେ ଭ୍ରମୁ କୁତୁହଳେ
ନାନାଦି କୌତୁକ କରି ମାଧବୀର ତଳେ ।
ଏମନ୍ତ ଚରିତ ତୋର ଦେଖିଣ ଗୋପାଳ
ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଧଇଲା ସେ ଦୁହିଁଙ୍କର ବାଳ ।
ତହିଁ ପୁଣି ବିଶ୍ୱରୂପ ଧରି ଦେବହରି
ପେଲି ପକାଇଲୁ ଚନ୍ଦ୍ରସେଣା ଭୁଜ ଧରି ।
ସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଯାଇଁ ପଡ଼େ ଚନ୍ଦ୍ରସେଣା
ଷଡ଼ମାସ ବୁଲି ବୁଲି ପଥ ହେଲା ବଣା ।
ଏମନ୍ତ ଚରିତମାନ ଶୁଣିଅଛି କର୍ଣ୍ଣେ
ପ୍ରତ୍ୟେ କରୁ ନ ଥିଲି ମୁଁ ନ ଦେଖି ନୟନେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲେ ତୁହି କହିଲୁ ଯେମାନ
ମିଥ୍ୟା ନୁହଇ ଏମାନ ପ୍ରକୃତ ବଚନ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଦୋଷ ନ ଧର ତାଙ୍କର
ମୋ ଦୋଷ ନ ଧର ମୁହିଁ ତୋର ସହୋଦର ।
ତୁ ଦେବ ମୋହର ଦୋଷ କରିବୁ ଉପେକ୍ଷା
କୋପ ଛାଡ଼ି ନାରାୟଣ ମୋତେ କର ରକ୍ଷା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭ୍ରାନ୍ତି ନ କର ତୁ ମନେ
କୋପ କରିବି ମୁଁ ତୋତେ କେଉଁ ପ୍ରୟୋଜନେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମୋର ସୁହୃଦ ତ ଅଛି
ମୋର ପୁରରେ ଭୋଜନ କର ଶିରୀବତ୍ସି ।
ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏହୁ ଭରଦ୍ୱାଜ ନାତି
ସମସ୍ତ ରାନ୍ଧଣା ଜାଣେ ଗୌରୀ ସୌରୀ ପ୍ରତି
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ହତ୍ୟାକାରୀ ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ
ତାହାକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ଲେଖ କେଉଁପରି ।
ଭୋଜନ ଅର୍ଚ୍ଚନା ତୁହି କଲୁ କୁରୁରାଜ
ଯହିଁକି ଆସିଲି ତାର ହେଉ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ଦେବଣ ସନ୍ଦେଶ
ବିସ୍ତାରିଣ ସେହି କଥା ମୋ ଆଗେ ପ୍ରକାଶ ।
କୃଷ୍ଣ ଭଣି ଶୁଣ କୁଞ୍ଜଗଳ ଅଧିକାରୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ସୋଦର ଅଟନ୍ତି ତୋହରି ।
ତାହାଙ୍କର ପିଅର ସେ ପଣ୍ଡୁରାଜା ଥିଲେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରେ ରାଜ୍ୟ ଦେଇ ବନବାସ ଗଲେ ।
ଶତସିଂହ ପର୍ବତରେ ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ
ଶୀତ ଖରା ବର୍ଷା ସେହୁ ବଞ୍ଚିଲେ କଷ୍ଟରେ ।
କନ୍ଦମୂଳ ଖାଇ ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବଙ୍କୁ ନାଶି
ଏ ପଞ୍ଚ ରାଜ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କଲେ ଦିବାନିଶି ।
ଅନ୍ଧପଟଳ ବାନ୍ଧିଣ ବସିଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ
କୋଇନ୍ତା ପାଳିଲେ ତୋତେ ଅତି ଯତ୍ନକରି ।
ଏବେ ସେ ପାଣ୍ଡବେ ତୋତେ ନିଜରାଜ୍ୟେ ସ୍ଥାପି
ବୁଲିଲେ ସେ ଘୋରବନେ କାଳକ ଅଦ୍ୟାପି ।
ଅନେକ ପାଇଲେ ଦୁଃଖ ଥାଇଣ ବନସ୍ତେ
ଅଜ୍ଞାତ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିଲେ ବିରାଟେ ଗୁପତେ ।
ଏବେ ଆସିଣ ଉଦିତ ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
ସୋଦର ପ୍ରତିପାଳିବା ଯୋଗାଇ ନା ତୋତେ
ମୋତେ ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଧରମ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରେ ମାଗ ହରି ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଗୋଟି ।
କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ରକେ ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ଦେଲେ
କୋଣକରେ ପଡ଼ିଥିବେ ଭାଇଙ୍କର ତୁଲେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ ଥାଉ ପ୍ରୀତି ନିରବଧି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଚରଣେ ଥିବି ମୁଁ ଆରାଧି ।
ମହୀଧର ଲକ୍ଷଣରେ ଅଟେ ତୋର ଜନ୍ମ
ସୋଦର ନ ସମ୍ଭାଳିଲେ କିସ ଧର୍ମମାନ ।
ଯୁକତେ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ତୋର ଉପକାରୀ
ଅନେକ ସଙ୍କଟୁ ତୋତେ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧାରି ।
କଲା ଉପକାରମାନ ନ ଘେନେ ଯେ ଜନ
ନିଶ୍ଚେ ଜାଣିବ ସେ ହେବ ନରକେ ପତନ ।
ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡ ରାଜା ଦିଅ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ
ଚିରଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘେନିଯାଅ ଲଭିଣ ସୁଖକୁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ଆଜି ଏଥେଁ ରହ
କାଲି ପ୍ରଭାତ ଆସ୍ଥାନବେଳେ ମୋତେ କହ ।
ଘଡ଼ି ଘଡ଼ିଆ ଜଣାଏ ଆସି ସଭାତଳ
ସୁବେଳ ପ୍ରକାଶ ହେଲା ମଣୋହିର ବେଳ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟବେଳରେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଅନ୍ନ ହୁଏ ପାକ
ଚନ୍ଦ୍ରବେଳରେ ଭୋଜନ ନୁହଇ ଯୌକ୍ତିକ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ଘେନି ନିବେଦନ
ଆହ୍ନିକ ସାରି ଏଠାରେ କରିବା ଭୋଜନ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଯିବୁ ବିଦୁର ଗୃହକୁ
ସେଠାରେ ଆଜି ଭୋଜନ ଦେବେ ସେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବିଦୁରକୁ ଯାଉଁ ବନମାଳୀ
ଦେଖି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ବୋଇଲାକ ଚଳି ।
ମାମୁଁ ମୋହର କହିଲା ଯେଉଁ କଥାମାନ
ସେ ମହାମନ୍ତ୍ରୀର କଥା ହୋଇବ କି ଆନ ।
ବାଳକାଳରୁ ବଢ଼ିଲୁ ଗୋପାଳଙ୍କ ମେଳେ
ଛାଡ଼ି ନ ଗଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତିରୁ ତିଳେ ।
ପୁନରପି ବୋଇଲା ସେ ଶୁଣିବା ଶ୍ରୀପତି
କହୁଛି ଏବେ ବିଦୁର ଅଟେ ଯେଉଁ ଜାତି ।
ଶୂଦ୍ରସେନ ବୋଲିକରି ଏକଇ ନୃପତି
ତାହାର ଦୁହିତା ନାମ ଅଟେ ଜମ୍ବୁବତୀ ।
ପରାଶର ପୁତ୍ରକଲେ ତା ସଙ୍ଗରେ ପ୍ରୀତି
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୀର୍ଯ୍ୟେ ଶୂଦ୍ରାଣୀ ଗର୍ଭରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ନର ଚାଣ୍ଡାଳ ବୋଲନ୍ତି ଏହାକୁ
ପଣ୍ଡୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତେଣୁ ତ୍ୟାଗକଲେ ତାକୁ ।
ଦ୍ୱିଜହୋଇ ଶୂଦ୍ରଠାରୁ କଲେ ପ୍ରତିଗ୍ରହ
ଜାଣିଥାଅ ସେହି ପ୍ରାଣୀ ନର୍କେ ହୁଏ ଦାହ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ଶୂଦ୍ର ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜି
ନାଶକର ଦଣ୍ଡେ ହୁଏ ବହୁକାଳ ଗଞ୍ଜି ।
ଦ୍ୱିଜ ହୋଇ ଶୂଦ୍ରଗର୍ଭେ ଯେବେ ବୀର୍ଯ୍ୟଦିଏ
ରଉରବ ନର୍କେ ସେହୁ ଚିରଦିନ ଥାଏ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ଶୂଦ୍ରେକରେ ସେବା
ନର୍କେ କୀଟ ହୁଏ ସେହୁ ମନରେ ରଖିବା ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ହରେ ପରନାରୀ
ଯମ ଶାସ୍ତି ଦିଏ ତପ୍ତ କଟାହରେ ଭରି ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ହରେ ପରବିତ୍ତ
କୋଟି ଜନମ ନରକୁଁ ନୁହଇ ମୁକତ ।
ହରି ତୁ ଜାତ ହୋଇଛୁ ପଦ୍ମ ଋଷିବଂଶେ
ଶୂଦ୍ରାନ୍ନେ ବଳାଉ ଚିତ୍ତ ତୋର ପ୍ରୀତିଆଶେ ।
ଯଥାଭାବେ ପ୍ରୀତି ତୁହି କରିଛୁ ଯୁକତେ
ଅନ୍ୟ ଜାତି ଘରେ ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜିବୁ କେମନ୍ତେ ।
ଅନେକ ଧିକ୍‌କାର କରି କହି ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ଆସ୍ଥାନ ଉପରୁ ତହୁଁ ବେଗେ ଗଲା ଉଠି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବିଜୟ କଲେ ବିଦୁରର ପୁରେ
ଅନେକ ଯୋଗାଡ଼ କରେ ବିଦୁର ସମ୍ଭାରେ ।
ବହଇ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେଉଁ ନଦୀଗୋଟି
ବିଧିବିଧାନରେ ସ୍ନାନ କଲା ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି ।
ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧି ସାରି ତହିଁ ନୃପରାଜ
ମଣୋହିକି ବିଜେକଲା ନ କରିଣ ବ୍ୟାଜ ।
ସୁବାସ ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଯା ଦେବତା ଭୋଗି
ଭୁଞ୍ଜି ଆଚମନ ସାରି ପାନ ହେଲା ଲାଗି ।
ଚତୁଃସମ ଲାଗି ହୋଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା
ନିଅବକାଶେ ଯାଇଣ ବିଜେ କଲା ଶଯ୍ୟା ।
ନିଦ୍ରାତେଜିଣ ଦେବାଙ୍ଗ ବସ୍ତ୍ର ହେଲା ଲାଗି
ଦିବ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇ ବାହାରିଲା ବେଗି ।
ଚନ୍ଦନ କସ୍ତୁରୀ ଅଙ୍ଗେ ହୋଇଲା ଲେପନ
ସୁବାସରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ହୋଇଗଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ବିଜେକଲା ଯାଇ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାର ଭବନେ
ଖଟଣିଏ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ସନ୍ନିଧାନେ ।
ଖଟନ୍ତି ଅତି ହରଷେ ସେ ସର୍ବ ଗଣିକା
ତାଣ୍ଡବ ଆଳାପନ ଯେ କରନ୍ତି ନାୟିକା ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଦାମୋଦର
ବିଜୟ କରିଲେ ଯାଇ ବିଦୁର ମନ୍ଦିର ।
ଆହ୍ନିକ ସାରିଲେ ନାଥ ଋଷିଗଣ ମେଳେ
ଅନେକ କୌତୁକ କଲେ ଗଙ୍ଗାନଦୀ ଜଳେ ।
ଅନେକ ଭକତିଭାବେ ଖଟଇ ବିଦୁର
ମଣୋହି କୋଠିରେ ଯାଇ ବିଜେ ଦାମୋଦର
ଶର୍କରା ଅଧାମ ଖଣ୍ଡ କ୍ଷୀର ବାସପଣା
ଅମୃତପାଣି କଦଳୀ ପଇଡ଼ ଅଗଣା ।
କେଶର ସିଙ୍ଗଡ଼ା ଲାଗି ହେଲେ ନାରାୟଣ
ସୁପକ୍ୱ ଫଳ ଋଷିଏ କରିଲେ ଭକ୍ଷଣ ।
ନଟିକାଳ ନାନାଫଳ ଖଣ୍ଡ ଯେ ଏଣ୍ଡୁରି
ଖଣ୍ଡର ଚକୁଳି ପୁଣି ଦୁଗ୍ଧ ସରପୁଳୀ ।
ବିଦୁର ଭକ୍ତି ବିନୟେ କଲା ଯେତେବେଳେ
ସ୍ୱର୍ଗ ଦେବତା ଇଚ୍ଛିଲେ ହରି ତେତେବେଳେ ।

ଅମ୍ଭୁବତୀର ନନ୍ଦନ ଜାଣେ ସର୍ବବୁଦ୍ଧି
ଋଷିଙ୍କି ଭୋଜନ ଦେଲା ଯେଉଁରୂପେ ବିଧି ।
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ବର ଦେଲେ ସର୍ବଋଷି
ବଇକୁଣ୍ଠେ ହୁଅ ତୁହି ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକବାସୀ ।
ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଜଗତନାଥ ହରଷ ବଦନେ
ପରଷଇ ବିଦୁର ଯେ ଭୋଳ ହୋଇ ମନେ ।
ପ୍ରସନ୍ନେ ଅଭୟ ବର ଦେଲେ ନନ୍ଦଶିଷି
ବୋଇଲେ ବିଦୁର ହୁଅ ବିଷ୍ଣୁ ପୁରବାସୀ ।
ଜଗତବନ୍ଧୁ ନିସ୍ତାର କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଭୋଜନବେଳେ କୌତୁକ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ
ମହାପ୍ରଭୁ କରତଳ ଅଛନ୍ତି ବଢ଼ାଇ
ପରଷି ଆଶେ ବିଦୁର ହସ୍ତେ କିଛି ନାହିଁ ।
ପ୍ରେମେ ଭୋଳ ହୋଇଅଛି ବିଦୁରର ମନ
କଦଳୀର ଚୋପା ଦେଲା ଗୋବନ୍ଦ ହସ୍ତେଣ ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ଭକ୍ଷି ଦେଇକରି ତାହା
ବୋଇଲେ ବିଦୁର ବର ଘେନ ଦେବି ଯାହା ।
ଏସନକ ବର ତାକୁ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମରାଶି
ବୈକୁଣ୍ଠେ ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକରେ ଥାଅ ତୁହି ବସି ।
ଛାମୁରେ କହେ ବିଦୁର କର ଯୋଡ଼ିକରି
ଶୁଣ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟର ନାଥ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡାଧିକାରୀ ।
ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇଲା କିଛି
ବାହୁଡ଼ି ଦର୍ଶନ କର ଧର୍ମକୁ ଶ୍ରୀବସ୍ତି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି କହୁ ମନ୍ଦକଥା
ଧର୍ମ ମୋତେ ନିରଞ୍ଜନ ପରାୟେ ଦେବତା ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଅଇଲି ହୋଇ ଦୂତକାରୀ
କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ନ ହୋଇଲା ଯିବି କେଉଁପରି ।
ବିଦୁର ବୋଲେ ଆସିଛ ସ୍ୱାମୀ ଦୂତପଣେ
ତୁମ୍ଭହୁଁ ଦୂତପଣେ କି ଅଛି ଆନ ଜଣେ ।
ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ମାଗୁ ସ୍ୱାମୀ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବାକ୍ୟେ
ତୃପ୍ତି ହେବେ କି ସେମାନେ ଏକଇ ପଡ଼ାକେ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଦେଉ ନ ଥିଲା ତ କିଛି
ଏବେ କି ସେ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ ପାରିବ ମୂରୁଛି ।
ଅଥବା ବିତର୍କ କରି ଘେନାଇବ ଗ୍ରାମ
ତେବେହେଁ ତୃପ୍ତ ହେବେ କି ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ଶୁଣି କହନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ସେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ
ଏକକୁ ଆରେକ ସେହୁ ବଳବନ୍ତ ସର୍ବେ ।
ପାଞ୍ଚଜଣ ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଅଛନ୍ତି ଯେ ମାଗି
କାହାର ବଚନ ଏବେ ପାରିବି ମୁଁ ଭାଙ୍ଗି ।
ବୋଲେ ଦେଉ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ ନ ଦେଉ ବା କିଛି
ସଂଶୟ ଫିଟିଯିବ ଯେ ରହନ୍ତୁ ସେ ମୂର୍ଚ୍ଛି ।

ଶୁଣ ହୋ ବିଦୁର ତୁହି ବଦନ୍ତି ମାଧବ
ତୋହର ବଚନେ ହେବ ସର୍ବ ହାନିଲାଭ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଚଇତନ
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସନ୍ନିଧାନ ।
ପ୍ରସ୍ତାବ ବଚନମାନ ବୋଇଲେ ଗାଙ୍ଗେୟ
ମଧ୍ୟ ପାତ୍ରପଣେ ବିଜେ ଦେବ ଯଦୁରାୟ ।
ନାରାୟଣଙ୍କର ତୁଲେ ଋଷିମାନେ ସାକ୍ଷୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଜ୍ଞାରେ ପାଞ୍ଚପଡ଼ା ମାଗୁଅଛି ।
ଶୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବେନିପଡ଼ା ଦେଇ ତୃପ୍ତି କରିବି ଶ୍ରୀପତି ।
ତହୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ବେନି
ଏହା ଶୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲାକ ଶକୁନି ।
ଆହେ ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣ ତୁମ୍ଭେ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲ
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦ୍ୱିଖଣ୍ଡ ପଡ଼ା ଦେବା କଲ ।
ଯଦି ଅବା ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଦେବ କୁରୁପତି
ତଥାପି ଗୋବିନ୍ଦ ଚିତ୍ତ ନ ହୋଇବ ଶାନ୍ତି ।
ଯଦି ଅବା ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଏକଗ୍ରାମ ଦେବ
ଗ୍ରାମେକ ସେ ଚରାଚର ସମସ୍ତ ଘେନିବ ।
ଶୁଣ କୁରୁନାଥ କହେ ନାରାୟଣ କଥା
ସତ୍ୟଯୁଗେ ବଳିରାଜା ଦାନବ ବାରତା ।
ବୃନ୍ଦାର୍କ ନାମେ ରଚିଲା ସେହୁ ଏକଯଜ୍ଞ
ଦେବଲୋକମାନେ ଆସି ନେବେ ହବିର୍ଭାଗ ।
ଦେବତାଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସି ସ୍ୱର୍ଗେ ହୋଇବ ସେ ଇନ୍ଦ୍ର
ବସିବ ଅମରପୁରେ ଘେନି ଦୈତ୍ୟବୃନ୍ଦ ।
ନାରଦ କହନ୍ତେ ଦେବେ ଗଲେ ଭୟକରି
କ୍ଷୀରାର୍ଣ୍ଣବେ ନାରାୟଣେ କରିଲେ ଗୁହାରି ।
ବୋଇଲେ ବଳି ଅନୀତି ଶୁଣ ଯୋଗବାସୀ
ବୃନ୍ଦାର୍କ ଯଜ୍ଞେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପକାଇବ ଧ୍ୱଂସି ।
ତବ ହେତୁ ଜାତ ବୋଲି ନ ହେଲୁତୁ କିଛି
ତିନିପୁରେ ଅସୁରଙ୍କ ଭୋଗ ହେଉଅଛି ।
ଆଦି ସିଂହିକା ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ହେଲା ରାହୁ
ରାହୁଠାରୁ ଜାତ ହେଲା ପୁତ୍ର ବୀରବାହୁ ।
ବୀରବାହୁ ପୁତ୍ର ହେଲା ଅମ୍ଭୁନାମେ ଦୈତ୍ୟ
ବଜ୍ରକବଚ ବୋଲିଣ ହେଲା ବେନିପୁତ୍ର ।
ବଜ୍ରକବଚର ପୁତ୍ର ହେଲା ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ
ପ୍ରହଲାଦ ନାମେ ପୁତ୍ର ହେଲା ତାର ଦକ୍ଷ ।
ପ୍ରହଲାଦର ନନ୍ଦନ ବୈଲୋଚନ ରାୟେ
ତା ଭାର୍ଯ୍ୟା ମାଳତୀ ଗର୍ଭୁ ବଳି ଜାତ ହୁଏ ।
ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବ ଚିନ୍ତାମଣି
ଅସୁର ଭୟରୁ ଏକା ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ପ୍ରାଣୀ ।

ବଳି ଧ୍ୱଂସନରେ ଦେବ ଏବେ କର ବୁଦ୍ଧି
ତହୁଁ ବାମନର ରୂପ ହେଲେ ଦୟାନିଧି ।
ଅତି କ୍ଷୀଣରୂପ ହେଲେ ତହୁଁ ମହାଭାଗ
ବାମନ ଅଙ୍ଗୁଳି ମାତ୍ର ହୋଇଲେ ଉତ୍ସର୍ଗ ।
ଆହେ ଭୀଷ୍ମ କାନ୍ଧେ ଛତା ହସ୍ତେ ବେଦପୋଥି
ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳୁ ଧରି ବଇଷ୍ଣବ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ବାମ କାନ୍ଧରେ ପଇତା ଉତ୍ତରୀୟ ଅଛି
କଣ୍ଠେ ତୁଳସୀର ମାଳ ତ୍ରିକଚ୍ଛ ପିନ୍ଧିଛି ।
ଯଜନ ଯାଜନ ଆଦି ଷଟକର୍ମ ମୁଦ୍ରା
ତମ୍ଭାର କୁଣ୍ଡଳ କର୍ଣ୍ଣେ ଭୂଷଣ ସର୍ବଦା ।
ସୁନ୍ଦର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗାତ୍ରେ ଚିତା ଦ୍ୱାଦଶଟି
ସର୍ବଦା ମଉନବ୍ରତ ଶିଶୁକାୟ ଗୋଟି ।
ଅନନ୍ତ ଶାଖାରେ ସେହୁ ବାମନ ମୂରତି
ଏକକରେ ତାମ୍ର ପାତ୍ର ଆଂର କରେ କାତି ।
ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ଦିନ
ଭୃଗୁବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଉତ୍ତରାଫାଲ୍‌ଗୁନ ।
ବିଷ୍କୁମ୍ଭ ନାମକ ଯୋଗ ବିଷ୍ଟି କରଣରେ
ବାମନ ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ବଳିର ଦୁଆରେ ।
ବଳିଦ୍ୱାରେ ଅଶୀଲକ୍ଷ ମାଲ ଥିଲେ ବସି
ବାମନ ଯାନ୍ତେ ନାକରେ ହାତଦେଇ ହସି ।
ମାଲେ ବୋଇଲେ ରେ ଶୁଣ ବାମନ ପୁରୁଷ
ମାପିବା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସ୍ୱାମୀ ବେଗ ହୋଇ ଆସ ।
ଚରଣ ଜାନୁ ଅଙ୍ଗୁଳ ଅଟଇ ଯେ ବିଂଶ
ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ତାଙ୍କ ହୋଇବ ବତିଶ ।
ସୁବାହୁ ମାଲ ମାପିଲା ତୃଣଖଣ୍ଡେ ଘେନି
ମାପନ୍ତେ ବାମନାଙ୍ଗୁଳ ହୋଇଲେକ ପୁଣି ।
ବାଳୁତର ରୂପଗୋଟି ଆପଣେ ପ୍ରକାଶି
ବଳିଦ୍ୱାରେ ଦ୍ୱିଜବର ମିଳିଲେକ ଆସି ।
ହଟକର୍ମ ମାଲମାନେ କହନ୍ତି ବିତଣ୍ଡା
କେବଣ ଦେଶରୁ ତୁମ୍ଭେ ବିଜେ କଲ ପଣ୍ଡା ।
ହସ୍ତରେ କୁଶ ତଣ୍ଡୁଳ ବେଦକାଣ୍ଡି ପୁଣି
ଅଣ୍ଡିରା କୋକିଳ ପ୍ରାୟ ଶୁଭେ ମନ୍ତ୍ରଧ୍ୱନି ।
ବାମନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କୁଶଳରେ ଥାଅ
ବଳିରାଜାର ଛାମୁରେ ବଚନ ଜଣାଅ ।
ବୋଲିବ ଅତିଥି ଦ୍ୱିଜ ବହୁ ଦୂରଦେଶୀ
ବୁଭୁକ୍ଷିତ ହୋଇ ସେହୁ ଦ୍ୱାରେ ଅଛି ବସି ।
ଆର୍ଶୀବାଦ କରୁଅଛି ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ
ରାଜ ଦର୍ଶନ କରାଅ ନେଇଣ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ମାଲେ ବୋଇଲେ ପଣ୍ଡାଏ ଆସ୍ଥାନ ଚହଳ
ପୂର୍ଣ୍ଣାହୂତି ହେବ ଆଜି ତେଣୁ ବଡ଼ଗୋଳ ।

ମହା ମହା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଯେ ନ ପାରନ୍ତି ପଶି
ତୋତେ ଛାମୁକୁ ନିଅନ୍ତେ ହେବୁ ଉପହାସୀ ।
କେହି ନ ଶୁଣିଲେ ଯହୁଁ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବାଣୀ
କିଂଭୂତ ପ୍ରାୟେ ମଣିଲେ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଦ୍ୱାରେ ଥାଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ କରେ ବେଦଧ୍ୱନି
ଗହ ଗହ ଶବଦରେ କମ୍ପେ ପୁର ତିନି ।
ଢୋଲ ଦମାଲୁ ଟମକ ଆଦି ଯେତେ ବାଦ୍ୟ
ସମସ୍ତ ବୁଡ଼ି ଶୁଭିଲା ବେଦଧ୍ୱନି ନାଦ ।
ଶବଦ ଶୁଭିବା ମାତ୍ରେ ଲୟ କଲା ବଳୀ
କାହାର ଶବ୍ଦେ କମ୍ପିଲା ଏହି ମହୀସ୍ଥଳୀ ।
ବଳୀ ରାଜାର ଆଗରେ ଚାରେ ଯେ ଜଣାଇ
ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆସିଛି ଅତି କ୍ଷୀଣ ଦେହୀ ।
ବସି ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଅଛି ଦ୍ୱାରେ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିଲା ବେଦଧ୍ୱନି ଶବଦରେ ।
ଦରହସିତେ ନରେନ୍ଦ୍ର ହୋଇ କୁତୂହଳି
ଆଣ ସେ ଦ୍ୱିଜକୁ ବୋଲି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବଳୀ
ରାଜା ଆଜ୍ଞା ପାଇକରି ଗଲେ ଚାରଗଣ
ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମୀର ଆଜ୍ଞା ଆସ ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
ତହୁଁ ଚଳିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧୀର ଧୀର ଗତି
ଦୂରହୁଁ ଦେଖିଲା ରାଜା ମାନବ ମୂରତି ।
ବୟସ ଅଳପ ଅଟେ ଅତି କ୍ଷୀଣକାୟା
ବଡ଼ ଅଗୋଚର ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣର ମାୟା ।
ଦେଖି ଉପହାସ କଲେ ଦାନବ ସକଳେ
ବିଜୟ କଲେ ବାମନ ବଳୀ ଯଜ୍ଞଶାଳେ ।
ଇଦଂବାକ୍ୟ ବଳୀରାଜା କହିଲା ଆହ୍ଲାଦେ
ଅପୂର୍ବ ବ୍ରାହ୍ମଣ କାହୁଁ ଆସିଲା ଏ ହାଦେ ।
କୁଶହସ୍ତ ହୋଇକରି ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି
ତଣ୍ଡୁଳ ପକାଇ ତାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ।
ପ୍ରଥମରେ ଜାଣିପାରି ମହାମନ୍ତ୍ରବାଦୀ
ପଚାରିଲେ ପଣ୍ଡା ତୁମ୍ଭେ ଅଟ କେଉଁ ବେଦୀ ।
କେଉଁ ଗୋତ୍ରେ ଜନ୍ମିଅଛ କି ନାମ ବୋଲାଅ
କେଉଁ ପ୍ରବର ଅଟଇ ସଂଜ୍ଞା କିସ କହ ।
କିପାଇଁ ଆଗତ ବୋଲି ବଚନ ସମ୍ପାଦି
ବିସ୍ତାରିଣ କହ ତୁମ୍ଭେ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରବାଦୀ ।
ହେ ପଣ୍ଡା ବୟସେ ସାନ ବାଳତନୁ ଭାବ
ତୁମ୍ଭ ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନେ କମ୍ପେ ସର୍ବଠାବ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମସ୍ୟା ଦ୍ୟନ୍ତି ଅମୃତର ବାଣୀ
ନିରାକୁଳ ଦେଶ ଯହିଁ ସ୍ଥିତି ବୈତରଣୀ ।
ବାରାହୀ ବୋଲି କରିଣ ଅଛଇ ଶାସନେ
ଚଇତନ ପାଟଣାର ଅତି ସନ୍ନିଧାନେ ।
ସେହି ଶାସନର ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ପାଣିଗ୍ରାହୀ
ନିରଞ୍ଜନ ଧର୍ମଦାସ ସେହୁ ବେନି ଭାଇ ।
ମାତାର ନାମ ଆମ୍ଭର ଅଟେ ଅନନ୍ତାଈ
ପିତା ନାମ ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଯେ ଅଟଇ ।
ବିହୃଦ୍ବର ଦାସ ପଣ୍ଡା ଆମ୍ଭ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ
ଯାହା ପୁଚ୍ଛା କଲ ରାଜା ଶୁଣ ମନଦେଇ ।
ନିରାକୁଳବଂଶୀ ଆମ୍ଭେ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋତ୍ରୀ
ଆମ୍ଭର ନାମ ବାମନ ପଣ୍ଡା ଶୁଦ୍ଧମୂର୍ତ୍ତି ।
ଯାଗ ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତିଷ୍ଠାଦି କର୍ମେ ଯେ ପ୍ରବୀଣ
ଦାମ୍ଭିକ ଧାର୍ମିକ ଦେଖି ଆସୁ ସନ୍ନିଧାନ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ମହିମା ତୋ ଦାନେଶ୍ୱର ବଳି
ବଡ଼ ମହିମା ରହିଲା ତୋର ମହୀସ୍ଥଳୀ ।
ଦାନେ ଶୂରବନ୍ତ ତୁହି ଦୈତ୍ୟ କୁଳଗୋତ୍ରି
ଅକ୍ଷୟ କୀର୍ତ୍ତି ରଖିଲୁ ତୁହି ଏହି କ୍ଷିତି ।
ଅନେକ ବିପ୍ର କହିଲେ ତୋହର ମହିମା
ବିଚାରି ଜାଣିଲୁ ତୁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ମହାତ୍ମା ।
ଯାହା ଶୁଣିଥିଲୁ ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖୁଛୁ
ମୋତେ ମହାରାଜା କିଛି ଦେବାକୁ ନ ଇଚ୍ଛୁ
ବଳୀ ବୋଲେ ମାଗ ବିପ୍ର ଯାହା ହୁଏ ଚିତ୍ତ
ଦେଇ ପୂରାଇବି ମୁହିଁ ତୋର ମନୋରଥ ।
ସେ ବଳୀରାଜା ବୋଇଲା ବାମନର ଆଗ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆହୁତି ଦେବଇଁ ଶେଷ ହେଉ ଯାଗ ।
ଅମର ବିନାଶ ପାଇଁ ମୋହର ଆହୁତି
ଐରାବତ ସହ ଇନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିବ ସଂପ୍ରତି ।
ଅନୁଷ୍ଟୁପ ମହାରଷି ଅଟନ୍ତି ଯାଜ୍ଞିକ
ଆହୂତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରେ ଦେବି ଯା ମୋ ବାକ୍ୟ ।
ବଳୀର ବଚନେ ଦ୍ୱିଜ କଲେ ବେଦଧ୍ୱନି
ଆକାଶ କି ଝଡ଼ିପଡ଼େ ଟଳିଲା ଧରଣୀ ।
ରହ ରହ ବୋଲିକରି ବୋଲେ ବଳୀରାୟେ
ତୋର ବେଦଧ୍ୱନି ଶୁଣି କମ୍ପେ ମୋର କାୟେ
ଲକ୍ଷେ ବରଷ ହୋଇଲା ଦେଉଅଛି ଦାନ
ନ ଦେଖିଲି ବ୍ରାହ୍ମଣ ମୁଁ ତୋହର ସମାନ ।
ଏହା କହି ବୋଲେ ମାଗ ତୋହର ଯେ ଇଚ୍ଛା
ଯାହା ତୋ କଲ୍ୟାଣେ ଥିବ ପୂରାଇବି ବାଞ୍ଛା ।
ଜଳ ଭରିଣ ଡାହାଣାବର୍ତ୍ତିକ ଶଙ୍ଖରେ
ଆପଣେ ବାମନ ଦେଲେ ବଳୀରାଜା କରେ
ମହାମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଣ ଜଳ ତିଳ ଭରି
ବଳୀରାଜା ହସ୍ତେ ଦେଲେ ସଂକଳପ କରି ।
ତଳହସ୍ତ କରିଣ ଯେ ମାଗିଲେ ବାମନ
ଉପର ହସ୍ତରେ ବଳୀ ଦେଉଅଛି ଦାନ ।

ବଳୀ ବୋଲେ ମାଗ ଦ୍ୱିଜ ଯେତେକ ଅଛଇ
ତୋ ବଂଶର ଦରିଦ୍ରତା ଯେସନେ ଫିଟଇ ।
ବାମନ ବୋଲନ୍ତି ତେବେ ଶୁଣ ମହାରାଜ
ଧନ ସମ୍ପଦରେ ମୋର କିଛି ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଏହା କହି ସାକ୍ଷୀକଲେ ସେ ଦିଗପାଳଙ୍କୁ
ଆବର ସାକ୍ଷୀ କରନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ର ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ।
ମେଘମାନଙ୍କୁ ରାଇଣ ସାକ୍ଷୀ ଯେ କରନ୍ତି
ଚାରିଦିଗକୁ ଚାହିଁଣ ପୁଣି ସେ ବୋଲନ୍ତି ।
ଉପର ହସ୍ତରେ ଦାନ ଦେଉଅଛି ବଳୀ
ସାମାନ୍ୟ ଦାନ ମୋହର ଅଟେ ତ୍ରି ଅଙ୍ଗୁଳି ।
ଦାନ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଶୁକ୍ରମୁନି ବଚନ ବୋଇଲା
ରହ ରହ ବୋଲି ରାଜା ଶଙ୍ଖ ଛଡ଼ାଇଲା ।
ରହ ରହ ରାଜା ତୁହି କାରେ ଦେଉ ଦାନ
ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରାୟ ମଣୁ କି ଏ ଦ୍ୱିଜ ବାମନ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ସମ୍ପଦ ରାଜା ଦେଖିଣ ତୋହର
ନାରାୟଣ ହୋଇଛନ୍ତି ବାମନାବତାର ।
ଦେବେ ଅଗୋଚର ଅଟେ ଏ ତୋର ସମ୍ପଦ
ଗୋପନେ ଗୋବିନ୍ଦ ତୋତେ ଚିନ୍ତନ୍ତି ପ୍ରମାଦ
ବଳୀ ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭେ ତ ଭୃଗୁକୁଳେ ଜାତ
କେମନ୍ତେ ଜନ୍ମ କରିଲେ ତୁମ୍ଭ ପିତାମାତ ।
ଅଳପ ବହୁତ ଦାନ ଯେ ଅବା ଦିଅଇ
ବାସୁଦେବ ପ୍ରାପ୍ତହେଉ ବାଞ୍ଛା ସେ କରଇ ।
ଦାନଦ୍ୟନ୍ତେ ନାରାୟଣ ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରି
ଯେବେ ଏ ବାମନ ଗୋଟି ସାକ୍ଷାତରେ ହରି ।
ତେବେ ଏହାହୁଁ ଅଧିକ କି ଅଛି ସୁଲଭ
ଏ ସବୁ ସମ୍ପଦ ମୋର ଘେନୁ ପଦ୍ମନାଭ ।
ଶୁକ୍ର ବୋଇଲା ଅର୍ଜିଛୁ ଯେତେ ତୁ ବିଭବ
ଚିତ୍ରକୂଟ ମାୟାକରି ନେବେ ବାସୁଦେବ ।
ବଳୀ ବୋଇଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ହେ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ
ପୁଣ୍ୟଥିଲେ ଦାନଦେବି ଏ ବାମନ ହସ୍ତ ।
ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଏହୁ ଚଉବର୍ଗ
ଆଜ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବି ମୁହିଁ ଯେ ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗ ।
ପୁଣି ବଳେ ଶୁକ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ବଳୀହସ୍ତ ଧରି
ଦାନ ଦିଅନ୍ତେ ଶଙ୍ଖକୁ ଘେନିଲା ଓଟାରି ।
ଦେଖି କୋପାନଳ ହେଲେ ବାମନ ମୂରତି
ରାଗେ ବାମକରେ ପେଲିଦେଲେ ଯେ ଶ୍ରୀପତି
ବାମନରେ କରେ ଯେଉଁ କୁଶବଟୁ ଥିଲା
ସେ କୁଶାଗ୍ର ଲାଗି ଶୁକ୍ର ଆଖି ଫୁଟିଗଲା ।
ନୟନ ଫୁଟି ଶୋଣିତ ବହେ ଘନ ଘନ
ବଳୀ ବୋଲେ ଅକାରଣେ ଲଭିଲୁ କଷଣ ।

ଦେଉଥିଲି ଦାନ ମୁହିଁ କହିଲୁ ନିବାରି
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଫଳିଲା ଫଳ ନ ପାରୁ ବିଚାରି ।
ମାଗ ହୋ ବାମନ ବଳୀ କହଇ ବଚନ
ଶଙ୍ଖେ ଜଳତିଳ ଘେନି ବିଜେ ଭଗବାନ ।
ବାମନ ବୋଲେ ତ୍ରିପାଦ ଭୂମି ଦିଅ ମୋତେ
ବିସ୍ତାର ହୋଇବ ମୋର ତିନିପାଦ ଯେତେ ।
ମାଗନ୍ତେ ଯେତେ ହୋଇବ ଦାନଦେବୁ ପୃଥ୍ୱୀ
ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା ବଳୀ ନରପତି ।
ବିଚାର କରିଣ କହ ହେ ଦ୍ୱିଜ ସନ୍ତତି
ଏହି ଦାନ ମାଗୁ ମୋତେ ହୋଇ ବାଳମତି ।
ପାଞ୍ଚଅଙ୍ଗୁଳି ବିସ୍ତାର ବେନି ପାଦଗୋଟି
ଏଥେ ତିନିପାଦ ଭୂମି କାହିଁ ତୋତେ ଅଣ୍ଟି ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ନେବି ଦାନ
ବହୁତ ଦାନ ନେବାକୁ ନୁହଇ ଭାଜନ ।
ଅଳ୍ପମନ୍ତ ଜାଣି ଯେହୁ ବହୁଦାନ ମାଗି
ନାଶକର ଦଣ୍ଡେ ସେହି ହୁଏ କୃମିଭୋଗୀ ।
ବଳୀ ବୋଲେ ତିନିପାଦ ଭୂମି ହେବ କେତେ
ତୋଟା ଖଣ୍ଡିଏ ନ ଥିଲେ ବଞ୍ଚିବୁ କେମନ୍ତେ ।
ବାମନ ବୋଇଲା ବଳୀ ମୁହିଁ ନୁହେଁ ଲୋଭୀ
ଅଧିକ ନ ମାଗେ ତିନିପାଦ ଭୂମି ନେବି ।
ବଳୀବୋଲେ ମୁହିଁ ଦାନୀ ତୋତେଦେବି ଦାନ
ମୋହର ଦାନନେବାକୁ ନୋହିଲୁ ଭାଜନ ।
ଏବେ ଆବୋର ତ୍ରିପାଦ ଭଦ୍ରାନଦୀକୂଳୁ
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ବାମନାଙ୍ଗ ବଢ଼େ ବେଳୁବେଳୁ ।
ବଳୀ ବୋଇଲେ ବାମନ ତୋ ଚରଣ ବଡ଼ା
ତାହା ଶୁଣିଣ ବାମନ ଫେଇଲା ଦୋସଡ଼ା ।
ବିସ୍ତାରି ଦ୍ୟନ୍ତେ ବାମନ ବେନିପାଦ ଗୋଟି
ଏକାବେଳେ ଘୋଟିଗଲା ସସାଗରା ସୃଷ୍ଟି ।
ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା ମହାରାଜା ବଳୀ
ଶୁକ୍ରର କଥା ସୁମରି ହୃଦଗତେ ଭାଳି ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁହି କହିଥିଲୁ ଯାହା
କାଳେ ଫଳିଲା ଆସିଣ ନ ଚେତିଲି ତାହା ।
ମୋର ନିମନ୍ତେ ଶୁକ୍ରର ଚକ୍ଷୁ ନାଶଗଲା
ଏ ବାମନ କୂଟ ମୋତେ ଅଗୋଚର ହେଲା ।
ତହୁଁ ବାମନ ବୋଇଲେ ଦିଅ ଆଉପାଦେ
ବଳୀ ହୋଇଲା ଦେଲି ମୁଁ ଆକାଶକୁ ହାଦେ
ଏକ ପାଦକରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଆରେକ ଆକାଶ
କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଘୋଟିଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
ବାମନ ବୋଇଲେ ବଳୀ ଆଉପାଦେ ଦିଅ
ସଂକଳ୍ପ କରି ନ ଦେଲେ ଧର୍ମ ହୁଏ କ୍ଷୟ ।

ବଳୀ ବୋଇଲା ପାରିବି ଆନ ଦାନଦେଇ
ଭୋ ବାମନ ତୋର ଆଉ ଅନ୍ୟ ପାଦ କାହିଁ ।
ତହୁଁ ହୁଂକାର ଶବଦ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
ନାଭି କମଳରୁ ପାଦେ ହୋଇଲା ନିର୍ଗତ ।
ବଳୀ ବୋଲେ ବେନିପାଦେ ଘୋଟିଲୁ ଜଗତ
ଆଉ କିଛି ନାହିଁ କିସ ଦେବି ଜଗନ୍ନାଥ ।
ବାମନ ବୋଇଲେ ତୁହି ଦାନେଶ୍ୱର ବଳୀ
ସତ୍ୟଭଗ୍ନ ହୋଇବୁ କି ତୁହି ଆନଭଳି ।
ସଂକଳ୍ପ କରି ନ ଦେଲେ ହୁଏ ବଡ଼ ଦୋଷ
ଗତଧର୍ମ ନାଶଯାଇ ନରକେ ନିବାସ ।
ଶୁଣି ମଥା ପୋତିଦେଲା ମହାରାଜା ବଳୀ
କମଳପାଦ ତା ମାଥେ ଦେଲେ ବନମାଳୀ ।
ମେରୁସମ ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ ବଳୀରାଜା କାୟେ
କିଞ୍ଚିତେ ପାତାଳେ ଚାପିଦେଲେ ଦେବରାୟେ
ଇଦଂ ବାକ୍ୟରେ ଶକୁନି କହିଲା ଏ ଭାଷା
କହ୍ନାଇ ବୋଲି ସେ ଅଟେ ତାକୁ କି ଭରସା ।
ବାମନ ରୂପକୁ ଧରି ଏହୁ ଅବତରି
ତିନିପାଦେ ଘୋଟିଗଲା ଦେଖ ତିନିପୁରୀ ।
ଦେଇ ନ ପାରିଲା ତିନିପାଦ ଭୂମି ବଳୀ
ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଦେବ ତାକୁ ତୁମ୍ଭେ କେଉଁଭଳି ।
ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଛାଡ଼ି ଯେବେ ଦେବ ଏକଗୋଟି
ଗ୍ରାମକେ ସେ ଚରାଚର ପୃଥ୍ୱୀ ଯିବ ଘୋଟି ।
ଏମନ୍ତ କରିଣ ହରି ପଡ଼ାଏ ମାଗିବ
ବିଶ୍ରାମ କରିବାପାଇଁ ଠାବ ନ ମିଳିବ ।
ଏଥିରୁ ଅନ୍ୟଥା ଯେବେ ହେବ ମୋର କଥା
ମନ୍ତ୍ରୀପଣ ନ କରିବି ରାଜ୍ୟରେ ସର୍ବଥା ।
ଚିତ୍ରକୂଟ ବୁଦ୍ଧିଯୋର ଦେବଙ୍କୁ ଅଦୃଶ୍ୟ
ଏଡ଼େବଡ଼ ସମରାଷ୍ଟ୍ର ନ କର ବିନାଶ ।
ହେ ବାମନରୂପୀ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ତ୍ରିପୁରାରି
ଶାରଳାଦାସକୁ ଭବଜଳୁଁ କର ପାରି ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ପଡ଼ାଦେବା ନିମନ୍ତେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କଠାରେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ ଓ ଶକୁନିର ଅମତ ଏବଂ ବାବନାଭୂତର ବିବରଣ

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛାକଲେ ବିଲଙ୍କ ରାଜନ
ବିଦୁର ଗୃହକୁ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ଗମନ ।
ତଦପରେ କି ବିଚାର କଲା କୁରୁନାଥ
ପଡ଼ା ଦେବାକୁ ଶକୁନି ସର୍ବଦା ଅମତ ।
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣ ଆଦି କରି ତହିଁ ମନାନ୍ତର
ଏମନ୍ତ ସ୍ଥଳରେ ହେଲା କେବଣ ବିଚାର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ଭୀଷ୍ମଦେବ ବୋଇଲେ ସେ ବଳୀ ଦାନ ଦେଲା
ଗତି ଲଭି ପାତାଳରେ ନୃପତି ହୋଇଲା ।
ଆକାଶରେ ଇନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ହେବ ସମୟକେ
ଏମନ୍ତ ସମ୍ପଦ ତାକୁ ଦେବ ଦେଲେ ସୁଖେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ମୁହିଁ କହେ ଏକ କଥା
ଶୁଣ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ଏବେ ପୂର୍ବର ବାରତା ।
ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ଭରତଖଣ୍ଡ ଓଡ୍ରରାଷ୍ଟ୍ର ମଣ୍ଡଳେ
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୁଶସ୍ଥଳୀ ବୈତରଣୀ କୂଳେ ।
ଦେବପୁର ବୋଲି କରି ଏକଇ ଶାସନ
ତହିଁ ଲକ୍ଷେ ବାଆସ୍ତରି ଥାନ୍ତି ମହାଜନ ।
ସେହି ନଗର ନିବାସୀ ଆଠଗୋଟି ବାଳୀ
ବୟସ ଧର୍ମରେ ସର୍ବେ ଧୂଳିଖେଳ ଖେଳି ।
ଏସନକ ସମୟରେ କପିଳାସବାସୀ
ବୃଷେ ଗିରିଜା ଶଙ୍କର ବିଜେକଲେ ଆସି ।
ଶୂନ୍ୟେ ଥାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବିଶ୍ୱନାଥ
ବୋଇଲେ ବଡ଼ କୌତୁକ ଅଟେ ଏ ସଙ୍ଗାତ ।
ପାର୍ବତୀ ବୋଲନ୍ତି ଏହା ବାଲ୍ୟକାଳ ଖେଳ
ଏ ଖେଳ ଖେଳନ୍ତି ସଦା କୁମାରୀ ସକଳ ।
ପିତାଙ୍କ ଗୃହରେ ଆମ୍ଭେ ଥିଲୁ ଯେତେବେଳେ
ଏହି ଖେଳ ଖେଳୁଥିଲୁ କୁମାରୀଙ୍କ ମେଳେ ।
ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ତହୁଁ ଦେବୀ ଆଗେ ଆସି
ସେ ତ ଗୃହବାସୀ କି ନ ଜାଣନ୍ତି ଭିକ୍ଷାସୀ ।
ଉମା ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମୀ କହେ ସଦା ଯେହୁ ବାଇ
ସଜ୍ଜନ କଥା ତହିଁକି ଲୋଡ଼ିଲେ ମିଳଇ ।
ବାଲିଘର ବାଲିଭାତ ବାଲିତୁଣ କରି
ସେଠାରେ ମାଗିଲେ କିସ ପାଇବ ଭିକାରୀ ।
ଶଙ୍କର ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଥାଅ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ
ମୁହିଁ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ମାଗେ ଭିକ୍ଷ ।
ପାର୍ବତୀ ବୋଇଲେ ଏବେ ଏ ରୂପ ଦେଖିବେ
ଭୟରେ ବିଷଜ୍ୱାଳାରେ ସମସ୍ତେ ମରିବେ ।
ଗିରିଜାଙ୍କୁ ରଖାଇଣ ଦେବ ଦେବ କାଶୀ
ବାଳକ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ରୂପ ତହିଁ ପରକାଶି ।
ଏକଇ ବଦନ ସ୍ୱାମୀ ଶିରରେ ଶୀତାଂଶୁ
ବହଇ ଧବଳାଙ୍ଗୀ ଯେ ତ୍ରିବେଣୀ ଆକାଶୁ ।
ଛଦ୍ମରୂପକୁ ଧାରଣ କଲେ ତ୍ରିଅମ୍ବକ
କଣ୍ଠେ ତୁଳସୀର ମାଳା ସଙ୍ଗରେ ହୀରକ ।

ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଫଟିକର ମୁଦ୍ରା ଶୋଭେ ବେନିକର୍ଣ୍ଣେ
ଜଗତକୁ ମୋହୁଅଛି ସହାସ୍ୟ ବଦନେ ।
ଡାକି ଡମ୍ବରୁ ହସ୍ତରେ ଡିବି ଡିବି ବାଜେ
କ୍ଷୁଦ୍ର ଘଣ୍ଟିକା କିଙ୍କିଣୀ କଟିଦେଶେ ସାଜେ ।
ଅନନ୍ତ ଉରଗ ଶୋଭେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ବାହୁଟି
ବିଭୂତି ଲେପନ ଦେହ ପିନ୍ଧି ଚିରକୁଟି ।
ଭୁଜରେ ଯାମଳା ଲାଉ କରରେ ତ୍ରିଦଣ୍ଡୀ
ଝଟକଇ ଚଉକତି ତିଳକ ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡି ।
ଏମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱାମୀ ବାଳୁତ ପୁଆଳି
କନ୍ୟାଙ୍କ ନିକଟେ ଗଲେ ହୋଇ କୁତୂହଳି ।
ଡିବିଡିବି ଡମ୍ବରକୁ ସୁସ୍ୱରରେ ବାଇ
କୁମାରୀଙ୍କ ଖେଳଘରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ଦେଖିକରି ହସିଲେ ସେ ବାଳୁତ କୁମାରୀ
ମିଛିକା ଘରକୁ ଦେଖ ସତିକା ଭିକାରୀ ।
ଧୂଳିରେ ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କରିଛୁ ସଙ୍ଗାତ
କିସ ଭିକ୍ଷା ଦେବା ନେଇ ଏହାଙ୍କର ପାତ୍ର ।
ସୁସଞ୍ଚ କରି ପାତ୍ରରେ ପୂରାଇଲେ ଧୂଳି
ସଦାଶିବଙ୍କ ପାତ୍ରରେ ତାହା ଦେଲେ ଟୋଳି ।
ହରଷ ଭାବରେ ବାଳୀ ଦେଲେ ଧୂଳିମୁଷ୍ଟି
ତାହା ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଧୂର୍ଜ୍ଜଟୀ ।
ଈଶ୍ୱର ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ସତ୍ୟ
ବାଳୁତ କୁମାରୀ ହୋଇ ଏତେକ ନିୟତ ।
ଆନନ୍ଦରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ସଦାନନ୍ଦ
ବଚନ କହିଲେ ସ୍ୱାମୀ ହସି ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ।
ସତମନେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦେଲ ଧୂଳିଭିକ୍ଷା
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଶିବ କରୁ ରକ୍ଷା ।
କୋଟିକଳ୍ପ ଆୟୁ ହେବ ବସ ଯାଇ ସ୍ୱର୍ଗେ
ଯୁବାବସ୍ଥା ହୋଇଥାଅ କୋଟି କୋଟି ଯୁଗେ ।
ରମ୍ଭା ଉର୍ବଶୀ ମେନକା ପୁଣି ଚିତ୍ରଲେଖା
କାମସେଣା ମଦନିକା ମୋହିନୀ ଅମ୍ବିକା ।
ଯୁଗ ଭୋଗକର ହୋଇ ଅଷ୍ଟ ଅପସରୀ
ଏହିମତେ ମୋହୁଥାଅ ଦେବ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ।
କୋଟିଏ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱର୍ଗରେ ହୋଇ ନାଶଯିବେ
ତୁମ୍ଭର ଏ ଯୁବାବସ୍ଥା ନ ତୁଟିବ କେବେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ
ଶିବ ବାକ୍ୟେ ଅଷ୍ଟସଖୀ ହୋଇଲେ ଅକ୍ଷୟ ।
ବଳୀ ରାଜାର ଭାରିଯା ନାମ ଲୀଳାବତୀ
ଅର୍ଘ୍ୟଘେନିଣ ମିଳିଲା ବାମନର କତି ।
ବୋଲେ ବାମନ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟନାଥ ତୁ ବୋଲାଉ
ଜଗତ ଠାକୁରପଣ ତୋର ଧିକ ହେଉ ।
ସଦାଶିବଙ୍କର ବର ଶୁଣ ତୁ ବାମନ
ରେଣୁ ଭିକ୍ଷାରେ ପାଇଲେ ଅମର ଭୁବନ ।
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ତିନିଲୋକ ତୋତେ ଦାନ ଦେଲା
ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦ ଦେଇ କାରଣ ନୋହିଲା ।
ଧିକ ଧିକ ବାମନ ହେ ତୁମ୍ଭ ପାତ୍ର ଗୋଟି
ସ୍ୱାମୀ ମୋର ନାଶଗଲା ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ଖଟି ।
ଆହେ ତିନିଲୋକ ଜନେ ଏବେ ସାକ୍ଷୀଥାଅ
ହେ ବାମନ ଏହିରୂପେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଖାଅ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବରଗୋଟି ପରମ ମୌଷଧି
କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଦାନ ଦେଲେ ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
ଶୁଣ ଗାଙ୍ଗେୟ ଆଗରୁ ଅଛି ଏହି ବାଣୀ
ଦେଲେହେଁ ତୃପ୍ତ ନୋହିବ କେଭେ ଚକ୍ରପାଣି
ଦାନୀ ଭକତିରେ ଯେହୁ ନ ଘେନଇ ସେବା
ଦେଇ ତୃପତ ତାହାକୁ କରିବ କିଏ ବା ।
ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେବେ ଦେବ ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ
ଶାନ୍ତ ବା ତୃପତ ସେହି ନ ହୋଇବ ଚିତ୍ତେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରର ସଙ୍ଗତ କଥା କହିଲା ଶକୁନି
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଭୂରିଶ୍ରବା ଶୁଣି ହେଲେ ତୁନି ।
ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଗଲେ ଯହୁଁ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ
ତହୁଁ ଦ୍ରୋଣ କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଚଳିଲେ ତତ୍‌କ୍ଷଣ ।
ଶଲ୍ୟ ଶକୁନି ଆବର କର୍ଣ୍ଣର ସହିତେ
ଯେ ଯାହା ମନ୍ଦିରେ ଗଲେ ଭୋଜନ ନିମନ୍ତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାର ପୁରକୁ ବିଜେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଅନ୍ଧ ଗାନ୍ଧାରୀ ସଞ୍ଜୟ କରେ ଆଗମନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ମନ୍ଦିରରେ ବିଜେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସର୍ବ ଅମନାତ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ସକଳେ ମିଳନ୍ତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସନ୍ନିଧାନ
ଦେଖି ପୂଜା ବିଧି କଲା ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଇଦଂ ବାକ୍ୟ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଚ୍ଛେ ଶୁଭବାଣୀ
ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲା ଶୁଣ କୁରୁ ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ଶୁଣ ବାବୁ ମହାରାଜା ମାନ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଲକ୍ଷେ ରାଜା ମୌଡ଼ମଣି ମଣ୍ଡଳାଧିପତି ।
ପନ୍ନଗନାରାୟଣ ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଅବତାର
ଭାରାଭର ନିବାରି ତୁ ରଖିବୁ ସଂସାର ।
ଏହି ସୋମବଂଶେ ଥିଲେ କେତେ କେତେ ରାଜା
ତୋହ ପରାୟେକ କେହୁ ନ ପାଇଲେ ପୂଜା ।
ପାଣ୍ଡବ ତୋର ସୋଦର ଯେହୁ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ
ତୋର ଥାଆନ୍ତେ ସେମାନେ ହେବେ କି ଅନାଥ
ଦେଖିବୁ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ ଏକା ଆସ୍ଥାନରେ
ଲକ୍ଷେ ରାଜା ସହ ଖଟିଥିବେ ତୋ ପୟରେ ।

ବାବୁ ସେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଅଟନ୍ତି ପଞ୍ଚାଗ୍ନି
କୃଷ୍ଣ ସଖା ହୋଇଛନ୍ତି ବାୟୁ ରୂପ ଘେନି ।
ଅଗ୍ନି ସହିତ ପବନ ଏକତ୍ର ହୋଇଲେ
ମହା ଅରଣ୍ୟ ଦହଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ।
ବିଚାର ନକରୁ କିପାଁ ଏହା କୁରୁମଣି
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସାହାପକ୍ଷ ଛନ୍ତି ଚକ୍ରପାଣି ।
ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ କୋପକଲେ ବଳରାମ
ରଣେ ଜିଣିବାକୁ ତାକୁ ନ ହୋଇଲେ କ୍ଷମ ।
ଦ୍ୱାରକା ପୁରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଏଡ଼େ କୃତ୍ୟ କଲା
ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭଉଣୀ ସୁଭଦ୍ରା ହରିଲା ।
ସାତବଂଶ ସୈନ୍ୟ ସାଜି ରାମ କଲେ ଗୋଳ
ସମରେ ହାରିଲେ ତାଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣ କାମପାଳ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ମୁହିଁ ଜାଣେ ତୋର ହିୟା
ସର୍ବେ ମରିବା ପାଣ୍ଡବେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦୟା
ସୋଦର ଛାଡ଼ିଲେ ହରି ପାଣ୍ଡବ ନିମନ୍ତେ
ଯାଦବଙ୍କୁ ହରଇାଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହସ୍ତେ ।
ଯେବଣ ଶତ୍ରୁକୁ ଅବା ନ ପାରନ୍ତି ଜିଣି
ପଛେ ତାହାକୁ ନାଶନ୍ତି ଉପାୟରେ ପୁଣି ।
ସନ୍ନିଧିକୁ ଅଣାଇଣ ରଖାଇବ ତାଙ୍କୁ
ପଡ଼ା ବେନିଖଣ୍ଡ ମାତ୍ର ଦେବା ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
ପଣ୍ଡିତର କାର୍ଯ୍ୟକର କୋପକର ତେଜ୍ୟା
ସେ ତ ସୋଦର ଏଥକୁ କିପାଁ କର ଲଜ୍ଜା ।
ବଦୟନ୍ତି ଗାଙ୍ଗେୟ ସେ ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ବହି
ଲାଭ ଅଲାଭ ଥରେ ବେନିକାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ।
ପରିମାଣି ବୁଝ ରାୟ ସୋଦରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ
ଯୁକତେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅଛି ଅର୍ଦ୍ଧରାଜ୍ୟ ।
ନିରାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯେତେ କରୁ ବୁଦ୍ଧି
କାହାକୁ ତୁ ଯାଚିଦେବୁ ଏଡ଼େକ ସମୃଦ୍ଧି ।
ନିରାଶ ହୋଇ ନ ଯାନ୍ତୁ ଯେହ୍ନେ ନାରାୟଣ
ସର୍ବେ ପ୍ରବୋଧି କହିବୁ ସଭାରେ ଥାଇଣ ।
ଯେବେ ପ୍ରବୋଧି ନ ହୋଇ ଯିବେ ନାରାୟଣ
ତେବେ ସୈନ୍ୟ ସଜ କରି କରିବାକୁ ରଣ ।
ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ମହାରଥା
ନିତାନ୍ତ କହିଲ ଯେବେ ରଖିବା ସେ କଥା ।
ଯାଅ ଯାଅ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜର ଆଶ୍ରମେ
କିପାଁ ନିରାଶ କରିବା ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ।
କୁରୁପାଣ୍ଡବ ସମର ନୋହିବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ
ସକଳେ ବୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ହେବେ ଜଗନ୍ନାଥ
ବାରୁଣାବନ୍ତ ରାଜ୍ୟଟି ଉତ୍ତର ଦିଗରେ
ଦୁଇଖଣ୍ଡ ପଡ଼ା ଦେବା ମେଖଳା କୂଳରେ ।

ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ତୋହର ପ୍ରାଣ ସାଧୁ ସାଧୁ
କୋଟିପାଦ ନ ଛାଡ଼ିବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର କନ୍ଧୁ
ସଂସାରକୁ ଉଦ୍ଧାରଇ ତୋର ବାକ୍ୟ ଗୋଟି
ଦୁଇକୁଳର ଅନ୍ଧଦ୍ୱ ଏବେ ଗଲା ଫିଟି ।
ସଂସାର କରତା ଆସିଅଛି ଦୂତପଣେ
ତାହାଙ୍କୁ ଜିଣିଲୁ ତୁହି ଅମୃତ ବଚନେ ।
ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହୋଇ ରହେ ଷଡ଼ଯୋଦ୍ଧୀ
ବୋଇଲେ ଗଲା ସମର ହୋଇଲାକ ସନ୍ଧି ।
ଛାଡ଼ିଗଲା ଉପଦ୍ରବ ସର୍ବେ ହେଲେ ଶାନ୍ତି
ଧର୍ମ ଉଦେହେଲା କୁରୁପାଣ୍ଡବରେ ପ୍ରୀତି ।
ଧର୍ମ ଉଦେହେଲା କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ମାର୍ଗେ
ଦେବତା ରକ୍ଷା ପାଇଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୋଗେ
ସେହିଦିନ ହୋଇଅଛି ଅର୍ଦ୍ଧେକ ରଜନୀ
ରାଜାକୁ ଦର୍ଶନ କଲା ଯାଇଣ ଶକୁନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଏକାନ୍ତରେ ଶକୁନିର ତୁଲେ
ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀହରି ଦୂତପଣରେ ଅଇଲେ ।
ସଂସାର ତାରଣ କରି ହୋଇଲେ ମଧସ୍ଥ
ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାର ହୃଦଗତ ।
ବହୁତ ଲୋକ ବଚନ ନ ପାରିଲି ମେଣ୍ଟି
କୃଷ୍ଣର ବଚନେ ଦେବି ଗ୍ରାମ ବେନି ଗୋଟି ।
ଯାବତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ମାମୁଁ ଜଗନ୍ନାଥ ମୂଳ
ତାହାଙ୍କ ତୃପତି ହେଲେ ଖଣ୍ଡେ ଅମଙ୍ଗଳ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତୁହି ସର୍ବଜନ ଦାତା
ସମସ୍ତଙ୍କ ଭାରାଭର ତୁହି ଯେ ହରନ୍ତା ।
ବାବୁ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଦୁହେଁ ଗୁରୁଙ୍କର ଗୁରୁ
ତାଙ୍କର ବଚନ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରି ତ ନ ପାରୁ ।
ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ମହାବଳବନ୍ତା
ତାଙ୍କର ବଚନ ଭ୍ରଷ୍ଟ କେ ଅଛି କରନ୍ତା ।
କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶାସନ ଶଲ୍ୟ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଯେ କୃପ
ଏମାନେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ରାଜାର ସମୀପ ।
ଶକୁନି ବୋଲେ ଯୋଗାଏ ଏ ସବୁ ମନକୁ
ଜଣେ କି ସମର୍ଥ ବହୁ ବାକ୍ୟ ମେଣ୍ଟିବାକୁ ।
ମୋ ବଚନ ବୁଝିଥାଅ ବାବୁ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ପାଣ୍ଡବେ ଦେବା ନ କର ପଡ଼ା ବେନିଗୋଟି ।
ଆବର ବୋଲେ ଶକୁନି ଶୁଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ବଳୀକି ତ୍ରିପାଦ ଭୂମି ମାଗିଥିଲା ଦାନ ।
ବାମନକୁ ଉପହାସ କରି ଦେଲା ଦାନ
ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଲ ନ କଲା ଅସୁର ରାଜନ ।
ପାଦେକ ଘୋଟିଲା ସେହୁ ସସାଗରା ସୃଷ୍ଟି
ଆକାଶ ଘୋଟିଲା ତାର ଅନ୍ୟ ପାଦ ଗୋଟି

ଏତେକେ ମଧ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତୋଷ ନୋହିଲା
ପୁଣି ପାଦେ କାଢ଼ି ତାକୁ ପାତାଳେ ଚାପିଲା ।
ବେନି ପଡ଼ା ଦେବା ଇଚ୍ଛା ଗୋବିନ୍ଦର ପ୍ରୀତେ
ଏକା ପଡ଼ାକେ ଘୋଟିବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସହିତେ ।
ସଭାରେ ଗ୍ରାମ ମାଗିବ ହରି ଯେତେବେଳେ
ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଜାଣିବ ହେ ମୋର ସେତେବେଳେ
ଆହେ ରାଜା ବିପତ୍ତିକି ଯେବେ ଅଛି ଇଚ୍ଛା
ପାଣ୍ଡବେ ଗ୍ରାମଦେବାକୁ ତେବେ କର ବାଞ୍ଛା ।
କୁଟୁମ୍ବ ରକ୍ଷା କରିବୁ ଯେବେ ତୁହି ହାଦେ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ସୂଚୀମୁନେ ଭୂମି ତୁହି ନ ଦେ'।
ଶୂନ୍ୟରେ ରଣ କରନ୍ତି ସେହି ପାଞ୍ଚଭାଇ
ଗ୍ରାମଦେଲେ ତୋର ପ୍ରାଣ କେବେହେଁ ନ ରହି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ନିରାଶ ହୋଇଲେ
ବର୍ତ୍ତି ନ ପାରିବାଟି ଯେ ସେହୁ କୋପ କଲେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା କୃଷ୍ଣ ଅଟେ ସିନା ଏକା
କୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ କିପାଁଶଙ୍କା
ଅନ୍ୟାୟୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ କପଟୀ ମଇତ୍ର
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋଭୀ ଭିକାରୀ ଲଘୁ ମଧପାତ୍ର ।
ଦୋଚାରୀ ଭାରିଯା ପୁଣି କଳଙ୍କିତ ସୁତ
କିଛି ଦୋଷ ନ ହୋଇବ ୟାଙ୍କୁ କଲେ ହତ ।
ମଧପାତ୍ର ପଣେ ହରି ଆସିଛି ଯୁକତେ
ତୃପତ ନୋହିବ ଆମ୍ଭେ ତାକୁ ଦେବା ଯେତେ ।
ବେନି ପଡ଼ାଏ ତୃପତ ହେଲେ ବାସୁଦେବ
ତେବେ ଉଭୟ କୂଳରେ ପ୍ରମାଦ ନୋହିବ ।
ତୃପତ ନୋହିଲେ ଆମ୍ଭେ ଏକ ହୋଇଥିବା
ସେହି ସଭାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାରି ପକାଇବା ।
ୟାକୁ ମାଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇବେ ଅନାଥ
ଏହୁ ନାରଖାର ବୁଦ୍ଧି ଭିଆଏ ସମସ୍ତ ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖୁଁ ଏସନକ ଶୁଣି
ସାନନ୍ଦେ ନିଶରେ ହାତ ଦେଲା କୁରୁମଣି ।
ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଲା ରଜନୀ
ଛିଦ୍ର କହି ନିଜ ଗୃହେ ଚଳିଲା ଶକୁନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁଃଶାସନ କର୍ଣ୍ଣାଦି ସହିତେ
ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଗଲେ ସର୍ବ ଅମନାତ୍ୟେ ।
ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ବିଜେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଅର୍ଘ୍ୟ ଘେନିଣ ଛାମୁରେ ମିଳେ ଭାନୁମତୀ ।
ବନ୍ଦାପନା କଲା ରାଣୀ ଯେମନ୍ତେ ବିଧାନ
ବିନୟରେ ମହାସତୀ ପୁଚ୍ଛିଲା ଏସନ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବିଜେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଆଜ୍ଞା ଘେନି
ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରହିଛନ୍ତି ମହା ମହା ମୁନି ।
ମାରକଣ୍ଡ ବ୍ୟାସ ଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସହିତେ
କିସ କିସ କହିଲେ ସେ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତେ ।
ଏକେ ସହୋଦର ପୁଣି ଅଟନ୍ତି ସେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ
ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଧାର୍ମିକ ଆଉ ବିଶେଷ ବଳିଷ୍ଠ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯେବେ ଆମ୍ଭ ପୂର୍ବଭାଗ୍ୟ
ଚାରିଯୁଗେ ଭାଇଙ୍କର ଅଛି ଜାଣ ଭାଗ ।
ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ମାଗୁଛନ୍ତି ଯଦି ଜଗନ୍ନାଥେ
ପଡ଼ା ତିନିଖଣ୍ଡି ଦେବା ତାଙ୍କ ପ୍ରୀତିଅର୍ଥେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ତୃପ୍ତ ହୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବରେ ପ୍ରୀତି
ଏଥିପାଇଁ ଭକ୍ତିଭାବେ କରିବା ବିନତି ।
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ
ଗୋବିନ୍ଦ ତୃପ୍ତିରେ ଆମ୍ଭ ପାପ କ୍ଷୟ ଯିବ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁ ଗୋ ଶୁଣ ଭାନୁମତୀ
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣାଦି ସମସ୍ତେ କହିଲେ ଏମିତି ।
ମୁହିଁ ହୃଦଗତେ ମଧ ବିଚାରିଲି ଏହା
ମାମୁଁର ବିଚାରରୁ ତ ନ ଅଇଲା ତାହା ।
ବୋଇଲା ସେ ଗ୍ରାମ ଦେଲେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିବ
ଗ୍ରାମ ଥାଇ ସୂଚୀମୁନେ ଭୂମିହିଁ ନ ଦେବ ।
ଭାନୁମତୀ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ବହୁଜନ ମତ
ଜଣକ ବୋଲେ ପଡ଼ିଲେ ହୁଅଇ ଅନର୍ଥ ।
ସାବଧାନେ ଶୁଣ କହେ ପୂର୍ବର ଚରିତ
ଷଟକର୍ମ ପୁରାଣରେ ଯା ଅଛି ଲିଖିତ ।
ତୁଙ୍ଗଭଦ୍ରା କୂଳେ ଜ୍ଞାନପୁରେକ ନଗରେ
ମଲେ ପ୍ରାଣୀ ମୁକତ ନ ହୁଅନ୍ତି ସେଠାରେ ।
ଯେତେ ଲୋକ ସେ ସ୍ଥାନରେ ହୋନ୍ତି ପ୍ରାଣେହତ
ସ୍ୱର୍ଗେ ପଶି ନ ପାରନ୍ତି ହୁଅନ୍ତି ସେ ପ୍ରେତ ।
ଏମନ୍ତେ ବହୁତ ପ୍ରେତ ନଦୀକୂଳେ ରୁଣ୍ଡ
ସେମାନେ ଅତୀବ ଦୁଷ୍ଟ ମହା ପରଚଣ୍ଡ ।
ପଶ୍ଚିମରାଷ୍ଟ୍ର ନିବାସୀ ଶୂଦ୍ରକ ରାଉଳ
ସେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ତୁଙ୍ଗଭଦ୍ରା କୂଳ ।
ବଡ଼ ପରିମଳ ଅଟେ ଦେଖିଲା ସେ ଗ୍ରାମ
ତେଣୁକରି ସେ ନଗ୍ରରେ କଲାକ ବିଶ୍ରାମ ।
ଗୁଣବନ୍ତ ଦେଖି ସର୍ବେ ତାକୁ କଲେ ପୂଜା
ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମଜ ତାର ଗୋଟିଏ ଭାରିଯା ।
ଏକଦିନେ ସେ ଶୂଦ୍ରକ ଗ୍ରାମ ବୁଲିଗଲା
ଧବଳ ପର୍ବତ ତଳେ ସ୍ଥାନେକ ଦେଖିଲା ।
ଦେଖିଣ ରାଉଳ ତହୁଁ ବିଚାରିଲା ମତି
ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କୁ ମାଗିଣ କରିବି ମୁଁ ବୃତ୍ତି ।
ମହାବଳବନ୍ତ ପୁଣି ନିରୋଳ ଏ ବୃତ୍ତି
ମାଘତିଳ ଖଣ୍ଡିଏ ଯେ ବୁଣିବି ମୁଁ ଏଥି ।

ଏହା ବିଚାରି ରାଉଳ ଗ୍ରାମକୁ ଅଇଲା
ସେ ଦେଶ ମହାଜନଙ୍କୁ ଯାଇଁଣ ଭେଟିଲା ।
ସେ ଗ୍ରାମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମାଗିଲା ସେ ଭୂମି
ତିଳ ଖଣ୍ଡିଏ କରିବି ଦିଅ ମୋତେ ସ୍ୱାମୀ ।
ନିର୍ମଳ ଭୂମି ଖଣ୍ଡିଏ ଦେଖିଲଇଁ ମୁହିଁ
ଧବଳ ପର୍ବତ ତଳେ ଚାଷ କରିବଇଁ ।
ଗ୍ରାମର ଲୋକେ ବୋଇଲେ ତହିଁ ଭୂତମେଳି
ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ପ୍ରେତ ସଙ୍ଗେ କେ ହେବ ବାରୁଆଳି ।
ରାଉଳ ବୋଇଲା ମହାଜାଲ ମୁଁ ପାତିଲେ
ଏକଘାନ୍ତିକରେ ବାନ୍ଧି ପାରିବି ମୁଁ ଭଲେ ।
ଏହିରୂପେ ବୋଲି ସେହୁ ଶୂଦ୍ରକ ରାଉଳ
ଚାଷ ଚଷିବାକୁ ଗଲା କରି ଅନୁକୂଳ ।
ଲଙ୍ଗଳ ଚାରିଗୋଟିକୁ ଯୋଚାଇ ଘେନିଲା
କୃଷିକାରୀଙ୍କୁ ଲଗାଇ ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲା ।
ଶୁଣ ନାଥ ସବୁ ପ୍ରେତ ଏକମେଳ ହେଲେ
କୃଷିକାରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଯାଇଣ ଲାଗିଲେ ।
ହଳଛାଡ଼ି ସର୍ବେ କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ
ଭୂତ ପରାୟେ ନାଚିଲେ ଅତି କୁତୂହଳେ ।
ବଳଦ ପଳାଇ ଗଲେ ଜୁଆଳିକି ଭାଙ୍ଗି
ଡିଅନ୍ତି କୃଷାଣମାନ ପାଇ ଭୂତସଙ୍ଗୀ ।
ଅନ୍ନ ଘେନିଣ ରାଉଳ ପ୍ରବେଶିଲା ବେଗି
ଦେଖେ ବଳଦ ପଳାନ୍ତି ଲଙ୍ଗଳକୁ ଭାଙ୍ଗି ।
କୃଷାଣମାନେ ଡିଅନ୍ତି ଦେଇ ଗଳଗାଜି
ରାଉଳ ବୋଲେ ଭାଙ୍ଗିବି ପ୍ରେତ ଟାଣ ଆଜି ।
ଏତେ ବୋଲି ମହାଜାଲ ପାତିଲା ବହନ
ସମସ୍ତ ପ୍ରେତମାନଙ୍କୁ କଲା ସେ ବନ୍ଧନ ।
ବିକଳେ ଲୋଟନ୍ତି ଭୂତ ରାଉଳର ପାଏ
ବୋଲନ୍ତି ଏତେ କାଳରେ ପଡ଼େ ଅପଚୟେ ।
ମହାରାଉଳ ବୋଇଲା କିଳିବି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ଷାଠିଏ ପଉଟି ତିଳ ନ ଦେଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ବନ୍ଧନ ଡରେ ସମସ୍ତେ ସନମତ କଲେ
ଅଇଣ୍ଠା ଚଣ୍ଡକୁ ଲଗା କରି ପଳାଇଲେ ।
ବାହୁଡ଼ି ମହାରାଉଳ ନିଜ ଗୃହେ ଗଲା
କୃଷିକାରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଯାଇ ପ୍ରବୋଧିଲା
ବାବନାଭୂତ ବୋଲିଣ ଭୂତଙ୍କର ରାଜା
ପ୍ରତାପୀ ସେ ସର୍ବଭୂତ କରନ୍ତି ତା ପୂଜା ।
ସେହୁ ନଥିଲା ପାରୁଶେ ହୋଇଲାକ ଆସି
ବୋଇଲା ମୋ କ୍ରୀଡ଼ାଭୂମି କିଏ ଅଛି ଚଷି ।
ଭୂତେ ବୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ଏକଇ ରାଉଳ
ସେହୁ ଚାଷ ଚଷୁଅଛି ବୁଣାଇବ ତିଳ ।
ଆମ୍ଭେ ବିରୋଧିଲୁ ତାର କୃଷକମାନଙ୍କୁ
ମହାଜାଲ ପାତି ସେହୁ ଧଇଲା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ଷାଠିଏ ପଉଟି ତିଳ ଦେବା ସ୍ଥିର କଲୁ
ଅଇଣ୍ଠା ଚଣ୍ଡକୁ ଲଗା କରିଣ ଆସିଲୁ ।
କ୍ଷଣେହେଁ ସେ ନ ଛାଡ଼ିଣ ମାରଇ ନିରତ
ତା ଶୁଣି ବାବନାଭୂତ ହେଲା କୋପାନ୍ୱିତ ।
ମୂହୁର୍ତ୍ତିକେ ବସି ତହୁଁ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତ ହେଲା
ବୋଲେ ଦଣ୍ଡେ ନଥିବାରୁ ଏତେକୃତ୍ୟ କଲା ।
ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭର ଠାକୁର ଅଟେ ମହାପ୍ରଭୁ
ଷାଠିଏ ପଉଟି ତିଳ କାହୁଁ ଆଣିଦେବୁ ।
ଏବେ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଆସ ମୋରତୁଲେ
ସେ ରାଉଳ ଦେହମାଂସ ଭକ୍ଷିବା ହୋ ଭଲେ
ଭୂତେ ସକଳେ ବୋଇଲେ ମାଂସେ ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ
ଆଗେ ତିଳ ଛଡ଼ାଇଣ ଆସ ଭୂତରାଜ ।
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ରୂପକୁ ଧରି ବୋଲେ ଭୂତରାଜ
ନଗ୍ରଜନଙ୍କୁ ଧୂମାନ୍ତ କରିବି ମୁଁ ଆଜ ।
ଚଳିଲା ବାବନାଭୂତ ହୋଇ କୋପାନଳ
ପ୍ରବେଶିଲା ଯହିଁ ଗୃହ କରିଛି ରାଉଳ ।
ଶୁଣ ରାଜନ ବାବନା ଭୂତ ଗଲା ବେଗେ
ସେ ମହାରାଉଳ ପୁତ୍ର ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ ଲାଗେ ।
ସେ ପୁତ୍ରର ଚେଷ୍ଟା ଦେଖି ରାଉଳ ଜାଣିଲା
ମହାଜାଲ ପାତି ଭୂତରାଜକୁ ଧଇଲା ।
ଲୁହାକଣ୍ଟାରେ ରାଉଳ କିଳିବାକୁ ଗଲା
କ୍ଷମାକର ମୋତେ ବୋଲି ବାବନା ବୋଇଲା
ରାଉଳ ବୋଇଲା ଯେବେ ଛାଡ଼ିବି ମୁଁ ତୋତେ
ତିନିଷଠି ପୌଟି ତିଳ ଦେବୁଟିକି ମୋତେ ।
ବାବନା ଭୂତ ବୋଇଲା ସର୍ବେ ଯାହାକଲେ
ଅପଖ୍ୟାତି ପାଇବି ନା ମୁହିଁ ଛଡ଼ାଇଲେ ।
ପାଣିରେ ଧୋଇଦେବି ମୁଁ ତା ଚୋପା ଛଡ଼ାଇ
ଶଙ୍ଖବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟ କରିଦେବି ମୁଁ ଗୋସାଇଁ ।
ଶୁଣି ସେ ମହାରାଉଳ ମନରେ ହସଇ
ଅଇଣ୍ଠା ଚଣ୍ଡକୁ ଲଗା କରିଣ ଆସଇ ।
ଏହି ପରକାରେ ସେହି ନିଷ୍ଠୟତା କରି
ତିଳ ଦେଲା ତ୍ରିବିଧିରେ କହିଲା ଯେପରି ।
ଏହିପରି ଭାନୁମତୀ ରାଜାକୁ କହିଲା
ବହୁଜନ କଥା ମେଣ୍ଟି ଏମନ୍ତ ହୋଇଲା ।
ଯେହୁ ବହୁଜନ ତେଜେ ନିଜମତ ଘେନି
କାଳେ ବାବନା ପରାୟେ ହୋଇବ ଶକୁନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲା ଗୋ ଶୁଣ ଭାନୁମତୀ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ହୋଇଥାଉ ଶକୁନି ମୋ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ପାଇଲି ମୁଁ ମାମୁଁର ପ୍ରସାଦେ
ଅନେକ ଶତ୍ରୁ ଜିଣିଲି ମୁହିଁ ଅପ୍ରମାଦେ ।
ଭୀମେ ବିଷଲଡୁ ଦେଲି ମାତୁଳ ବୁଦ୍ଧିରେ
ପଶା ଖେଳାଇ ଲଭିଲି ରାଜ୍ୟ ଅକ୍ଳେଶରେ ।
ବାରୁଣାରେ ଜତୁଗୃହ ଭିଆଇଲା କୂଟେ
ଜଉ ସଜଳସ ଗୁଆଘୃତ ଛଣପଟେ ।
ମୋର ଶତ୍ରୁ ଜିଣିବାକୁ ତାର ଏଡ଼େ ମନ
ପ୍ରାଣ ଥିବାଯାଏ ତାକୁ ନ କରିବି ଭିନ୍ନ ।
ଭାନୁମତୀ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ପ୍ରାଣୀ
ମାରକ ପଦାର୍ଥ ସବୁ ସୁଧାପ୍ରାୟ ମଣି ।
କୂଟେ ପାଷାଣ ଗୃହରେ ତା ବଂଶକୁ ଭରି
ଯେଉଁ ପରକାରେ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ଅଛ ମାରି ।
ଏଡ଼େ କୂଟ କପଟରେ ଲଭିଅଛି ସିଦ୍ଧି
ତୁମ୍ଭ ବଂଶ ମରାଇବ କରିଛି ଏ ବୁଦ୍ଧି ।
ସ୍ୱାମୀ ସୋଦର ସଂଗ୍ରାମ ନ ଯୋଗାଏ ମୋତେ
ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧଭାଗ ତାଙ୍କୁ ଯୋଗାଏ ଯୁକତେ ।
ଯୁକତେ ତୁମେ ସୋଦର କୃଷ୍ଣ ସାହା ତାଙ୍କୁ
କେମନ୍ତେ ରଣେ ଜିଣିବ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ।
ତାଙ୍କର ବଳ ବୁଝିଛି ମୁହିଁ ହେତୁକରି
କୌଣସି କାଳେ ତାହାଙ୍କୁ ନ ହୋଇବ ସରି ।
ହେ ରାଜନ ବିଷଲଡୁ ଭୀମ ପାରକଲା
ନାଗବଳ ଗଞ୍ଜି ବହୁବିଦ୍ୟା ସେ ପାଇଲା ।
ଜତୁଗୃହରୁ ଉବୁରି କୁମ୍ଭୀରକୁ ମାରି
ମଧୁବନରେ ସଂହାର କରିଲେ କିନ୍ନରୀ ।
ହିଡ଼ିମ୍ବକ ବନେ ପଶି ହିଡ଼ିମ୍ବାକୁ ନାଶି
ଏକଚକ୍ରରେ ବକାକୁ ପକାଇଲେ ଧ୍ୱଂସି ।
ଅଙ୍ଗାରପନ୍ନଗକୁ ଯେ ଜିଣି ଫାଲ୍‌ଗୁନୀ
ପାଞ୍ଚାଳେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଦ୍ୱିଜରୂପ ଘେନି ।
ଲକ୍ଷେକ ରାଜା ସେଠାରେ ହୋଇଥିଲେ ମେଳି
ମହା ଲାଖ ବିନ୍ଧି ପାର୍ଥ ଲଭିଲା ପାଞ୍ଚାଳୀ ।
ବହୁନୃପ ଘେନି ତୁମ୍ଭେ କରିଲ ସମର
ଲଜ୍ଜା ପାଇଲ ସୈନ୍ୟ ଯେ ଗଲେ ଯମଘର ।
ସ୍ୱାମୀ ହେ ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବିବାଦୀ
ଖାଣ୍ଡବ ଦହି ଅଗ୍ନିର ନାଶକଲା ବ୍ୟାଧି ।
ନିର୍ବାତକବଚ ମାରି ସ୍ୱର୍ଗ କଲା ରକ୍ଷା
ଇନ୍ଦ୍ରଦେବର ପୂରାଏ ସେହୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
ହନୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସମୟେ ହୋଇଲେ ବିବାଦୀ
ଶରେ ଶର ସଂଯୋଗରେ ବାନ୍ଧେ ବାରାନିଧି
ଘୋଷଯାତ୍ରାକାଳେ ଚିତ୍ରସେନ ନେଲା ଧରି
ତହୁଁ ପାର୍ଥ ଆଣିଲାକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାରି ।
ପାଣ୍ଡବାସୁର ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଗିଳିବାର ବେଳେ
ତାଙ୍କୁ ମାରି ଉଦ୍ଧାରିଲା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ହେଳେ ।
ଗୋଧନ ହରଣକାଳେ ଜାଣ ସବୁକଥା
କିଏ ବା ନ ଥିଲେ ତହିଁ ତୁମ୍ଭ ମହାରଥା ।
ଅଲଙ୍ଘିତକର୍ମ କଲେ ରକ୍ଷା ଜଗତ୍‌ଶ୍ରେଷ୍ଠୀ
ଚିରନ୍ତନ କଥା ତହୁଁ ରଖିଲେ କିରୀଟି ।
ସ୍ୱାମୀ କଲା ଉପକାର ନ ମାନେ ଯେ ଜନ
ଅସ୍ୱାର୍ଥ ଜୀବନ ତାର ନରକେ ପତନ ।
ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି କଥା କହନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶା ମଲ୍ଲ
ଯାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି କଲେ କାଳେ କାର ନୁହେଁ ଭଲ ।
ଭାନୁମତୀ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
ଯେତେ କଥା କହେ କିପାଁ ହୋଇଲ ମଉନ ।
ସମସ୍ୟା ନ କଲେ ସ୍ୱାମୀ ମୋର ବଚନକୁ
ସଂଗ୍ରାମ କଲେ କି ଯଶ ହୋଇବ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ଭାନୁମତୀ କହୁଁ କହୁଁ ପ୍ରହରେ ରଜନୀ
ସ୍ନାନ ମନ୍ଦିରେ ବିଜୟ କଲା କୁରୁମଣି ।
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କଲା ଦେବପିତୃ ପୂଜା
ଭୋଜନାଦି ଶେଷକରି ତହୁଁ କୁରୁରାଜା ।
ସଭା ମଣ୍ଡପରେ ଯାଇ ବିଜୟ ତକ୍ଷଣ
ସକଳ ଅମାତ୍ୟ ଆସି କଲେ ଦରଶନ ।
ବିଜୟ ସମ୍ଭର୍ବ ଆସ୍ଥାନେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ପାରିଦଣ୍ଡମାନେ ଯେଝା ଆସ୍ଥାନେ ବସନ୍ତି ।
ତଳେ ପଟୁଆରୀ ଛନ୍ତି ସହସ୍ର ସଇନ
ଖୁଣ୍ଟିଆ ଡାକଇ ନୃପ ହୁଅ ସାବଧାନ ।
ଜୟ ତୁ ଧର୍ମଦେବତା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ସିଦ୍ଧି
ଜୟ ତୁ ଧର୍ମଦେବତା ସାତ୍ତ୍ୱିକ ପବୋଧି ।
ନିରଞ୍ଜନ ନିର୍ମଳ ତୁ ଅଟୁ ନିରାକାର
ଧର୍ମର ପୁରୁଷ ତୁହି ଧର୍ମେ କରୁ ପାର ।
ଅହିଂସା ଅମାୟା ତୋର ଅଲଭେ ଅଚିନ୍ତା
ଦୁଃଖୀ ତାରଣ ଅଗତି ତୁହି ଗତି ଦାତା ।
ନମାମି ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ଚରଣ ସରୋଜ
ଯୋଗୀଜନ ଚିନ୍ତାମଣି ହୃଦୟରେ ଭଜ ।
ଅନାଥ ତାରଣ ନାଥ ଅଟୁ ଦେବସ୍ୱାମୀ
ଶୟଳ ତାରିବାପାଇଁ ଜାତ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।
ଭାବଗ୍ରାହୀ ନାଥ ତୁହି ଭକତବତ୍ସଳ
ତିନି ଭୁବନଯାକକୁ ରଖନ୍ତା କେବଳ ।
ଅନୁବ୍ରତେ ଚିନ୍ତାମଣି ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
କିଞ୍ଚିତେ ଭକତେ ମହାସଙ୍କଟରୁ ରଖି ।
ଯାବତ କର୍ମେ ଧରିବା ତୋର ନାମଗୋଟି
ଯାର ଦର୍ଶନରେ ଜନ୍ମ ଅନ୍ଧ ଯାଏ ଫିଟି ।

ଏ ମାୟା ସଂସାର ବୃଥା ମାୟାରେ ଆବଦ୍ଧ
ହୃଦଗତେ ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଅଦଉଡ଼ି ବନ୍ଧ ।
ଧର୍ମଦେବଠାରେ ମୁହିଁ ସଦା ଅପରାଧୀ
ନିରାକୁଳ ଭୂମିକୁ ମୁଁ ବଳାଇଲି ବୁଦ୍ଧି ।
ଶ୍ରୀଧର୍ମଦେବତା ପାଦେ ସର୍ବଦା ଦୟନୀ
ବଦତି ଶାରଳଦାସ କବି ଶୂଦ୍ରମୁନି ।

କୌରବ ସଭାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟଥର ଗମନ ଓ ଭୟଙ୍କର ଅପମାନ ଏବଂ ନରସିଂହରୂପ ଧାରଣ

ଶୁଣ ହେ ଚୈତନ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ପୁଚ୍ଛା କଲ ଯାହା
ବିଦୁର ଭବନୁ ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାହା ।
ଅଠାଶୀ ସହସ୍ର ଋଷି ଘେନିଣ ସଙ୍ଗରେ
ବିଜେକଲେ ଦାମୋଦର ସଭାକୁ ସତ୍ୱରେ ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ଚାହିଁଣ ଶକୁନିର ମୁଖ
ଆଜି ଜଗନ୍ନାଥ ମୁଖ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦେଖ ।
ତାରଣ ମାରଣ ନାଥ ଜାଣେ ସର୍ବବୁଦ୍ଧି
କୁତୂହଳୀ ପୁରୁଷ ସେ କରେ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ।
ଆହୁରି କଥାଏ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ବେନିପଡ଼ା ଦେବୁ ବୋଲି କଲୁ ଅଙ୍ଗୀକାର ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ସର୍ବେ ହେଲ ଏକମତ
ଚକ୍ରକୂଟ ବୁଦ୍ଧି ତାର ଅଟଇ ଅନନ୍ତ ।
ଦୁଇଖଣ୍ଡେ ପଡ଼ାରେ କି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇବ
ଉପାୟ କରିଣ ସେହୁ ଭାରା ନିବାରିବ ।
ଏହିକ୍ଷଣି ଶୁଣିବା ନା ମଧ୍ୟପାତ୍ର ବାଣୀ
କେଉଁ ପଡ଼ା ମାଗନ୍ତି ସେ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନୋହିବ ସନ୍ଦେହର କଥା
ଏକ୍ଷଣି ଶୁଣିବ ସର୍ବେ ପଡ଼ାର ବାରତା ।
ଏହି ବିଚାର କରନ୍ତି ସଭାରେ ସକଳେ
ଦେବରାୟେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଛନ୍ତି ଋଷିଗଣ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଭାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆପଣ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
କିମ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟେ ଆଗତ କହ ଆମ୍ଭ ଠାବ ।
ମଧ୍ୟସ୍ଥପଣେ ଆସିଛ ଘେନି ଯେଉଁ କଥା
ସ୍ୱରୂପ କରିଣ କହ ନ କରି ଅନ୍ୟଥା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାକୁଳ ଆମ୍ଭେ ଯେହ୍ନେ ନୋହୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ
ଉଭୟକୁଳ ବିରୋଧୀ ମଧ୍ୟପାତ୍ର କାହିଁ
ପ୍ରୀତି କରାଇଲେ ପୁଣ୍ୟଠାରୁ ପୁଣ୍ୟନାହିଁ ।
ମୁହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୋହର କି ଅଛି ଉପାୟ
ଯାହା ମୋତେ ବୋଲିଛନ୍ତି ଧର୍ମ ଦେବରାୟ ।
ବାବୁ ସୋମବଂଶର ସେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମହାରାଜ
ସେ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ ଅଟନ୍ତି ଏକଇ ଆତ୍ମଜ ।
ତୁମ୍ଭେ ମଧ ଶତଭ୍ରାତା ଅଟ ସେହିମତି
ଯୁକତେ ସୋଦର ତୋର ସେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ।
ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପଯାକ ଭୋଗ ହେଉଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ପଢ଼ା ପାଞ୍ଚଖଣ୍ଡି ମାତ୍ର ଦିଅ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ।
ଲକ୍ଷେଯୂଣ ଆୟତନ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ସ୍ଥଳୀ
କୋଣେ ଦେଲେ ସହୋଦର ରହିବେ ସମ୍ଭାଳି
ଋଷିମାନେ ସାକ୍ଷୀ ଥାଅ ମୁହିଁ ପଡ଼ା ମାଗେ
ପାଣ୍ଡବେ ସୋଦର ତୋର ନିଶ୍ଚେଁ ଭାଗଲାଗେ
ଆକ୍ରୋଶି ବଚନମାନ କହୁଁ ବନମାଳୀ
ଶୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦର ମୁଖ କମ୍ପେ ଚଳି ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଇ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
ମଧ୍ୟପାତ୍ର ହୋଇ କିପାଁ କହୁଛୁ ଅଭାବ ।
ପାଣ୍ଡବେ ମୋହର ପୁଣି କେଉଁପରି ଭ୍ରାତ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଯାହାକୁ ବୋଲ ଧର୍ମଠାରୁ ଜାତ ।
ଭୀମସେନ ତ ହୋଇଲା ପବନର ସୁତ
ହେ ଶ୍ରୀହରି ଏ କଥା ତ ନୁହଇ ଉଚିତ ।
ହେ କେଶବ ବାସବର ପୁତ୍ର ଧନଞ୍ଜୟ
କେମନ୍ତ ଭାଗ ଘେନିବ ହେ ଦେବରାୟ ।
ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାରଙ୍କର ନକୁଳ ସନ୍ତତି
ସହଦେବ ଏକା କୁରୁବଂଶ ଉତପତ୍ତି ।
ପାଞ୍ଚପିତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟରୁ ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଜାତ
ସଭାରେ କହ କିପରି ସେ ମୋହର ଭ୍ରାତ ।
ପଣ୍ଡୁ ରାଜାଙ୍କର ପୁତ୍ର ଏକଗୋଟି ମାତ୍ର
ଛଦ୍ମପଣରେ ହରି କହୁଛ ଏମନ୍ତ ।
ପଣ୍ଡୁ ବୀର୍ଯ୍ୟ କେହି ଯେବେ ହୋଇଥାନ୍ତେ ଜାତ
ଯୁକତେ ଭାଗ ତାହାଙ୍କୁ ଦ୍ୟନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଜାର ସଂଯୋଗରେ ଜାତ କରିଲା କୋଇନ୍ତା
ଦୋଚାରୀ ନାରୀରେ ସେହୁ ଅଟଇ ଗଣିତା ।
ସର୍ବଜ୍ଞନାଥ ହୋଇଣ କିପାଁ ଏହା କହୁ
ବନ୍ଧୁ ପଣେ ମଧ୍ୟପାତ୍ର ହୋଇବୁ ତୁ କାହୁଁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ମୁଖରୁ ଏହି କଥା ଶୁଣି
ଦରହସିତେ କହନ୍ତି ତହୁଁ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଆହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୋର ବାଳଭାବ ମତି
ଏହି ମହାସଭାରେ ତୁ କହିଲୁ ଅନୀତି ।
ତୁହି ଯାହା କହିଗଲୁ ନିରର୍ଥ ବଚନ
ଶୁଣ ତୁମ୍ଭ ପୂର୍ବବଂଶ ଯେଉଁ କଥାମାନ ।

ଆଦ୍ୟ ବୃହସ୍ପତି ଭାର୍ଯ୍ୟା ନାମ ତାରାବତୀ
ଶିଶୁପୁତ୍ର ରଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ବଢ଼ାଇଲେ ପ୍ରୀତି ।
ସତ୍ୟଯୁଗେ ତାରା କଲା ଯେ ଅନୀତି କଥା
ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ତେଜିକରି ହେଲା ପରରତା ।
ତାରଗର୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ରହିବାରୁ ବୀର୍ଯ୍ୟ
ତହୁଁ ଜାତ ହେଲା ବୁଧ ନାମରେ ଆତ୍ମଜ ।
ବୁଧଙ୍କର ପୁତ୍ରେ ହେଲା ନାମ ପୁରରବା
ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଆୟୁର ହେଲା ନୃପଦେବା ।
ଆୟୁର ପୁତ୍ର ଜନ୍ମିଲା ନହୁଷ ନୃପତି
ନହୁଷର ପୁତ୍ରନାମ ହୋଇଲା ଯଯାତି ।
ଯଯାତି ନନ୍ଦନ ପୁରୁ ନାମେ ହେଲା ଖ୍ୟାତି
ପୁରୁ ନନ୍ଦନ ପ୍ରବୀର ହେଲା ମହାକ୍ଷତ୍ରୀ ।
ପ୍ରବୀର ନନ୍ଦନ ମନୁସାନନ୍ଦ ଯେ ବୀର
ମନୁସାନନ୍ଦର ପୁତ୍ର ହେଲା ଇଲ୍ଲିବୀର ।
ଇଲ୍ଲିବୀରର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅନୁପମ
ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ବୋଲିଣ ଅଟେ ଏହା ଅନ୍ୟନାମ ।
ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ପୁତ୍ରର ନାମ ଅଟଇ ଦୁରାନ୍ତ
ଦୁରାନ୍ତର ସୁତ ନାମ ହୋଇଲା ଭରତ ।
ଭରତ ରାଜା ସୁନାମେ ରାଜ୍ୟ କଲେ ଖ୍ୟାତ
ଭୂମନ୍ୟୁ ବୋଲି ଏହାଙ୍କଠାରୁ ହେଲା ଜାତ ।
ଭାବରିପୁ ବୋଲିକରି ଏହାଙ୍କ ସନ୍ତତି
ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ହେଲା ମହାକ୍ଷତ୍ରୀ ।
ଭାବରିପୁର ସନ୍ତତି ଶମ୍ଭୁ ମହାରାଜା
ବିଭାହୋଇଲା ତପତି ଆଦିତ୍ୟ ଆତ୍ମଜା ।
ତପତି ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ହେଲା ଏକପୁତ୍ର
କୁରୁ ନାମରେ ନୃପତି ହୋଇଲା ସମ୍ଭୂତ ।
କୁରୁରାଜାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ପାର୍ଥିବ ନୃପତି
ଯାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଶାନ୍ତନୁ ନୃପ ମହାଯତି ।
ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ରବୀର୍ଯ୍ୟ ସେ ଭୀଷ୍ମ ତିନିପୁତ୍ର
ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ଉଦରୁ ଭୀଷ୍ମ ହୋଇଲେ ସମ୍ଭୂତ ।
ପିତା ପାଇଁ ଭୀଷ୍ମ କଲେ ଦାର ସଂହରଣ
ସତ୍ୟବତୀ ଗର୍ଭୁ ବ୍ୟାସ ଜନ୍ମିଲେ ଆପଣ ।
ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ରବୀର୍ଯ୍ୟ ସେ ଗଙ୍ଗା ଶାପେ ମଲେ
ସେଇ ଦୁଇଭାଇ କାଳେ ଅପୁତ୍ରିକ ଥିଲେ ।
ଆହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କିପାଁ କହ ହେ ଅନୀତି
ଆଦି ଜାର ପୁରୁଷରେ ବୁଧ ଉତପତ୍ତି ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରେତ ସ୍ଖଳିତ ମୋହିନୀର ତୁଲେ
ସେ ବେଶ୍ୟାଗର୍ଭୁ ବଶିଷ୍ଠ ଜନମ ଲଭିଲେ ।
ହରିଣୀ ନାମରେ ଥିଲା ଏକଇ ଚଣ୍ଡାଳୀ
ତା ସଙ୍ଗେ ମାତି ବଶିଷ୍ଠ ହେଲେ କୁତୂହଳୀ ।
ବଶିଷ୍ଠରେତେ ଚଣ୍ଡାଳୀ ହେଲା ଗର୍ଭବାସ
ସେ ଗର୍ଭରୁ ଶକ୍ତିରଷି ହୋଇଲେ ପ୍ରକାଶ ।
ଶକ୍ତିରଷି ଆକାଶକୁ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେ ଗଲେ
ଜ୍ଞାନଚନ୍ଦ୍ର ଅପସରା ବାଟରେ ଭେଟିଲେ ।
ଭୋଜପୁରୀ ନଗରରେ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲା
ଆସନ୍ତେ ମହାତ୍ମାକୁ ସେ ବାଟରେ ଭେଟିଲା ।
ନବବୟସୀ ଭୂଷଣଭୂଷିତା କେଳୁଣୀ
ପକ୍ଷୀମାଳା ଚିହ୍ନତାର ସୁନ୍ଦର ଗାଏଣୀ ।
ସର୍ବ ଆଭରଣ ହୋଇ ଏକାକୀ ଆସୁଛି
ଦେଖିଣ ମହାତ୍ମା ତାକୁ ନ ପାରିଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛି ।
ପରାଶର ନାମେ ଏକ ପର୍ବତର ତଳେ
କ୍ରୀଡ଼ା ରଙ୍ଗରେ ମଜ୍ଜିଲେ ଅଚ୍ଛବାଣୀ ତୁଲେ ।
ଅମୋଘ ରେତ ଛାଡ଼ିଲେ ଶକ୍ତି ମୁନିବର
ତହିଁରୁ ଜାତ ହୋଇଲେ ମୁନି ପରାଶର ।
ପରାଶର ମହାମୁନି ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ଗଲେ
ଦାସରାଜାର କନ୍ୟାକୁ ନାବରେ ଦେଖିଲେ ।
ସତ୍ୟବତୀ ନାମେ ତାର ଜାତି କେଉଟୁଣୀ
ନଉକାରେ ପାରିକରେ ସଭିଙ୍କୁ ରମଣୀ ।
ପରାଶର ମହାମୁନି ତାକୁ କଲେ ଶ୍ରଦ୍ଧା
ମତ୍ସଗନ୍ଧ ଛାଡ଼ିହେଲା ସେ ଯୋଜନଗନ୍ଧା ।
ତାର ତୁଲେ ପରାଶର କଲେ ଅଭିଳାଷ
କଇବର୍ତ୍ତୀଠାରୁ ଜାତ ହେଲେ ମୁନିବ୍ୟାସ ।
ଭୀଷ୍ମଦେବ କଲେ ଯହୁଁ ଦାର ସଂହରଣ
ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ର ମଲେ ଯେ ଅପୁତ୍ରି ହୋଇଣ ।
ସୋମବଂଶ ନାଶଯିବା ଦେଖି ସତ୍ୟବତୀ
ବ୍ୟାସକୁ ବୋଇଲେ ବଂଶ ରକ୍ଷାକର ଯତି ।
ଅମ୍ବା ଅମ୍ବାଳିକା ଚିତ୍ର ବିଚିତ୍ର ଭାରିଯା
ସତ୍ୟବତୀ ବୋଲେ ଯାଇ ପୀରତି ବଢ଼ା ଯା ।
ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ମାତା ତୁ ନିନ୍ଦାକଥା କହୁ
କନିଷ୍ଠ ଭାଇ ଭାରିଯା ମୋର ଭାଇବୋହୂ ।
ଗୁରୁ ହୋଇ ଶିଷ୍ୟପତ୍ନୀ ହରିବି କେମନ୍ତେ
ଗୁରୁ ପରଂଗୁରୁ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଯୁକତେ ।
ମାତାବୋଲେ ତୋ ଔରସୁ ଯେ ପୁତ୍ରହୋଇବ
ଏହି ବଂଶ ରଖିବାକୁ ସେ ସମର୍ଥ ହେବ ।
ଭାଇବୋହୂକୁ ହରିଲେ ବ୍ୟାସ ମୁନିବର
ତହୁଁ ଅନ୍ଧ ପଣ୍ଡୁ ପୁଣି ହୋଇଲେ ବିଦୁର ।
ହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବହୁତ ହୋଇଅଛି ପୂର୍ବେ
ଅକାରଣ କଥା କହି ରାୟେ ବାଛୁ ଏବେ ।
ପରମା ସାଧବୀ ସିନା ଅଟଇ ଯେ କୁନ୍ତୀ
ଦିଗପାଳ ପୁତ୍ର ସେହୁ କରିଛି ଉତ୍ପତ୍ତି ।

ପୁତ୍ର ଜାତ କଲା ସେହୁ ଦେବ ସେବାକରି
ସମ୍ମୁଖେ ଭେଟିଲେ ଭୋଜରାଜାର କୁମାରୀ ।
ଅନାଦି ଅପର୍ଣ୍ଣା ସେହୁ ଅଟେ ମହାଦେବୀ
ତାକୁ ନନ୍ଦିକରୁ ମୁହିଁ କାହାକୁ କହିବି ।
ତୋ ଅଜା ଅଟେ ଗାନ୍ଧାରସେନ ନରପତି
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ଗାନ୍ଧାରୀ ଉତ୍ପତ୍ତି ।
କୃତ୍ତିକା ବୃଷରାଶି ତା ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଅସୁରୀ
ଆବର ଉଆଁସୀ କନ୍ୟା ଅତି ଅନାଚାରୀ ।
ନିକଟ ରାଜାଏ ବିଭା ନ ହୋଇଲେ ଡରେ
ବାସ୍ତରୀ ବରଷ ଥିଲା ପିତାଙ୍କର ଘରେ ।
ନିକଟ ରାଜାଏ ବିଭା ନ ହୁଅନ୍ତେ ତାରେ
ଗାନ୍ଧାରସେନ ବରିଲା ବହୁତ ଦୂରରେ ।
ମାଳା ଦେଇକରି ଯେଉଁ ରାଜାକୁ ବରିଲେ
ଗାନ୍ଧାରୀ ବରଣ କରୁ ବାଇଶିଟି ମଲେ ।
ଏମନ୍ତେ ବିବାହ ତାକୁ ନ ହୁଅନ୍ତେ ଡରେ
ଏଥିପାଇଁ ବହୁକାଳ ରହେ ପିତାଘରେ ।
ପିତୃଗୃହେ ଅବିବାହୀ କନ୍ୟା ରଜ ହେଲେ
ସ୍ୱର୍ଗସଭାରେ ତା ପିତା ନ ବସଇ ଭଲେ ।
ପ୍ରଥମରେ ବ୍ୟାସମୁନି ଏ ଭିଆଣ କଲେ
ଗୋଲକ ବୃକ୍ଷକୁ ବରି ବିଭା କରାଇଲେ ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ସାହାଡ଼ାବୃକ୍ଷ ବରିବାର କାଳେ
ସେ ବୃକ୍ଷହିଁ ନାଶଗଲା ହାତଗଣ୍ଠି ବେଳେ ।
ଜାଣି ଶୁଣି ବିଭା ତାକୁ ନ ହୋଇଲେ କେହି
ପିତାଘରେ ପଞ୍ଚାଶୋଇ ବର୍ଷ ଥିଲା ରହି ।
ଆହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୁଣ ତୋ ପିତାର କଥା
ସଭାଜନ ଶୁଣ ସର୍ବେ ତହିଁର ବାରତା ।
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ରାତି
ସଉରିବାର କୃତ୍ତିକା ନକ୍ଷତ୍ର ପାହାନ୍ତି ।
ବିଷ୍ଟି ନାମରେ କରଣ ନାଗ ନାମ ଯୋଗ
ଲଗ୍ନକୁ ଚତୁର୍ଥ ଘରେ ଶନିଷ୍ଟର ଭୋଗ ।
ସେହି ଦିନରେ ଜନମ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ହେଲେ
ଗଣନରେ ସେହୁ ଜାତି ଅସୁର ହୋଇଲେ ।
ନ ହେଲେ ତାହାଙ୍କୁ କେହି କନିଆଁ ଦିଅନ୍ତା
ନାମ ଧରିବାରୁ ମଲେ ଶତେକ ବନିତା ।
ଏହି ବ୍ୟାସ ଥାଇ ଏକ ଉପାୟ ବିହିଲେ
ଗାନ୍ଧାରୀକି ତୋର ପିତା ସଂଯୋଗ କରିଲେ
ଯୁକତରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବିବାହୀ ନୁହଇ
ପ୍ରକୃତରେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ବିଧବା ଅଟଇ ।
ଯେଣୁ ସେ ଗୋଲକବୃକ୍ଷ ବିଭା ହେଉଁ ମଲା
ତେଣୁ ତ ସେହି ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଧବା ହୋଇଲା ।

ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜାତ କଲା ସେ ଯେମନ୍ତ ନ ଜାଣୁ
ଆପଣା କଳଙ୍କ ଥାଉଁ ପରକୁ ବଖାଣୁ ।
ଅସାର୍ଥକ ବଚନ ଯେ ତୋର କୁରୁରାଜ
ମୋ ବିଚାରେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଯୋଗାଏ ଏ ରାଜ୍ୟ
ସଭା ମଧ୍ୟରେ କେଶବ କହୁଁ ଏହି ବାଣୀ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୋପ କଲା କୁଳନିନ୍ଦା ଶୁଣି ।
କୋପେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବୋଲେ ଏହି ମଧପଣ ତୋହର ଶ୍ରୀପତି ।
ଏ ସଭା ମଧ୍ୟରେ ତୁହି ଯେତେ କଥା କହୁ
ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣଥିଲେ ସହିବ ବା କେହୁ ।
ଯଦ୍ୟପି ତୁ ଦିଗପାଳ ଅଟୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ନନ୍ଦ ଗଉଡ଼ ଅଟଇ ତୋହର ତ ତାତ ।
ଗୋପାଳଙ୍କ ମେଳରେ ତୁ ଥିଲୁ ବାଳକାଳୁ
ଲାଜ ସଂକୋଚ କଥାକୁ ମନରେ ନ ଭାଳୁ ।
କହୁ କହୁ କମ୍ପି ଉଠେ ସେ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ
କୁରୁବଂଶକୁ ଅଟଇ ସେହି କ୍ଷୟକାଳ ।
କାଳଚକ୍ର ପରାୟେକ ବୁଲାଇଲା ଆଖି
ଜଗନ୍ନାଥ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ପ୍ରାୟ ଦେଖି ।
ବାହାସ୍ଫୋଟ ମାରି ସେହୁ ନିଶେ ହାତ ଭରି
ଅଧରରେ ଦନ୍ତ ଚାପି ଭୁଜେ ଗଦାଧରି ।
ଡାକେ ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ଦୁର୍ଜ୍ଜନ ଦୁର୍ବିନ୍ଦ
ମାର ଆରେ ଗଉଡ଼କୁ କୂଟକାରୀ ମନ୍ଦ ।
ରାଜାର କୋପ ବଢ଼ିଲା କୃଷ୍ଣକଥା ଶୁଣି
ଯଷ୍ଟି ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜ୍ଜେ କାଳଫଣୀ ।
କୋପଭରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଅସ୍ତ୍ରାଦି ଧରିଣ
ମାର ମାର ଧର ଧର କଲେ ଉଚ୍ଚାରଣ ।
ଗଦା ମୁଦୁଗର ଘେନି ଛେଲ ଚକ୍ରକାତି
ବିଜୁଳି ତେଜକୁ ବଳି ଆସି ଝଲକାନ୍ତି ।
ତ୍ରିପଣ୍ଡ ଗଳିତ ରାଜା ଉଚ୍ଚବାଚ ବାକ୍ୟେ
ପରିଘ ଘେନି ଧାଇଁଲେ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଷ୍ଟଲୋକେ ।
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ସହିତେ ଯେଉଁ ରଷିଥିଲେ
ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ସର୍ବେ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଏମନ୍ତ ଅନୀତିକୁ ଦେଖି
ରକ୍ତ କୁମୁଦକୁ ଜିଣି ହରି କଲେ ଆଖି ।
କୋପ କରି ଶାନ୍ତ ପୁଣି ହେଲେ ବାସୁଦେବ
ଚିନ୍ତିଲେ ମୁଁ ନ ସହିଲେ କିଏ ବା ସହିବ ।
ଏ ଦୁଷ୍ଟେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ କିଛି ହାନିଲାଭ
ଏ ଗଜମୂର୍ଖେ ଦେଖାନ୍ତି ମୋତେ ମତ୍ତଗର୍ବ ।
ଏହାଙ୍କୁ ଏକ୍ଷଣି ଶାସ୍ତି ବିହି ମୁଁ ପାରଇ
କେବଳ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ କୋପକୁ ଡରଇ ।

ବୋଲିବେ ହରି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣେ ତୁହି ଗଲୁ
ଅନିମିତ୍ତେ ମୋ ଭାଇଙ୍କୁ କିପାଇଁ ନାଶିଲୁ ।
ଗୋପାଳ ପରାୟେ ମୋତେ ମଣିଛନ୍ତି ଦୁଷ୍ଟ
ପାମରେ ଚିହ୍ନନ୍ତି ନାହିଁ ହୋଇ ଜ୍ଞାନଭ୍ରଷ୍ଟ ।
କର୍କଶ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ହୃଦଗତରେ ଭାଳିଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି ।
ଏ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ଡରାଇବା ଆନମୂର୍ତ୍ତି ଧରି
ମୋ ଅନନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ଯିବେ ଅପସରି ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରି ଦେବ ଶିରୀବସ୍ତ
ସଭାମଧ୍ୟେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହେଲା ମହାମସ୍ୟ ।
ଦେଖିକରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଯେ ହେଲେ କଉରବ
ବୋଇଲେ ଏ କଉରବ ଅଟଇ ସ୍ୱଭାବ ।
ଅଦଭୂତେ ମସ୍ୟରୂପ କାହୁଁ ପ୍ରକାଶିଛି
ବ୍ୟାଘ୍ର ମୀନ ସର୍ପ ବଧେ ଦୋଷନାହିଁ କିଛି ।
ଏହା କହି ଗଦା ଧରି ଦୁଃଶା ଗଲା ବେଗେ
ଆକ୍ରୋଶି ପିଟିଲା ନେଇ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ।
ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକୋପ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଚକ୍ରପାଣି
ଧାତିକାରେ କୂର୍ମରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ଆଣି ।
ତକ୍ଷଣେ କେଶବ ଯହୁଁ ହେଲେ କୂର୍ମକାୟ
ଆକାଶେ ଥାଇ ଦେଖନ୍ତି ସର୍ବ ଦେବଚୟ ।
ପୁଣି ଦୁଃଶାସନ ପିଟେ ଗଦା ଗଳଗାଜି
ଶତଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତହୁଁ ଗଦାଗଲା ଭାଜି ।
ଗଦାମୁଦ୍ଗର ଛେଲ ଚକ୍ର କାତି ଯଷ୍ଟି
କୁତୂହଳେ ପ୍ରହାରନ୍ତି କୂର୍ମରାଜ ପିଠି ।
କୂର୍ମରୂପ ଦେଖି ରାଜା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଆଜ୍ଞା କରିଲା ସକଳ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ପ୍ରତି ।
ମାରବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଲା ଆଜ୍ଞାଦାନ
ଦୁଷ୍ଟଯୋଦ୍ଧା ଦଉଡ଼ିଲେ ଶୁଣିଣ ବହନ ।
କୂର୍ମପିଠିରେ ପିଟିଲେ ଅସ୍ତ୍ର ଗଳଗାଜି
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଅସ୍ତ୍ରସବୁ ଗଲା ଭାଜି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଦେଖ ଗଉଡ଼ ଚରିତ
ଅସ୍ତ୍ରଭୟେ କୂର୍ମରୂପ ପ୍ରକାଶିଲା ଗାତ୍ର ।
ହୃଦୟରେ ବିଚାରିଲେ ଦେବ ଶିରୀବତ୍ସ
ଅଜ୍ଞାନୀ କୌରବମାନେ ନ ଜାଣିଲେ କିଛି ।
ତେଣୁ କୂରୁମ ରୂପକୁ ତେଜି ଜଗନ୍ନାହା
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ତତକ୍ଷଣେ ହୋଇଲେ ବରେହା
ଅତି ବିସ୍ତାର ହୋଇଲା ବରାହଙ୍କ କାୟେ
ବୋଇଲେ ଦେଖ ହୋ ବଡ଼ ଶୂକର ଗୋଟିଏ
ଦେଖିଣ ସମସ୍ତେ ଯହୁଁ କଲେ ଉପହାସ
ବାମନ ରୂପକୁ ତହୁଁ କଲେ ପରକାଶ ।

ଅତି ସାମାନ୍ୟ ଅଟଇ ବାମନ ରୂପଟି
ସର୍ବେ ହସିଲେ ନାସାରେ ଦେଇଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ।
ମୃତ୍ୟୁ ଭୟରେ ବାମନ ରୂପ ଅଛି ଧରି
ଏହା କହି କଟାଳିଲେ ଦୁଷ୍ଟେ କୋପକରି ।
ବିଚାରନ୍ତି କେଶବ ଏ ଅତି ମୂର୍ଖମେଳା
ଦେଖି ନ ଚିହ୍ନନ୍ତି ଏହୁ ମୋର କୋଟିକଳା ।
ଦୁଷ୍ଟଜନ ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ନାରାୟଣ
ବିଶ୍ୱରୂପୀ ନରସିଂହ ହୋଇଲେ ଆପଣ ।
ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ତହିଁ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖି
କୌରବେ ପଳାଇ ଗଲେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
କାଳଚକ୍ର ପରାୟେକ ବୁଲେ ବେନିଡୋଳ
ଆସ୍ଥାନ ତେଜି ପଳାଏ କୁରୁ ମହୀପାଳ ।
ଯେ ଯାହା ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ଲୁଚିଲେ ଝଟତି
ଚାହିଁ ନ ପାରିଲେ କେହି ନରସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ହୋଇଲେ ମେରୁର ପଶ୍ଚିମ
ଶାନ୍ତିରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ବିଜୟ କରିଲେ ତହୁଁ ବିଦୁର ମନ୍ଦିରେ
ଋଷିମାନେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ସନ୍ନିଧିରେ ।
ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଶୁଣିବା ହେଉ ଶିରୀପତି
ରୂପ ଦେଖି ପଳାଇଲେ କରି ମହାଭୀତି ।
ସାଧୁ ସାଧୁ ରେ କୌରବ ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ
କେତେ ବାଗେ ମଣାଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଭଗବାନ ।
ଯେବେଣ ଅବତାରକୁ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଶୁଣିଥିଲେ
ସେ ରୂପ ଦେଖି ପରମଗତି ସେ ପାଇଲେ ।
ଯେବେଣ ଅବତାରକୁ ସ୍ତୁତି କରେ ବ୍ରହ୍ମା
ସେହି ରୂପକୁ ଦେଖିଲେ କୌରବ ମହାତ୍ମା ।
ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ମରଣ ହୁଅଇ ଅବଶ୍ୟ
ଶତ୍ରୁ ତାପଣେ ଅର୍ଜିଲ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗବାସ ।
ସହସ୍ର ଜନ୍ମ ତପରେ ନ ଦେଖନ୍ତି ଯାହା
ଅଭକ୍ତିରେ କଉରବ ପ୍ରାପ୍ତହେଲେ ତାହା ।
ଅଥବା ମୃତ୍ୟୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତହେଉ କିନା
ଅନନ୍ତ ରୂପ ଦେଖିଲ ପ୍ରଭୁ ଜଗଜ୍ଜିଣା ।
ଅନୁଗ୍ରହ ନାଥ ଦୟାକଲେ ଦ୍ୟନ୍ତି ଗତି
ଦର୍ଶନେ ଗତି ଲଭିଲେ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁକତି ।
ଅନନ୍ତ ନାଥ ଅଗତିଜନେ ଗତିଦ୍ୟନ୍ତା
ତୁ ପରମ ଗତିଦାତା ନିୟନ୍ତା ବିହନ୍ତା ।
ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳ ଯେ ବାୟବ୍ୟ ଆକାଶ
ଚରାଚର ସବୁଠାରେ ଅଟେ ତୋର ବାସ ।
ଦେଖିବାକୁ ଅଗୋଚର ଯେଉଁ ଦେବସ୍ୱାମୀ
ସକଳ ସମ୍ପଦ ନାଥ ତୁହି ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।

ନ ସାଧିଲି ଯୋଗମନ୍ତ୍ର ନ ଗମିଲି ତୀର୍ଥ
ନ ପାଇଲି ଗୁରୁଦୀକ୍ଷା ନ ପଢ଼ିଲି ଗ୍ରନ୍ଥ ।
ପଦ୍ମଲୋଚନ ଅଭୟ ଦେବ ନିରାକୁଳ
ନ ଦେଖିଲି ଦେବତା ମୋ କର୍ମର ଅବଳ ।
ପାଇଲି ପରମ ଗତି ନୃସିଂହ ସ୍ମରନ୍ତେ
ଅଥବା ମୂର୍ତ୍ତି ଏ ରୂପ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ମୋତେ ।
ଯେଉଁ ଦେବ ମୀନରୂପ ନୃସିଂହ ବରେହା
ମୁହିଁ ସେ ରୂପ ପ୍ରାପତ ହୁଏ ଜଗନ୍ନାହା ।
ଭାରତୀର ବଲ୍ଲଭ ତୁ ଅଟୁ ବାସୁଦେବ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ହୃଦଗତେ ରହ ପଦ୍ମନାଭ ।
ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ ନାଥ ତୁ ସର୍ବଜନ ଚିନ୍ତା
ଆପଦେ ବିପଦେ ସ୍ୱାମୀ ହେବୁ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା
ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କର ପାଦେ ସେବା ଆଶ
କହେ କବି ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ।

କୌରବ ସଭାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ତୃତୀୟଥର ଗମନ ଓ ଅପମାନ ଏବଂ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଘେନି ଦ୍ୱାରକା ଗମନ

ବିଲଙ୍କା ରାଜା ପୁଚ୍ଛିଲେ ଶୁଣ ହେ ଅଗସ୍ତି
ସଭାରେ ଯାହା କରିଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି ।
ଦେବଗଣଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ନର କେଉଁ ଛାର
ଧର୍ମରୁ ପ୍ରାଣ ପାଇଲେ କୌରବ ପାମର ।
ତଦପରେ ଯେଉଁ କଥା କଲେ ନାରାୟଣ
ସେହିକଥା କହ ମୋତେ କରିବି ଶ୍ରବଣ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତିମୁନି କୁମ୍ଭଋଷି ସୁତ
ମନ ନିବେଶି ଶ୍ରବଣ କର ଏ ଚରିତ ।
ସ୍ନାନ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନ ସାରି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଭୋଜନାନ୍ତେ ମିଳି ପୁଣି ସଭାର ଆସ୍ଥାନ ।
ଭୀଷ୍ମ ଭୂରିଶ୍ରବା ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ସୋମଦତ୍ତ
ରାଜାର ସମୀପେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ତ୍ୱରିତ ।
ରାଜାର ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ କହନ୍ତି ସେ ବାଣୀ
ବଡ଼ ନିଷ୍ଠୁରତା କଲେ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ମଧ୍ୟସ୍ଥପଣ ଯାଙ୍କର ବୋଲିବା କେମନ୍ତେ
ନିଜେ ପାଣ୍ଡବ ପରାୟେ ବିଚାରୁଛୁ ଚିତ୍ତେ ।
ଯେତେକେକାଳ ପାଣ୍ଡବେ ଆମ୍ଭର ଯେ ଥିଲେ
ବନସ୍ତେ ବୁଲି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସମସ୍ତ ସହିଲେ ।
ଭାଇ ଭାଇଙ୍କର ଯହୁଁ ନ ଚଳିଲା ବୋଲ
ଅତି କଷ୍ଟେ ଦୂତ କଲେ ନନ୍ଦର ଦୁଲାଳ ।
ଦୂତପଣେ ଯା କହିଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କଠାରୁ ହେଲେ ସହସ୍ରେକ ଗୁଣ ।
ସଭାରେ କହିଲେ ଯେତେ କଥା ଜଗନ୍ନାଥ
ପାଣ୍ଡବେ କହନ୍ତେ ନାହିଁ ଏହା କଦାଚିତ ।
ପୁଣି ଚରିତ ଦେଖିଲୁ ଦେବ ଭୟଙ୍କର
ଏକା ଶରୀରରୁ ହେଲେ ପାଞ୍ଚୋଟି ଆକାର ।
ଯେଉଁରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ହରି ଏଥେ ତମେ
ପ୍ରାଣ ରହିଲା କେବଳ ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମେ ।
ଏହା ବିଚାର ନ କରୁ କିପାଁ କୁରୁରାଣ
ବେନିପଡ଼ା ଦେଇ ଭକ୍ତି କରିବାକି ପୁଣ ।
ସବୁ ଅବତାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯାହାର ଭାରିଯା
କୃଷ୍ଣବିନା ତୋତେ ନିଶ୍ଚେଁ କରିବେ ସେ ତେଜ୍ୟା
ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଅଭାବେ ତୋର ସରିବ ସମ୍ପଦ
ବିପଦ ଉପୁଜି ହେବ ବହୁତ ପ୍ରମାଦ ।
ଲକ୍ଷେ ରାଜାର ତୁ ଅଟୁ ମଉଡ଼ର ମଣି
କୋଟିପାଦେ ଅନୁବ୍ରତେ ବିଜେ କମଳିନୀ ।
ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଚକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରସାଦେ
କୃଷ୍ଣାଭାବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତୋତେ ଛାଡ଼ିଯିବେ ହାଦେ
ଲୋଭ ମୋହ ଅହଙ୍କାର କେବଳ ଗଞ୍ଜନ
କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହଇ ଗଣନ ।
ସର୍ବଦା ଦାତବ୍ୟ ଥିବ ନୋହିବ କୃପଣ
ଦୁଃଖୀଙ୍କୁ ଦୟା କରିବ ମନେ ଅନୁକ୍ଷଣ ।
ପରର ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ କଦାଚ ନୋହିବ
ଜଗତଜନ ବତ୍ସଳ ସର୍ବଦା ହୋଇବ ।
ରୋଗୀଜନ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିବ ଔଷଧି
ମୂର୍ଖ ଜନକୁ ସତତ ଶିଖାଇବ ବୁଦ୍ଧି ।
ଦରିଦ୍ରେ ଦାନ କଷ୍ଟିକୁ କରିଥିବ ଦୟା
ଗୁରୁଜନେ ଭକ୍ତି ମିଳେ ନ କରିବ ମାୟା ।
କଳହେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନୋହି ଭାବେ ହେବ ବଶ
ନାରୀକୁ କଦାଚ ମନେ ନ କର ବିଶ୍ୱାସ ।
ଅସୁର ଭୋଗ ଭୂମିରେ ନ କର ଆଶ୍ରମ
ଗୋଦଣ୍ଡାକୁ ଚାଷ କଲେ ସରେ ସର୍ବ ଧର୍ମ ।
ଗୁରୁଦ୍ୱିଜେ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ନ ହୁଅଇ ଯେହୁ
ସଭାରେ ଯେ ସତ୍ୟ କହେ ଧର୍ମୀଲୋକ ସେହୁ
ଏତେ କର୍ମ ଯେ ମହାତ୍ମା ପାରିବଟି ସାଧି
ଇହ ପରଲୋକେ ତାର ନ ଥାଏ କେ ବାଦୀ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସର୍ବଦା ତାହାର ହୋଇଥାନ୍ତି ବଶ
ଜୀବନ୍ତେ ବିପୁଳ ଭୋଗ ମଲେ ସ୍ୱର୍ଗବାସ ।
ବାବୁ କୃଷ୍ଣେ ଭକ୍ତି କର ସୋଦର ପୀରତି
ଦୁଇକୁଳ ରକ୍ଷା ହେଉ ରହୁ ତୋ କୀରତି ।

ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ରାଜା ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ ତହୁଁ ରାଗେ ଗଲେ ଉଠି ।
ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅବକାଶ ପୁରେ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ମିଳିଲେ ସେଠାରେ
ରାଜାଙ୍କର ଅଗ୍ରତରେ ଜଣାଏ ସଞ୍ଜୟ
ଆସ୍ଥାନେ ଅଇଲେ ତୁମ୍ଭ ପିତା ମାତା ଦ୍ୱୟ ।
ଅମ୍ବିକା ନନ୍ଦନ ପୁଚ୍ଛା କରଇ ସଧୀରେ
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ତୁ କୋପ କରୁ କି ହେତୁରେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ମଧ୍ୟପାତ୍ରେ ଆସି
ବହୁ ରାଜା ଛନ୍ତି ମୋତେ ଝିଙ୍ଗାସିଲେ ବସି ।
ସହି ନ ପାରିଲି ମୁହିଁ ତାହାଙ୍କର ବାଣୀ
ରାଗେ ବୋଇଲି ଏହାକୁ ପକାଅରେ ହାଣି ।
ନଟକାର ବହୁରୂପ ଯେହ୍ନେ ପରକାଶି
ସେହିରୂପେ ନାନାରୂପ ହେଲା ଶିରୀବତ୍ସି ।
ମତ୍ସ୍ୟ କୁରୁମ ବରାହ ନୃସିଂହ ବାମନ
ଅନେକ ମାୟା ରୂପକୁ ଧରେ ଭଗବାନ ।
ଭୋ ତାତ ମଧ୍ୟପାତ୍ର କି କରେ ଏହି କଥା
ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରୀତି ଆଉ କି ହୋଇବ ସର୍ବଥା ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବାବୁ ନ ବୁଝିଲୁ ତାହା
ପାଣ୍ଡବ ସିନା ଅଟନ୍ତି ଜଗତର ନାହା ।
ବାବୁ ହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଯେ ଅଭେଦ ଆତ୍ମାଏ
ପାଣ୍ଡବେ ଅପ୍ରୀତି ତୁହି ନହୁଅ କେବେହେଁ ।
କଠୋର ବାକ୍ୟ କହିଲା ଯହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
କୋପେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲା ଅଧରକୁ ପୁଷ୍ଟ ।
ରାଗେ ରକତ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟେ କଲା ଦୃଷ୍ଟି
ପୁଣିହିଁ ସେହି ସ୍ଥାନରୁ ବେଗେ ଗଲା ଉଠି ।
ରାତ୍ର ସାତଘଡ଼ି ବେଳ ମଣୋହିର ପରେ
ନିଅବକାଶରେ ବିଜେ ଦିବ୍ୟ ଅବତାରେ ।
ଶ୍ରୀକରରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଘେନି ରାଣୀ ଭାନୁମତୀ
ବିଜେକଲା ମାହେଶ୍ୱରୀ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି ।
ଅର୍ଘ୍ୟ ବନ୍ଧାନ୍ତେ ଭୃମନ୍ୟୁ ରାଜାର ଦୁଲାଳୀ
ଶ୍ରୀ ହସ୍ତୁ ଖସିପଡ଼ିଲା ତାର ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ।
ଦେଖି କୋପଭର ହେଲା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବୋଇଲା କିମର୍ଥେ ତୋର ବିଚଳିତ ମତି ।
ଦୂରରୁ ସେ ମାହେଶ୍ୱରୀ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲା ଅରିଷ୍ଟ ଆସି ପଡ଼ିଲାକ ସ୍ୱାମୀ ।
ସ୍ୱାମୀ ରଣକାଳେ ଯେବେ ହୁଏ ଗୁଣଛେଦ
ଝମକାନ୍ତେ ଖଣ୍ଡା ଯେବେ ହୁଅଇ ବିରୋଧ ।
ଅନୁକୂଳେ ହସ୍ତୁ ଖସେ ଖଡ଼ିର ଗୋଟାଳି
ଅଦଭୂତେ ହସ୍ତୁ ପଡ଼େ ଯେବେ ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ।
ଭୋଜନକାଳେ ଖସଇ ଯେବେ ଆଗ ଗୁଣ୍ଡା
ସମରକାଳେ ହସ୍ତରୁ ପଡ଼ିଯାଏ ଖଣ୍ଡା ।
ମଙ୍ଗଳକାଳେ ଶିରରୁ ମୁକୁଟ ପଡ଼ଇ
ବନ୍ଧାପନାକାଳେ ଥାଳୀ ହସ୍ତରୁ ଝଡ଼ଇ ।
ଅଦଭୂତରେ ଗର୍ଜ୍ଜନ ଶୁଭଇ ନିର୍ଘାତ
ଅଦଭୂତରେ ବୃକ୍ଷରୁ ବହିଲେ ଶୋଣିତ ।
ଅଭୂତରେ ନୟନରୁ ବହେ ଅଶ୍ରୁଜଳ
ଅଦଭୂତରେ ଝଡ଼ଇ ଯେବେ ଖଣ୍ଡଶୈଳ ।
ଏତେ ଅବିଗୁଣ ହେଲେ ଶୁଣ କୁରୁସାଇଁ
ତେବେ ଅଦଭୂତ ରଣେ ନୃପତି ମରଇ ।
ରାଜାର ପାଶେ ଜଣାଏ ଭାନୁମତୀ ରାଣୀ
ଏତେ ଏତେ ଉତପାତେ ନାଶଯାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ।
ସ୍ୱାମୀ ଏବେ ଅଶୁଭରେ ହୁଏ ଏତେ କଥା
ପଣ୍ଡିତମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଏଥିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଭକତି କଲେ ଏକମନେ
ଉତପାତ କ୍ଷୟ ଯାଏ ତାହାଙ୍କର ଧାନେ ।
ଅପ୍ରୀତି ଅଭକ୍ତି କଲେ ଦେବ ନାରାୟଣେ
ସ୍ୱାମୀ ତେଣୁ ଉତପାତ ହେଉଅଛି ଏଣେ ।
ଏତେ ଅସଙ୍ଗତେ ଅବା ବର୍ତ୍ତିବ ଯେ ଜନ
କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ହେବ ସେ ନିଧନ ।
ଏବେ ଯେବେ ଏ ବଂଶକୁ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ଭକ୍ତିଭାବେ ନାରାୟଣ ମନେ କର ବାଞ୍ଛା ।
ଭକତ ବତ୍ସଳନାଥ ଦୟା ପ୍ରକାଶିବେ
ବଂଶ ରହିଯିବ ପୁଣି ସର୍ବେ ସୁସ୍ଥ ହେବେ ।
ନାରାୟଣ ଅଭକତ ହିରଣାକ୍ଷ ହେଲା
ନରସିଂହ ରୂପେ ହରି ତାକୁ ସଂହାରିଲା ।
ନାରାୟଣେ ଭକ୍ତିକଲା ପ୍ରହଲାଦ ବୀର
ଲଭିଲା ଅକ୍ଷୟ ପଦ ହୋଇଲା ଅମର ।
ସ୍ୱାମୀ ଅଭକ୍ତି କରିଲା ଲଙ୍କାର ରାବଣ
ସବଂଶେ ମାଇଲେ ତାକୁ ଦେବ ନାରାୟଣ ।
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭକତି କଲା ବିଭୀଷଣ
ଲଙ୍କା ଭୋଗକରି ରହେ ଅମର ହୋଇଣ ।
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଅଭକ୍ତ କଲା ରାୟେ କଂସ
ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ ତୁଲେ ନାଶଗଲା ତାର ବଂଶ ।
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭକତି କରିଲା ଅକ୍ରୂର
ସ୍ୱକୁଟୁମ୍ବ ଘେନିଯାଇ ବସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।
ସ୍ୱାମୀ ବିଷ୍ଣୁ ଅଭକତ ହେଲା ଶିଶୁପାଳ
ଚକ୍ରରେ ଛେଦିଲେ ତାକୁ ମଦନ ଗୋପାଳ ।
କେତେ ପଟାନ୍ତର ମୁହିଁ ଦେବି ଆହେ ଈଶ
ଉପେକ୍ଷା କରିବ ଏବେ ମୋ କହିବା ଦୋଷ ।

ସ୍ୱାମୀ ବିଷ୍ଣୁ ଭକତିରେ ବର୍ତ୍ତନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ
ଏକଛତ୍ରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଭୋଗି ଶେଷେ ସ୍ୱର୍ଗ ଯିବେ ।
ନାରାୟଣ ଅଭକତି କରୁଅଛ ତୁମ୍ଭେ
ବଂଶ ବିନାଶି ମରିବ ସର୍ବେ ଏକଠାବେ ।
ଭାନୁମତୀର ମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
ଆସନୁ ଉଠିଲା ରାଜା କୋପେ ଶିରଝୁଣି ।
ବୋଇଲା ଗୋ ଭାନୁମତୀ ଝିଙ୍ଗାସି ତୁ କହୁ
କ୍ଷତ୍ରିକୁଳେ ଜନମି କେ ବେଳେ ଏହା ସହୁ ।
ଶତ୍ରୁକୁ ପ୍ରଶଂସା କରି କହିଲା ତୋ ତୁଣ୍ଡ
ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ହୋଇ ନଥିଲେ କାଟନ୍ତି ତୋ ମୁଣ୍ଡ ।
ଭାନୁମତୀ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଏମନ୍ତ ମୋ କର୍ମ
ବଂଶ ନାଶିବ ସକଳ ଶେଷ ହେବ ଧର୍ମ ।
ସଭାରେ କହିଲ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଅନୀତି
ଉତ୍ପାତ ପୁରୁଷ ଆଜି ଆସିଥିଲା ରାତି ।
ମୁହିଁ ଆଜି ନିଦ୍ରାଗତେ ଦେଖିଲି ସ୍ୱପନ
ତେତେବେଳେ ହୋଇଥିଲା ରାତ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧମାନ ।
ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଅଛି ରାତି
ଅଛି ଗଦାରେ ଶୋଇଛି ଉତ୍ତର ମୂରତି ।
ବାସୁଦେବ ଯେତେବେଳେ ଲଙ୍କା ପାଇଗଲା
କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସମର ହୋଇଲା
ପ୍ରଥମରେ ଭୀଷ୍ମ ଦଶଦିନ ରଣ କଲେ
ଶିଖଣ୍ଡୀକୁ ଦେଖି ଅସ୍ତ୍ର ପରିତ୍ୟାଗୀ ହେଲେ ।
ଦ୍ୱିତୀୟରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
ଭୂରିଶ୍ରବା ସୋମଦତ୍ତ ମରିଲେ ଆଗରୁ ।
ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧା ଆମ୍ଭର ହେଲେ ବିନଶ୍ୟତି
ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶିରଶ୍ଛେଦ ହୋଇଲା ପାହାନ୍ତି ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଅନ୍ତେ ମଇତ୍ର ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ
ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧେ ବହୁତ ମହାରଥୀ ମଲେ ।
ନରସିଂହର ମୂରତି ଭୀମସେନ ଧରି
ତୁମ୍ଭ ସତାଣୋଇ ଭାଇ ପେଷେ ଯମପୁରୀ ।
ଆରକଦିନ ଭୀମର ହେଲା ମହାତେଜ
ଦ୍ରୌପଦୀ ଛଳେ ଉପାଡ଼େ ଦୁଃଶାସନ ଭୁଜ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ପଖାଳେ ତାହାର ରୁଧିରେ
ମଇତ୍ରଙ୍କ ଶିରଶ୍ଛେଦ ହେଲା ସେ ଦିନରେ ।
ଏତେକ କହିଣ ତହୁଁ ଭୂମନ୍ୟୁର ବାଳୀ
ହା ହା ଦଇବ ବୋଲିଣ ପଡ଼ିଲାକ ଢଳି ।
ସୁବାସିତ ନୀର ଘେନି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଆପଣେ ସିଞ୍ଚିଲା ଭାନୁମତୀର ବଦନ ।
ନୀର ସିଞ୍ଚନ୍ତେ ସେ ବାଳୀ ଚେତନା ଲଭିଣ
ପୁଣିହିଁ କହିଲା ତହୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ବିବରଣ ।

ଆହେ ସ୍ୱାମୀ ଆରଦିନ ସମର ହୋଇଲା
ଶଲ୍ୟ ଶକୁନି ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ପଡ଼ିଲା ।
କହୁଁ କହୁଁ ନୟନରୁ ଲୋତକ ଗଳଇ
ଅଞ୍ଚଳ ଘେନିଣ ରାଣୀ ତାହାକୁ ପୋଛଇ ।
ରୁଧିର ନଦୀରେ ସ୍ୱାମୀ ତୁମ୍ଭେ ଲୁଚିଥିଲ
ପାଣ୍ଡବେ ଜୟ କରିଣ ଯାନ୍ତେ ବାହାରିଲ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ପରେ ଭାର ଦେଇକରି
ସାତତାଳ ରକ୍ତନଦୀ ହୋଇଗଲ ପାରି ।
ସ୍ୱାମୀ ବ୍ୟାସ ସରୋବରେ ଲୁଚିଲ ଯେ ଯାଇ
ଭୀମସେନ ସିଂହରଡ଼ି ନ ପାରିଲ ସହି ।
ସ୍ୱାମୀ ଗଦାଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ଭୀମର ତୁମ୍ଭର
ଜାନୁଭଗ୍ନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ପଡ଼ିଲ ସେଠାର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚୂଡ଼ୀ ଭାଙ୍ଗିଲି ତୁମ୍ଭ ମସ୍ତକରେ
ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କାନ୍ଦିଲି ନାରୀଙ୍କ ମେଳରେ ।
ଯଦି ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ତୁମ୍ଭେ ନ ଦେବ ହରିଙ୍କି
ତେବେ ଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଗୋଟିକ ବିଅର୍ଥ ହେବ କି ।
କାନ୍ଦି ଭାନୁମତୀ ବିଜେ କଲା ଅନ୍ତଃପୁର
ରଜନୀ ଶେଷ ହୋଇଲା ଉଦେ ଦିନକର ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ସମଜାଇ ଭାନୁମତୀ ରାଣୀ
ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସତ ନ ମଣ ଆଗୋ ସଙ୍ଗାତୁଣୀ ।
ଶୁଭ ଅଶୁଭ ସ୍ୱପନ ଯଦି ଅବା ଦେଖି
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଭ ବୋଲ ଆଗୋ ଶଶିମୁଖି ।
ଶୁଭ ସ୍ୱପନକୁ ଦେଖି ଅଶୁଭ ବୋଇଲେ
ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଦ ଆସି ପଡ଼ଇଟି ଭଲେ ।
ଭାନୁମତୀ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ହେଉ ସର୍ବ ଶୁଭ
ସମସ୍ତେ ସେବା କରିବା ଯାଇଁ ବାସୁଦେବ ।
ବେନି ପଡ଼ା ଦେଇ ସର୍ବେ ହେବା ପରଣାମ
ପଡ଼ିଲା ଆପଦ ଏବେ କର ଏହା ସ୍ୱାମୀ ।
ଏତେ କହି ରାଣୀ ତହୁଁ ଗଲା ଅନ୍ତଃପୁର
ବାହାର ଅବକାଶରେ ବିଜେ ନୃପବର ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଚଇତନ
ଭାନୁମତୀ କଥା ତିଳେ ନ କଲା ରାଜନ ।
ସ୍ନାନ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନ ସାରି ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଆସ୍ଥାନେ ବସିଲା ପାଶେ ଘେନି ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଦେବ ଶୁଣ କୁରୁରାୟ
ଚକ୍ରକୂଟର ବୁଦ୍ଧିକୁ ନ କରିବ ଭୟ ।
ନଟକାରଙ୍କର ସିନା ଏସନକ ଗତି
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ହୁଅନ୍ତି ଆନ ଆନ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଅଧିକ କଟାଳ ଯେବେ କରେ ଜଗନ୍ନାଥ
କରିବା ସମର ସନ୍ଧି ନୁହଇ ଉଚିତ ।

ସମର କରିବା ଆମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ
ଶ୍ରୀଲାଭ କରେ କି କ୍ଷତ୍ରୀ ନିସତ ହୋଇଲେ ।
କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯହୁଁ କହେ କୂଟବାଣୀ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ରୁଚିଲା ସୁଧାପାନ ଜାଣି ।
ଋଷିଗଣଙ୍କ ସହିତ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି
ସମ୍ଭର୍ବେ ଆସ୍ଥାନେ ବିଜେ କଲେ ସେହିକ୍ଷଣି ।
ସମସ୍ତେ ହେଁ ହେଠମାଥ ନାହିଁ ସମ୍ଭାଷଣ
ଆପଣେ ଯେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲେ ନାରାୟଣ
ଆହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୋତେ ପେଷିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଦେବ କି ନ ଦେବ ତାକୁ ପଡ଼ା ପାଞ୍ଚଗୋଟି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ଜାଣିଲୁ ଯୁକତେ
ଅନେକ ସ୍ୱରୂପ ଧରି ଡରାଇଲୁ ମୋତେ ।
ଯୁକତେ ଭଂଗାରି ମୋର ଅଟନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ
ଘରେ ଆମ୍ଭ ଭାଗ ତୋତେ ଦେବୁ ବାସୁଦେବ
ମାଗ କେବଣ ପଡ଼ାରେ ହୋଇବୁ ତୃପତି
ଶରଧାରେ ମାଗ ଦେବି ମୋର ଯା ଶକତି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଋଷିଏ ସାକ୍ଷ୍ୟ ମୁଁ କରୁଛି
ଏହା ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଜାଣ ଗ୍ରାମ ମୁଁ ମାଗୁଛି ।
ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ବାହ୍ଲିକ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଭୂରିଶ୍ରବା
ରାଜା ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିବା
ଆହୋ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେବୁ ମାଗୁଛି ମୁଁ ଗ୍ରାମ
ସେ ମୋତେ କହିଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ଗ୍ରାମ ନାମ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ଜଇନ୍ତା ବାରୁଣା
ଏହି ପଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଦେବ ମିଶାଇ ହସ୍ତିନା ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ କହ ପଡ଼ା ଆୟତନ
ସମସ୍ତେ ଶୁଣନ୍ତୁ ଏହି ସଭାସଦଜନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତେବେ ଶୁଣ ନୃପବର
ଯେଉଁ ପଡ଼ାମାନଙ୍କର ଯେତେକ ବିସ୍ତାର ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଯେତେ ଦୂରଯାଏ ବରଷା କରଇ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ସୀମା ଜାଣ ତେତିକି ଅଟଇ ।
ପବନର ଯେତେ ଦୂର ହୁଅଇ ସଞ୍ଚାର
ବାରୁଣା ଗ୍ରାମ ଅଟଇ ତେତିକି ବିସ୍ତାର ।
ଯମଦଣ୍ଡ ରହିଅଛି ଯେତେ ଦୂର ଯାଏ
ଯମପ୍ରସ୍ଥ ସୀମା ସେହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୋଲାଏ ।
ହସ୍ତୀ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ଚାଲିପାରେ ଯେତେ ଦୂର
ହସ୍ତିନାର ଅଟେ ଏହି ସୀମା ନୃପବର ।
ଜନ ଆତଯାତ ଯେତେ ଦୂରକୁ ହୁଅନ୍ତି
ନିରୂପିତ ସୀମା ଅଟେ ଗ୍ରାମ ଯେ ଜୟନ୍ତୀ ।
ଏହି ପଞ୍ଚ ଗ୍ରାମ ପାଞ୍ଚ ଭାଇଙ୍କୁ ଦେଇଣ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରାଜତ୍ୱ କର ଆହେ କୁରୁରାଣ ।

ସଭାରେ କେଶବ ଯହୁଁ କହିଲେ ଏ ବାଣୀ
କରତାଳି ଦେଇ ହସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ
ଦୁଇ ପଡ଼ା ଦେଇ ତୋଷୁଥିଲ ନାରାୟଣ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଅବା କେଉଁଠାରେ ନ କରଇ ବୃଷ୍ଟି
ଯମ କାଳପାଶ ଅବା ନାହିଁ କାହିଁ ଘୋଟି ।
କେବଣ ପୁରେ ପବନ ନୁହେଁ ଆତଯାତ
କେବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହସ୍ତୀ ନୁହେଁ ଗତାଗତ ।
କାହିଁ ନରେ ନ କରନ୍ତି ଅବା ବିଚରଣ
ଏମନ୍ତ ସ୍ଥାନ ମହୀରେ କାହିଁ ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣ ।
ଏବେ କିପାଁ କହୁନାହିଁ କଲ ମୌନବ୍ରତ
କେଉଁ ପଡ଼ା ଦେଇ ତୃପ୍ତ କରିବ ଅଚ୍ୟୁତ ।
ଶକୁନି ଚାହିଁ ପ୍ରଶଂସା କରେ କୁରୁରାଣ
ସାଧୁ ସାଧୁ ମାତୁଳ ହୋ ତୁମ୍ଭ ମନ୍ତ୍ରୀପଣ ।
ଶୂନ୍ୟ ଶବଦକୁ ଭେଦୁ ତିନି କାଳ ଜାଣୁ
ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରିତ ତୁହି ପରିମାଣୁ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ମାମୁଁ ତୋର ଜୀବ ଅଟେ ଧନ୍ୟ
ମୋର ମନକଥା ଜାଣି କହୁ ତୁ ବଚନ ।
ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ଏବେ ତୋହର ମହିମା
ସୋମବଂଶ ରଖିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତୁ ବ୍ରହ୍ମା ।
ଆହେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ତୁମ୍ଭେ କହୁଥିଲ ମୋତେ
ପଡ଼ା ବେନିଖଣ୍ଡି ତାଙ୍କୁ ଦେବାର ନିମନ୍ତେ ।
ମଧପାତ୍ର ନୋହେ ଏହୁ ଅଟେ କାଳଦୂତ
ଯାକୁ ବଧକଲେ ଦୋଷ ନୋହିବ କିଞ୍ଚିତ ।
ଏହି ମଧପାତ୍ରପଣ ଅଟଇ ତୋହର
ନନ୍ଦ ଗଉଡ଼ର ପୁଅ ତୁ ବଡ଼ ପାମର ।
ଏ ସଭାଟି ଅଟେ ମୋର ଅମର ସମାନ
ଏଥି ଉଠିବାକୁ ତୁହି ନୋହୁରେ ଭାଜନ ।
ଯାଦବ କୁଳରେ ଜନ୍ମି ଏଡ଼େ ଗର୍ବ ବହୁ
କେବଣ ସାହସେ ଏଥେ ଗର୍ବେ କଥାକହୁ ।
ଯୁକତେ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ କଳିକାଳ ମୂର୍ତ୍ତି
ସର୍ବଦା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଯାହାର ଅଟଇ ପ୍ରକୃତି ।
ଯୁକତେ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ଆମ୍ଭା ବଇରାଗୀ
ବୋଲେ ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ଯାକୁ ମାର ବେଗି
ରାଜାର ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଗଲେ ସର୍ବ ବୀରେ
ପରିଘ କୋନ୍ତ ଗଦାକୁ ଧରି ନିଜକରେ ।
ବିକଟ ନାଦ ସହିତ ମୁଖ କରି ପୁଷ୍ଟ
ବେନି ନେତ୍ର ରଙ୍ଗ କରି ହେଲେ ଅତି ରୁଷ୍ଟ ।
ଗରୁଡ଼କୁ ମାର ବୋଲି ସର୍ବେ ଗଲେ ଉଠି
କେ ଗଦା ପିଟି ଲୋଡ଼ଇ କେ ଉଞ୍ଚାଏ ଯଷ୍ଟି ।

ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଭୂରିଶ୍ରବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆବୋରି
ରହ ବୋଲିଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନିବର୍ତ୍ତାନ୍ତି ଧରି ।
ଆରେ କାରେ ଏ ପ୍ରମାଦ ଦିଅ ଦୁଷ୍ଟମତି
ଜାଣ ନାହିଁ କି ପାମର ଏ ଜଗତପତି ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ବଚନକୁ ମେଣ୍ଟିଲେ ସେ ଯୋଦ୍ଧୀ
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ।
ବ୍ରହ୍ମରଷିମାନେ ଥିଲେ ନାରାୟଣ ତୁଲେ
ମହାଗୋଳ ଦେଖି ଭୟେ ଦୂରେ ପଳାଇଲେ
ଦୁର୍ବାର ଗୋଳ ଦେଖିଣ ଦେବ ନାରାୟଣ
ସୁମରିଲେ କୌମୋଦକୀ ଗଦା ସୁଦର୍ଶନ ।
ଗଦାଚକ୍ର ସୁମରିଲେ ଯହୁଁ ଗୋପୀନାଥ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହାତେ ଆସି ହେଲେ ଉପଗତ ।
କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ଯେଉଁ ସୁଦର୍ଶନ
କୋପ କରିଣ ଧଇଲେ ତାହା ନାରାୟଣ ।
ନିଦାଘ ମୂରତି ପର୍ଶୁରାମ ତେଜ ଜାଣି
ବିଶ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କର କାଳାନଳ ତେଜମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି
ପଳାଇଲେ କଉରବେ ଆସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷି ।
ଭୀଷ୍ମଦେବ ବୋଇଲେ ଯେ ଭାରତର ଯୁଦ୍ଧେ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବଧ କରିବା ଜାଣୁ ରଣ ମଧ୍ୟେ ।
ହରି ତୋ ଚକ୍ରେ ପଡ଼ିବା ସର୍ବେ ରଣଭୂଇଁ
ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ଯିବା ତୋର ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ଏହି କୃପା ସବୁ ମନେ କରିଅଛୁ ଆଶ
ଶ୍ରୀକରରେ ଚକ୍ର ଘେନି ଛେଦ ହୃଷୀକେଶ ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ହରି ହେ ଏହା ଅପରାଧେ
ଶିରଚ୍ଛେଦ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବା ତୋ ପ୍ରସାଦେ ।
ଏହା କହି ସର୍ବେ ଶିର ସମର୍ପିଲେ ଆଣି
ଭକତବତ୍ସଳ ନାଥ ଦୟା କଲେ ଶୁଣି ।
ବୋଇଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେ କରିଲା ଅନୀତି
ଏବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ କର ଯାଇ ପ୍ରୀତି ।
ଇହଲୋକେ ପରଲୋକେ ଜିଣିବ ସମସ୍ତ
ବଂଶକୁ ରଖିବ ଯେବେ ଦେଉ ପଡ଼ା ମାତ୍ର ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
ଯେବେ ପାରନ୍ତି ସଂଗ୍ରାମ କରନ୍ତୁ ପାଣ୍ଡବ ।
ମୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏବେ ଶୁଣ ନାରାୟଣ
ବିନାଯୁଦ୍ଧେ ନ ଦେବି ମୁଁ ଭୂମି ସୂଚ୍ୟଗ୍ରେଣ ।
ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରତେ ହରି ଏବେ କହ ଯାଇ
ପାରିଲେ କରନ୍ତୁ ରଣ ସେହି ପାଞ୍ଚଭାଇ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ରାଜା ଛାଡ଼ି ଏହି ଭୀତି
ଭାଇ ଭାଗ ନ ଦେଇ ତୁ ନାଶୁ ଏ ବିଭୂତି ।
ବଂଶ ନାଶିବାକୁ ତୁହି ଇଚ୍ଛୁ କୁରୁସାଇଁ
ମୋ ଦୂତପଣେ ଏ କଥା ଶୋଭା ପାଉ ନାହିଁ ।
ଆହେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥାଅ
ନିଜ ଦୋଷେ ମରେ ମୋତେ ଦୋଷୀ ନ କରାଅ
ପାଣ୍ଡବେ ବୋଇଲେ ପାଞ୍ଚଗ୍ରାମ ଦେବାପାଇଁ
ପଡ଼ା ଚାରିଖଣ୍ଡି ଏବେ ଦିଅ କୁରୁସାଇଁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ସଂଗ୍ରାମ ନ କଲେ
ମୁହିଁ ଖଣ୍ଡେ ପଡ଼ାଦେଇ ନ ପାରଇ ଭଲେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମୋର କଥାକର ବାବୁ
ଦୁଇକୁଳ ରକ୍ଷାହେଉ ତିନିଖଣ୍ଡି ଦେବୁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ସେହୁ ନ କଲେ ସଂଗ୍ରାମ
କଦାଚ ମୁଁ ଦେବିନାହିଁ ଏକଖଣ୍ଡ ଗ୍ରାମ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ତୁ ଜାତି
ନିଜ ଦୋଷେ ନ ହରାଅ ଏଡ଼େକ ବିଭୂତି ।
ଆହେ ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ତୁମ୍ଭେ ସାକ୍ଷୀଥାଅ
କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦକଲେ ପଛେ ଦୋଷକୁ ନ ଦିଅ ।
ସୁବୁଦ୍ଧି ପଣ୍ଡିତମାନେ ବିଚାରନ୍ତି ହୃଦେ
ଖଣ୍ଡିଏ ଗ୍ରାମ ପଛକେ ଦିଅ ତାଙ୍କୁ ହାଦେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ତୁହି ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ
ବିନା ସଂଗ୍ରାମେ ନ ଦେବି ସୂଚ୍ୟଗ୍ରରେ ଭୂମି ।
ତାହା ଶୁଣିଣ କହିଲେ କୋପେ ବାସୁଦେବ
କପାଳ ଲିଖନ କାହିଁ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ ।
ଏତେକ ବୋଲିଣ ଦେବ ଆସ୍ଥାନୁ ଓହ୍ଲାଇ
ତିନି ପାବଚ୍ଛର ତଳେ ଉଭା ହେଲେ ଯାଇଁ ।
ଅତିଶୟ ଅପମାନ ପାଇ ନାରାୟଣ
ହୃଦରେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କଲେକ ସ୍ମରଣ ।
ଜୟ ତୁ ପରମା ଦେବୀ ଅଟୁ ମାହେଶ୍ୱରୀ
ମହା ସମୁଦ୍ରରୁ ତୁହି ଅଛୁ ଅବତରି ।
ମୋହଠାରେ ଇଚ୍ଛା ଯେବେ ଅଛି ଗୋ କମଳେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କନ୍ଧ ଛାଡ଼ି ଆସ ଏତେବେଳେ ।
ମୋର ଅପମାନ କେଭେ ସହ୍ୟ ନୁହେଁ ତୋର
ତୁ ଭାର୍ଯ୍ୟା ମୋହର ଯେବେ ମୁଁ ତୋର ଠାକୁର
ଯେବେ ଆଗୋ ମହାସତୀ ମୋତେ ଅଛି ଆଶ
ମାନଗୋବିନ୍ଦଠାରୁ ତୁ ବେଗେ ଛାଡ଼ି ଆସ ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କନ୍ଧୁ ତେଜ୍ୟା କଲେ କମଳିନୀ ।
ବିଜେ ହେଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଅଙ୍ଗେ
ତାଙ୍କୁ ଘେନି ବାସୁଦେବ ବିଜେ କଲେ ଏବେ ।
ପଥେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣମୁଖ ଚାହିଁ
ଆସିବାବେଳେ କୋଇନ୍ତା ମୋତେ ଥିଲେ କହି

ତୁ ପୁଣି ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଭାଇ ଅଟୁ କର୍ଣ୍ଣ
କିମର୍ଥେ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ହୋଇଲୁ ତୁ ଭିନ୍ନ ।
ବହୁତ କରି କୋଇନ୍ତା କହିଛନ୍ତି ମୋତେ
ପାଣ୍ଡବେ ତହିଁକି ତୋତେ ନେବାର ନିମନ୍ତେ ।
ଏବେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର
ଆହୋ କର୍ଣ୍ଣ ଆସ ଯିବା ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଘର ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ହେଉ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ
ବାଳକାଳୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଟେ ମୋ ମଇତ୍ର ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମୂର୍ଖ ତୁହି ଅଟୁ ବାବୁ
ପାଣ୍ଡବେ ଅଭାବ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବୁ ।
କୋଇନ୍ତାଏ ଦୃଢ଼କରି କହିଥିଲେ ବାଣୀ
ବଧିର ପରାୟ ତୁହି ସେ କଥା ନ ଶୁଣି ।
ମୁହିଁ ଯାହା ସମାର୍ଜନା କଲି ତୋର ଆଗେ
ଏଡ଼େ ସୁଲଭ ଉପେକ୍ଷା କରୁ କେଉଁ ବାଗେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ହରି ହେ ଚଳ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
ମହାଭାରତର ଯୁଦ୍ଧ କରାଅ ଯେମନ୍ତେ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ହସ୍ତରେ ମୋର ବଧ ଅଛି ଜାଣି
ତୁମ୍ଭେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ଥିବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଭାରାଭରକୁ ଉଶ୍ୱାସ କର ଦେବରାୟ
ଯେତେ ଯେତେ କଥାସବୁ ତୁମ୍ଭରି ଉପାୟ ।
କର୍ଣ୍ଣ ମୁଖରୁ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟମାନ ଶୁଣି
କମ୍ବୁ ଶବଦ କରିଲେ ତହୁଁ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଜୟ ଜୟ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଇ ଆକାଶେ
ଅବନୀ ଦେବୀ ହରଷ ହୋଇଲେ ଉଶ୍ୱାସେ ।
ଶୁଣ ଚଇତନ ଏବେ କହେ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ତା
ଏହି ଯେ ମହାଭାରତ ଉଦ୍‌ଯୋଗ କଥା ।
ତହୁଁ ବାହୁଡ଼ିଣ ଗଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନିରାଶ ବଚନ ଶୁଣିଣ ।
ଗୋଡ଼ାଇଛି ପଛକତି ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର
ପଛକୁ ଅନାଇଦେଲେ ଦେବ ଚକ୍ରଧର ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ କି ଅର୍ଥେ ଗମନ
ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ବୋଲେ ଶୁଣ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ଭାଇ ଭାଇରେ କରିବେ
ଭୀମ ଠାକୁରଙ୍କ ହସ୍ତେ ସମସ୍ତେ ମରିବେ ।
ମୋହର ପିତା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ବାଣୀ
ଲୋତକ ଧାରା ଅଞ୍ଚଳେ ପୋଛି ପୋଛି ପୁଣି
ବ୍ୟାକୁଳେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚରଣେ ଲମ୍ୱଇ
ଆହେ ଜଗତର ନାଥ ମୋତେ କର ତ୍ରାହି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆକୁଳ କିପାଁରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ
ବର ତୁ ମାଗ ତୋହରେ ହୋଇଲି ପ୍ରସନ୍ନ ।

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ଯେବେ ଦେବ ବର
ଏ ମୋହର ଶିର ଛିଡୁ ଚକ୍ରରେ ତୋହର ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଏହା ଆଶା କଲୁ
ରାଜପଦକୁ ମାଗିବୁ ମନେ କରିଥିଲୁଁ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବୋଇଲା ଦେବ ତେଣେ କାର୍ଯ୍ୟନାହିଁ
ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଯେହ୍ନେ ପାଇବଇଁ ମୁହିଁ ।
ଅସ୍ତୁ ହେଉ ବୋଲିଣ ଯେ କହି ଚକ୍ରପାଣି
ସାନନ୍ଦେ ଶଙ୍ଖ ଶବଦ କଲେ ଦେବ ପୁଣି ।
ବର ପାଇଣ କୁମର ଆସଇ ଆନନ୍ଦେ
ପାଶୋରିଣ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ରୁନ୍ଧିଲାକ ହୃଦେ ।
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଘେନିଣ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ଦ୍ୱାରକା ଯିବା ଇଚ୍ଛିଲେ ପାଇ ଅପମାନ ।
କମଳାଙ୍କୁ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ଦେବ ଯଦୁସାଇଁ
ଋଷିମାନଙ୍କ ନିକଟେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ବ୍ୟାସ ମହାଋଷିଙ୍କୁ ଯେ କହନ୍ତି ଅଚ୍ୟୁତ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ କହ ଯାଇ ସମସ୍ତ ଚରିତ ।
ଏହା କହି ଗରୁଡ଼କୁ ସୁମରିଲେ ହରି
ଛାମୁରେ ମିଳିଲା ବେଗେ ସେହୁ ଆସିକରି ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ଦ୍ୱାରକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ପାଇ ଅପମାନ ।
ବିଦୁର ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଶ
କୁଶଳ ବାର୍ତ୍ତା ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ଧର୍ମଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ।
ବୋଇଲେ ଗୋବିନ୍ଦ ବିଜେ କଲେ ହସ୍ତିନାକୁ
କିସ ଉତ୍ତର କରିଲେ କୌରବମାନଙ୍କୁ ।
କିସ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଲା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବିଦୁର କହିଲେ ତାକୁ କରି ପ୍ରତି ପ୍ରତି ।
ବହୁ ଅପମାନ ପାଇ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜେ
ବାହାରେ ବାହାରେ କଲେ ଦ୍ୱାରକାକୁ ବିଜେ
ଏମନ୍ତ କାଳରେ ଅଠାଅଶୀସସ୍ର ଋଷି
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ନିକଟେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
ଦେଖି ଆସ୍ଥାନକୁ ତେଜ୍ୟାକରି ଧର୍ମରାଜା
ଋଷିମାନଙ୍କର ଯାଇ କଲେ ପାଦପୂଜା ।
ଋଷିଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ ପାଇ ବସିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଇତା ଦେଲେ ସର୍ବ ତପୋନିଷ୍ଠୀ ।
ବିନୟରେ ପଚାରନ୍ତେ କୁଶଳ ବାରତା
ଯୁଧିଷ୍ଠି କହିଲେ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ଆଗ କଥା ।
ତୁମ୍ଭେ ଏବେ ସାକ୍ଷୀଥାଅ ସର୍ବ ଋଷିମାନେ
ମୋ ରାଜ୍ୟ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଅନ୍ଧର ସନ୍ତାନେ ।
ମଧ୍ୟପାତ୍ରେ ଗଲେ ଧୌମ୍ୟ ଆବର ବିଦୁର
ତୃତୀୟରେ ବିଜେକଲେ ଦେବ ଚକ୍ରଧର ।

ଏ ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଯେହୁ ଅଧିକାରୀ
ତାହାଙ୍କୁ ଝିଙ୍ଗାସ କଲେ ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି ଧରି ।
ତାହାଙ୍କର ଅପମାନେ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି
ବାହାରେ ବାହାରେ ଗଲେ ଦ୍ୱାରାବତୀ ପୁରୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ବ୍ୟାସ ମହାଯତି
ବୋଇଲେ ଯେ ଆମ୍ଭେଥିଲୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ କତି
ପ୍ରକୃତ କଥା କହିଲେ ଯହୁଁ ଜଗନ୍ନାଥ
ତାହା ଶୁଣି କୋପ କଲା ଅନ୍ଧ ଜ୍ୟେଷ୍ଠସୁତ ।
ମାର୍କଣ୍ଡ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧର୍ମଶିଷ୍ୟ
ବେଳ ନିକଟ କଳିର ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ ।
ଏ ମହୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସ କରିବେ ଯେ ହରି
ଉପାୟେ କୌରବବଂଶ ସମୂଳେ ନିବାରି ।
ତୁମ୍ଭେ ପାଣ୍ଡବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତହିଁପାଇଁ ଜାତ
ମହାଭାରତ ସମରେ କରିବେ ନିପାତ ।
ସମର ଶେଷେ ରହିବେ ତେରଜଣ ମାତ୍ର
ଏକାଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ କରିବ ତୁମ୍ଭେ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ ।
ଏହାଶୁଣି ଋଷିଙ୍କୁ ସେ ଦେଲେ ଚୂତଫଳ
ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚିଲେ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ଦୁଲାଳ ।
ଭୋଜନାନ୍ତେ ସର୍ବଋଷି ହୋଇ ତୋଷମନ
କଲ୍ୟାଣ କରି ଆଶ୍ରମେ କରିଲେ ଗମନ ।
ଆହେ ନୀଳାଚଳ ନାଥ ବଉଦ୍ଧାବତାର
ତୋ ପାଦେ ରହୁ ଶାରଳା ଦାସର ଯେ ଶିର ।

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଓ ଶକୁନିର ଦ୍ୱାରକା ଗମନ ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ଦ୍ୱାରକା ଯାତ୍ରା

ପଚାରିଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ନୃପବର
ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଘେନ ନିବେଦନ ମୋର ।
ଅପମାନ ପାଇ କୃଷ୍ଣ ଗଲେ ଦ୍ୱାରାବତୀ
ତଦପରେ କିସ କଲା କୁରୁ ନରପତି ।
ସେ କଥା ବିଶଦରୂପେ କହ ପରକାଶି
ଶୁଣିବାକୁ ତୁମ୍ଭ ମୁଖୁଁ ବଡ଼ ଅଭିଳାଷୀ ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘେନିଗଲେ ଯହୁଁ ଶିରୀପତି ।
ଅନେକ ଉତ୍ପାତ ହେଲା ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟରେ
କାଳାଗ୍ନି ଉଠେ ଦୋହରା ପୁଣ୍ୟମୟ ଘରେ ।
ଅଦଭୁତେ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ହେଲା ଶିଳାବୃଷ୍ଟି
ବିନା ବାତରେ ଜଗତୀ ପଡ଼ିଲାକ ତୁଟି ।
ନାରାଚକୁ ବିନ୍ଧୁ ବିନ୍ଧୁ ଛିଡ଼ିଗଲା ଗୁଣ
ଏମନ୍ତେ ଉତ୍ପାତ ହେଲା ରାଜ୍ୟରେ ଆସିଣ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଶୁଣ ମାତୁଳ ଶକୁନି
ଅଦଭୁତେ ଶୁଭେ ରାଜ୍ୟେ ଉତ୍ପାତର ଧ୍ୱନି ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବଚନେ ଶକୁନି ବୋଇଲା
ସମ୍ପଦ ବିପଦ ସବୁ ଦଇବର ଲୀଳା ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ କୁରୁରାଜ ଦେବ
କୌଣସି କାଳେ ନ ଥିଲା ଏମନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ।
ବହୁ ଅପମାନ ପାଇ ଗଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘେନିଗଲେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ।
ଏସନକ ବାକ୍ୟ କହୁଁ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥି
ରାଜାଶିରରୁ ମୁକୁଟ ପଡ଼େ ତତ୍‌କ୍ଷଣାନ୍ତି ।
ଅନର୍ଘମଣି ମୁକୁଟ ପଡ଼ି ହେଲା ଚୂର
ଦେଖି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେଲା ବିରସ ଅପାର ।
କହେ ବଡ଼ ଅସୁଲଭ ଅଟଇ ଏ କଥା
ନିଜ କଲାକର୍ମ କେଭେ ନୁହଇ ଅନ୍ୟଥା ।
ପୁଣି ବୋଇଲା ତୁ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି
ଅକ୍ଷଦୋଷେ ହରାଇବି ଏ ସମ୍ପଦ ଜାଣି ।
ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ବାବୁରେ ବୁଦ୍ଧି ଏକ ଅଛି
ଭକତଜନ ବତ୍ସଳ ଦେବ ଶିରୀବତ୍ସି ।
ଶକୁନି ସହ ଦ୍ୱାରକା କର ତୁ ପ୍ରୟାଣ
ଆମ୍ଭ ସପକ୍ଷ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ସଂକର୍ଷଣ ।
ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତିକରି ତୁହି ଯାଇଣ କହନ୍ତେ
ତାଙ୍କ ଅନୁରୋଧେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବେ ଜଗନ୍ନାଥେ
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଶକୁନି ସହ ଯିବାକୁ ହୋଇଲେ ଆନନ୍ଦ ।
ଦ୍ୱାରକାକୁ ଯିବା ସଜହୋଇ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଶକୁନି ସହ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଦ୍ୱାରାବତୀ ।
ମଣୋହି ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟକରି ସମାପତ
ଶକ୍ରାବତୀ ପୁରେ ବିଜେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଦିବ୍ୟ ପଲ୍ୟଙ୍କରେ ଶେଯ ସଜାଇ ସୁପାତି
ଶୟନ ଜଗମୋହନ ଅଳସ ପ୍ରକୃତି ।
ଏସନକାଳେ ଶକୁନି ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ଯହିଁ ଛନ୍ତି ଜଗଇନ୍ଦ୍ର ।
ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ କିଛି କୌରବ ରାଜନ
ବସିଲା ଯାଇଣ ବାସୁଦେବ ସୀମସ୍ଥାନ ।
ପଲ୍ୟଙ୍କ ମାଡ଼ି ବସିଲା ନୃପ କୁରୁସାଇଁ
ନିଦ୍ରା ଯାଇଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଚାରିଲେ ଅନାଇଁ ମନ୍ତ୍ରୀକି
ଗୋବିନ୍ଦ ନଇଲେ କିପାଁ ଆମ୍ଭର ତହିଁକି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅପମାନେ ମୋତେ କଲେ ରାଗ
ତେଣୁ ମୋହର ପାଶକୁ ନଇଲେ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ ।

ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମହିମା
ଅଭିମାନେ ନ ମାଡ଼ିଲେ ତୁମ୍ଭର ଏ ସୀମା ।
ପୁଣି ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଣ ନୃପବର
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଗଲାଣି ଦ୍ୱାରାବତୀ ପୁର ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାର ସଙ୍ଗେ ଅଛି ଯାଇ
ନିମନ୍ତ୍ରି ଆଣିବ ରାମ କୃଷ୍ଣ ବେନିଭାଇ ।
ସହଦେବର ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଯାଅ ତୁ ଏକ୍ଷଣି ।
ବଳରାମ ଅଦାଗୁରୁ କଉରବଙ୍କର
ତାଙ୍କ ବୋଲେ ଛାଡ଼ିଦେବେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଶ୍ରୀଧର
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲା ଧନଞ୍ଜୟ
ଦ୍ୱାରାବତୀକି ଯିବାର କରିଲା ଉପାୟ ।
ଯେଉଁ ପାଦୁକା ମନ୍ତ୍ରକୁ ବନେ ପାଇଥିଲା
ସହସ୍ର ପାଞ୍ଚଯୋଜନ ନିମିଷକେ ଗଲା ।
ଦେଖି ଛାଡ଼ିଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଦ୍ୱାରପାଳମାନେ ।
ତହୁଁ ପ୍ରବେଶିଲେ ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ଭବନେ ।
ଦକ୍ଷିଣକୁ ମଥାକରି ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
ଦେଖିଲେ ଯୋଗନିଦ୍ରାରେ ଅଛନ୍ତି ମଗନ ।
ସୀମସ୍ଥାନେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବସିଅଛି ଯାଇ
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ଅଛଇ ।
ଏସନକ ପରକାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖିଲା
ତହୁଁ ପାର୍ଥ କୃଷ୍ଣ ପାଦତଳରେ ବସିଲା ।
ଶକୁନି ଜଣାଏ ହଳୀ ଅଗ୍ରତରେ ଯାଇ
ମାନ ଗୋବିନ୍ଦ ଆସିଛି ଶୁଣିବା ଗୋସାଇଁ ।
ବଳରାମ ବିଜେ ଶୁଣି ଉଠି ବନମାଳୀ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁଦେଲେ ଆଖି ମଳିମଳି ।
ପାଦପଦ୍ମ ତଳେ ବସିଅଛି ଫାଲଗୁନି
ଉଠି କେଶବ ଧଇଲେ ତାର ହସ୍ତବେନି ।
ବୋଇଲେ ଆସ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମୋ ପ୍ରାଣସଙ୍ଗାତ
ଏହା କହି ବେନିଭୁଜେ କଲେ କୋଳାଗ୍ରତ ।
ବାବୁ ଏଡ଼େ ଅନୁଗ୍ରହ କରିଲୁ ତୁ ମୋତେ
ଠାକୁରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କିବା ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
ହଳୀ ବୋଇଲେରେ ହରି ଚାହାଁ ତୁ ଲେଉଟି
ପଛକତି ବସିଛନ୍ତି ରାଜା ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି ।
ବଳରାମ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେଖି
ଉପହାସ ପରାୟେକ ଚାହିଁଲେ ନିରୀକ୍ଷି ।
କହିଲେ ହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗୌଡ଼ିଆ ମୋ ରାଜ୍ୟ
ଅମୋକ୍ଷ ଭୂମିରେ ଅଛି ତୁମ୍ଭର କି କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ତିରୀ ହତ୍ୟା କରିଅଛି ମୁହିଁ
ଗୋବତ୍ସା ମାଇଲି ପୁଣି ଗୋରସର ପାଇଁ ।
ଏତେକ ପାତକ ଅଛି ଜାଣିଛ ମୋ ଅଙ୍ଗେ
ମୋର ଭୁବନକୁ ବିଜେକଲ କେଉଁ ବାଗେ ।
କୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇ
ବୋଇଲା କଟାଳ କଲ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପାଇଁ ।
ପାଣ୍ଡବ ଜାରଜାତକା ସେମାନେ କି କ୍ଷମ
କାହାର ବଳେ ସେମାନେ କରିବେ ସଂଗ୍ରାମ ।
ବଳରାମ ବୋଇଲେ ଯେ କୋପ ଛାଡ଼ ବାବୁ
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଉପେକ୍ଷା କରିବୁ ନା ସବୁ ।
ଦୋଷ କରିଣ ଯଦ୍ୟପି ଅଇଲା ଗୃହକୁ
ଉଚିତ ନୁହଇ ଆଉ ତାହା ଧରିବାକୁ ।
ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଦୁଇକୁଳେ ହେବ ଯୁଦ୍ଧ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରି ନେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ସିଦ୍ଧ ।
ମୋହର ପକ୍ଷକୁ ତୁମ୍ଭେ ଯିବ ବେନିଭ୍ରାତେ
ମୁହିଁ ଅଇଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନେବାର ନିମନ୍ତେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆରେ ବାବୁ ପାର୍ଥ
ମୋପୁରେ ଅଇଲୁ ତୁହି କେବଣ ନିମିତ୍ତ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲା କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସମର
ତୁମ୍ଭେ ବେଗ ହୋଇ ବିଜେକର ଚକ୍ରଧର ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନେବି ଠାକୁର ଆଜ୍ଞା ଅଛି ମୋତେ
ଉଠ ଚାଲ ଦେବ ସ୍ୱାମୀ ଯିବାକ ତ୍ୱରିତେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ଆହେ ଭ୍ରାତ
ଉଭୟ ସଙ୍କଟ ସ୍ଥଳେ କି କରା ଉଚିତ ।
ହଳୀ ବୋଇଲେ ଆଗେ ଯେ କରିଛି ବରଣ
ଆଗେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଅଛି ଯା ଉପରେ ପୁଣ ।
ସର୍ବଜ୍ଞ ପୁରୁଷ ନାଥ ତୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ଆଗ ନିମନ୍ତ୍ରଣେ ଗଲେ ମିଳଇ ଯେ ଧର୍ମ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆଗ ରାଜା ନ ଦେଖିଲି
ଆଗକରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ମୁଖ ମୁଁ ଚାହିଁଲି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଶୁଣ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
ଦୟା ନ କରନ୍ତି ମୋତେ ସର୍ବଦା ଗୋବିନ୍ଦ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ଘେନି ବିଜେ ନୀଳାମ୍ବର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଆପଣା ମନ୍ଦିର ।
ସ୍ନାନ ଭୋଜନ କରାଇ ଚର୍ଚ୍ଚିଲେ ତାହାକୁ
ଅନେକ ଅକ୍ଷତ ଦେଲେ ମାନ ଗୋବିନ୍ଦକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ଭବନରେ ବିଜେ କୁରୁପତି
ସାତ୍ୟକିକୁ ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହଳପତି ।
ଯାଅ ଯାଅ ସାତ୍ୟକି ହୋ ଆଣ ଶିରୀପତି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ କରାଇବା ପ୍ରୀତି ।
ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବଚନ ଘେନି ଚଳଇ ସାତ୍ୟକି
ସତ୍ୟଭାମା ପୁରେ ହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ଘେନି ଶୋଇଛନ୍ତି ବନମାଳୀ
ପାଦତଳେ ବସିଛନ୍ତି ଶକ୍ରାଜିତ ବାଳୀ ।
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟକୁ ମୋହୁଛନ୍ତି ନାରାୟଣ ବାମା
ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଦ ଘଷନ୍ତି ତହିଁ ସତ୍ୟଭାମା ।
ଡାହାଣ ଜାନୁରେ ଅଛି କୃଷ୍ଣ ପାଦଗୋଟି
ବାମ ଜାନୁରେ ପାଦକୁ ଦେଇଛି କିରୀଟି ।
କୃଷ୍ଣପାଦ ମଞ୍ଚାଳଇ ଦକ୍ଷିଣର ହସ୍ତେ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପାଦ ମଞ୍ଚାଳେ ବାମ କରପଦ୍ମେ ।
ଏସନ ସ୍ୱରୂପ ଯହୁଁ ଦେଖିଲା ସାତ୍ୟକି
ଶିବ ଶିବ ବୋଲି ଫେରେ ହଳୀଙ୍କ କତିକି ।
ବଳରାମ ଦେଖି ତାକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଭାରତୀ
ତୁମ୍ଭେ ଅଇଲ ନଇଲେ କିପାଇଁ ଶ୍ରୀପତି ।
ସାତ୍ୟକି ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ବିଶ୍ୱବାସ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ପୁଅଙ୍କୁ ନାହିଁ ଆଉ ଆଶ ।
ଯେମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଆଜ ଅଇଲି ମୁଁ ଦେଖି
ସହସ୍ରେ ହଳୀ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନ ପାରିବେ ରଖି ।
ହରି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନିଦ୍ରିତଛନ୍ତି ଏକମେଳେ
ଶକ୍ରାବତୀଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ।
ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଦ ମଞ୍ଚାଳେ ସତ୍ୟା ଗୁଣବତୀ
କୃଷ୍ଣାଠାରୁ ଶତେଗୁଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି ସତୀ ।
ଏହି ପରକାରେ ଦୟା ହୋଇଛି ଯାହାକୁ
ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ନ ପାରିବେ ରଖି କୌରବଙ୍କୁ ।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବିରସ ହେଲେ ଦେବହଳୀ
କାଲି ଜାଣିବା କି କହେ ଆସୁ ବନମାଳୀ ।
ଏହିରୂପେ ଭାଳୁଁ ଭାଳୁଁ ହୋଇଲା ପ୍ରଭାତ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଘେନି ବିଜେକଲେ ହଳହସ୍ତ ।
ସ୍ନାନ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନ ଆଦି ସାରି ଦେବ ହରି
ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ତୁଳେ ଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବିଜେକରି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଘେନିଣ ବିଜେ ବଳରାମ
ଦେଖି ପ୍ରଣିପାତ ହେଲେ ପାର୍ଥ ଘନଶ୍ୟାମ ।
ଶ୍ରୀ ବଳଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନାରାୟଣ
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ଅନ୍ୟୋଽନ୍ୟେ କିମ୍ଭୂତ କାରଣ
ଅଥବା ପ୍ରୀତି ହୋଇବେ ସେହି ବେନିଭାଇ
ତୋର ଆମ୍ଭର ତହିଁକି ଯିବା ନ ଯୋଗାଇ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ସଙ୍କର୍ଷଣ
ରାବଣ ବଧ କଲି ମୁଁ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗେଣ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ଅପଖ୍ୟାତି ମୋତେ ଦେଲେ ବେଦପିତା
ବୋଇଲେ ରାବଣ ମାରି କଲୁ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ।
ଜହ୍ନା ଅବତାରେ ମାରେ ପୂତନା ଦୈତୁଣୀ
ଷଣ୍ଡା ଯାମଳା ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରିଲଇଁ ପୁଣି ।

ସେହି ହତ୍ୟାଦୋଷ ଅଙ୍ଗେ ଅଛି ବିଦ୍ୟମାନ
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିଲେ ହୋଇବ ଖଣ୍ଡନ ।
ସ୍ୱାମୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଥରେ ହୋଇବି ସାରଥି
ଉଭୟ କୁଳକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିବି ତଥି ।
ରଣେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବି ଶୁଣ ହଳଧର
ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ତ୍ରିବାର ମୋହର ।
ସ୍ୱାମୀ ସତ୍ୟକରି ରଣେ ଅସ୍ତ୍ର ଯେବେ ଧରେ
ହେ କାମପାଳ ତୁମ୍ଭର ପାଦେ ଦ୍ରୋହ କରେ ।
ଅନେକ କଠୋର ବାକ୍ୟ କହି ନାରାୟଣ
ଶ୍ରୀକରେ ଛୁଇଁଲେ ବଳରାମଙ୍କ ଚରଣ ।
ଶ୍ରୀବଳରାମ ବୋଇଲେ ନିୟମ ଲଙ୍ଘିଲେ
ମୋତେ ସୁମରିବ କୃଷ୍ଣ ଅସ୍ତ୍ରାଦି ଧଇଲେ ।
ରଣର ମଧ୍ୟକୁ ତହିଁ ମୁହିଁ ଯାଇକରି
ମାରିବି ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ କୃଷ୍ଣ ଆଦିକରି ।
ଆହେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ କି ହେଉ
ନ ମାଇଲେ ଈଶଥାଳେ ବିଷ ଆମ୍ଭେ ଦେଉ ।
ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଫିଟିଗଲା ଏବେ ମୋର ଭ୍ରାନ୍ତି
ଶକୁନି ବୋଇଲା ହରି ପାଣ୍ଡବେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
ଏବେ କଉରବେ ଜାଣ ହୋଇଲେ ନିର୍ଭୟ ।
ରଣେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବେ ଯେବେ ଦେବ ହରି
ଲକ୍ଷେ ପାଣ୍ଡବ ହେଲେ କି କୌରବଙ୍କୁ ସରି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହରି ଯେବେକଲୁ ଦୟା
ମୋହର ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଦିଅ ନ କରିଣ ମାୟା ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଅଭାବେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ନିର୍ମାକ୍ଷୀ
ରାଜ୍ୟଶିରୀ ହାନି ହେଲା ମୁଁ କେବଣ ସୁଖୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରେ ନେଇ ଦେଖାଇଲେ ହରି
ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀ ଦୁହେଁ ସ୍ତୁତି କରିଲେ ଉଚ୍ଚାରି ।
ଜୟ ତୁ କମଳା ମାଗୋ ଜୟ ସିନ୍ଧୁ ସୁତା
ପରମ ନିରାକୁଳ ଗୋ ସର୍ବଜନ ମାତା ।
ମାଳାଦେଇ ବରିଲୁ ତୁ ନାରାୟଣ ସ୍ୱାମୀ
ଚଞ୍ଚଳା ନାମ ବହିଲୁ ସର୍ବତ୍ରରେ ଭ୍ରମି ।
ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ନ ରହୁ କଉଣସି ଠାବ
ସେ ନାମକୁ ଲୟ କଲେ ତେଣୁ ବାସୁଦେବ ।
ପରମ ନିରାକୁଳ ସେ ବରୁଣ ନୃପତି
ତୋତେ ଦେଇ ପାରହେଲା ମାଗୋ ଭଗବତୀ
ଅକ୍ଷୟା ଅଭୟା ମାତା ପରମ ସାଧବୀ
ସର୍ବ ଜୀବଙ୍କ ତାରିଣୀ ଅଟୁ ମହାଦେବୀ ।
ମାଗୋ ଆଦି ସତ୍ୟଯୁଗେ ତୋ ନାଁ ସତ୍ୟପ୍ରିୟା
ପଦ୍ମମାଳାରେ ଶୋଭିଲୁ ନାରାୟଣ ହିୟା ।

ପଦ୍ମ ପାଖୁଡ଼ାରେ ଶତେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସମୂତ
ତୋର ଦିବସକେ ସେହୁ ହୁଅନ୍ତି ନିର୍ମିତ ।
ପ୍ରସନ୍ନେ ସମ୍ପଦ ଦେଉ ତୁହି ସଦାକାଳେ
ଭାବରେ ଭଜିଲୁ ତୁହି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କମଳେ ।
ଅନାଦି ପୁରୁଷ ଜାଣେ ତୋର ସର୍ବ କର୍ମ
ତୋତେ ଭାବିଲେ ମାତ ଗୋ ଉଦେ ହୁଏ ଧର୍ମ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତାରିଣୀ ମାଗୋ ସର୍ବଜନ ରକ୍ଷୀ
ସୁରବରସୁନ୍ଦରୀ ଗୋ ଜୟ କମଳାକ୍ଷି ।
ଖଟନ୍ତି ମାତଙ୍ଗିନୀ ଗୋ ଶ୍ୱେତ ବେନିନାଗ
କୋଟି ତୀର୍ଥଜଳେ ସିକ୍ତ କରନ୍ତି ତୋ ଅଙ୍ଗ ।
ପାଦପଦ୍ମ ଲଲାଟରେ ଶୋହେ ପଦ୍ମଚିତା
ପଦ୍ମିନୀ ଦେଖି ଭାବିଲେ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା ।
କେତେ ପୁଣ୍ୟେ ଦେଖିଲି ମୁଁ ପାଦପଦ୍ମ ଗୋଟି
ସେ ପଦାରବିନ୍ଦ ତଳେ ଲୋଟୁ ମୋ ଶିରଟି ।
ସଦା ସମ୍ପଦଦାୟିନୀ ତୁ ମାତଃ କମଳେ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବା ମୋର ତବ ପାଦତଳେ
ଅଜ୍ଞାନରେ ଅପରାଧ କରେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ
ସମସ୍ତ ଉପେକ୍ଷା କରୁ ତୁହି ଠାକୁରାଣୀ ।
ଲଭିବି ପରମ ଗତି ତୋହର ପ୍ରସାଦେ
ଶାରଳା ଦାସ ସେବଇ ସଦା ତୋର ପାଦେ ।

■ ■ ■

କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଗମନ, କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ବଣ୍ଟନ ନିମନ୍ତେ ଶକୁନିର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନିକଟେ ପ୍ରବେଶ ଓ ଅଳସୁଆ ବିବରଣ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ପଚାରିଲେ ମନୁ ନରପତି
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କରୁଥିଲା ସ୍ତୁତି ।
ଶ୍ରୀଜଗମୋହନ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ କି ନ ଦେଲେ
କୌରବ ଈଶ୍ୱର ପୁଣି କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମୋ ଚିତ୍ତ
କହ ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଭାରତ ଚରିତ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବିନୟେ ତୁଷ୍ଟ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ବୋଇଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ କଲାଣି ଭକତି
ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଦେବୀ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରତି ।
ଯହୁଁ ଆଜ୍ଞା କଲେ କୃଷ୍ଣ ପରମ ଆନନ୍ଦେ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେ କଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର କନ୍ଧେ ।
ଦେଖି ହରଷ ହୋଇଲେ ତହୁଁ କୁରୁବୀର
କନ୍ଧେ ବୋହି ନ ପାରିଲା ଦେବୀଙ୍କର ଭାର ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଶୁଣ ମାତୁଳ ଶକୁନି
ଲକ୍ଷ୍ମୀଭାର ହେଲେ କନ୍ଧେ ନ ପାରଇ ଘେନି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ବାବୁ ଘେନ ତାଙ୍କୁ ଶିରେ
ଶିରେ ବହି ଚଳେ ସେହୁ ହସ୍ତିନା ନଗରେ ।
ଦେଖିଣ ବିରସ ହେଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ତୁଟିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପୁଣି ଦେଲୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ନିଶ୍ଚୟ ଦୟା ଛାଡ଼ିଲୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଶ୍ରୀହରି
ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ଆଉ କିଏ ହେବ ସରି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁ ବୁଝି ନାହୁଁ ଫାଲଗୁନି
ଶିରୋଗତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଲେ ହେଲା ତାର ହାନି
କନ୍ଧେ ଘେନିଯାଉ ତାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଲେ ଭାରି
ଶକୁନିକୁ ପଚାରିଲା ନେବି ମୁଁ କିପରି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତହୁଁ ତାହାର କୂଟରେ
ବହି ନ ପାରୁଛୁ ଯେବେ ମୁଣ୍ଡାଅ ମୁଣ୍ଡରେ ।
ତାର କନ୍ଧେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଥିଲେ ଯେତେବେଳ ଯାଏ
ଅତୁଟ ଭାବରେ ଥିଲା ଜାଣ ଧନଞ୍ଜୟେ ।
ଏବେ ଯହୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାର ହେଲେ ଶିରୋଗତ
ନିଶ୍ଚେ ଜାଣ ଅଳ୍ପଦିନେ ହେବ ସେହୁ ହତ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ତୁହି ସର୍ବସାକ୍ଷୀ
ତୋ ଅଭାବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ହୋଇବୁ ନିର୍ମାକ୍ଷୀ
ତହୁଁ ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇ ବୋଲଇ କିରୀଟି
ବହନରେ ବିଜେକର ବୈନତେୟ ପିଠି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଠାକୁରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ବିଜୟ କରିବା ଏକ୍ଷଣେ ।
ଶୁଣି ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେ ଜଗନ୍ନାଥ
କୃଷ୍ଣଙ୍କ କୋଳେ ବସିଲା ବୀରବର ପାର୍ଥ ।
କୃଷ୍ଣାର୍ଜ୍ଜୁନ ଚଳିଗଲେ ତହୁଁ ଅତି ବେଗେ
ବିଜୟ ଜଗମୋହନ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ବୃକ୍ଷର ତଳରେ ଦେବ ବିଜୟ ଯୁଧିଷ୍ଠି
କୃଷ୍ଣ ଆଗମନ ଦେଖି ଧାଡିକାରେ ଉଠି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଖଗ ପିଠି କଲେ ତେଜ୍ୟା
ନିଉଛାଳି ପ୍ରଣିପାତ ହେଲେ ଦେବରାଜା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଇଲେ ଉଠ ନାରାୟଣ
କର ପ୍ରସାରି ବାଞ୍ଛିଲେ ତାହାଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣ ।
ପାଦରେ ପଡ଼ି କେଶବ କଲେ ନିଉଛାଳି
ଛାମୁରେ ଶୋଇଲେ ଗଡ଼ଘାଲି ବନମାଳୀ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭଣି ଆରୋଗ୍ୟ ହୁଅ ତୁ ବର୍ଦ୍ଧିତ
ଚିରାୟୁ ଚିରଜୀବୀ ହୋଇ ହରି ତୁହି ବର୍ତ୍ତ ।
ତହୁଁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବାବୁ ଶୁଣରେ ନକୁଳ
ପରମ କଲ୍ୟାଣ ହେଉ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତୁ ତୋଳ ।
ନକୁଳ କୋଳ କରିଣ ଉଠାଏ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
ଭୁଜେ ଭିଡ଼ି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବସାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ।

କୁଶଳ ବାର୍ତ୍ତା ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ତହୁଁ ଧର୍ମରାୟେ
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ ନିରାମୟେ
ପୁଣି ପୁଚ୍ଛିଲେ ପେଷିଲୁ ମଧପାତ୍ରପଣେ
ଶୁଭାଶୁଭ ନ କହିଲୁ କେବଣ କାରଣେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ବିଦୁରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟ
ଯେଉଁ ସାଧବୀ ତାହାଙ୍କୁ କଲା ଉତପନ୍ନ ।
ବହୁତ କହିଲା ମୋତେ ନ ଯା ଦେବରାଜ
ହସ୍ତିନା ସଭାକୁ ଗଲେ ପାଇବୁ ତୁ ଲାଜ ।
ଗୁରୁ ହେଉ ଶିଷ୍ୟ ହେଉ ହେଉ ଯେହୁ ସେହୁ
ନିଷେଧ ବାକ୍ୟ କରିଲେ ସିଦ୍ଧ ହେବ କାହୁଁ ।
ବହୁ ଜଣାଇ କହିଲି ତାଙ୍କୁ ପରମାର୍ଥ
ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ସେହି ମୋର ଭୃତ୍ୟ
ସ୍ୱାମୀ ଯହୁଁ ନିନ୍ଦାକଲା ଦେବୀ କୋଇନ୍ତାକୁ
ତହୁଁ ବଡ଼ ଅପମାନ ହୋଇଲା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ସଭା ମଧ୍ୟରେ କହିଲେ ନାନା କଟୁବାଣୀ
କୋପରେ ଖଡ଼ଗ ଧରି ଲୋଡ଼ିଲେ ସେ ହାଣି
ତାଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି କୋପକଲି ମନେ
କରେ ଚକ୍ର ଧଇଲି ମୁଁ କରାଳ ନୟନେ ।
ଗଙ୍ଗାଦେବୀଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଭୀଷ୍ମ ମହାରଥୀ
ବହୁବିନୟେ କରାଇ ମୋର କୋପଶାନ୍ତି ।
ବହୁ ଉଚ୍ଚବାଚେ ହେଲା ଅଭିମାନ ଭାରି
ବାହାରେ ବାହାରେ ଗଲି ଦ୍ୱାରାବତୀ ପୁରୀ ।
ସ୍ୱାମୀ କଦାଚ ନୋହିଲା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସୁଫଳ
ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେବ ହୋଇଲେ ବ୍ୟାକୁଳ ।
ବୋଇଲେ ଉଠରେ ଭୀମ ନକୁଳ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
କୃଷ୍ଣ ଅପମାନ ଧିକ ଅଟେ ଏ ଜୀବନ ।
ସ୍ୱାମୀ ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ପବନର ବଳା
ଗଦାବରକୁ ଧରନ୍ତେ କମ୍ପେ ମହାଗଳା ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୋର ଏହି ଅନୁକୂଳ
ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ କୋପତୁସମ୍ଭାଳ
ପୁରୋଧା ବୋଇଲେ ଆଗେ ଦ୍ୱନ୍ଦେ ଯେ ପଶଇ
ହତ୍ୟା ଦୋଷମାନ ତାର କନ୍ଧରେ ବସଇ ।
ବାବୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉଛୁ ଅନର୍ଥୀ
ତୋ ତହୁଁ ସଂଗ୍ରାମ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରେ କୁରୁପତି ।
ଅତଏବ ସଂଗ୍ରାମକୁ ନୁହ ତୁ ଅଗ୍ରଣୀ
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଦୂତ ଆସିବ ଏକ୍ଷଣି ।
ଏମନ୍ତ ସମୟରେ ସେ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ସନ୍ନିଧିକୁ ହକାରିଲା କୁଳକ୍ଷୟ ମନ୍ତ୍ରୀ
ବୋଇଲା ହେ ମାମୁଁ ଯାଅ ପାଣ୍ଡବ ତହିଁକି
ପାଞ୍ଚଭାଇ ଡାକିଆଣ ସଂଗ୍ରାମ ଭୂଇଁକି ।

ଯେତେ ସୁହୃଦ ଅଛନ୍ତି ଆସନ୍ତୁ ତା ସଙ୍ଗ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାଣ୍ଟିବା କରି ତିନିଭାଗ ।
କୁରୁ ରାଜାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ମସ୍ତକରେ ଘେନି
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ମିଳିଲା ଯାଇଣ ଶକୁନି ।
ଯମୁନାନଦୀର କୂଳେ ପାଣ୍ଡବ ବିଜୟେ
ସନ୍ନିଧେ ଭେଟିଲା ଯାଇ ମନ୍ତ୍ରୀ କୁଳକ୍ଷୟେ ।
ତାହାଙ୍କର ଅଗ୍ରତରେ କହଇ ଶକୁନି
ସମର ଭୂମିକି ଆସ ଅନୁକୂଳ ଘେନି ।
ଅଥବା ସନ୍ଧି କରାଇ କହୁଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ଭାଇଙ୍କୁ ଘେନି ସମୟେ ଯାଅ ଅରଣ୍ୟକୁ ।
ହେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦଶବର୍ଷ ବାଳବୁଦ୍ଧି ଥାଇ
ବିଂଶ ବରଷରେ ସ୍ତିରୀ ମେଳକୁ ଇଚ୍ଛଇ ।
ପଚିଶ ବରଷେ ସବୁ ସୁନ୍ଦରକୁ ଇଚ୍ଛା
ତିରିଶ ବରଷେ ହୁଏ ବିଚକ୍ଷଣ ବାଞ୍ଛା ।
ଚାଳିଶ ବର୍ଷେ ତରୁଣ ବୁଦ୍ଧି ବିକାଶଇ
ଦେବ ପିତୃଲୋକରେ ସେ ଭକତି କରଇ ।
ଧନ ସନ୍ତାନକୁ ସେହୁ କରେ ବହୁ ଚିନ୍ତା
ଦାତବ୍ୟ ପଣରେ ସେହୁ ହୁଅଇ ଶକତା ।
ପଞ୍ଚାଶ ବରଷ ହେଲେ ଖସଇ ତା ତନୁ
ଷାଠିଏ ବରଷ ହେଲେ ତରଳଇ ମନୁ ।
ସତୁରି ବରଷେ ସେହୁ ହୁଅଇ ଭେବଳା
ଗୁରୁ ଗଉରବ ମନ କରଇ ମୁକୁଳା ।
ଭ୍ରାନ୍ତି ଜନ୍ମି ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଏ ମନ
ଅଶୀ ବରଷେ ହୁଅଇ ସେହୁ ଦୃଷ୍ଟି ହୀନ ।
ପରାପର ନ ଚିହ୍ନଇ ନବତି ବରଷେ
ବାଳୁତର ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ଆସିଣ ପ୍ରକାଶେ ।
ନମସ୍କାର କଲେ ପୁତ୍ର ତାକୁ ନ ଚିହ୍ନଇ
ବୋଲଇ କାହୁଁ ଅଇଲୁ ବାବୁ ଘର କାହିଁ ।
ଶଏ ବରଷରେ ତାର ଲଇଁଯାଏ କଟି
ଭୂମିରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଣ ଚାଲେ ଧରି ଯଷ୍ଟି ।
ପୁତ୍ର ନାତି ଦେଖି ଶତ୍ରୁ ପରାୟ ମଣଇ
ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଦି କାରେ ନ ଗଣଇ ।
ଅତି ଦୁଃଖେ ବିଶାଶଏ ବରଷ ବଞ୍ଚନ୍ତି
ନାନା ପାପ କଲେ ମଧ ନାହିଁ ଯମ ଶାସ୍ତି ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ବିପରୀତ ଦେଖଇ ସଂସାର
ମୁହିଁ ଏହାକୁ ଜାଣଇ ଜଳ ବିମ୍ବାକାର ।
ଆହେ ବାବୁ ରାଗ ମୋହ ଅହଙ୍କାର ବାଦେ
ଗତାଗତ ପାତକରେ ନାଶଯାନ୍ତି ହାଦେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ କିସ ସଂସାରକୁ ନିନ୍ଦା
ତୋହପରି ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ଲଗାଇଲୁ ଧନ୍ଦା ।

ଶକୁନି ବୋଇଲା ବାବୁ ତୁ ନ ଚିହ୍ନୁ ମୋତେ
ସହଦେବ ଜାଣିଅଛି ମୋ ବିଷୟ ଯେତେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶତେ ବରଷ ଆୟୁଷ
ଅଳପକେ ନାଶଯାନ୍ତି ତାଙ୍କର କି ଦୋଷ ।
ବାଳକ ଅଜ୍ଞାନ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ତାଙ୍କ ନାହିଁ
ସେ କିପାଇଁ ନାଶଯାନ୍ତି ଜ୍ଞାନହୀନ ହୋଇ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ତେବେ ଶୁଣ ଧର୍ମ ରାୟେ
ତହିଁର ଚରିତ ତୋତେ କହିବା ଥୋକାଏ ।
କୃଷ୍ଣବେଣୀ ନଦୀତୀରେ କାମପୁର ଗ୍ରାମ
ତହିଁ ଏକ ଶୂଦ୍ର ଥାଏ ମେଳକ ତା ନାମ ।
ଅଜ୍ଞାନ ଅଳସୁଆ ସେ କରେ ଗ୍ରାମ ସେବା
ଏହା ଛଡ଼ା ନ ଜାଣଇ ଜାଣେ ବନେ ଯିବା
ଗୋଛାଏ କାଠ ଭାଙ୍ଗିଣ ପକାଏ ସେ ଘରେ
ଭାରିଯା ବିକଇ ତାକୁ ନେଇଣ ହାଟରେ ।
ସବୁ ତାକୁ ଦେଇ ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜାଇ ଘରଣୀ
ପୁତ୍ରାଦି ନାହାନ୍ତି କେହି ଥାନ୍ତି ଦୁଇ ପ୍ରାଣୀ ।
ଏହିରୂପେ କିଛିକାଳ ତହିଁ ଗଲା ବହି
କାଠଭଙ୍ଗା ଛଡ଼ା ତାର କିଛି ବିଦ୍ୟା ନାହିଁ ।
ବିରୁଦ୍ଧ ବୋଲିଣ ଜାଣ ଶୁକ ସମ୍ବତ୍ସରେ
ଶରତ ଋତୁ ଅଟଇ ଆଶ୍ୱିନ ମାସରେ ।
ଦଶମୀ ଭୃଗୁବାର ଯେ ସ୍ୱାତୀ ନକ୍ଷତ୍ରରେ
ବଡ଼ ଏକ ବୃଷ୍ଟି ହେଲା ସେ ଦିନ ରାତ୍ରିରେ ।
ଏକେ ଅଳସୁଆ ସେହୁ ବିଶେଷରେ ଝଡ଼ି
ଦିନ ଗୋଟିକ ଶୋଇଲା ଉପବାସେ ପଡ଼ି ।
ଭାରିଯା ବୋଇଲା ବେଳ ଉଛୁର ହେଉଛି
ଦିନ ଗଲା ନ ଆଣିଲ ବନୁ କାଠ କିଛି ।
ଭାରିଯା ବଚନ ଶୁଣି କୁଠାରକୁ ଘେନି
ଘରୁ ବାହାରିଲା ବେଳ ଅଛି ଘଡ଼ି ତିନି ।
ନଗର ବାହାରେ ଅଛି ମଣ୍ଡପ ଗୋଟିଏ
କୁଠାରକୁ ଶିର ଦେଇ ଶୋଇଲା ସେଠାଏ ।
ଧୂଳିରେ ଗଡ଼ି ଶୁଅନ୍ତେ ବେଳ ଅସ୍ତଗଲା
ଶଙ୍ଖ ଶବଦ ହୁଅନ୍ତେ ଚିଆଇଁ ଉଠିଲା ।
ଭାଳଇ ଯେ ଅଳସୁଆ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବି
କାଠ ନ କାଟି କେମନ୍ତେ ଘରକୁ ମୁଁ ଯିବି ।
ଝଡ଼ ଯୋଗେ ନ ଆସନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ତହିଁ କେହି
କୁଠାର ଘେନି ଦେଉଳେ ପଶିଲାକ ଯାଇଁ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ତିନୋଟି ମୂରତି
ଦାରୁମୂର୍ତ୍ତି ମଣ୍ଡପରେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ।
ସାତହାତ ଉଚ୍ଚ ଆଉ ତିନିହାତ ମୋଟ
ବିଚାରଇ ଅଳସୁଆ ଏ ତ ଶୁଷ୍କକାଠ ।
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତିମା ଗୋଟି ପକାଇଲା ତଳେ
ଅସ୍ତ୍ର ଉଞ୍ଚାଏ ହାଣିବି ବୋଲେ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ।
ପ୍ରତିମା ଭିତରୁ ବିଜେକଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
ରହ ଅଳସୁଆ ବୋଲି ଧଇଲେ ତା ହସ୍ତ ।
ଆରେ ତୁହି ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଟିକେ ନ ବିଚାରୁ
ଆମ୍ଭେ ଦେବତା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କଦର୍ଥନା କରୁ ।
ସଂସାରଯାକ ପୂଜନ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଆରାଧି
ଦେଖୁ ଦେଖୁ କରୁ ତୁହି ଏଡ଼େ ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧି ।
ଅଳସୁଆ ବୋଲେ ମୂର୍ଖ ଦରିଦ୍ର ଅଟଇ
ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ମୋର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।
ଛାଡ଼ ତୁ ମୋହର ହସ୍ତ ଚିରିବି ଏ କାଠ
ସୁଖ ହେବୁ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ ଯିବ ଅନ୍ନକଷ୍ଟ ।
ଏ ତିନିମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇବ ମୋର ଦିନଚାରି
ଏତେକ ବରଷା କାଳ ମୋର ଯିବ ସରି ।
ଆରେ ମୂର୍ଖ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ବିଷ୍ଣୁ ଦେବ କିନା
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ମାଇଲେ ହେବୁ ତୁହି ନାଶ ସିନା ।
ଅଳସୁଆ ବୋଲେ ଯେବେ ତୁ କୃଷ୍ଣ ମୂରତି
ତେବେ ଖଣ୍ଡନ କରାଅ ମୋର ଅନ୍ନ ଶାସ୍ତି ।
ଚାଉଳ ପାଞ୍ଚମାଣ ଯେ ପାଞ୍ଚବୋଡ଼ି କୌଡ଼ି
ଏତେକ ଦେଲେ ବଞ୍ଚିବି ଏ ମାସକ ଝଡ଼ି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଗଣେଶ ଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣରେ
କଉଡ଼ି ଚାଉଳ ଥିବ ତାହାଙ୍କ ପଛରେ ।
ତହୁଁ ଦାରୁମୂର୍ତ୍ତି ନେଇ ବସାଇ ସ୍ୱସ୍ଥାନେ
ଚଳିଗଲା ଅଳସୁଆ ଆନନ୍ଦିତ ମନେ ।
ରଜନୀ ଘଡ଼ିଏ ଥାଉଁ ଉଠିଗଲା ବେଗେ
ଦେଖେ କଉଡ଼ି ଚାଉଳ ଅଛି ପଛଭାଗେ ।
ସେ କଉଡ଼ି ଚାଉଳକୁ ଆଣେ ବେଗେ ଘେନି
ଏମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିଲା ବର୍ଷା ଝଡ଼ି ଦିନ ତିନି ।
ଝଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲା ନ ଦେଲେ ଆଉ ନାରାୟଣ
ତହୁଁ ଚିରିବାକୁ ଗଲା ସେ ବିଗ୍ରହ ପୁଣ ।
ଚିରିବା ଉଦ୍ୟମ କରୁ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ବିଜେ
ରହ ରହ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା କଲେ ଦେବରାଜେ ।
ବୋଇଲେ ଝଡ଼ିର ଯୋଗେ ଚିରି ଲୋଡୁ ଥିଲୁ
ପୁଣି ଆସି କି ନିମନ୍ତେ କଟାଳ ତୁ କଲୁ ।
ଅଳସୁଆ ବୋଇଲା ମୁଁ ଭୋକିଲା ରହିଲି
କେବେ ହେଁ ସୁଖରେ ମୁହିଁ ଅନ୍ନ ନ ପାଇଲି ।
ମୋତେ ଯେବେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
କଉଡ଼ି ଚାଉଳ ଦେବ ବଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ଭୟେ ନାରାୟଣ ତହୁଁ କଲେ ସନମତି
ବୋଇଲେ ତୁ ନେଉଥିବୁ ଗଣପତି କତି ।

ବାହୁଡ଼ାଇ ନିଜସ୍ଥାନେ ବସାଇଲା ପୁଣ
ଚଳିଗଲା ଅଳସୁଆ ନିଜ ମନ୍ଦିରେଣ ।
ରଜନୀର ପାହାନ୍ତିଆ ଆସେ ତା ଘରଣୀ
ଚାଉଳ କଉଡ଼ି ନିଏ ପ୍ରତିଦିନ ଗଣି ।
ସମୟେ ସେ ଅଳସୁଆ କଲା ଭଲବାସ
ସେ ନଗର ଲୋକମାନେ ତାକୁ କଲେ ଆଶ ।
ଅନନ୍ତ ବୋଲି କରିଣ ତା ଘର ପଡ଼ିଶା
ସେ ଗ୍ରାମ ଲୋକଙ୍କ ଚାଷ କରଇ ସେ ଚଷା ।
ନୀଳା ନାମକ ଅଟଇ ତାହାର ଘରଣୀ
ବାଳକାଳୁ ଅଳସୁଆ ସ୍ତିରୀ ସଙ୍ଗାତୁଣୀ ।
ଅନନ୍ତାକୁ ପଚାରିଲେ ତାହାର ଭାରିଯା
ଅଳସୁଆ କରେ ନାହିଁ ଏବେ ଘର ତେଜ୍ୟା ।
ଭଲକରି କରିଲାଣି ତାର ଘର ଗୋଟି
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ଅଣ୍ଟେ କିପାଁ ଦିନରାତି ଖଟି ।
ଅନନ୍ତା ବୋଇଲା ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ କଥା
ତାର ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ପଚାର ଏଥିର ବାରତା ।
ଦିନେ ଅଳସୁଆ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଏକା ଅଛି ବସି
ଅନନ୍ତା ଭାର୍ଯ୍ୟା ପୁଚ୍ଛଇ ହୋଇଣ ବିଶ୍ୱାସୀ ।
ଏବେ ତୋ ଗେରସ୍ତ ଦୁଃଖେ ନ ଯାଆନ୍ତି କାହିଁ
ଏତେ ସମ୍ପଦ ଅର୍ଜିଲୁ କେଉଁପରି ସହି ।
ବହୁତ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପଚାରଇ ଭାବେ
ତହୁଁ କହି ବସିଲା ସେ ସ୍ତିରୀଙ୍କ ସ୍ୱଭାବେ ।
ଶୁଣ ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ କଥା
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଚିରୁଥିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବତା ।
ତହୁଁ ଡରେ ସତ୍ୟକଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
ଚାଉଳ କଉଡ଼ି ସେହି ଦେଉଛନ୍ତି ନିତ୍ୟ ।
ଦୁଇମାଣ ଦୁଇବୋଡ଼ି ହୁଅଇ ଆହାର
ତିନିମାଣ ତିନିବୋଡ଼ି ବଞ୍ଚଇ ଆମ୍ଭର ।
ତେଣୁକରି ସଙ୍ଗାତ ଗୋ ସୁଖେ ଅଛୁ ରହି
ଶୁଣି ଅନନ୍ତାର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଉଠିଣ ଆସଇ ।
ଅନନ୍ତ ଶୂଦ୍ରର ଆଗେ କହେ ସର୍ବକଥା
ଚିରି ଲୋଡ଼ିଲେ ସମ୍ପଦ ଦିଅନ୍ତି ଦେବତା ।
ତହୁଁ ସେ ଅନନ୍ତା ବେଗେ କୁଠାରକୁ ଘେନି
ଦେଉଳ ଭିତରେ ଯାଇ ପଶିଲା ରଜନୀ ।
ଆକର୍ଷି ଧଇଲା ଯାଇ ରୁଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ
ତଳେ ପକାଇ କୁଠାର ଘେନି ହାଣିବାକୁ ।
ଲହଲହ ଜିହ୍ୱା କରି ଅତି ବିକଟାଳ
ପ୍ରତିମାରୁ ବାହାରିଲେ ଶ୍ରୀଦେବ ସୁଢ଼ଳ ।
ବୋଇଲେ ନଖେ ଚିରିବି ତୋହର ମୁଁ ବୁକୁ
ତୁ କିପାଇଁ ଚିରିବାକୁ ଲୋଡୁଛୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।

ବିକଟାଳ ରୂପ ଦେଖି ତ୍ରାସିଲା ଅନନ୍ତା
ବୋଲେ ଅଳସୁଆ ପ୍ରତି ତୁମ୍ଭେ ହେଲ ଦାତା ।
ତାକୁ ଚାଉଳ କଉଡ଼ି ଦେଉଅଛ ନିତି
ମୋତେ କିପାଁ ଦେଖାଉଛ ଭୟଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ।
ବଦନ୍ତି ଯେ ତ୍ରିପୁରାରି ଶୁଣରେ କୃଷକ
ଧର୍ମ କେମନ୍ତେ ଲଙ୍ଘିବ ତୋହପରା ଲୋକ ।
ଅଳସୁଆ ମୂର୍ଖ ପୁଣି ଆପେ ମନ୍ଦଜାତି
ଦୁଷ୍ଟଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ ଦେବତା ଡରନ୍ତି ।
ଦୁଃଖେ କଷ୍ଟେ ପଡ଼ି ମଧ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ତୋର
ଯଦି ବା ନ ଜାଣୁ ତୁହି ଶାସ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର ।
ତୁହି ଅଟୁ ଦେବତୁଲ୍ୟ ସେ ଅଟେ ରାକ୍ଷସ
ରାକ୍ଷସକୁ ଦେଖି ଭୟ କରନ୍ତି ଅବଶ୍ୟ ।
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟେ ପଡ଼ି ତୁହି ନାରାୟଣ ଭକ୍ତ
ଏପରି ଲୋକଙ୍କୁ ନୁହେଁ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଉଚିତ ।
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଡରାଇ ସେହୁ ଦେଉଅଛି କଷ୍ଟ
କଷ୍ଟ ପାଇବ ମରଣ ଅନ୍ତେ ସେହୁ ଦୁଷ୍ଟ ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟକୁ ତୋହର ନିଷ୍ଠେ ଅଛି ଡର
ଆର ଜନ୍ମକୁ ହୋଇବୁ ସାଧବ କୁମର ।
ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି ବାକ୍ୟମାନ ଶୁଣି
ବାହୁଡ଼ି ସେ ଦାରୁରୂପ ବସାଇଲା ଆଣି ।
କୁଠାର ଘେନି ପ୍ରବେଶ ହେଲା ନିଜ ପୁରେ
ଭାରିଯାକୁ ବୋଲେ ଭୟ ଜନ୍ମିଲା ମନରେ ।
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିରିବି କେମନ୍ତେ
ଅନାହାରେ ଯାଉ ପ୍ରାଣ ନୋହିବ ମୋ ହସ୍ତେ
ସେହି ଅଳସୁଆ ତହିଁ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜୁଥିଲା
ସମୟ ଆସନ୍ତେ ତାକୁ କାଳ ଗ୍ରାସ କଲା ।
ଯମ କିଙ୍କର ତାହାକୁ ଧରି ନେଇ ଗଲେ
ଯମକୁ ଦିଅନ୍ତେ ଯମ ବହୁଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ।
ଅନନ୍ତା ଶୂଦ୍ର ମରନ୍ତେ ସରିଲା ଦୁର୍ଗତି
କାଞ୍ଚନଗ୍ରେ ହୋଇଲା ସେ ରାଜଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
ଏହା କହିଣ ଶକୁନି ପୁଣି ବୋଲେ ଗିର
ଅଳସୁଆ ପ୍ରାୟ ଅଟେ ଅନ୍ଧର କୁମର ।
ତୁହି ଯେ ଅଟୁ ଦରିଦ୍ର ଅନନ୍ତାର ପରି
ପାରିବୁ ତୁ କାହିଁ ପାପ ଆଚରଣ କରି ।
ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜୁଥିଲା ବସି ଅଳସୁଆ ମଲା
ଯମ ଦେବତା ତାହାକୁ କି ଦୁଃଖ ନ ଦେଲା ।
ତୁହି ଏବେ ପାଉଅଛୁ ଯେଉଁପରି ଦୁଃଖ
ସେହି ପରମାଣେ ହେବ ତୋ ପରମ ସୁଖ ।
ଛାଡ଼ ଆହେ ମହାରାଜା ଦୁଃଖ କର ତେଜ୍ୟା
ପୁଣି କିଛିଦିନ ପାଇଁ ବନବାସ ଯା ଯା ।

ଶକୁନି ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲେ ଧର୍ମରାୟେ
ମୁହିଁ ବନବାସେ ଗଲି ହିମବନ୍ତ ଯାଏ ।
ମୋହର ଅଜଣା ନାହିଁ କଉଣସି ତୀର୍ଥ
ଏବେ ମାମୁଁ ଦେଖିବି ମୁଁ କିଛି କ୍ଷତ୍ରିବୃତ୍ତ ।
କେଡ଼େ ଶକତି ଅଟଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାଳ
ତାହାକୁ ଦେଖିବି ମାମୁଁ ଏଥର କେବଳ ।
ତୁ ପଣ୍ଡିତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ କହ ତୋର ବୁଦ୍ଧି
ଆଉ କଦାଚ ନୋହିବ ଜାଣିଥାଅ ସନ୍ଧି ।
ତୋର ହିତପଣ ମାମୁଁ ଜାଣିବା ନା ଭଲେ
ସମୟେ କୌରବେ ଯାନ୍ତୁ ବନବାସ ଭଲେ ।
ଆମ୍ଭେ ସମୟେକ ପାଞ୍ଚରାଜ୍ୟେ ହେଉ ରାଜା
ଏହି କଥା ଭଲରୂପେ ସ୍ଥିରକରି ଯା ଯା ।
କଥା କହୁଁ କହୁଁ ରବି ଅସ୍ତାଚଳେ ଗଲେ
ବାସୁଦେବ ସହଦେବ ଶକୁନି ମିଳିଲେ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଦେବ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ
କୁରୁପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସନ୍ଧି ହୋଇବ କେମନ୍ତ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କେମନ୍ତ ତୁ ବିଚାର କରୁ
ସନ୍ଧି ବିସନ୍ଧି ସକଳ ସବୁ କରିପାରୁ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ହରି ତୋହର ପ୍ରସାଦେ
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଏକ କରିପାରେ ହାଦେ ।
ତୁହି ଯେଉଁରୂପେ ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ ବାସୁଦେବ
ତୋହର ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ବର୍ତ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ ସର୍ବ ।
ଭାରାଭର ନିବାରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଭୀମ ଅରଜୁନ ଆଦି ଜନ୍ମ ଏତଦର୍ଥେ ।
ପଞ୍ଚଭ୍ରାତା ସହ ମୁହିଁ ଅଟେ ଏକଆତ୍ମା
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ତହିଁ ପରମ ମହାତ୍ମା ।
ହରି ଅଭୟ ବୈକୁଣ୍ଠ ଅଟୁ ଦେବରାୟ
ଦ୍ୱାରପାଳ ମୁହିଁ ଭୀମ ମନ୍ତ୍ରୀ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ନୀଳେନ୍ଦ୍ରୀବର ନୟନ ତୋ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ
ମହୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବା ଆମ୍ଭେ ଷଡ଼ଜଣେ ।
ଅଥବା ଭାରା ଉଶ୍ୱାସେ ନାହିଁ ଯେବେ ମତି
ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ଦୁଇକୁଳେ କରାଇବି ପ୍ରୀତି ।
ମୁହିଁ ସହଦେବ ଆଉ ବାସୁଦେବ ଘେନି
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିତେ ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତିଥାଇଁ ତିନି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭାରା ନିବାରଣ ହେଉ
ଏ ସକଳ ଥିଲେ କଳିଭୋଗ ହେବ କାହୁଁ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ହରି ହୁଅ ଅଗ୍ରସର
ସଂଗ୍ରାମ ଭୂମିକୁ ଏବେ ଅନୁକୂଳ କର ।
ସଂଶୟ ଫିଟାଇ ହରି କହୁଅଛି ତୋତେ
ପାଣ୍ଡବେ ପୂର୍ବଦିଗକୁ ଯାଆନ୍ତି ଯେମନ୍ତେ ।

ଭୀଷ୍ମ ବିରୁଦ୍ଧେ ଶିଖଣ୍ଡୀ କର ସେନାପତି
ଦ୍ରୋଣପାଇଁ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଛନ୍ତି ।
କର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁକି ଅଛନ୍ତି ବୀର ଧନଞ୍ଜୟ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହାତେ ଶଲ୍ୟ ନିଶ୍ଚେ ହେବ କ୍ଷୟ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତଭାଇ ପାଇଁ ଅଛି ଭୀମା
ଭୂରିଶ୍ରବାକୁ ଅଛନ୍ତି ସାତ୍ୟକି ମହାତ୍ମା ।
କୌରବଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁତତ୍ତ୍ୱ କହେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ତାହାଙ୍କୁ ବିଧ୍ୱଂସ କରି ପୃଥ୍ୱୀଭାରା ହର ।
ଆହେ ହରି ସହଦେବ ମୋତେ ବିନାଶିବ
ଏମନ୍ତ କଥା ପୂର୍ବରୁ ଲିହିଛି ଦଇବ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବୁ ନା ସମୟେ
ଆମ୍ଭର ତୁଲେ ପଛକେ ଯିବୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଯାଏ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯେଉଁ ମହାରାଜା
ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ ସେହି ମୋହର ଭଣଜା ।
ମୋ ବଂଶଯାକ ପାଷାଣ ଗୃହ ମଧ୍ୟେ ଭରି
ଅଦୋଷେ ବଂଶ ମୋହର ପକାଇଲା ମାରି ।
ମୁଁ ପୁତ୍ର ପିତୃଲୋକଙ୍କୁ କାରଣ କରିବି
ଭଗ୍ନୀପୁତ୍ର ଭଣଜାର ବଂଶ ମରାଇବି ।
ମୋର ବଂଶ ମରାଇଛି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
କାହାର ବଳେ ସେ କଥା ନ ହୋଇଲା ଆନ ।
ମାମୁଁ ଯୋଗେ ଭଣଜାକୁ ପଡ଼ିଲେ ପ୍ରମାଦ
ଏ ଦୋଷ ସମ ଗୋ ଦ୍ୱିଜ କଲେ ଶିରଚ୍ଛେଦ ।
ଶତଗୋଟି ଭଣଜାକୁ ମରାଇବି ମୁହିଁ
ଶତ ଗୋହତ୍ୟାର ଦୋଷ ନିଶ୍ଚେ ପାଇବଇଁ ।
ଅପାର ଦୋଷ ଯଦ୍ୟପି ହୋଇବ ହେ ମୋତେ
ଅଛି କାରଣ ପାଇବି ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିତେ ।
ହରି ତୋର ମୁଖ ଚାହିଁ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ
ନାନା ପାତକ ଖଣ୍ଡିବି ରଣ ଯୋଗ କଲେ ।
ପ୍ରକୃତ କଥାକୁ ଯହୁଁ କହିଲା ଶକୁନି
ଶୁଣି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ଦେବ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଚଳିଲା ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ଆପଣା ଆଳୟେ
ପରେ ଯେଉଁ କଥା ହେଲା ଶୁଣ ମନୁରାୟେ ।
ବାସୁଦେବ ସହଦେବ ଏକତ୍ର ବସିଣ
କଳିକାଳ ପୁରୁଷକୁ କଲେ ସୁମରଣ ।
ସେ ବେନି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲେ କିପାଁ ସ୍ମରଣ କଲ ଦେବସ୍ୱାମୀ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଦ୍ୱାପରଯୁଗ ଶେଷ ହେଲା
କଳିଯୁଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ପ୍ରବେଶିଲା ।
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ଥାଆନ୍ତେ ତୋତେ ଭୋଗ କାହିଁ
ଏମାନେ ନାଶ ହୋଇଲେ ରାଜା ହେବୁ ତୁହି ।

କାଲି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଦୁଇ ଭାଗ ଯେ ହୋଇବ
ବିଦୁର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୋଇ ଗୁଳା ତହିଁ ଦେବ ।
ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକାଠି ହୋଇ
ପଡ଼ିଥିବ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥଳ ଭୂଇଁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡିକ ଘେନିବ
ଯତନେ ପୂର୍ବଭାଗର ଈଶାନେ ପଡ଼ିବ ।
ପଶ୍ଚିମ ଭାଗେ ପଡ଼ିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କାଠି
ତେବେ ମୀମାଂସା ହୋଇବ ବିଭାଗ ଅରିଷ୍ଟି ।
ଆଜ୍ଞା ପାଇବା ମାତ୍ରକେ କଳିକାଳ ବେନି
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ପଡ଼ିଲେ ବେନିକୂଳ ଘେନି ।
ମାର୍ଗଶୀର ତ୍ରୟୋଦଶୀ ବୁଧବାର ଦିନ
ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଭୋଗ ଅଟେ ବିଦ୍ୟମାନ ।
ବାଳବ ନାମେ କରଣ ଅତିଗଣ୍ଡ ଯୋଗ
ବିଛା ମାସ ସଂକ୍ରାନ୍ତିକୁ ଷୋଳଦିନ ଭୋଗ ।
ସେହି ରାତ୍ର ପାଞ୍ଚଘଡ଼ି ଥାଉଁ କଉରବେ
ସୈନ୍ୟ ଘେନିଣ ମିଳିଲେ ବଡ଼ାଇ ସମ୍ଭର୍ବେ ।
ରାଜାର ପୁନର୍ବସୁ ଯେ ମିଥୁନର ରାଶି
ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ତାର ବିପରୀତେ ବସି ।
ପୁଷ୍ୟାକୁ ରୋହିଣୀ ପୁଣି ଅଟଇ ଯେ ତାର
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଶୁଭତାର ଯୋଗ ସେ ଦିନର ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ତୁଲେ ସାତପଦ୍ମ ରଥୀ
ଦୁଇ ସାଗର ମୁକୁଟବନ୍ଧା ସେନାପତି ।
ଭୀଷ୍ମଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ କୃପ ସୋମଦତ୍ତ
ଏ ଷଡ଼ରଥୀଙ୍କ ତୁଲେ ତ୍ରିଂଶପଦ୍ମ ରଥ ।
ଲକ୍ଷେ ପାଟଛତ୍ର ବେନିଲକ୍ଷ ଯେ ଉଦଣ୍ଡ
ତ୍ରିଲକ୍ଷ ମୟୂର ଝଲେ ଶୋଭଇ ଭୂଖଣ୍ଡ ।
ବାଦ୍ୟକାରମାନେ ଥିଲେ ତହିଁ ପାଞ୍ଚକୋଟି
ସୁନାବନ୍ଧା ଶଙ୍ଖସ୍ତୂରେ ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଗୋଟି ।
ଏକାଦଶ କ୍ଷୌଣୀ ବଳ ନେଲେ କଉରବେ
ସାତଜଣ ମାତ୍ର ତହିଁ ଭଜିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ।
ପାଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ସାତ୍ୟକି ଆଉ ଜଗନ୍ନାଥ
ଥାଟ ସୈନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
ଆଠସହସ୍ର ଚୌରାଶୀ ସଂଖ୍ୟକ ପହଣ୍ଡ
ଏଥିରେ ହୁଅଇ କ୍ରୋଶେ ଗଣିଲେ ମାର୍କଣ୍ଡ ।
ଚାରି କ୍ରୋଶରେ ଯୋଜନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସଙ୍ଗତ
ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ବାରଯୂଣ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ।
ପୂର୍ବେ ହସ୍ତିନା ପଶ୍ଚିମେ କଇନ୍ତା ଯେ ଜାଣ
ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣେ ଯମ ବାରୁଣା ପ୍ରମାଣ ।
ଏ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବାରଯୂଣ ଭୂଇଁ
ଷଢ଼ ଷଢ଼ ଯୋଜନରେ କଲେ ଖଣ୍ଡ ଦୁଇ ।

ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ କରିଣ କଲେ ବେନି ଭାଗ
ଦୁଃଶାସନ ପୂର୍ବଦିଗ ଆବୋରିଲା ବେଗ ।
ଭୀମସେନ ବୋଲେ ପୂର୍ବ ଦିଗଟି ଆମ୍ଭର
ଅନ୍ୟୋଅନି ହୋଇଲେକ ସେ ବେନି ଭାଗର
ଯେବଣ ଭୂମିରେ ଯଶ ସର୍ବେ ଯାନ୍ତି ବଢ଼ି
ଅଯଶ ଭୂମିକୁ ସର୍ବେ ଯାଇଥାନ୍ତି ଛାଡ଼ି ।
ପୂର୍ବଭାଗ ଆବୋରିଲେ ତହିଁ ବଳେ ବେନି
ଉହ ଭୀମଦୁଃଶାସନ ବୋଇଲା ଶକୁନି ।
ପ୍ରଥମ ଅନୁକୂଳରେ କିପାଁ କର ଗୋଳ
ଦୁଇକୂଳ ଛାଡ଼ି ରହ ଦେବା ଧର୍ମଗୁଳ ।
ଶକୁନି ଡାକି ବୋଇଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
ଆମ୍ଭେ ଜାଣନାହୁଁ ଗୁଳା ଅଟଇ କେମନ୍ତ ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଭଲ ମଧ୍ୟପାତ୍ର ଜଣେ
ଦୁରହୁଁ ସେ ଚାହିଁଥିବ ମୁହଁ କରି ତେଣେ ।
ଦୁଇରାଜାଏ ଘେନିଲେ କାଠି ଦୁଇଖଣ୍ଡ
ମଧ୍ୟପାତ୍ର ହସ୍ତେ ଦେବା କରି ଏକରୁଣ୍ଡ ।
ସେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହସ୍ତେ କାଠି ବେନିଖଣ୍ଡ ଦେବ
ସେ କାଠି ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମେ ସେହୁ ପକାଇବ ।
ଯାହାର କାଠି ଯେବଣ ଦିଗରେ ପଡ଼ଇ
କର୍ମକୁ ଆଦରି ସେହି ଦିଗ ଆବୋରଇ ।
ବିଦୁରକୁ ରାଇ ଆଜ୍ଞା କଲା କୁରୁପତି
ତୁ ପିତା ଘୁଞ୍ଚ ବାରୁଣା ପର୍ବତର କତି ।
ରାଜା ଆଜ୍ଞା ପାଇ ତହୁଁ ଚଳିଲେ ବିଦୁର
ପର୍ବତ ଉହାଡ଼େ ଗଲେ ପାଞ୍ଚଯୂଣ ଦୂର ।
କିସ ଘେନିବ ବୋଲିଣ ଭାଳେ ଧାର୍ତ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରି
ଦେଖିଲା ପଡ଼ିଛି ଦୁଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କାଠି ।
ତାହା ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ବିଚାରେ କିଏ ଥୋଇଲା କରିଣ ଯତନ ।
ବଡ଼ଖଣ୍ଡ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଘେନିଲାକ ବେଗି
ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ତା ଉପରେ ଯତ୍ନେ ଅଛି ଲାଗି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କର ଧରି ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀନାଥ
କେ ଥୋଇଲା ଯତ୍ନକରି ଆଣି ଯାକୁ ଏଥ ।
ପନ୍ନଗ ନାରାୟଣ ତୁ ଅଟୁ ଯେ କାଳରେ
କିସ ବା ଅପୂର୍ବ ତୋତେ ଦେବ ଘଟଣାରେ ।
କରେ ପଦ୍ମ ପାଦେ ପଦ୍ମ ଚାଲନ୍ତେଣ ଫୁଟି
ଏ କିସ ଅପୂର୍ବ ତୋତେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କାଠି ।
ଚକ୍ରକୂଟର ବୁଦ୍ଧିକୁ ନରେ ଜ୍ଞାନ କାହିଁ
ଉପାୟରେ ବୋଧି ଦେଲେ ତ୍ରିଦଶର ସାଇଁ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ଅଙ୍ଗୁଳ ଖଣ୍ଡି ଘେନେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଷଡ଼ାଙ୍ଗୁଳ ଖଣ୍ଡିନେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାଜନ ।

ଦୁଇ ନରପତି ତହୁଁ ହେଲେ ଏକଚିତ୍ତ
ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଦେଲେ ନେଇ ଜଗନ୍ନାଥ ହସ୍ତ ।
ତହୁଁ କୃଷ୍ଣ ଡାକିଦେଲେ ଆସ ହେ ବିଦୁର
ଅମ୍ବୁବତୀର ନନ୍ଦନ ମିଳିଲା ସତ୍ୱର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ବେନିକାଠି ଘେନି ଜଗନ୍ନାଥ
ଧର୍ମକୁ ସୁମରି ଦେଲେ ବିଦୁରର ହସ୍ତ ।
କରେ ଧରି ବିଚାରଇ ବିଦୁର ମହାତ୍ମା
ମୋତେ ଅଜ୍ଞାନ ତୁ ଜାଣୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମା ।
କେଉଁ ଖଣ୍ଡ ଯେ କାହାର ମୋର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ
ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତା ବିଚାର ତୁହି ।
ପୂର୍ବଭାଗକୁ ଯେମନ୍ତ ପାଆନ୍ତୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ତେବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଯିବ ଯେ ଅରିଷ୍ଟି ।
ଏମନ୍ତ କହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ବେନି କାଠି
ଯେଣୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବଡ଼ ନେବ ବଡ଼ଗୋଟି ।
ସାନଭାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସାନ ଖଣ୍ଡି ନେବ
ହୃଦଗତେ ବିଚାରଇ ବିଦୁର ଏ ଭାବ ।
ତହୁଁ ବଡ଼ରୁ ପକାଏ ନେଇ ପୂର୍ବଭାଗେ
ସାନଖଣ୍ଡି ପକାଇଲେ ପଶ୍ଚିମର ଦିଗେ ।
ଯଶ ଦେଖି କଉରବେ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି
ପୂର୍ବଦିଗ ଆବୋରିଲେ କୌରବ ସଇନି ।
ଆନନ୍ଦ ହେଲେ କୌରବ ସଇନି ସରବେ
ମନ ମଧ୍ୟରେ ବିରସ ହୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଗୋଳ ନ କର ହେ ଆଗ
ଧୀରେ ବୁଝିବା ହୋଇଲା କାର କେଉଁ ଭାଗ ।
ପୂର୍ବ ଖଣ୍ଡକୁ ଆଣିଲା ଶକୁନି ଚତୁର
ମାପନ୍ତେ ଷଡ଼ ଅଙ୍ଗୁଳ ହୋଇଲା ତାହାର ।
ପଶ୍ଚିମ ଖଣ୍ଡକୁ ଆଣି ମାପେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ଦ୍ୱାଦଶ ଅଙ୍ଗୁଳ ହେଲା ମାନଗୋବିନ୍ଦର ।
ମାୟାଧର ପୁରୁଷଙ୍କ ଦେଖ ମାୟାକୂଟ
କଳିକାଳ ଦୁହେଁ ହେଲେ ଉଲଟ ପାଲଟ ।
ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ତକ୍ଷଣେ ଲେଉଟି
ବଡ଼ ହେଲା ସାନ ସାନ ହେଲା ବଡ଼କାଠି ।
ଜୟ ଜୟ ଶଙ୍ଖନାଦ କରିଲେ ପାଣ୍ଡବେ
ସାନନ୍ଦରେ ଆବୋରିଲେ ଯାଇ ଦୃଢ଼ଭାବେ ।
ଜୟ ଜୟ ମାୟାଧର ଜଗତମୋହନ
ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଜୀବନ ।
ଯାହାକୁ ସପକ୍ଷ ତୁହି ହେଉ ଦେବରାୟେ
ସୁବିଧାରେ ଗତିମୁକ୍ତି ସେହି ପ୍ରାଣୀ ପାଏ ।
ଜଗତକାରଣ ନାଥ ତବ ନାମଗୋଟି
ଶାରଳା ଦାସ ସେ ପାଦେ ସବୁବେଳେ ଲୋଟି

କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ସ୍ଥାପନ ତହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁରୁଷ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଳୟ ଓ ଦେବନାଶନ ବଟ ପ୍ରଭୃତିର ବିବରଣ

ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମନୁରାଜନ
ବିଷ୍ଣୁ କଥା ଶୁଣି ପାପ କରିଲ ଦହନ ।
କେଶବ ଯାହା କରିଲେ ଉଦଯୋଗ ପର୍ବେ
କୂଟ କପଟରେ ମହୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବେ ।
ଯଥାର୍ଥ ଯୁଦ୍ଧେ ପାଣ୍ଡବେ ନ ହୋଇବେ ସରି
ସହସ୍ରେ ପାଣ୍ଡବେ ଏକ ଭୀଷ୍ମକୁ କି ପାରି ।
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଦୁଇଭାଗ ହେଲା କହି ହରି
ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥକୁ ପାଦନଖେ ଦେଲେ ଚିରି ।
କୃଷ୍ଣ ବାମପାଦ ନଖେ ତହୁଁ ଚିରିଗଲା
ମଧ୍ୟସ୍ଥଳରେ ତାହାର ନଦୀଏ ବହିଲା ।
ତିନିତାଳ ତା ବିସ୍ତାର ଗଭୀର ନ ତାଳ
ସେ ରୁଧିର ନଦୀ କଥା ଶୁଣ ମହୀପାଳ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମନୁରାଜା ଆଗ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ରଣଭୂମି ହେଲା ବେନିଭାଗ ।
ପୂର୍ବେ ପାଣ୍ଡବ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ କଉରବ
ଦୁଇକୂଳର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେଲେ ବାସୁଦେବ ।
ସମାନ ବେନି ଭାଗରେ ବାଣ୍ଟି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର
ବୋଇଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ପୋତ ।
ଶୁଣି ଶକୁନି ବୋଇଲା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ
ଚିହ୍ନି ନ ଥିଲେ ଭୂମିକି ବାରିବା କେମନ୍ତେ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞା କଲେ ଚାହିଁ ଭୀମ ଦୁଃଶାସନ
କୁଣ୍ଡଳି ପରବତକୁ ଚଳ ହୋ ବହନ ।
ଅଗୁରୁ ବୃକ୍ଷରୁ ଅର୍ଦ୍ଧେ ଅଛି ସେ ପର୍ବତେ
ଦ୍ରୋଣ ଛେଦିଥିଲେ ବିଦ୍ୟା ପରୀକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ
ସେ ବୃକ୍ଷକୁ ଘେନିଆସ ପର୍ବତ ଉପରୁ
ସହସ୍ରେକ ମାଲ ଦେଲେ ସଙ୍ଗେ ହନ୍ତକାରୁ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଗରେ ତହୁଁ ସର୍ବେ ଗଲେ ଚଳି
ଧରିଣ ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ ଓଗାଳିଲେ ବଳୀ ।
ବୃକ୍ଷ ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ଶୁଭେ ଅତି ଘୋରନାଦ
ଆକାଶେ ଦେବତା ଶୁଣି ହୋଇଲେ ସ୍ତବଧ ।
କନ୍ଦର କମ୍ପିଲା ମହୀ ହେଲା ଟଳମଳ
ପବନ ସ୍ଥକିତ ହେଲା ସମ୍ଭୀଭୂତ ଜଳ ।
ସତ୍ୟଯୁଗେ ଦେବାସୁର ହୋଇ ଏକ ମେଳ
ମନ୍ଦରକୁ ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ଶୁଭେ ଯେହ୍ନେ ଗୋଳ ।

ସେପରି କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ମିଳି ବଳ ବେନି
ପର୍ବତ ଉପରୁ ବୃକ୍ଷ ଆଣନ୍ତି ଯେ ଘେନି ।
ସହସ୍ରେ ବାଜଇ ଶଙ୍ଖ ଅଗ୍ରତରେ ମିଳି
ବୀରତୂର ବିଜିଘୋଷ ବାଜଇ କାହାଳି ।
ସହସ୍ରେକ ପାଟଛତ୍ର ସହସ୍ରେ ଚାମର
ସହସ୍ରେ ନେତ ଚିରାଳ ଉଡ଼େ ଫରହର ।
ସହସ୍ରେ ଉଦଣ୍ଡ ପୁଣି ସହସ୍ରେ ଆଲଟ
ସହସ୍ରେ ମୟୂର ଝାଲେ ଦିଶେ ଝଟ ଝଟ ।
ସହସ୍ରେକ ପରମାଣେ ବୀର ଯେ ଦାଉଣ୍ଡି
ଅଷ୍ଟରତନରେ ସେହୁ ହୋଇଅଛି ମଣ୍ଡି ।
ସହସ୍ରେ ସାଙ୍ଗରେ ତାକୁ ନେଲେ ମହାବୀରା
ତା ଆଗେ କରନ୍ତି ନୃତ୍ୟ ସସ୍ରେ ଅପସରା ।
ଆଗ ପଛ ପଟୁଆର କରିଣ ଆଣନ୍ତେ
ଶୂନ୍ୟେ ଦେବତାଏ ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ସମସ୍ତେ ।
ତାହା ଦେଖିଣ ଉସତ ହୋଇଲେକ ମହୀ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଥ ଅଗ୍ରତେ ଥୋଇଲାକ ନେଇ ।
ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ଜିଣି ଦିଶେ ତାର କାୟ
ତାକୁ ଦେଖିଣ ସମସ୍ୟା କଲେ ଦେବରାୟ ।
ଅମୃତ ଶୁଭ ଯୋଗରେ ଲଗ୍ନକୁ ବିଚାରି
ଗର୍ତ୍ତ ଖୋଳିଲେ ସକଳେ ଅନୁକୂଳ କରି ।
ଏମନ୍ତ ସମୟରେ ଯେ ଦେବକୀର ବାଳ
ଦେଖିଲେକ ଭଦଳିଆ ପକ୍ଷୀ ଅନୁକୂଳ ।
ତହୁଁ ଖମ୍ବକୁ ଆପଣେ ଧରି ବାସୁଦେବ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥଳେ ତାକୁ ଦେଲେ ଠାବ ।
ନବତାଳ ପୋତାହେଲା ଉଚ୍ଚ ପାଞ୍ଚତାଳ
ବେନିତାଳ ଗଣ୍ଡି ବେଢ଼ ଅଟଇ କେବଳ ।
ଯେହ୍ନେ ପୃଥୀରେ ବସିଲା ଆସି ମେରୁକିଳା
ତହୁଁ ଅଧିକରେ ଶୋଭା ସେ ଖମ୍ବ ଦିଶିଲା ।
ତାକୁ ଦେଖିଣ ପ୍ରଶଂସା କଲେ କଉରବେ
ବୋଇଲେ ସମର ଭୂଇଁ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ଏବେ ।
ସେହି ବୃକ୍ଷର ଗର୍ଭରେ ପୁରୁଷେକ ଥିଲା
ନାରାୟଣଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ମୁକତି ହୋଇଲା ।
ସେହି ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁରେ ଯାଇଣ ବିଶ୍ରାମି
ଦର୍ଶନ କରିଲା ତହିଁ ନିରାଲମ୍ବ ସ୍ୱାମୀ ।
ଏହି କଥା ଶୁଣିକରି ବିଲଙ୍କାଧିପତି
ପଚାରନ୍ତି ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ସବିସ୍ମୟେ ଅତି ।
ଭୋ ମୁନି ଶୁଭ ଖମ୍ବକୁ କୃଷ୍ଣ ଦେଲେ ପୋତି
ତହୁଁ ପୁରୁଷେକ କାହୁଁ ହେଲା ଉତପତ୍ତି ।
କେବଣ ମହାତ୍ମା ସେହୁ କେଉଁ ଶାପେ ଥିଲା
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲା ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତାହା ବହୁକାଳ କଥା
ଶୁଣ ଏକମନୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ବାରତା ।
ପୃଥିବୀ ଜଳ ପ୍ରଳୟ ହେଲା ଯେତେବେଳେ
ସମସ୍ତେ ହେଁ ନାଶଗଲେ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
ବ୍ରହ୍ମଶରୀରରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଘେନି ହୃଦଗତେ
ହଂସ ପୃଷ୍ଠରେ ରହିଲେ କଳ୍ପେ ପରିଯନ୍ତେ ।
ଆହାର ମୈଥୁନ କିବା ନିଦ୍ରା କିଛି ନାହିଁ
ଚୌଦକଳ୍ପ ହଂସପରେ ଉଡୁଥାନ୍ତି ରହି ।
ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ଚାହାନ୍ତେ ଲେଉଟି
ବ୍ରହ୍ମା ଜାଣନ୍ତି ମରାଳ ମୋତେ ଚାହେଁ ଫୁଟି
ତହୁଁ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି ସେ ହୃଦରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ
ସୁମରନ୍ତେ ନାରାୟଣ ଭେଟନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲନ୍ତି ହୋଇଲା ଜନ୍ତୁର ପ୍ରଳୟ
ଚୌଦକଳ୍ପ ରହିଲି ମୁଁ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟମୟ ।
ତାହା ଦେଖିଣ ବିଚାର କଲେ ଭଗବାନ
ତହୁଁ ସେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଲେ ନିଜ ଗର୍ଭେ ସ୍ଥାନ ।
ଜନ୍ତୁ ପ୍ରଳୟେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ରଖି ଗର୍ଭଗତେ
ଗରୁଡ଼ ଉଡ଼ନ୍ତି ଚୌଦକଳ୍ପ ପରିଯନ୍ତେ ।
ତିନିପୁରରେ ଦେଖନ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ କିଛି
କେବଳ ନିରାକାର ଯେ ଏକମାତ୍ର ଅଛି ।
ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ଚାହାନ୍ତେ ଲେଉଟି
ବିଷ୍ଣୁ ଜାଣିଲେ ଗରୁଡ଼ ମୋତେ ଚାହେଁ ଫୁଟି ।
ତହୁଁ ରୁଦ୍ର ନିକଟକୁ ଚଳିଲେ ତୁରିତେ
ଗରୁଡ଼ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଗର୍ଭେ ରଖି ବିଶ୍ୱନାଥେ ।
ବିଷ୍ଣୁପ୍ରଳୟ କରିଣ ଦେବ କାଶୀବାସୀ
ଅଠାଅଶୀ କଳ୍ପଯାଏ ବୃଷଭରେ ବସି ।
ସେ ରୁଦ୍ରଦେବତା ମଧ୍ୟ ରହି ନ ପାରିଲେ
ଧର୍ମପୁରୁଷକୁ ସେହି ସୁମରଣା କଲେ ।
ଧର୍ମଦେବତା ପ୍ରବେଶ ରୁଦ୍ରଙ୍କର ପାଶ
ବୋଲନ୍ତି କିମର୍ଥେ ଚିନ୍ତାକଲ ବିଶ୍ୱବାସ ।
ଧର୍ମଦେବତାକୁ ରୁଦ୍ରଦେବତା ବୋଲନ୍ତି
ମୋ ଦେଖନ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ହେଲେ ନାଶଯାନ୍ତି
ଅଠାଶୀ କଳ୍ପ ରହିଲୁ ଥାଇ ବୃଷପିଠି
ଏବେ ରହି ନ ପାରିବି ବୋଲନ୍ତି ଧୂର୍ଜଟି ।
ରୁଦ୍ରପ୍ରଳୟ ଜାଣିଣ ତହୁଁ ଧର୍ମଦେବ
ଏହା ବିଚାରି ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ଗର୍ଭେ ଦେଲେ ଠାବ ।
ଧର୍ମଙ୍କ ଉଦରେ ବିଜେ ଦେବ ଶୂଳପାଣି
ରୁଦ୍ର ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲା ଶୁଣ ନୃପମଣି ।

ରୁଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ଧର୍ମ ଗର୍ଭରେ ପୂରାଇ
ଚୌରାଶୀ କଳ୍ପ ବଞ୍ଚିଲେ ଧର୍ମ ପୁଣି ତହିଁ ।
ସେ ଧର୍ମଦେବତା ପୁଣି ରହି ନ ପାରିଲେ
ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ପୁଣ ସୁମରଣା କଲେ ।
ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଧର୍ମଦେବତାଙ୍କୁ
କେବଣ କାରଣେ ଚିନ୍ତା କରିଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷ ଚରଣେ ଧର୍ମ ପରଣାମି
ବୋଇଲେ ଅକ୍ଷମ ହେଲି ରଖ ଦେବସ୍ୱାମୀ ।
ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷ ଧର୍ମଙ୍କୁ ଗର୍ଭରେ ଭରିଲେ
ଗର୍ଭରେ ଭରି ଷାଠିଏ କଳପ ବୁଲିଲେ ।
ସେହି ସ୍ଥୂଳପୁରୁଷ ଯେ ନ ପାରିଲେ ରହି
ନିରଞ୍ଜନ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ମନମଧ୍ୟେ ଧାୟି ।
ସେ ସ୍ଥୂଳ ରହିଲେ ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ଗର୍ଭରେ
ସତୁରି କଳପ ସେହୁ ରହି ନିର୍ଭୟରେ ।
ସେ ନିରଞ୍ଜନ ପୁରୁଷ ନ ପାରିଲେ ରହି
ନୀଳାମ୍ବର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ଧାୟି ।
ନିରଞ୍ଜନ ସୁମରନ୍ତେ ଦେବ ନୀଳାମ୍ବରେ
କହିଲେ ସେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଶୂନ୍ୟ ଶବଦରେ ।
କଥାମାତ୍ରକ ଶୁଭଇ ଦେହ ନ ଦିଶଇ
ସେହି ପୁରୁଷ ଆକାର କିଛିମାତ୍ର ନାହିଁ ।
ସତୁରି କଳପ ବଞ୍ଚି ଦେବ ନିରଞ୍ଜନ
ନୀଳାମ୍ବର ପୁରୁଷଙ୍କ ଦେହେ ହେଲେ ଲୀନ ।
ମନୁରାଜା ଶୁଣ ହେଲା ଏ ମହାପ୍ରଳୟ
ନରଲୋକ ବିଷ୍ଣୁଲୋକ ସର୍ବେ ହେଲେ କ୍ଷୟ
ମରାଳ ବିନତାସୁତ ଆବର ବୃଷଭ
ମହାପ୍ରଳୟରେ ଗର୍ଭେ ରଖି ଆଦିଦେବ ।
ସେ ନିରାକାର ପୁରୁଷ କୋଟି କଳ୍ପଯାଏ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗର୍ଭେ ରଖି ରହିବେ ନିର୍ଭୟେ ।
କୋଟି କୋଟି କଳ୍ପ ଗଲା କିଛି ନ ଜାଣନ୍ତି
ଆହାର ମୈଥୁନ ନିଦ୍ରା ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଭୀତି ।
ଜଳ ଅନଳ ପବନ କିଛି ମାତ୍ର ନାହିଁ
ଶୂନ୍ୟପୁରୁଷ କେବଳ ଶୂନ୍ୟେ ଛନ୍ତି ରହି ।
ସେହି ଅଣାକାର ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ରଚିଲେ
ଅଲେଖ ଲେଖ ବିଚିତ୍ର ପୁର ନିର୍ମାଣିଲେ ।
ନିର୍ମଳ ଭୁବନ ଅଟେ ସେ ଅଲେଖ ପୁର
ସତର କୋଟି ଯୋଜନ ତହିଁର ବିସ୍ତାର ।
ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନରେ ଅଟେ ଚାରିଦ୍ୱାର
ଲକ୍ଷେକ ଯୋଜନ ଉଚ୍ଚ ତହିଁର ପ୍ରାକାର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାବଚ୍ଛ ପୁଣି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୀଢ଼
ତହିଁରେ ମର୍କତ ଖଞ୍ଜା କରି ଚାରିବେଢ଼ ।
ମାରାଗର ଶ୍ରେଣୀ ପୁଣି ନୀଳା କୋଣକାଣ୍ଡ
ଉଦୟ ଗିରିରେ ଯେହ୍ନେ ଦିଶେ ମାରତଣ୍ଡ ।
ତେମନ୍ତ ପରକାରରେ ଚାଳଘର ଦିଶି
ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ମାଣ କରିଲେ ଯାହା ବ୍ରହ୍ମରାଶି ।
ସ୍ଫଟିକର ସ୍ତମ୍ଭ ତହିଁ ବୈଡୁର୍ଯ୍ୟର ଓରା
ଅଷ୍ଟରତନ ଖଞ୍ଜାଣି ସର୍ବ ଦିଶେ ତୋରା ।
ଆପଣେ ସେ ଶୂନ୍ୟଗାମୀ ଶୂନ୍ୟେ ପୁର ଖଞ୍ଜି
ନବସାଗର ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରଭା ତହିଁ ଗଞ୍ଜି ।
ସେହି ଅଲେଖ ଭୂମିରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବିଶ୍ରାମ
ଶେଷ ମହୋଦଧି ତାର ବଇକୁଣ୍ଠ ନାମ ।
ସେ ସିଂହଦ୍ୱାର ବତ୍ରିଶ ସସ୍ରଯୂଣ ସ୍ଥଳି
ଉତ୍ସର୍ଗ ଏଗାର ଯୂଣ ଦ୍ୱିକ୍ରୋଶରୁ ବଳି ।
ଜୟ ବିଜୟ ସେ ଦ୍ୱାରେ ଦ୍ୱାରପାଳ ବେନି
ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଭାର ଗଦା ସେହୁ ଥାନ୍ତି ଘେନି ।
ସେ ବୈକୁଣ୍ଠ ବେଢ଼ିଅଛି ମହାପଦ୍ମ ନାଗ
ନବଲକ୍ଷ ଯୂଣ ତାର ଫଣାର ଉତ୍ସର୍ଗ ।
ନାସାର ପବନ ତାର ମହାବିଷଜ୍ୱାଳା
ଆଠଗୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜ ତାର ବେନି ଡୋଳା
କୁମ୍ଭକ ନାମରେ ତହିଁ ଗରୁଡ଼େକ ଅଛି
ଚାରି ଚାରି ଶଙ୍ଖ ତାର ଅଟେ ବେନିପକ୍ଷୀ ।
ସପ୍ତଶଙ୍ଖ ଯୋଜନରେ ଅଟେ ବେନିଗୋଡ଼
ଶତ ଯୋଜନ ଅଟଇ ତାହାର ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ।
ପିଠିର ମୋଟ ଅଟଇ ଯୂଣ ଶଙ୍ଖ ଦଶ
ଦେବ ନାଶନ ବୃକ୍ଷର ଉପରେ ତା ବାସ ।
ସେହି ଦ୍ୱାରେ ଅଛି ଦେବନାଶନର ବୃକ୍ଷ
ଦ୍ୱିଲକ୍ଷ ଯୁଣ ବିସ୍ତାର ଉଚ୍ଚ ଷଡ଼ଲକ୍ଷ ।
ସେହି ବୃକ୍ଷଗୋଟି ନାମ ଅଟେ ଦେବନାଶ
ବିଷ୍ଣୁନାଥଙ୍କ ଶରୀର ପ୍ରାୟେ ତାର ଆସ୍ୟ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ଅସଂଖ୍ୟ ବିଷ୍ଣୁ ବିଜେ ସେହିସ୍ଥାନେ
ତହୁଁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ଦଶ ଅବତାରମାନେ ।
ମତ୍ସ୍ୟ କୁରୁମ ବରାହ ନୃସିଂହ ବାମନ
ପରଶୁଧର ଶ୍ରୀରାମ କାହ୍ନୁ ସଙ୍କର୍ଷଣ ।
ବଉଦ୍ଧ କଳକୀ ଆଦି ଦଶ ଅବତାର
ସେହି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅଙ୍ଗରୁ ହୁଅନ୍ତି ବାହାର ।
ଭୋଗ ତାଙ୍କର ସରିଲେ ଅଙ୍ଗେ ହୁନ୍ତି ଲୀନ
ପୁଣିହିଁ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲେ ହୁନ୍ତି ଉତପନ୍ନ ।
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗର୍ଭେ ରଖି ସେହି ବିଶ୍ୱବାସୀ
ସତୁରି କଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଥାଆନ୍ତି ସେ ବସି ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆବର ଆକାଶ
ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳାଦି ସବୁ ଗଲା ନାଶ ।

ନାହିଁ ଯୋଗ ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜ
ନାହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ନାହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ନାହିଁ ଦେବରାଜ ।
ନାହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ନାହିଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ନାହିଁ ବା ପାତାଳ
ନାହିଁ ତପତ ଶୀତଳ ନାହିଁ ଦିଗପାଳ ।
ନର ନାଗ ଯକ୍ଷ ଦେବ କିନ୍ନରହିଁ ନାହିଁ
ଏକମାତ୍ର ସେ ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହି ।
କେତେକାଳେ ସେ ପୁରୁଷ ହାଇଏ ମାରିଲେ
ସେ ହାଇ ଭିତରୁ ବାୟୁ ବାହାର ହୋଇଲେ ।
ବାୟୁ ଯୋଗପୁରଷର ଏକ ଅବତାର
ଯୋଗ ପୁରୁଷର ତହୁଁ ତ୍ରିଗୁଣ ବାହାର ।
ତ୍ରିଗୁଣର ତହୁଁ ହେଲା ନିରଞ୍ଜନ ଜାତ
ନିରଞ୍ଜନ ତହୁଁ ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷ ସମ୍ଭୂତ ।
ସେ ସ୍ଥୂଳ ପୁରୁଷ ତହୁଁ ଧର୍ମ ଜାତହେଲେ
ସେ ଧର୍ମର ତହୁଁ ତିନିପୁତ୍ର ଉପୁଜିଲେ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ସେ ତିନିଙ୍କ ନାମ
ତାହାଙ୍କୁ ରାଇ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଦେବଧର୍ମ ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ତୁହି ସୃଷ୍ଟି ଜାତକର
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ତୁହି ଦାନବଙ୍କୁ ମାର ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ତୁ ସାଧ ଯୋଗଜ୍ଞାନ
ଏମନ୍ତ କହି ମହାତ୍ମା ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
ସେ ଈଶ୍ୱର ତହୁଁ ହେଲା କପିଳ ସଂଜାତ
ସେ କପିଳ ତହୁଁ ଜାତ ହେଲେ ଦେବ ସାତ ।
ଆବର ଲଭିଲେ ଜନ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ସୁଷୁମୁନ
ଅଜପା ଜପା ଗାୟତ୍ରୀ ସାତ ଉତପନ୍ନ ।
ଶେଷ ସାତ ଦେବର ଯେ ସପ୍ତ ଅବତାର
ନବଖଣ୍ଡ ପୃଥ୍ୱୀସହ ସପତସାଗର ।
ସଲିଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳ ତପନ ତାପନ
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରହ ଆଦି ଦିଗପାଳ ମାନ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁରୁ ପୁରୁଷେକ ଜାତ
ତାହାକୁ ଦଇତ ନାମ କହିଲେ ବିଧାତ ।
ଷାଠିଏ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ସେ ଦକ୍ଷର ହେଲେ
ଦିଗପାଳମାନେ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ହୋଇଲେ ।
ସେହି କନ୍ୟାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ସର୍ବେ ହେଲେ ଜାତ
ଅଷ୍ଟକୁଳର ନାମ ଆଠ ପର୍ବତ ସମ୍ଭୂତ ।
ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ହେଲେ ଅବତାର
ସୁରନାଥ ଅମରାଦି ପୁଣି ବିଦ୍ୟାଧର ।
ବନସ୍ତ କନ୍ଦର ଲତା ପୁଣ୍ୟ ବୃକ୍ଷମାନେ
ଗ୍ରହଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଜାତ ମେଘମାଳାମାନେ ।
ଚାରିଖାନି ଚୌରାଅଶୀ ଲକ୍ଷ ଜୀବପନ୍ତି
ଯେ ଯାହାର ଅନୁକ୍ରମେ ଜନମ ହୁଅନ୍ତି ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ଜନମ ଦେଇ ମହାତମା
ବୈକୁଣ୍ଠେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ରୁଦ୍ରପାଳ ବ୍ରହ୍ମା ।
ଦ୍ୱାରପାଳ ଭିତରକୁ ନ ଦିଅନ୍ତେ ପଶି
ବାହୁଡ଼ି ଦେବନାଶନ ବୃକ୍ଷ ତଳେ ବସି ।
ସେ ଦେବନାଶନ ତଳେ ବସି ବେଦପତି
ସମୟେକ ପିତାମହ ମନେକଲେ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ଯେତେ ବ୍ରହ୍ମାଏ ଆସନ୍ତି ଦରଶନ କରି
ସେ ବୃକ୍ଷ ତରୁରୁ କେହି ନ ଯାନ୍ତି ଉବୁରି ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବୋଲେ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ତା
ସେ ବୃକ୍ଷତଳକୁ ଗଲେ ଛାଡ଼େ ସର୍ବଚିନ୍ତା ।
ମହାସୁସ୍ଥ ହୋଇ ତହିଁ ଥାନ୍ତି ବହୁକାଳ
ସମୟେ ପ୍ରାଣ ତେଜନ୍ତି ସେହି ବୃକ୍ଷତଳ ।
ସୁସ୍ଥପାଇ ସେହି ବୃକ୍ଷତଳରେ ରହିଲେ
ଭିତରକୁ ଯହୁଁ ସେହୁ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ।
ଶତେକକଳ୍ପ ପରିଯନ୍ତେ ବୃକ୍ଷମୂଳେ ଥାନ୍ତି
ସମୟ ଆସନ୍ତେ କାଳ ମୁଖରେ ପଡ଼ନ୍ତି ।
ଗଗନଚାରୀ ନାମକ ଏକଇ ନାରଦ
ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହେଲା ପିତାର ସନ୍ନିଧି ।
ପିତାଙ୍କର ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହୋଇବାର ବେଳେ
ସେ ନାରଦ ଜଣାଇଲା ପ୍ରାଣ ଶେଷକାଳେ ।
ଭୋ ପିତା ତୁମ୍ଭେ ତ ଏହା ନ ପାରିଲ ଜାଣି
ଏ ବୃକ୍ଷତଳେ ବସିଲ ସୁଖ ପାଇ ପୁଣି ।
ଯେତେ ଦେବତା ଆସନ୍ତି ଏ ବୃକ୍ଷ ତଳକୁ
କେହି ବର୍ତ୍ତିଯାଇ ନାହିଁ କହିଲେ ପିତାକୁ ।
ମୋତେ ରାଇ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ଚକ୍ରପାଣି
ମୁଁ ବସିଛି ସବୁ ବ୍ରହ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଣି ।
ସତାନବେ କୋଟି ହେଲା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଅସ୍ଥି
ଆହୁରି ଅନେକ ଅସ୍ଥି ନଷ୍ଟ ହୋଇଅଛି ।
ଶ୍ୱେତବ୍ରହ୍ମା କୁଶବ୍ରହ୍ମା କେତୁବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି
ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ରହ୍ମା ସୋମବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ପଦ୍ମଯୋନି ।
ରୁଦ୍ରେଶ୍ୱର ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣ ବ୍ରହ୍ମା ମନ୍ଦପାଳ
ସନନ୍ଦ ମନ୍ଦର ବ୍ରହ୍ମା ଆଉ ରୁଦ୍ରପାଳ ।
ଏମନ୍ତେ ବହୁତ ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଛନ୍ତି ହତ
ଶ୍ରୀବତ୍ସ ପାଞ୍ଜିରେ ତାହା ହୋଇଛି ଲିଖିତ ।
ଚତୁର୍ମୁଖ ଶତମୁଖ ସସ୍ରମୁଖ ଧାରୀ
ଅୟୁତେକ ମୁଖ ଲକ୍ଷ ମୁଖ ଆଦିକରି ।
କୋଟିମୁଖ ବ୍ରହ୍ମା ଅସ୍ଥି ନ ମିଳଇ କିଛି
ଗଗନଚାରୀ ନାରଦ କହିଲେ ଯେ ବାଛି ।
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର କେତେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ
ଯମ କୁବେର ପବନ ନାଶଯାନ୍ତି ସର୍ବ ।

ବାରି ନ ପାରିଲି ମୁହିଁ ଏହାଙ୍କର ଶିର
ନାରଦ କହନ୍ତେ ରୁଦ୍ରପାଳଙ୍କ ଆଗର ।
ନାରଦ ବଚନେ କୋପ କରି ଦେବପତି
ବୋଲେ ପ୍ରାଣହାରୀ ବୃକ୍ଷ କିପାଁ ଅଛି ଏଥି ।
ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନର କି ଅଟେ ଏହିକଥା
ଯାରେ ବୃକ୍ଷ ବିଷ୍ଣୁପୁରେ ଆଉ ତୁହି ନ ଥା ।
ଅଭିଶାପ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଭୟେ ଦେବନାଶ
କରଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲା ପିତାମହ ପାଶ ।
ଅଳ୍ପଦୋଷେ କୋପକରି ଦେଲ ବଡ଼ କଷ୍ଟ
ଏ ଶାପକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର ମୁକ୍ତିବାଟ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁହି ତ ଅଟୁ ଦେବବୃକ୍ଷ
ବିଷ୍ଣୁ ଦ୍ୱାରେ ଥାଇ ସର୍ବ ଦେବଙ୍କ ବିପକ୍ଷ ।
ତୋର ତଳେ ପଡ଼ି ନଷ୍ଟ ହେଲେ ଦେବତାଏ
ତାଙ୍କୁ ଦୟା ନ ବହିଲୁ କିଞ୍ଚିତ ହୃଦୟେ ।
ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗବେଳେ ବ୍ରହ୍ମା କହିଲେ କୋପରେ
ମୁକତ ହୋଇବୁ ଲକ୍ଷେ ଛତିଶ ବର୍ଷରେ ।
ସତ୍ୟ ଯେ ସତର ଲକ୍ଷ ସସ୍ର ଅଠାଇଶ
ବାରଲକ୍ଷ ଛୟାନବେ ତ୍ରେତାର ପ୍ରକାଶ ।
ଦ୍ୱାପର ଯେ ଆଠଲକ୍ଷ ଚୌଷଠି ହଜାର
ଚାରିଲକ୍ଷ ବତିଶ ଯେ ସସ୍ର କଳି ସାର ।
ଏହି ଚାରିଯୁଗ ଅନ୍ତେ ଦ୍ୱାପର ହୋଇବ
ଗୋଲକ ନାମରେ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱର୍ଗରେ ବସିବ ।
ସେ ଦ୍ୱାପର ଆଠଲକ୍ଷ ଚୌଷଠିର ଅନ୍ତେ
ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ଭୋଗ ହୋଇବ ଲେଖନ୍ତେ ।
ଗୁଞ୍ଜି ନାମକ ବ୍ରହ୍ମାଏ ଜୟନ୍ତିକ ଯମ
ବିରୂପା ନାମରେ କାଳ ପ୍ଲାବକ ଯେ ଧର୍ମ ।
ସମୀର ନାମେ ପବନ ବହିବ ଯେ ପୃଥ୍ୱୀ
ସୌଗ୍ରହ ନାମେ ବାସୁକୀ ହୋଇଥିବ ତଥି ।
ସୋମକ ନାମରେ ରୁଦ୍ର ଉଗର ନାରଦ
ଭାନୁ ନାମରେ ଆଦିତ୍ୟ କାମ୍ୟକଟି ଚନ୍ଦ୍ର ।
ସେ ଯୁଗରେ ବିଷ୍ଣୁ ଶୁକ୍ଳାମ୍ବର ଅବତାର
କୁନ୍ଦପୁଷ୍ପପ୍ରାୟେ ନାରାୟଣଙ୍କ ଶରୀର ।
ସେହି ଦ୍ୱାରରେ ଅଗୁରୁ ବୃକ୍ଷ ହୋଇଥିବୁ
ବାରୁଣା କୁଣ୍ଡଳଗିରିପରେ ବିକାଶିବୁ ।
ତ୍ୱଷ୍ଟା ଋଷି ଶାପେ ଚନ୍ଦ୍ର ହେବ ଭସ୍ମୀଭୂତ
ପଞ୍ଚମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ପୃଥ୍ୱୀ ମଞ୍ଚେ ହେବ ଜାତ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭୀମାର୍ଜ୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ
ପନ୍ନଗ ବିଷ୍ଣୁ ହୋଇବ ଶତେ କଉରବ ।
ପର୍ଶୁରାମଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ଦ୍ରୋଣ ହୋଇ ସିଦ୍ଧା
ପଞ୍ଚୋଉର ଭାଇଙ୍କି ସେ ଶିଖାଇବେ ବିଦ୍ୟା ।
ତାହାର ବିଦ୍ୟା ପରୀକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଦ୍ରୋଣ ଛେଦିବ ତୋହର ଡାଳପତ୍ର ଯେତେ ।
ତୁ ଯେମନ୍ତେ ଅନିମିଷେ ଦେବ ପ୍ରାଣ ହରୁ
ସେହିପରି ତୋର ଅଙ୍ଗ ଛେଦୁ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ।
ତୋର ମୂଳେ ଦେବଅସ୍ଥି ଯେହ୍ନେ କୁଢ଼ କୁଢ଼
ସେପରି ପୃଥ୍ୱୀରେ ରକ୍ତନଦୀରେ ତୁ ବୁଡ଼ ।
ସେ ଦ୍ୱାପରେ ଆଠଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣେ
ପାଣ୍ଡବକୌରବେ ତହିଁ ହେବେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟେ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ବାରୁଣାର ଦୁଇ ମଧ ଭାଗେ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଦୁଇଭାଗେ ବଣ୍ଟାହେବ ଆଗେ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାକ୍ରମେ ଭୀମ ଦୁଃଶାସନ ବେନି
କୁଣ୍ଡଳୀପର୍ବତୁଁ ତୋତେ ଆସିବେ ସେ ଘେନି
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୋତିବେ ତୋତେ ମଧ୍ୟସ୍ଥଳେ ନେଇ
ମୁକତ ହୋଇ ଆସିବୁ ତେବେ ତୁହି ଯାଇ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ସ୍ଥାନ
ଦର୍ଶନ କରି ଆସିବୁ ତେବେ ନିଜ ସ୍ଥାନ ।
ରକତ ନଦୀରେ ତୋର ଶାଖା ବୁଡ଼ିଯିବ
ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ରକ୍ତଚନ୍ଦନ ତୋର ନାମ ହେବ ।
ଶୁଣ ହେ ମହାପୁରୁଷ କହେ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ତା
ତୁ ଯେ ପୁଚ୍ଛାକଲୁ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭର ବାରତା ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶାପ ପାଇ ମଧପୁରେ ଥିଲା
ନାରାୟଣ ଦରଶନେ ମୁକତ ହୋଇଲା ।
ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ ତାରଣ
ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପାଦେ ପଶଇ ଶରଣ ।

■ ■ ■

ଭାରତୀୟ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧ ନିମନ୍ତେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ

ସାନନ୍ଦେ କହିଲେ ପୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
ଏବେ ଯୁଦ୍ଧ ସମାଚାର କହ କୁମ୍ଭସୂନୁ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ପଣ୍ଡିତ ଅଗ୍ରଣୀ
ଶୁଣ ମନ ଦେଇ ଏବେ ଆହେ ନୃପମଣି ।
ଆଶ୍ୱିନ ଶୁକଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ଦିନ
ପଣ୍ଡିତବାର ଶ୍ରବଣା ଅଟେ ବିଦ୍ୟମାନ ।
ପୂର୍ବେ ପାଣ୍ଡବ ପଶ୍ଚିମଦିଗେ କଉରବ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପୁଚ୍ଛାକଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ।
ବାବୁ ସମର ହୋଇବ ତୋହର ମୋହର
ତୁମ୍ଭେ ଶତଭାଇ ଆମ୍ଭେ ପଞ୍ଚ ସହୋଦର ।
ତୁମ୍ଭର ଆମ୍ଭର ସିନା ହୋଇଲା ଅଭାବ
ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବେ କିପାଇଁ ନାଶଯିବେ ସର୍ବ ।
ସେମାନେ ମହତଆତ୍ମା ଆଉ ପୁଣ୍ୟ ଜନ
କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷିବା ପାଇଁ କରନ୍ତି ବିଧାନ ।

ରାଜ୍ୟ ରାଜ୍ୟଭାର ଆଉ ଧନର ନିମନ୍ତେ
ଆମ୍ଭେ ନାଶ କରାଇବା କୁଟୁମ୍ବ କେମନ୍ତେ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏ ନୁହଇ
ବନ୍ଧୁପଣ ଜାଣିବାର ବେଳ ସେ ଅଟଇ ।
ବିବାଦରେ ରାଜଦ୍ୱାରେ ଆବର ଶ୍ମଶାନେ
ଏତେ ସ୍ଥାନରେ ପରୀକ୍ଷା ହୁଅନ୍ତି ବନ୍ଧୁମାନେ ।
ଦୁଇକୁଳର ଆମ୍ଭର ହୋଇବ ବିବାଦ
ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ।
ସକଳ ସ୍ଥାନକୁ ଏବେ ପଠାଇବା ଦୂତ
ସକଳ ରାଜାମାନଙ୍କୁ କରାଇବା ଜ୍ଞାତ ।
ଯେହୁ ଯାହାର ସପକ୍ଷ ଆସୁ ସୈନ୍ୟ ଘେନି
ଦେଖିବା କାହାର କେତେ ମିଳଇ ସଇନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶାଢ଼ି ଦେଲା ଶଲ୍ୟ ଶକୁନିକି
ଜୟଦ୍ରଥ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଘେନି ଏ ଚାରିଙ୍କି ।
ହେ ପାଣ୍ଡବ ତୁମ୍ଭେ ଦିଅ ଦୂତ ଜଣ ଚାରି
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ଯାନ୍ତୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଇଲେ ନାହିଁ ମୋର ଦୂତ
ଶଲ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯା କରିବେ ମୋର ସନମତ ।
ତୁମ୍ଭେ ଚାରିଜଣ ସତ୍ୟଧର୍ମକୁ ଆଚରି
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ କର ମଙ୍ଗଳ ଉଚ୍ଚାରି ।
ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ଶଲ୍ୟ ଉତ୍ତରେ ବିକର୍ଣ୍ଣ
ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ଶକୁନି ପୂର୍ବେ ସିନ୍ଧୁ ରାଣ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲାକ ନିରଞ୍ଜନ ରାଣ
ଦୁଇପକ୍ଷ ନାମ କହି କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ।
ଯାହାର ଯାହା ସହିତ ଥିବ ପ୍ରୀତିଭାବ
ଇଚ୍ଛାରେ ତାହା ସହିତ ଆସି ଯେ ମିଳିବ ।
ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଚଳିଲେ ଶଲ୍ୟ ଯେ ଶକୁନି
ଜୟଦ୍ରଥ ବିକର୍ଣ୍ଣକୁ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନି ।
ସବୁ ଦେଶରେ ପଶନ୍ତି ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି
ବୋଲନ୍ତି କୁରୁପାଣ୍ଡବ ହେଲେ ଅନ୍ୟୋଅନି ।
ଗୁଆ ଦେଇଣ ବୋଲନ୍ତି ଯାଠାରେ ଯା ପ୍ରୀତି
ଥାଟ ଘେନିଣ ମିଳିବ ତାହାଙ୍କର କତି ।
ପୂର୍ବଦିଗରେ ଜୟନ୍ତ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଭାଗ
ପଶ୍ଚିମେ ହସ୍ତିନା ଅଟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦିଗ
ପୂର୍ବର ଦଧିମଙ୍ଗଳ ବୋଲି ଏକ ରାଜା
ତିନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ପୂଜା ।
ନିର୍ଝର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଆସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ କତି ।
ମହୀଧର ଦେଶ ରାଜା ହରି ନରପତି
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଆସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି

ନିରଞ୍ଜନ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ବୀରବାହୁ
ନବକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେମିଳେ ହସ୍ତିନାରେ ସେହୁ
ମାନଭଙ୍ଗ ଦେଶ ରାଜା ଶ୍ରୀମାନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ବେନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ କଲା ଧର୍ମଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ।
ରଣଭଙ୍ଗ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ଶମ୍ଭୁରାଣ
ନବକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେ କଲା ହସ୍ତିନା ପ୍ରୟାଣ ।
ଉତ୍ତମ ଦେଶର କେତୁ ନାମେ ନରପତି
ଷଡ଼କ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେମିଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି
ଅରବିନ୍ଦ ଦେଶରାଜା ନାମ କର୍ଣ୍ଣକେଶୀ
ଏଗାର କ୍ଷଉଣୀ ବଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ପଶି ।
ପଶ୍ଚିମ ଦେଶର ରାଜା ଭୀଷ୍ମ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ତିନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଆସେ ଧର୍ମଙ୍କର କତି ।
ବାଣପୁର ନଗ୍ର ରାଜା ଚଉବିଂଶ ମଲ୍ଲେ
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ମିଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ ।
ମଣ୍ଡଧିର ରାଜା ଅଟେ କକ୍ଷ ଜଗତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠୀ
ସେ ରାଜା ଦର୍ଶନ କଲା ଯାଇଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ପଦ୍ମଦଳ ଦେଶ ରାଜା ଶ୍ରୀପଦ୍ମ କେଶରୀ
ଚାରିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଧର୍ମେ ସେବେ ଆସିକରି
ବେଦପୁର ଦେଶ ରାଜା ନାମ ମନ୍ଦପାଳ
ହସ୍ତିନାକୁ ଚଳେ ଚାରିକ୍ଷୌଣୀ ଘେନି ବଳ ।
ଜରାସନ୍ଧ ପୁତ୍ର ଜୟଦେବ ସହଦେବ
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଚଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଠାବ ।
କାମପାଳ ଦେଶ ରାଜା ନାମ କାମପାଳ
ହସ୍ତିନାକୁ ଚଳେ ଘେନି ଦଶକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ।
କଟଫା ଦେଶର ରାଜା କମଳ ନୃମଣି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଭେଟେ ଦଶକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟଘେନି
ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃପବ୍ରହ୍ମା
ତାହାର ହସ୍ତୀର ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।
ନବକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ଘେନି ସେହୁ ନୃପସାଇଁ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜାକୁ ସେ ଦର୍ଶନ କରଇ ।
କାଶୀଦେଶ ନୃପବର ନାମ କାଶୀଶ୍ୱର
ପରାର୍ଦ୍ଧ ବଳରେ ଆସେ ଧର୍ମଙ୍କ ଛାମୁର ।
ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ରାଜା ଭୂମନ୍ୟୁ ନୃପତି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜାର ସେ ଶ୍ୱଶୁର ଅଟନ୍ତି ।
ଦକ୍ଷିଣ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଏକମେଳ କରି
ଆସନ୍ତେ ସେ ଦିଗେ ପଥେ ପଡ଼େ ହାଲହୁରି ।
ଅଷ୍ଟାଦଶ କ୍ଷୌଣୀ ନବଶତ ପାରିଦଣ୍ଡ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଭେଟିଲା ଅର୍ଦ୍ଧ ଭୂମିଖଣ୍ଡ ।
ଜ୍ୟୋତିପୁର ରାଜାନାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ନୃପତି
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେ ମିଳେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କତି

ନୈର୍ଋତେ ଦେଶର ରାଜାନାମ ନରମାଳି
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ଘେନି ହସ୍ତିନାରେ ମିଳି ।
କାମାକ୍ଷୀ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କାମପାଳ
ତିନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଧର୍ମ ସଙ୍ଗେ ହେଲା ମେଳ
ବିଶିକେଶନ ବୋଲିଣ ଚେଦୀଦେଶ ରାଜା
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ କଲା ପୂଜା
ମଙ୍ଗଳ ଦେଶର ବାମଦେବ ନୃପମଣି
କୁରୁବଳରେ ପ୍ରବେଶ ବୀର ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ମାଧୁର୍ଯ୍ୟସେନ ତୈଲଙ୍ଗ ଦେଶର ସେ ରାଜା
ନବକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲା ପୂଜା ।
ମଞ୍ଜୁଷା ଦେଶର ରାଜା ବୀରସେନ ବୀର
ଆଠକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଚଳେ ହସ୍ତିନା ନଗର ।
ତ୍ରିହୁଡ଼ି ଦେଶର ରାଜା ତ୍ରି ଅୟକେଶ୍ୱର
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେ ମିଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଛାମୁର
ନୀଳରାମ ବୋଲିକରି କବିରର ରାଜା
ଦ୍ୱିବିଂଶତି ଲକ୍ଷେ କଲା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ପୂଜା ।
ମେହହିରଣ୍ୟର ରାଜା ସୌମ୍ୟ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ବେନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ କଲା ପାଣ୍ଡବରେ ପ୍ରୀତି
ଭାଟଦେଶର ଭୂପାଳ ବ୍ରହ୍ମବୋଲି ରାଜା
ଦଶସସ୍ର ବଳେ କଲା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ପୂଜା ।
ମନ୍ଦାର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଇରାଇତ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦର୍ଶନ କଲା ଘେନି ଲକ୍ଷପାଞ୍ଚ ।
ମହ୍ଲାର ଦେଶର ରାଜା ଚଉଧର୍ମ ବଂଶ
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଭେଟେ ଯାଇ କୁରୁଈଶ ।
ବେଲାଳ ଦେଶର ରାଜା ଦାରୁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଷଡ଼କ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ମିଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି ।
ଲକ୍ଷଉର ଦେଶ ରାଜା ନାମ ତାର ନଳ
ଧର୍ମେ ଭେଟେ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀବଳ
ଖେଚର ରାଘବରାଜା ବୀର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଏକାଦଶ କ୍ଷୌଣୀତୁଲେ ହସ୍ତିନା ଗମନ୍ତି ।
କୁଞ୍ଜର ଦେଶର ରାଜା ଅଟଇ ଦୁର୍ଜନ
ପଞ୍ଚସାଗରେ ଭେଟଇ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ସାମୁକିଦେଶ ବୋଲିଣ ବଡ଼ାଇ ଗରିଷ୍ଠ
ସାତକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ହେଲା ହସ୍ତିନା ପଇଠ ।
କୌଶିକ ଦେଶର ରାଜା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେଶବ
ତ୍ରିଅର୍ବୁଦ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଭେଟେ କଉରବ ।
କର୍ଣ୍ଣକୂଟ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ସେତୁମାଳୀ
ବେନିକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ହସ୍ତିନାରେ ମିଳି ।
କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ନୃପମଲ୍ଲ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଭେଟେ ଘେନି ତିନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ।
ଛତ୍ରପୁର ଦେଶ ରାଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି
ପଞ୍ଚସାଗରେ ଧର୍ମଙ୍କୁ ହେଲା ପରଣାମି ।
ଗାନ୍ଧାର ଦେଶ ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଭେଟେ ଘେନି ଏକାଦଶକ୍ଷୌଣୀ
ପାରିଜାତକର ରାଜା ନାମ ନୀରାକୁଳ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଭେଟେ ଘେନି ତିନିକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ।
କରମଣ୍ଡଳର ରାଜା ରାୟ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ତେରକ୍ଷୌଣୀ ବଳଘେନି ହସ୍ତିନା ଚଳନ୍ତି ।
ଭୂପାଳ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ହନୁମନ୍ତ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦର୍ଶନ କଲା ଘେନି ପଦ୍ମେ ରଥ ।
ବାରସ୍ୱତୀପୁର ରାଜା ନାମ ମହେଶ୍ୱର
ତିନିବୃନ୍ଦ ସୈନ୍ୟ ମିଶେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଥାଟର ।
ବୃନ୍ଦାର୍କ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କର୍ଣ୍ଣଜିହ୍ୱ
ଦଶକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ଭେଟେ କଉରବ
ନୀଳାସେନ ବୋଲିକରି ବିନ୍ଧ୍ୟବର ରାଜା
ଦୁଇପଦ୍ମ ଥାଟେ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ପୂଜା ।
ଶାଖାପୁର ଦେଶ ରାଜା ନାମ ବିନ୍ଦୁନାଭ
ପଞ୍ଚଷଠି ପଦ୍ମତୁଲେ ଭେଟେ କଉରବ ।
ଲାଖାମଣ୍ଡଳର ରାଜା ନାମ ପଦ୍ମନାଭ
ଏକକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟେ ଭେଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ
ପାର୍ବଣି ଦେଶର ରାଜ ନାମ ବିତ୍ତପାଳ
ହସ୍ତିନା ଚଳେ ଏଗାରକ୍ଷୌଣୀ ଘେନି ବଳ ।
ଜ୍ୟୋତିପୁର ରାଜା ନାମ ବିଧୁରାଜସେନ
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଭେଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାଜନ ।
ଅଙ୍ଗଦେଶ ରାଜା ନାମ ଅଟଇ ଦରଦ
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀବଳେ ଭେଟେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଓଡ଼ିଶା ଦେଶର ରାଜା ନାମ ନରବଳି
ନବକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଗଲା ହସ୍ତିନାକୁ ଚଳି ।
ଚୋର ମଣ୍ଡଳର ରାଜା ନାମ ଚେତସେନ
ତ୍ରିସାଗର ବଳେ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦର୍ଶନ ।
ଅନଳବାଦ ବୋଲିଣ ବେନିପୁର ରାଜା
ଅସଂଖ୍ୟ ସୈନ୍ୟେ କୌରବେ କଲା ଯାଇ ପୂଜା
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ନୃପ ସଉରାଷ୍ଟ୍ର
ମାନଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଯାଇ କଲା ସେହୁ ଭେଟ ।
କାନପୁରନଗ୍ର ରାଜା ଶ୍ରୀବସନ୍ତ ସେନ
ତ୍ରିସାଗର ସୈନ୍ୟେ ଧର୍ମ କଲେ ଦରଶନ ।
ରଣପୁର ରାଜ୍ୟ ରାଜା ନାମ ବିରୁପାକ୍ଷ
ଷଡ଼କ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ହେଲା ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପକ୍ଷ ।
ଆନନ୍ଦ ପୁରର ରାଜା ନାମ ଋତୁପର୍ଣ୍ଣ
ତ୍ରିଅର୍ବୁଦ ସୈନ୍ୟେ କରେ ଧର୍ମକୁ ଦର୍ଶନ ।

ନାରାୟଣ ପୁରରାଜା ବିକ୍ରମ କେଶରୀ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଦେଖା କରେ କୋଟି ସୈନ୍ୟଧରି ।
ହିଡ଼ିମ୍ବବନର ଘଟୋତ୍କଚ ନରପତି
ସାତ ପରାର୍ଦ୍ଧ ସୈନ୍ୟରେ ଭେଟେ ଧର୍ମକତି ।
ଶିବପୁର ନରପତି ନାମ ମହୋଦର
ଲକ୍ଷେଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ମିଶେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଙ୍ଗର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର ନରେଶ ନାମ ଯୋଗେଶ୍ୱର
ତିନି ସାଗରେ ମିଳିଲା ହସ୍ତିନା ନବର ।
ଚକ୍ରପୁର ନରପତି ନାମ କଳିକାଳ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭେଟେ ଘେନି ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ବଳ
ଦ୍ରୁପଦ ବୋଲିଣ ଯେହୁ ପାଞ୍ଚାଳର ରାଜା
ପରାର୍ଦ୍ଧେ ରଥୀଙ୍କୁ ଘେନି ଧର୍ମେ କଲା ପୂଜା ।
ସିନ୍ଧୁଦେଶ ନରପତି ନାମ ଜୟଦ୍ରଥ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଭେଟେ ନେଇ ଦଶସସ୍ର ରଥ ।
ମଘମତ୍ସ୍ୟଦେଶ ରାଜା ଅଟେ ଯେ ବିରାଟ
ସାତପଦ୍ମ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ଧର୍ମେ ହେଲା ଭେଟ
ଶବର ଦେଶର ରାଜା ନାମରେ ଅଜର
ଏଗାର ଅର୍ବୁଦ ସୈନ୍ୟେ ଭେଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
ନୀଳେନ୍ଦ୍ରୀ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଦାମୋଦର
ସାଗରେ ସୈନ୍ୟ ଘେନିଣ ଭେଟେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
ବେଦପୁର ନରପତି ରକ ପଦ୍ମସେନ
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦର୍ଶନ ।
ପିଙ୍ଗଳାପୁର ବୋଲିଣ ଏକଚକ୍ର ରାଜା
ନବସାଗରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବେ କଲା ପୂଜା ।
ଦୀକ୍ଷାପ୍ରତି ନଗ୍ର ରାଜା ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତି
ନବକ୍ଷୌଣୀ ବଳେ ଭେଟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି
ଅନୁବିଷପୁର ରାଜା ନରସିଂହ ସେନ
ପଞ୍ଚଷଠି କୋଟି ସୈନ୍ୟ ପାଣ୍ଡବେ ମିଳନ ।
କରବୀରପୁର ରାଜା ନାମ ମାରକଣ୍ଡେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭେଟେ ନବଶତ ପାରିଦଣ୍ଡେ ।
କନ୍ଧାଣ ଦେଶର ରାଜା ବାସୁଦେବ ରାୟେ
ତିନିଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ଧର୍ମ ଦେବେ ଭେଟିଦିଏ ।
ବ୍ରହ୍ମଦଣ୍ଡ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ବ୍ରହ୍ମସେନ
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟେ ଧର୍ମ କଲା ଦରଶନ ।
ସିଂହତୁରଗର ରାଜା ନାମ ଦୁର୍ବାଦଳ
ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲା ଘେନି ନବକ୍ଷୌଣୀ ବଳ ।
ସାଳୀଞ୍ଚଦେଶେ ମନ୍ଦର ପର୍ବତର ତଳେ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିଲେ ଭୂପାଳେ ।
ବ୍ରହ୍ମ କ୍ଷତ୍ରୀ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଏହି ଚାରିଜାତି
ଦୈତ୍ୟ ଦାନବ ପିଶାଚ ଅସୁର ନୃପତି ।

ଲବ୍‌ଧକ କନ୍ଧ ମହ୍ଲାର ଗଣ୍ଡ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
ତୈଲଙ୍ଗ ତିହୁଡ଼ି ବଂଶ ସମରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ।
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ସର୍ବଦିଗ ରାଜାମାନେ କଲେ ଆଗମନ ।
ଏ ବିଧିରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବଂଶ ନରପତି
ଦୁଇକୁଳ ଆବୋରିଲେ ଯା ସଙ୍ଗେ ଯା ପ୍ରୀତି ।
କର୍ଣ୍ଣାଟ ବଙ୍ଗ ତେଲଙ୍ଗ ଦିହୁଡ଼ି ମନ୍ଦାର
ସସୈନ୍ୟେ ଆସନ୍ତି ରାଜା ଅନେକ ଦେଶର ।
ଗୌଡ଼ ମର୍ଦ୍ଦନ ତିହୁଡ଼ି ଭୋଟାହ ମହ୍ଲାର
କାମାକ୍ଷୀ ବଙ୍ଗଳା ଆଉ ବେଲାବଳି ପୁର ।
କ୍ଷୀର ଗାଳବ ଗୁଞ୍ଜାର ପୁଣିହିଁ ସୌରାଷ୍ଟ୍ର
କାଶୀ କଉଶିକ କୁବ୍‌ଜ ଆଉ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ।
ଛତ୍ର ବିଛତ୍ର କୋଶଳପୁର ବାରସ୍ୱତି
ନେପାଳ ଅରବିନ୍ଦ ଯେ ରାଜା ଗୌଡ଼ ଇତି ।
ଏ ବିଧିରେ ଚାରିଉଣା ଲକ୍ଷେକ ରାଜନ
ପଶ୍ଚିମେ ପଞ୍ଚସହସ୍ର କଲେ ଆଗମନ ।
ଉତ୍ତରୁ ଚାରିଶସସ୍ର ତହୁଁ ଉଣା ଏକ
ପୂର୍ବରୁ ତିନିସହସ୍ର ନୃପତି ନାୟକ ।
ଦକ୍ଷିଣରୁ ଏକ ଉଣା ଚାରିସସ୍ର ଜାଣ
ଏହିରୂପେ ଲକ୍ଷେରାଜା ଧାତାର ନିର୍ମାଣ ।
ପଶ୍ଚିମରୁ ନ ଆସିଲା ରାଜା ମୃଗସେନ
ଉତ୍ତରୁ ନ ଆସେ ଜଗମୋହନ ରାଜନ ।
କପାଳସିଂହ ରାଜନ ପୂର୍ବରୁ ନ ଆସି
ଦକ୍ଷିଣୁ ନଇଲା ଋତୁପର୍ଣ୍ଣ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ।
ଆଦ୍ୟରୁ ଲକ୍ଷକୁ ଚାରି ଉଣା ରାଜା ଥିଲେ
ଏବେ ଆଠଉଣା ଲକ୍ଷେ ସମରେ ପଶିଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଯମପ୍ରସ୍ଥ ବାରୁଣା ଜଇନ୍ତା
ହସ୍ତିନା ମାଡ଼ି ରହିଲେ ସୈନ୍ୟ ଅକଳନ୍ତା ।
ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଅଟେ ନରେ ଅଗୋଚର
ଦେଖି ଅନ୍ତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ କାହାର ।
କୃପାନଳର ନନ୍ଦିନୀ ଦେବୀ ଶତଶ୍ରୀୟା
କମଳର ମାଳ ହୋଇ ରହୁ ମୋର ହିୟା ।
କେନାବଳି ପାଟଣାରେ ଯେ କନକାବତୀ
ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ମହାତୀର୍ଥ ଅପୋଡ଼ା ସେ ପୃଥ୍ୱୀ ।
ଗୋପନେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲୁ କିରାତର ପ୍ରତି
ନାମ ସଙ୍କେତ ଶାରଳା ସିଦ୍ଧ ଚଣ୍ଡୀମୂର୍ତ୍ତି ।
ନବକୋଟି ମୁଦ୍ରା ଯେଉଁ ଦେବୀଙ୍କର ସିଦ୍ଧି
ଜ୍ଞାନଦାୟୀ ମାହେଶ୍ୱରୀ ସର୍ବଜନ ବୋଧି ।
କୋଟିଏ ତୀର୍ଥ ଘେନିଣ ନୃପତି ପୁଷ୍କର
ସର୍ବଦା ସିଦ୍ଧ କରଇ ତୋହର ପୟର ।

ପରଲୋକ ବାନ୍ଧବୀ ଗୋ ଦେବୀ କାଳରାତ୍ରି
ଅଳ୍ପ ଭକ୍ତିରେ ଅଭୟ ହେଉ ବରଦାତ୍ରୀ ।
ମୋହର କି ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ଲେଖିବାକୁ ଗ୍ରନ୍ଥ
ତୁହି ବାକ୍ୟଦେବୀ ଜ୍ଞାନ କରାଅ ବ୍ୟକତ ।
ନୀଳଇନ୍ଦୀବର ତୁଚ୍ଛ କରେ ଯା ମୁଖଟି
ନୀଳ କଳ୍ପବଟ ତଳେ ପାଇଲଇଁ ଭେଟି ।
ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ସଦା ଦେଇ ଚିତ୍ତ
କହଇ ଶାରଳାଦାସ ଭାରତ ଚରିତ ।

■ ■ ■■

କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସୈନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଲାଳସେନ ମସ୍ତକ ଛେଦନ ଓ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ସ୍ଥାପନ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଛିନ୍ନତା

ପଚାରନ୍ତି ଅଗସ୍ତିଙ୍କି ମନୁ ନୃପବର
କହ ଏଥୁଅନ୍ତେ ହେଲା କିସ ସମାଚାର ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ରାଜା ଏବେ
ପୁଣି ଯେଉଁ କଥା ହେଲା ଉଦଯୋଗ ପର୍ବେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଚାରିଲେ ସହଦେବ ଚାହିଁ
କହ କାର କେତେସୈନ୍ୟ ହେଲେଠୁଳ ହୋଇ
ଶୁଣି ସହଦେବ ଧର୍ମ ଅଗ୍ରତେ କହିଲା
ଶୁଣ କହୁଅଛି ଯାର ଯେତେକ ହୋଇଲା ।
ସତୁରି ସସ୍ର ନୃପଙ୍କୁ ହେଲେ ଚାରି ନ୍ୟୁନ
ଏତେ ରାଜା ପାଇଅଛି ଜାଣ ଦୁର୍ଯୋଧନ ।
ପୁଣ ସୈନ୍ୟ ଯେତେ ତାର ଶୁଣ ଧର୍ମରାୟ
ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ କର୍ଣ୍ଣବୀର ଶଲ୍ୟ ଯେ ଗାଙ୍ଗେୟ ।
ଭୂରିଶ୍ରବା ଜୟଦ୍ରଥ ପୁଣି କୃପବ୍ରହ୍ମା
ଶଲ୍ୟ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଆବର ବୀର ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।
ଶକୁନି ବିଶିକେଶନ ଆଉ ସୋମଦତ୍ତ
ଅଲମ୍ଭୁଷ ଅଳାୟୁଧ ସଙ୍ଗରେ ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ।
ଦକ୍ଷ ରକ୍ଷ ଭାଇ ବେନି ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି
ଏହିପରି ସେନାବୀର କରିଛନ୍ତି ସ୍ଥିତି ।
ନବତି ପରାର୍ଦ୍ଧ ଅଶ୍ୱ ହୋଇଲା ତାଙ୍କର
ସତୁରି ସାଗର ସଂଖ୍ୟା ହୋଇଲା କୁଞ୍ଜର ।
ଅଶୀବୃନ୍ଦ ରଥୀ ହେଲେ ଶୁଣ ନୃପମଣି
ପଦାତି ହୋଇଲେ ବାରଶତ ଅକ୍ଷୌହିଣୀ ।
ଚାରିଶ କ୍ଷଉଣୀ ଛନ୍ତି ତାର ସେନାପତି
ଛତ୍ର ଚାମର ତାହାର କେ କରେ ଗଣତି ।
ରଥୀମାନେ ରହିଛନ୍ତି ଦଶ ଅରବୁଦ
ରଖିଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତରେ ନାନଜାତି ବାଦ୍ୟ ।

ଅଶୀକୋଟି ପରିମାଣ ହୋଇଅଛି ବାନା
ଚିରାଳମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କେ କରେ ଗଣନା ।
ଶ୍ୱେତ ଚାମର ଚାଳିଶବୃନ୍ଦ ତାର ଜାଣ
ଦୁର୍ଯୋଧନ ସୈନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ନାହିଁ ପରିମାଣ
ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃପବର୍ମା
ତାର ଏକ ହସ୍ତୀ ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।
ସେହି ହସ୍ତୀ ବାରଯୁଣ ଘଣ୍ଟା ବାରଯୁଣ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏହା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ ।
ସହଦେବର ମୁଖକୁ ଚାହିଁଲେ ତରାଟି
ବୋଇଲେ କହିଲୁ କେଡ଼େ ମିଛକଥା ଗୋଟି ।
ରଣ ଭୂଇଁରେ ରହିବେ ଯେବେ ସେହି ହାତୀ
ଆବର ସୈନ୍ୟ ପଦାତି ଥିବେ ଯେଉଁ କତି ।
ଧର୍ମଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି କହେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ସେ ହସ୍ତୀ ବିଷୟ ଦେବ ମିଛ ଜ୍ଞାନ କର ।
ଆହେ ଦେବ ଏକମନେ ଶୁଣ ତା ପ୍ରମାଣ
ମାନବ ହସ୍ତରେ ସେହୁ ଅଟେ ସାତଯୁଣ ।
ଦେବତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମଯୁଣ ଅଟେ ପୁଣି ସାତ
ଏବେ ପରିମାଣ ବୁଝ ହୋଇଲା କେମନ୍ତ ।
ହସ୍ତୀର ଗଳାରେ ଘଣ୍ଟି ଅଛି ନବଯୁଣ
ଦେବତା ଯୁଣରେ ହସ୍ତୀ ହୋଇଛି ପ୍ରମାଣ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଯୁଣରେ ହୋଇଛି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଭୂଇଁ
ସହଦେବଙ୍କର ବାକ୍ୟେ ତୁଷ୍ଟ ଧର୍ମସାଇଁ ।
ପୁଣି ପଚାରିଲେ କହ ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟ କେତେ
ତେବେ ଯାଇ ମୋର ମନ ହୋଇବ ପରତେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବଚନେ କହେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପୁଣ
ଶୁଣ ଦେବ ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଯେତେ ସୈନ୍ୟବଳ ଛନ୍ତି
ପୁଣି ଶତ ସହୋଦର ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ।
ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟବଳ କଥା ଶୁଣ ନୃପବର
ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଟୁ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ସହୋଦର ।
ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ ଆମ୍ଭର ଅଟେ ସେନାପତି
ବିରାଟ ଦ୍ରୁପଦ ଏହୁ ପ୍ରବଳ ନୃପତି ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଘଟୋତ୍କଚ ପୁଣିହିଁ ଉତ୍ତର
ଶ୍ୱେତ ଶଙ୍ଖ ଘଟୁକାଦି ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭର ।
ସାତ୍ୟକି ଶିଖଣ୍ଡୀ ସହ ଦଶ ସେନାପତି
ପୁଣି ତିରିଶ ସହସ୍ର ଅଛନ୍ତି ନୃପତି ।
ପଚିଶ ପରାର୍ଦ୍ଧ ହେଲେ ଘୋଡ଼ା ପରମାଣ
ଅଠର ପରାର୍ଦ୍ଧ ରଥୀ ଗଣନାରେ ଜାଣ ।
ତିନିବୃନ୍ଦ ପରମାଣ ମହାରଥୀ ହେଲେ
ଚାରିଶତ ଅକ୍ଷୌହିଣୀ ପଦାତି ହୋଇଲେ ।

ଏହିକ୍ଷଣି ଗଣନାରେ ହୋଇଲେ ଯେସନ
ବାଦ୍ୟକାରଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅଟେ ଅଗଣନ ।
ଦଶକୋଟି ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହୋଇଲେ ପ୍ରମାଣ
ଶ୍ୱେତ ଚାମର ଗଣନ୍ତେ ପରାର୍ଦ୍ଧେକ ଜାଣ ।
ସଂଖ୍ୟାରେ ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ହୋଇଲେ ଆମ୍ଭର
ଶୁଣି ବିଷାଦିତ ହେଲେ ଧର୍ମ ନୃପବର ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସପକ୍ଷ ଛନ୍ତି ସପ୍ତରଥୀ
ଆହୁରି ଛନ୍ତି ସତୁରି ସହସ୍ର ନୃପତି ।
କେମନ୍ତେ ଜିଣିବା ତାର ଅକଳିତ ବଳ
ଶୁଣି ସହଦେବ ବୋଲେ କିପାଁ ଦେବ ଭାଳ ।
ଅଛି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ କ୍ଷତ୍ରିୟ
କ୍ଷଣକରେ ଜିଣିବ ସେ କରିଦେଇ କ୍ଷୟ ।
ସହଦେବ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ବୋଇଲେ ସେ କାହିଁ ଅଛି କି ନାମ ତାହାର ।
ମନ୍ତ୍ରୀବର ବୋଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ମହୀପାଳ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦେଲା ଯେବେ ଭୀମକୁ ଗରଳ
ବିଷଖାଇ ଭୀମସେନ ହେଲେ ଅଚେତନ
ମଲା ବୋଲି ବିଚାରିଲା ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଦୁର୍ମନ ଦୁଃଶାସନକୁ ନିକଟକୁ ରାଇ
ଗୁପତେ ବୋଇଲା ଭୀମ ମରିଗଲା ଭାଇ ।
ଦକ୍ଷିଣକୁ ମୁଣ୍ଡକରି ବେଗେ ଘେନିଯାଅ
ଯମୁନା ନଦୀରେ ତାକୁ ବେଗେ ଫିଙ୍ଗିଦିଅ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆଦେଶେ ସେହି ଦୁଇଭାଇ
ଯମୁନା ନଦୀରେ ବେଗେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲେ ନେଇ
ଲେଉଟି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଜଣାଇଲେ ଯାଇ
ଅଇଲୁ ଭୀମକୁ ଏବେ ଜଳରେ ଭସାଇ ।
ତାହାଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଲା ସନ୍ତୋଷ
ବୋଇଲା କାହାର ଆଗେ ନ କର ପ୍ରକାଶ ।
ପୁଣି ଯାହା ହେଲା ଶୁଣ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ
ଦଶଘଡ଼ି ରାତ୍ରେ ଭୀମ ପଡ଼ିଲେ ଜଳରେ ।
ସେକାଳେ ଜଳରେ ଥିଲା ଗୋଟିଏ ନାଗୁଣୀ
ବେଲାବଳୀ ନାମ ତାର ଅନନ୍ତ ଦୁଲଣୀ ।
ପାତାଳରୁ ଆସିଥିଲା ଜଳକ୍ରୀଡ଼ା ପାଇଁ
ଏମନ୍ତ କାଳେ ଭୀମକୁ ଭେଟିଲାକ ଯାଇ ।
ସୁକୁମାର ସୁପୁରୁଷ ଯହୁଁ ସେ ଦେଖିଲା
ସ୍ନେହଭରେ ପାତାଳକୁ ତହୁଁ ଘେନିଗଲା ।
ବାସୁକୀ ଆଗରେ ତାକୁ ଥୋଇଲାକ ନେଇ
ଦେଖି ନାଗରାଜା ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
ଯୋଗବଳରେ ଜାଣିଲା ବିଷୟ ସମସ୍ତ
ଭୀମସେନଙ୍କ ମୁଖରେ ଦେଲା ସେ ଅମୃତ ।
ପୁନର୍ଜୀବିତ ହୋଇଲା ତହୁଁ ଭୀମସେନ
ନାଗରାଜା ବେଲାବଳୀ କରିଲା ପ୍ରଦାନ ।
ଅତି ସୁଖରେ ରହିଲେ ତହିଁ ମହାବଳ
ବେଲାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରବଳ ।
ଏହିରୂପେ କିଛିଦିନ ବହିଗଲା ତହୁଁ
ପାଣ୍ଡବାସୁର କୁରୁଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିଲା ଯହୁଁ ।
ସେକାଳେ ଆପଣ ତାକୁ କରନ୍ତେ ଚିନ୍ତନ
ପାତାଳେ ଥାଇ ଜାଣିଲେ ଭାଇ ଭୀମସେନ ।
ବେଲାବଳୀକୁ ପ୍ରବୋଧ କରିଣ ବହୁତ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ନିକଟେ ତ୍ୱରିତ ।
ତହୁଁ ପାଣ୍ଡବାସୁରକୁ ବଧ କଲେ ଯାଇ
ଜୀବନ ପାଇଲେ ତେଣୁ ସେହି ଶତଭାଇ ।
ଭୀମସେନ ଆସିଲେ ଯେ ଦିନ ତାକୁ ଛାଡ଼ି
ଦୁଇମାସ ଋତୁ ତାର ଯାଇଥିଲା ଗଡ଼ି ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସଖି
ମୋହର କଥା ଗୋଟିକୁ ମନେ ଥିବୁ ରଖି ।
ତୋର ନାମ ମୋର ନାମ ଦୁଇକି ମିଶାଇ
ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ହେବ ତାର ନାମ ଦେବୁ ସେହି ।
ଆଉ ତୁ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଭାବନା ନ କର
କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷରେ ଆସିବି ମୁହିଁ ପୁନର୍ବାର ।
ଏମନ୍ତ ବୁଝାଇ କହି ଆସିଲେ ବହନ
କେତେ ଦିନାନ୍ତରେ ପୁତ୍ର ହେଲା ଉତପନ୍ନ ।
ପୁତ୍ରମୁଖ ଦେଖି ବାଳୀ ହରଷ ହୋଇଲା
ବେଲାଳସେନ ବୋଲିଣ ତାର ନାମ ଦେଲା
ନାଗରାଜା ପ୍ରସାଦରେ ସେହୁ ବଳବନ୍ତ
ଆସିଲେ ଜିଣିବ ଏକା ସର୍ବ କୌରବନ୍ତ ।
ସହଦେବଠାରୁ ଶୁଣି ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଅପାର ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ ତୁହି କହ ସହଦେବ
ପାତାଳ ପୁରରୁ ପୁତ୍ର କେମନ୍ତେ ଆସିବ ।
ତାହା ଶୁଣି ସହଦେବ କରଇ ଉତ୍ତର
ଭୀମ ଚିନ୍ତିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ କୁମର ।
ଭୀମସେନକୁ ଅଣାଇ ବୋଇଲେ ବଚନ
ତୋ ପୁତ୍ର ବେଲାଳସେନ ଆଣ ହେ ବହନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ବୀର ବୃକୋଦର
ମନରେ କରିଲେ ଧ୍ୟାନ ଆପଣା କୁମର ।
ପାତାଳପୁରେ ପୁତ୍ରର କମ୍ପିଲା ଆସନ
ଜାଣି ପାରିଣ କୁମର ଉଠିଲା ବହନ ।
ତାହା ଦେଖି ବେଲାବଳୀ ବସାଏ କୋଳରେ
ବେନି ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁ ଝର ଝର ଝରେ ।

ଶୋକ ଆକୁଳିତେ ସେହୁ ବୋଲଇ ବଚନ
କେଉଁପାପେ ଜାତ କଲି ତୋତେରେ ନନ୍ଦନ ।
କାଳେ ଦେଖି ନ ପାରିଲି ସୁଖକୁ ତୋହରି
ପୋଡୁ ପୋଡୁ ପୋଡ଼ା କର୍ମ କଷଣ ମୋହରି
ମାତାର ବ୍ୟାକୁଳ ଦେଖି ପୁଚ୍ଛଇ କୁମର
କାହିଁପାଇଁ ମାତା ତୁ ଗୋ ହେଉଛୁ ଅଧୀର ।
ଏଥିର କାରଣ ମୋତେ କହ ତୁ ବୁଝାଇ
କେଉଁ ଅବିଗୁଣ ଆଜି ଦେଖିଲୁ କି ତୁହି ।
ତାହା ଶୁଣି ବେଲାବଳୀ କହଇ ଉତ୍ତର
ଶୁଣ ତେବେ ବାବୁ ମୋର ଯଥାର୍ଥ ଯେ ଗିର ।
କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ଦୁହେଁ ଏକ ସହୋଦର
ଭାଇ ଭାଇ ବିବାଦରେ ହୋଇବ ସମର ।
କଉରବ ପକ୍ଷେ ହେଲେ ବହୁତ ସଇନ୍ୟ
ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ଯେ ଅଶେଷ ନିଉନ ।
ତେଣୁ ତୋର ପିତାତୋତେ କରେ ସୁମରଣା
ଏ ଯୋଗେ ବାବୁରେ ମୋର ବୁଦ୍ଧିହୁଏ ବଣା ।
ଯେବେ ଯିବୁ ଆଉ ତୁହି ନ ଆସିବୁ ଫେରି
ତେଣୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୃଦୟ ହେଉଛି ମୋହରି ।
ମାତା ମୁଖରୁ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟମାନ ଶୁଣି
ପୁନଃ ପୁନଃ ପୁଚ୍ଛା କଲେ ସେ କୁମରମଣି ।
କହ କହ ମାତା ତୁହି ମୋତେ ତଥ୍ୟ କଥା
କେବଣ ମହାତ୍ମ୍ୟ ମୋର ଅଟେ ନିଜ ପିତା ।
ଶୁଣି ବେଲାବଳୀ କହେ ଶୁଣରେ କୁମର
ପାଣ୍ଡବ ଜାତ ହୋଇଲେ ଆସି ମଧପୁର ।
ପଣ୍ଡୁଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନାମେ ଥିଲେ ଦୁଇ ଭାଇ
ସୋମବଂଶରୁ ସମ୍ଭୂତ ଅଟନ୍ତି ଯେ ସେହି ।
ପଣ୍ଡୁଙ୍କର ଦୁଇ ଭାର୍ଯ୍ୟା କୁନ୍ତୀ ମାଦ୍ରୀ ନାମ୍ନୀ
ଏ ଦୁହିଙ୍କଠାରୁ ପୁତ୍ର ଅଛନ୍ତି ଯେ ଜନ୍ମି ।
ଦେବ ଅଂଶରୁ ସେମାନେ ହେଲେ ଅବତାର
ଧର୍ମ ଔରସରୁ ଜାତ ହେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
ପବନ ଅଂଶରୁ ଜାତ ହେଲେ ଭୀମସେନ
ଇନ୍ଦ୍ର ଔରସୁ ସମ୍ଭୂତ ହୋଇଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ।
ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର ଠାରୁ ଜନ୍ମିଲେ ନକୁଳ
ସହଦେବ ପଣ୍ଡୁ ବୀର୍ଯ୍ୟୁ ହୋଇଲେ କେବଳ ।
ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଅଟନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ନୃପତି
ନିରଞ୍ଜନ ବୋଲି ପାଦେ ଖଟନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ।
ଏବେ କହୁଅଛି ଶୁଣ କଉରବ ରୀତି
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅଟେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯୁବତୀ ।
ବିଧବା ଉଆଁସୀ କନ୍ୟା ଅଟଇ ସେହୁ ତ
ଦୁର୍ବାସା ବରରେ ଶତ ପୁତ୍ର କଲା ଜାତ ।

ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ଅଟଇ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଅକାରଣେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଲା ସେ ପ୍ରମାଦ ।
ଭୀମସେନକୁ ପ୍ରଥମେ ବିଷଲଡୁ ଦେଲା
ଅର୍ଦ୍ଧ ରାତ୍ରେ ଯମୁନାରେ ନେଇ ପକାଇଲା ।
କ୍ରୀଡ଼ା କରିବାକୁ ତହିଁ ମୁହିଁ ଯାଇଥିଲି
ଭୀମକୁ ଦେଖି ସେଠାରୁ ବହି ମୁଁ ଆଣିଲି ।
ତୋର ଅଜାପାଶେ ତାକୁ ନେଇ ଦେଲି ଥୋଇ
ତାହାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ମୋତେ ସମର୍ପିଲେ ନେଇ ।
ବେନିମାସ ଗର୍ଭେ ତୁହି ଥିଲୁରେ କୁମର
ମୋତେ ତେଜି ତୋର ପିତା ଗଲେ ମଧପୁର
ଯିବାବେଳେ କହିଗଲେ ଏହି କଥା ସାର
ପୁତ୍ର ହେଲେ ନାମଦେବୁ ତୋହର ମୋହର ।
ତୋର ନାମ ଦେଲି ତେଣୁ ମୁଁ ବେଲାଳସେନ
ତୋର ନିଜ ପିତା ଅଟେ ଜାଣ ଭୀମସେନ ।
ସେଥିପାଇଁ ସୁମରଣା କଲେ ତୋ ପିଅର
କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହୋଇବ ସମର ।
ମାତାଠାରୁ ଏହିପରି କଥାମାନ ଶୁଣି
କୋପରେ ବେଲାଳସେନ ଉଠେ ଶିରଝୁଣି ।
ନିଶ୍ଚୟ ଯିବଇଁ ମାତା ସେହି ମଧପୁର
ଦେଖିବି ମାତା ଖୁଡୁତା ଜେଡୁତାଙ୍କୁ ମୋର ।
ଯଦି ଅବା ପ୍ରାଣ ତହିଁ ହରାଏ ସମରେ
ଜୀବନ ସଫଳ ହେବ ବସିବି ସ୍ୱର୍ଗରେ ।
ନେତ୍ରରେ ଦେଖିବି ମୁହିଁ ଭାରତ ସମର
ଶରୀର ଦୁରିତ ସବୁ ହୋଇଯିବ ଦୂର ।
ଏଥିପାଇଁକି ମାତା ଗୋ ନ କର ତୁ ଶୋକ
ଜନମ ଲଭିଲେ ନିଶ୍ଚେ ମରିଯାଏ ଲୋକ ।
ଏମନ୍ତ କହି କୁମର ଚଳିଲା ସତ୍ୱରେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇ ମଧ ଭୁବନରେ ।
ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ତହିଁ କରଇ ଗମନ
ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ଯହିଁ ଛନ୍ତି ଭୀମସେନ ।
ତାଙ୍କୁ ପଚାରେ କୁମର ମୁଖକୁ ଅନାଇଁ
ମୋର ପିତା ଭୀମସେନ ଛନ୍ତି କେଉଁଠାଇଁ ।
ବେଲାଳସେନ ବୋଲିଣ ଅଟେ ମୋର ନାମ
ବେଲାବଳୀ ଗର୍ଭରୁ ମୁଁ ହୋଇଛି ଜନମ ।
କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପିତା କରିଲେ ସ୍ମରଣ
ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟାଇ ଦିଅ ଦୟା ପ୍ରକାଶିଣ ।
ଭୀମସେନ ତାହାଠାରୁ ଶୁଣି ଏ ବଚନ
ଦଉଡ଼ି ଯାଇ ପୁତ୍ରକୁ କଲା ଆଲିଙ୍ଗନ ।
କୋଳେ ବସାଇ ମୁଖରେ ଚୁମ୍ବନ ବିହିଲା
ମୁହିଁ ତୋର ପିତାବୋଲି ବଚନ ଭାଷିଲା ।

ଏହାଶୁଣି ପୁତ୍ରମଣି ହୋଇ ଆନନ୍ଦିତ
ଭୀମସେନ ପାଦତଳେ ହେଲା ପ୍ରଣିପାତ ।
ଶତବାର ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇଲା ପାଦରେ
ଭୀମସେନ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଲେ ସ୍ନେହରେ ।
ତହୁଁ ପୁତ୍ର ହାତ ଧରି ସେଠାରୁ ଚଳିଲେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଦତଳେ ନେଇ ପକାଇଲେ ।
ବୋଇଲେ ଭୋ ଦେବ ମୋର ଏହିଟି କୁମର
ବେଲାଳସେନ ବୋଲିଣ ନାମଟି ଏହାର ।
ଶୁଣି ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ
ସ୍ନେହ ଗଦଗଦେ କୋଳେ ବସାଇଲେ ନେଇ ।
ମୁଖରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ବୋଇଲେ ବଚନ
ବର୍ତ୍ତମାନ କଷ୍ଟ ମୋର ଶୁଣରେ ନନ୍ଦନ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭାଇ ଭାଗ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ଦେଇ
ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ ସମର କରିବା ଇଚ୍ଛଇ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତି ଅଟଇ ଯେ ସେହି
ଶକୁନିମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଣ ତାହାର ଯେ ତହିଁ ।
ସେହି ପାପିଷ୍ଠ ନିମନ୍ତେ ଏମନ୍ତ ଘଟିଲା
ଏକ ସହୋଦର ମଧ୍ୟେ ବାଦ ଜନ୍ମାଇଲା ।
ମୋହର ଭୟ କାରଣ ଶୁଣରେ କୁମର
ଅଗଣିତ ସୈନ୍ୟ ଅଟେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ।
ଆମ୍ଭର ଯେ ସୈନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ଅଟଇ ଅଳପ
କେମନ୍ତେ ଜିଣିବି ବୋଲି ସଦା ମୋର ତାପ ।
ସହଦେବ ତୋ ଖୁଡୁତା କହିବାରୁ ମୋତେ
ତୋତେ ଚିନ୍ତା କଲୁ ରଣଜିତିବା ନିମନ୍ତେ ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭ୍ରାତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେଖିଣ କୁମର
ଶିରଝୁଣି ଉଠି କୋପେ କରଇ ଉତ୍ତର ।
କହ ପିତା କେତେ ଛନ୍ତି ତାର ସୈନ୍ୟବଳ
ଏକ ବାଣକରେ ମୁହିଁ ଛେଦିବି ସକଳ ।
ଏହା କହି ବୀରମଣି ଆମଞ୍ଚିଲା ଧନୁ
ପାଣ୍ଡବ କୌରବଙ୍କର କମ୍ପିଗଲା ତନୁ ।
ଉଭୟ କୁଳରେ ସୈନ୍ୟ ହୋଇଲେ କାତର
ସପ୍ତରଥୀ ସହିତରେ ଯେତେକ ଅମର ।
କେହି ବୋଲେ ଏହା ଅଟେ ଅତି ବିପରୀତ
ଅକାଳେ ମେଦିନୀ କିପାଁ ହୁଏ ରସାଗତ ।
ସପତ ସାଗରୁ କୂଳ ଲଙ୍ଘେ କି ଏଥର
ସମସ୍ତଙ୍କ ହେଲା ଯେହ୍ନେ ଭୟର ସଞ୍ଚାର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲେ
ଧାଇଁ ଯାଇଁ କୁମରକୁ କୋଳରେ ଧଇଲେ ।
ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ତାକୁ ଆଶ୍ୱାସନା କରି
ବୋଇଲେ କ୍ଷଣେକ ରହ ଆସନ୍ତୁ ଶ୍ରୀହରି ।

ଭୀମସେନ ବୋଇଲାକ ଶୁଣରେ କୁମର
ଚାଲ ତୁ ମଣୋହି ବେଳ ହେଉଛି ଉଚ୍ଛୁର ।
ଏମନ୍ତ ବଚନ ଶୁଣି ସେ ବେଲାଳସେନ
ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ତହୁଁ କରିଲା ଗମନ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଶସ୍ତକୁ ଜିଣି ନଗ୍ରର ଉହାଡ଼େ
ବହଇ ଯମୁନା ନଦୀ ପୂର୍ବେ ଛଇଛାଡ଼େ ।
ସେହି ନଦୀରେ କୁମର ଯାଇଁ ଜଳେ ପଶି
ଶିରୁ କଳଙ୍କ ଛଡ଼ାଏ ପଥରରେ ଘଷି ।
ଧର୍ମଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ତାର କଥାମାନ
ନଦୀକୂଳକୁ ଚଳିଲେ ଦେବ ଭଗବାନ ।
ବେଲାଳ ଦୂରରୁ ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିହ୍ନ
ମନରେ ବିଚାର କଲା ଏହୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ତହୁଁ ଭୀମଙ୍କ କୁମର ତୁରିତେ ଉଠିଲା
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦେ ନିଉଛାଳି କଲା ।
ତାକୁ ଦେଖି ପଚାରିଲେ ଶୁଣରେ କୁମର
କେବଣ ଦେଶର ବୀର କାହିଁ ତୋର ଘର ।
ଆବର ତୋହର ନାମ କିସ ବା ଅଟଇ
କିଏ ସେ ଅଟନ୍ତି ତୋର ପିତା ମାତା ଦୁଇ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲେ ସେ ନନ୍ଦନ
ବେଲାବଳୀ ମାତା ମୋର ପିତା ଭୀମସେନ
ଯେ କାଳରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବିଷଲଡୁ ଦେଲେ
ଭୀମସେନ ଭାସି ଭାସି ପାତାଳେ ଲାଗିଲେ ।
ବାସୁକି ରାଜାର କନ୍ୟା ଅଟେ ମୋ ଜନନୀ
ମାରୁତିକି ସଂପ୍ରଦାନ କଲେ କନ୍ୟା ଘେନି ।
ମାତାଗର୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଦୁଇମାସ
ମଧ୍ୟପୁରକୁ ଅଇଲେ ପିତା ବାୟୁଶିଷ୍ୟ ।
ଆସିଲାବେଳେ ମାତାକୁ କହିଲେ ବୁଝାଇ
ମୋ ତୋ ନାମ ପୁତ୍ରକୁ ଯେ ଦେବୁ ତୁ ମିଶାଇ
ଯେଉଁକାଳୁ ମାତାଗର୍ଭୁ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲି
ମାତା ପିତା ଦୁଇ ନାମ ମିଶ୍ରିତ ପାଇଲି ।
ସେଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ
ବେଲାଳସେନ ବୋଲିଣ ଅଟେ ମୋର ନାମ
ପରିଚୟ ଦେଲା ଯହୁଁ ସେ ବେଲାଳସେନ
କୋମଳ ବାକ୍ୟେ କହିଲେ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ।
କାହିଁପାଇଁ ଆସିଅଛୁ ତୁହି ଏ ସ୍ଥାନକୁ
ମିଥ୍ୟା ନ କହି ପ୍ରକୃତ କହରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ବେଲାଳ ବୋଇଲେ ତେବେ ଶୁଣ ଚକ୍ରଧର
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇବ ସମର ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଅଟେ ଅଗଣିତ ସୈନ୍ୟ
ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ନ୍ୟୂନ ।

ତେଣୁ ମୋତେ ସୁମରଣା କଲେ ପିତା ମୋର
ସେଥିପାଇଁ ଆସିଅଛି ମୁହିଁ ମଧପୁର ।
ଦେଖିଲି ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ତାତଙ୍କ ବିମର୍ଷ ବଦନ
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲି ମାରିବି ବୋଲି ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟ ।
ତେଣୁ ଧାର କରୁଛି ମୁଁ ଘଷି ଏହି ଶର
କୁମର ବଚନ ଶୁଣି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀଧର ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଅଟେ ସୈନ୍ୟ ଅକଳିତ
ଗୋଟିଏ ଶରରେ ତୁହି କି କରିବୁ ସୁତ ।
କେଉଁରୂପେ ମାରିବୁ ତୁ ଅକଳିତ ସୈନ୍ୟ
ତେଣୁ ତୋ କଥାରେ ପ୍ରତେ ନ ହୁଏ ମୋ ମନ ।
ଭୀଷ୍ମ ସେନାପତି ବୋଲି ଅଟେ ଯେଉଁ ବୀର
ଇଚ୍ଛା ମରଣ ତାହାର ଜାଣରେ କୁମର ।
କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇଣ ତାହାକୁ କେ ଜିଣିବ ରଣେ
ହାତେ ଅସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ଜୟୀ ହେବ କିଏ ଦ୍ରୋଣେ ।
ପୁଣ ଦେଖ ରହିଛନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି
ଯାର ପାଦଘାତ ସହି ନ ପାରଇ କ୍ଷିତି ।
କୃପ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଦୁହେଁ ଅଟନ୍ତି ଅମର
କେଭେ ଜିଣି ନ ପାରିବେ ବ୍ରହ୍ମା ପୁରନ୍ଦର ।
ଶଲ୍ୟକୁ ମୁଁ ସଦାକାଳେ କରିଥାଏ ଭୟ
ଭୂରିଶ୍ରବା ମହାବୀର ଅଟନ୍ତି ଅଜେୟ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତଭାଇ ଅତି ବଳୀୟାର
ତା ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ସହସ୍ରେ ପୁଣି ନୃପବର ।
ବାରଶତ ଅକ୍ଷୌହିଣୀ ସୈନ୍ୟରେ ନାୟକ
ମହାପ୍ରତାପୀ ଅଟନ୍ତି ସର୍ବେ ଏକୁଁ ଏକ ।
ମାଳବ ଦେଶର ରାଜା ନାମ କୃପବର୍ମା
ତାହାର ହସ୍ତୀର ନାମ ପୁଣି ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ।
ବାର ଯୋଜନ ଅଟଇ ଯେ ହସ୍ତୀର କାୟା
ଅଲମ୍ବୁଷ ରାକ୍ଷସର ଅଟେ ବଡ଼ ମାୟା ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ବଳ କହିଲେ ନ ସରେ
କାହିଁ ଶର ମାରିବୁ ତୁ କେଉଁ ପରକାରେ ।
ତେଣୁ ପ୍ରତେ ନ ହୁଅଇରେ କୁମରମଣି
ତାହା ଶୁଣିଣ ବେଲାଳ ଉଠେ ଶିରଝୁଣି ।
ଅଧରେ ବଦନ ଚାପି ବୋଲଇ ବଚନ
ଏକ ଏକ ଶରେ ଅଛି ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ।
ଆହେ ଦେବ ସ୍ୱାମୀ ତୁମ୍ଭେ କହିଲ ନ ଜାଣି
ଏକ ଶରେ ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟ ପକାଇବି ହାଣି ।
ମାରିବି ମୁଁ କୁରୁବଳ ନ ଥୋଇବି ଏକ
ତହିଁ ପାଇଁ ଏ ଶରକୁ ଘଷୁଅଛି ଦେଖ ।
ତୁମ୍ଭେ ବୋଇଲ ହେ ନାଥ ଥାଟ ଅକଳିତ
ଏପରି ପୂରିବ ଯେବେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସପତ ।

କୋଟି ଭୀଷ୍ମ କୋଟି ଦ୍ରୋଣ କୋଟି କର୍ଣ୍ଣ ହେଉ
କୃପ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା କୋଟି କୋଟି ରହିଥାଉ ।
ପୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସହ ଶତଭାଇ ଛନ୍ତି
ସେହି କୋଟିଗୁଣ ଯେବେ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଅନ୍ତି ।
ତେତିଶ କୋଟି ଅମର ଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ
ଜଣକ ହୁଅଇ ଯେବେ ଲକ୍ଷେକ ଗୁଣରେ ।
ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି ମୁହିଁ ଏଥେ ନାହିଁ ଆନ
ସତ୍ୟ କରିଣ କହୁଛି ଶୁଣ ଭଗବାନ ।
ଏ ସକଳ କଥା ଶୁଣି ଦେବ ନାରାୟଣ
ବୋଇଲେ ଗୋଟିଏ କଥା କହେ ଏବେ ଶୁଣ
କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟ ମିଶାମିଶି ହୋଇ
ରହିଛନ୍ତି ଏକତ୍ରରେ ବାରଣ ନୁହଇ ।
ଯଦ୍ୟପି କୌରବ ସୈନ୍ୟ ଦେଇପାରୁ ବାଛି
ତେବେ ତ ଜାଣିବା ତୋର ବୀରପଣ ଅଛି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ତହୁଁ ସେ କୁମରମଣି ।
ବୋଇଲା ଶର ମୁନରେ କେଉଁ ଚିହ୍ନ ଦିଅ
ଦୁଇ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ପୃଥକ କରିବି ନିଶ୍ଚୟ ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଶରମୂନେ ଅର୍ପିଲେ ସିନ୍ଦୂର
ତହୁଁ ସେ ବୋଇଲେ ତୁହି ବିନ୍ଧରେ କୁମର ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ କପାଳ ଦେଶରେ
ତୋର ଶର ଯେବେ ଟିକା ଦେଇ ଆସିପାରେ
ତେବେ ଜାଣିପାରିବା ତୋହର ବୀରପଣ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ କୁମର ବିନ୍ଧିଲାକ ବାଣ ।
ଚକ୍ଷୁ ପଲକେ ସିନ୍ଦୂର ଟୋପା ଭାଲେ ଦେଲା
କୌରବ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା ବାଛିଲା ।
ବେଲାଳସେନ କ୍ଷମତା ସମକ୍ଷେ ଦେଖିଣ
ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇଲେ ଯେ ଦେବ ନାରାୟଣ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣରେ କୁମର
ଆମ୍ଭେ ଲୁଚିଲେ ଖୋଜି କି ପାରିବ ତୋ ଶର ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ଉତ୍ତର କରିଲା ବେଲାଳ
ଯହିଁ ଲୁଚ ଦେବ ଖୋଜି ନୋହିବ ବିଫଳ ।
ତାହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ହିତ
ତାର କନିଷ୍ଠାଙ୍ଗୁଳିରେ ଲୁଚିଲେ ତୁରିତ ।
ତହୁଁ ବେଲାଳ ପେଷିଲା ତା ଅଜେୟ କାଣ୍ଡ
କାର୍ମୁକରୁ ବାହାରିଲା ଯେସନ ମାର୍ତ୍ତଣ୍ଡ ।
କାଣ୍ଡକୁ ବୋଲେ କୁମର ଯାଅ ତୁହି ବେଗେ
କାହିଁଛନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ଆଣ ମୋର ଆଗେ ।
ଆଜ୍ଞାପାଇ ଚଳିଗଲା ସେ ଅଜେୟ କାଣ୍ଡ
ପ୍ରଥମେ ଖୋଜିଲା ଯାଇ ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।

କାହିଁ ନ ପାଇଣ ପୁଣି ଅଇଲା ଲେଉଟି
ଧଇଲା ଆସି କୁମର କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ।
ତାହା ଦେଖିଣ ବେଲାଳ କରିଲା ଉତ୍ତର
ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି କୋଣରୁ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୱରେ ବାହାର ।
ଆହେ ଦୟାମୟ ହରି କେଡ଼େ ମାୟା କଲ
ଜଗନ୍ନାଥ ହୋଇ ମୋ ଶରକୁ ହାରିଗଲ ।
ଏବେ ନଖକୋଣୁ ମୋର ବହିର୍ଗତ ହୁଅ
ଆଉ କି ପରୀକ୍ଷା ଅଛି ମୋ ଆଗରେ କହ ।
ଏମନ୍ତ ଦେଖିଣ ହରି ହୋଇ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ
ତାହାର ନଖ କୋଣରୁ ହେଲେ ବହିର୍ଗତ ।
ମନେ ମନେ ବିଚାରିଲେ ଦେବ ଭାବଗ୍ରାହୀ
ଏହି ଅଦଭୂତ କଥା କାହିଁ ଦେଖାନାହିଁ ।
ଅଠର ଦିବସ ମୁହିଁ କରିବି ସମର
ନିମିଷକେ ସବୁଙ୍କୁ ଏ କରିବ ସଂହାର ।
ଯୁଦ୍ଧର କୌତୁକମାନ ଦେଖି ନ ହୋଇବ
କ୍ଷଣକରେ ଏ ବାଳକ ସମସ୍ତ ନାଶିବ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରି ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
କୁମରକୁ କହିଲେ ସେ ମଧୁର ବଚନ ।
ଧନ୍ୟ ତୁହି କୁମରରେ କ୍ଷତ୍ରି ଶିରୋମଣି
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୋହରରେ ଯେ ଗର୍ଭଧାରିଣୀ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୃକୋଦର ତୋତେ କଲା ଜାତ
ତୋ ବୀରପଣକୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଆରେ ସୁତ ।
କେଉଁ ଶୁଭଲଗ୍ନେ ଜାତ ହେଲୁରେ କୁମର
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ଅଟଇ ତୋହର ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଆରେ ବାବୁ ତୋ ପ୍ରାଣକୁ ଧନ୍ୟ
ଧନ୍ୟ ପୁରୁଷ ତୁହିରେ ଅଟୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ।
ଯାହା ମୁଁ କହିଲି ବାବୁ ଦେଖାଇଲୁ ମୋତେ
ଆବର ଗୋଟିଏ କଥା ମାଗୁଅଛି ତୋତେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି କହଇ ବେଲାଳ
ଯା ମାଗିବ ଦେବି ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଆଦିମୂଳ ।
ତହୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ବହୁତ
ତାର ମନକୁ କରିଲେ ମାୟାରେ ଜଡ଼ିତ ।
ସତ୍ୟ କରାଇ ତାହାକୁ ବୋଇଲେ ବଚନ
ତୋ ଶିର କମଳ ମୋତେ ଦେବୁରେ ନନ୍ଦନ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ବେଲାଳ ହୋଇ ତୋଷମତି
ବୋଲେ ମୁଁ ମାଗିବି ଯାହା ଦେବୁ କି ଶ୍ରୀପତି ।
ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆରେ ବାଳ
ଯା ମାଗିବୁ ଦେବି ଛାଡ଼ି ତୋ ଶିର କମଳ ।
ବେଲାଳ ବୋଇଲା ଦେବ କଲ ବୁଦ୍ଧିହୀନ
ଶିରକମଳ ମାଗିବି ମନେକଲ ଜ୍ଞାନ ।

କ୍ଷତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଏହା ଉଚିତ ନୁହଇ
ଦେଲାପଦାର୍ଥରେ ଆଉ ଲୋଭ କି ରହଇ ।
ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ ଯାହାକୁ ଯାଚିଣ ଦିଅନ୍ତି
ପୁନର୍ବାର ହରିଲେ ସେ ଅଧୋଗତି ହୋନ୍ତି ।
ପୁରାଣେ ଏପରି କଥା ଉକତ ହୋଇଛି
କୁମର ବଚନ ଶୁଣି ଭାଳନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
ଧନ୍ୟ ଏହାର ବଚନ କାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ
ମଧୁର ବଚନେ ପୁଣି ବୋଇଲେ ବୁଝାଇ ।
କିସ ମାଗୁଛୁ ମୋହର ଦେବା ହେଲା ମୂଳ
ଶୁଣି ହରଷ ହୋଇଲା ମାରୁତିର ବାଳ ।
ବୋଇଲା ଜଗତନାଥ ତେବେ କାଟ ଶିର
ଏତିକି ମାତ୍ର ସୁଦୟା ମୋର ପ୍ରତି କର ।
ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ମୋତେ ରଖ ସ୍ତମ୍ଭୋପରି
ଅଠରଦିନ ସମର ଦେଖିବି ଯେପରି ।
ସମର ଶେଷରେ ପଛେ ଯାଉ ଏ ଜୀବନ
ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା ମୋର ଘେନ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ତାହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ କଲେ ସନମତ
ଚକ୍ରରେ କୁମର ଶିର ଛେଦିଲେ ତୁରିତ ।
ଶିରନେଇ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ଉପରେ ରଖିଲେ
ତହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଶେ ଗମନ କରିଲେ ।
ପଥେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ହରି ଭାବିଲେ ଏମନ୍ତ
ଉପାୟେ ଭୀମପୁତ୍ରକୁ କରିଲି ତ ହତ ।
ଏ କଥା କହିଲେ ନିଶ୍ଚେ ମାରୁତି ରାଗିବ
ପୁତ୍ର ହତ ଶୁଣି ଆଜି ସେ ମୋତେ ମାରିବ ।
ଯାହାହେଉ ତହିଁକି ଯେ ନ କରିବା ଚିନ୍ତା
ଅଠରଦିନ ସମର ମୋର ବୃଥା ହନ୍ତା ।
ଏହା ଭାଳି ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଦେବ ଦୟାନିଧି
କପଟରେ ବିଚାରିଲେ ଏହିପରି ବୁଦ୍ଧି ।
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ମାଗେ ବଳି ଜଣେ ଆମ୍ଭପରି
କାହାକୁ ଦେବା ଯାଇଣ ପୁଛିବି ଏପରି ।
ଏହା ଭାବି ଜଇନ୍ତାରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ବସିଥିଲେ ଚାରିଭାଇ ଘେନି ଧର୍ମଶିଷ୍ୟ ।
କିଛିଦୂରେ ରହି ହରି ପ୍ରଣାମ କରିଲେ
ଶ୍ରୀମୁଖ ଶୁଖାଇ ହରି ଉଭା ଯେ ହୋଇଲେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖ ଶୁଷ୍କ ଦେଖି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ପୁଚ୍ଛିଲେ ମୁଖ କାହିଁକି ଶୁଖିଛି ତୁମ୍ଭର ।
କିଛି ନ କହି ବିସ୍ମୟେ ରହନ୍ତେ ମୁରାରୀ
ଭୀମସେନ ପୁଚ୍ଛେ ତାଙ୍କୁ ଆହେ ଚକ୍ରଧାରୀ ।
କାହିଁପାଇଁ ତବ ମୁଖ ଦିଶଇ ବିରସ
କିଏ ପ୍ରଭୁ ତମ୍ଭଙ୍କୁ କି କରିଛି ଝିଙ୍ଗାସ ।

ଯାଦବପତି ବୋଲନ୍ତି ଦୁଃଖେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳିକୁ ଯାଇଥିଲି ମୁହିଁ ।
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ମାଗେ ବଳି ବଡ଼ ଆଚମ୍ବିତ
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରାୟେ ନେଲେ ହେବ ତୃପ୍ତ ।
ତେଣୁକରି ମୋର ମନ ହେଉଛି ବିରସ
ଯାହା ଶୁଣି ଅଇଲି ତା କଲଇଁ ପ୍ରକାଶ ।
ଏଥିକି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅଛି କି ଉପାୟ
ଭଲରୂପେ ବିଚାରିଣ ମୋ ଆଗରେ କହ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେକ ଆମ୍ଭେ ଷଡ଼ଜଣ
ଜନ୍ମ ହୋଇଛୁ କରିବୁ ଭାରା ନିବାରଣ ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ହେ ଶ୍ରୀବତ୍ସି
ଆମ୍ଭର ସମାନ ଏକ କାହୁଁ ଆଣ ବାଛି ।
ଏହା କହି ପାଞ୍ଚଭାଇ ହୋଇଲେ ଆକୁଳ
ଝରଝର ବହିପଡ଼େ ନୟନରୁ ଜଳ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲନ୍ତି କାନ୍ଦି ଶୁଣ ହେ ମାଧବ
ସବୁଠାରୁ ରଖି ଏବେ ଶୁଭଖମ୍ଭେ ଦେବ ।
ଆରେ ସହଦେବ ଭୀମ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନକୁଳ
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଟେ କି ପୋଡ଼ା କପାଳ ।
ଜତୁଘରେ ମରିଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା
ଏତେ ଦୁଃଖ ସହିବାକୁ ଆଉ ଯେ ନୁହନ୍ତା ।
କେତେ କେତେ କଷଣରୁ ଉଧୁରି ଅଇଲୁ
ଏବେ ବାବୁ ଶୁଭଖମ୍ଭ ହାବୁଡ଼େ ପଡ଼ିଲୁ ।
ଆରେ ଭୀମ ତୁହି ଯେବେ ନାଗପୁରେ ଥାନ୍ତୁ
ଏ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭର କଥା କିପାଇଁ ଶୁଣନ୍ତୁ ।
ଆରେ ବାବୁ ଅରଜୁନ ତୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମା
ତୋତେ କେହ୍ନେ ଦେବାକୁ ମୁଁ ଭାବଇ ଦୁରାତ୍ମା
ଏ ନକୁଳ ସହଦେବ ମାଦ୍ରୀ ବେନିପୁଅ
ଏହାଙ୍କୁ ଦେବାପାଇଁକି ହୃଦେ ଜନ୍ମେ କୋହ ।
ମୁହିଁ ଆଦ୍ୟରୁ ହେ ହରି ଅର୍ଜିଛି ଏ କର୍ମ
ମୋତେ ଛେଦି ବଳି ଦିଅ ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପଦରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ଯେ ମୋହର
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ ନୋହୁ ଆମ୍ଭର ସମର ।
ଯୁଦ୍ଧହେତୁ ସ୍ତମ୍ଭଠାରେ କିପାଁ ହେବ ହତ
ବାହୁଡ଼ି ବନକୁ ପୁଣି ଯିବି ଯଦୁନାଥ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋ ପକ୍ଷେ ଏହା ଶ୍ରେୟ ଯେ ଅଟଇ
ମୋ ଛଡ଼ା ଚାରିଭାଇଙ୍କି ନ ପାରିବି ଦେଇ ।
ଭୀମ ଦେବାପାଇଁ ଯେବେ କରିବି ମାନସ
ପବନଦେବ କରିବେ ମୋହଠାରେ ରୋଷ ।
ଭୀମ ଦୁଷ୍ଟ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଦେଇ ନ ପାରିବି
ପବନ କୋପ କରିଲେ କିପରି ବଞ୍ଚିବି ।
ଶୁଣି କି ବୋଲିବେ ମୋତେ ସଂସାରର ଲୋକେ
ସୋଦର ନାଶି ପଡ଼ିବି ରଉରବ ନର୍କେ ।
ସୋଦର ନାଶିବା ବୁଦ୍ଧି ନ ଜନ୍ମୁ ମୋ ହୃଦେ
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ସୁବିଚାର ଦିଅ ମୋତେ ହାଦେ
ଏହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ କହିଲେ ଏସନ
ଏଥିପାଇଁ କିପାଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛ ଆପଣ ।
ଭୀମର ବିକଳ ଯାହା କହୁ ନ ସରଇ
ମୋହର ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତି ସବୁଦିନେ ଥାଇ ।
ଷାଠିଏ ପଉଟି ଅନ୍ନ ବେଳେ ନ ଅଣ୍ଟଇ
ତିନିଶ ଷାଠିଏ ପୌଟି ଦ୍ୱିବେଳେ ଘଟଇ
ସବୁଠାରେ ମୋର ଦୁଷ୍ଟ କଥାମାନ ଶୁଣି
ତେଣୁ ମୋଠାରେ କୋପବା କଲେ ଚକ୍ରପାଣି
ଏ ମୋହର ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି ତ ନ ପାରି
ତେଣୁକରି ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ଦେବେ ମୋତେ ମାରି
ମାରୁତି ବିକଳ ଜାଣି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
ବୋଇଲେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁ ମନେ ଭୀମ ।
କୌଣସି ଚିନ୍ତା ମନରେ ନ କର ମାରୁତି
ତୁହି ଏକାକେ ଉଶ୍ୱାସ କରିବୁ ଏ ପୃଥ୍ୱୀ ।
ତୋ ପରି ବୀରକୁ ଯେବେ ଦେବା ଶୁଭଖମ୍ଭେ
କାରେ ଘେନି ପୃଥ୍ୱୀଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବୁ ଆମ୍ଭେ ।
ପାର୍ଥର ବିକଳ କଥା କେ କହି ପାରିବ
ଭାଳେ ଏତେକାଳେ କୋପକଲେ ବାସୁଦେବ
ଶତଧନୁର ଶରଣ ମନେ ଥିଲେ ଧରି
କୂଟ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ଏବେ ଦେବେ ମୋତେ ମାରି ।
ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ ପୁଣି ମନେ ଥିଲା ରାଗ
ଏତିକି ବେଳେ ପଡ଼ିଛି ତାହାଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ।
ବଳରାମ ହାରିଥିଲେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ସମରେ
ସତ୍ୟା ଜାମ୍ବୁବତୀ ମୋର ସେବନ୍ତି ପୟରେ ।
ଏକାଳେ ପଡୁଛି ମନେ ସେ ରାଗ ସକଳ
ବଳି ନିଶ୍ଚେ ଦେବେ ଭାଳି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବିକଳ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବିକଳ ଦେଖି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀହରି
ପାର୍ଥ କିପାଇଁ ବିକଳ ହେଉଛୁ ଏପରି ।
ତୁହି ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମା ଅଟୁ ପାର୍ଥ
ତୋତେ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ମୁହିଁ ଦେବଇଁ କେମନ୍ତ ।
ତୁହି ବୀରଙ୍କର ଅଟୁ ମହା ଧନୁର୍ଦ୍ଧର
ତୋତେ ଘେନି ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ମୁଁ କରଇ ସଂହାର ।
ତୁହି ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଜୀବର ଜୀବନ
ତୋତେ ପୁଣି ବଳିଦେବି ଭାଳୁଛୁ ଏସନ ।
କେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛୁ ତୁ ନରଦେହ ବହି
ମୁଁ କୋପ କରିଥିଲେ କି ବର୍ତ୍ତିଥାନ୍ତୁ ତୁହି ।

ଦେଖି ରହି ପାରନ୍ତୁ କି ମୋର ବିଶ୍ୱରୂପ
ବଳରାମଙ୍କୁ ଜିଣନ୍ତୁ ତୋର କିବା ଦର୍ପ ।
ତୁ ଯେଣୁ ମୋର କଳାରେ ଅଛୁ ଅବତରି
ତେଣୁ ସାରଥି ହୋଇଲି ରଥରେ ତୋହରି ।
ଭଦ୍ରା ହରଣେ ପାଇଲୁ ଅବସ୍ଥା ତୁ ଯେତେ
ଗୁପତରେ ଚକ୍ର ସିନା ଦେଇଥିଲି ତୋତେ ।
ମୋର ଚକ୍ର ଦେଖି ସର୍ବେ ଗଲେ ଅପସରି
ତେଣୁକରି ଭଦ୍ରା ସିନା ହୋଇଲା ତୋହରି ।
ହେ ପାର୍ଥ ଅନେକଦୟା ମୋର ତୋହଠାରେ
ତୋତେ ପୁଣି ବଳି ଦେବି କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।
ଆରେ ଧନଞ୍ଜୟ ମନେ ନ ଭାଳ ତୁ କିଛି
ତୋତେ ଘେନି କୁତୂହଳ ଭବେ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ।
ନକୁଳ ଆକୁଳ ହୋଇ ଭାଳେ ଏକଚିତ୍ତେ
ଅତି ସୁକୁମାର ମୋତେ ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
ମାଛି ଗୋଟିଏ ମୋ ଦେହେ ଯଦ୍ୟପି ବସଇ
ଶତେପଳ ଚନ୍ଦନ ମୁଁ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଲେପଇ ।
ନିଶ୍ଚୟେ ମାରିବେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟେ
ବଳିକି ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ଜନ୍ମ କଲେ ମାଏ ।
ସାଧ୍ୱୀ କୁନ୍ତୀ ଦେବୀଙ୍କର ପୁତ୍ର ତିନିଗୋଟି
ଆମ୍ଭେ ଦୁଇଟି ସୋଦର ଅଟୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟୀ ।
ଆମ୍ଭ ଦୁହିଁଙ୍କରୁ ଏକ ନିଶ୍ଚେଁ ହେବ ବଳି
କାନ୍ଦିଲା ନକୁଳ ମନେ ଏହା ଭାଳି ଭାଳି ।
ପୁଣି ଭାବେ ତ୍ରିକାଳଜ୍ଞ ଅଟେ ସହଦେବ
ତାହାକୁ ମାରି କଦାପି ନ ଦେବ କେଶବ ।
ମୁହିଁ ପାପୀ ମୋର ଅଟେ ଏ ହୀନ କପାଳ
ଏ ସଙ୍କଟୁ ପାରିକର ଆହେ ଆଦିମୂଳ ।
ଆହେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ
ମାଏ ଯେ ସମର୍ପି ଗଲେ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତେ ।
ଏକବାର ଦୟାକରି ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ରଖ
ଉଭୟ ଦଳ ମଧ୍ୟରେ ମୋ ସମର ଦେଖ ।
ନକୁଳର ଦୁଃଖ ଜାଣି ବୋଲନ୍ତି କେଶବ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତୋତେ ସାହା କେ ପୁଣି ମାରିବ ।
ନକୁଳର ଅଶ୍ରୁଧାରା ସର୍ବଦା ବହୁଛି
ଦେଖି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ନ ଭାଳ ତୁ କିଛି ।
ତୋହର ଆପଦ ବାବୁ ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିବି
ତୋପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ମୋର ଶିର ସମର୍ପିବି ।
ମାଦ୍ରୀ ସମର୍ପଣ କଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୋ ତହିଁ
ଭୀମାର୍ଜ୍ଜୁନ ହୁଁ ଅଧିକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖଇ ।
ତୁହି ନକୁଳରେ ମନେ ନ ହୁଅ ହତାଶ
ଯହିଁ ଯଦୁପତି ଛନ୍ତି ତହିଁ ଭୟ କିସ ।

ସହଦେବ ବିକଳରେ ଭାଳେ ମନେ ମନେ
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ମାରି ମୋତେ ଦେବେ ଭାଇମାନେ
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାୟା ଘୋଟିଛି ସବୁଙ୍କର ତହିଁ
ଏହି ମାୟା ସହଦେବ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ ।
ଭାଳେ ମୁଁ ଜାଣିଣ ଯେଣୁ ନ କହଇ କିଛି
ତେଣୁ ଭାଇସହ ରାଗିଛନ୍ତି ଶିରୀବତ୍ସି ।
ପଚାରିଲେ ସମସ୍ତ ମୁଁ କହଇ ନିୟତ
ଯାହା ସେ ପୂର୍ବରୁ କରିଅଛି ସତ୍ୟବ୍ରତ ।
ଏବେ ଛଦ୍ମେ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଭୁ ଚକ୍ରଧାରୀ
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ଆପଣ ସେ ଦେବେ ମୋତେ ମାରି
ଏସନକ ମନେ ମନେ ଭାଳେ ସହଦେବ
ଏ କଷଣୁ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ ବାସୁଦେବ ।
ତୁମ୍ଭ ଆଶ୍ରିତେ ବର୍ତ୍ତିଛୁ ଆମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚଭାଇ
ସର୍ବେ ବୋଲନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ସାହା ଭାବଗ୍ରାହୀ
ସହଦେବ ମନ ଜାଣି ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସି
ଏ ମଧ୍ୟ ବଳିଦେବାର ନ ଜାଣଇ କିଛି ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ମନଭାବ ଜାଣି ମାୟାଧର
ବୋଇଲେ ଏବେ କରୁଛ କେବଣ ବିଚାର ।
ସମସ୍ତେ ତ ଏହା ଶୁଣି ବିକଳେ କାନ୍ଦିଲ
ବଳି ଦେବାର କଥାତ କେହି ନ କହିଲ ।
ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଆଶ୍ରିତ
ଆପଣ ଯାହା କରିବେ ଆମ୍ଭର ସମ୍ମତ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ପଞ୍ଚଆତ୍ମା ମୋର
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କି ବଳିଦେବି କରିଣ ସଂହାର !
ସେତେବେଳେ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ କ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ
ବଳିଏ ମାଗିଲା ସେହୁ ଆମ୍ଭ ସଦୃଶରେ ।
ତାହା ଶୁଣି ମୋର ମନ ବିକଳ ହୋଇଲା
କିସ କରିବି ବୋଲିଣ ବୁଦ୍ଧି ହଜିଗଲା ।
ଏହା ଭାଳି ଭାଳି ମୁହିଁ ଦୁଃଖେ ଆସୁଥିଲି
ଯମୁନା ତୀରରେ ଏକ ବୀରକୁ ଦେଖିଲି ।
ତାହାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରାୟେ ଦେଖିଣ
ସତ୍ୟ ପାଶରେ ତାହାକୁ କରିଣ ବନ୍ଧନ ।
ମାଗନ୍ତେ ଶିରକମଳ ସେହୁ ରାଜିହେଲା
ନାମ ପୁଚ୍ଛନ୍ତେ ବେଲାଳସେନ ସେ ବୋଇଲା ।
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭଠାରେ ତାକୁ ଘେନିକରି ଗଲି
ତାକୁ ମାରି ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ଉପରେ ଥୋଇଲି ।
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭେ ଆସିଅଛି ଆଗ ବଳିଦେଇ
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାଇଁ ରଖିନାହିଁ ମୁହିଁ ।
ଆସି ବୁଝୁଥିଲି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିତ୍ତ
ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହାକୁ ଯେ ଦେବାକୁ କହନ୍ତ ।

ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆଦି ହୋଇଲେ ବିସ୍ମିତ
ପବନ ତନୟ ଶୁଣି ହେଲା କୋପାନ୍ୱିତ ।
ତେବେ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ହରି କରିଲ ସଂହାର
ଏହା କହି କୋପେ ଗଦା କରିଲା ପ୍ରହାର ।
ପୁଷ୍ପପାଖୁଡ଼ା ଫିଙ୍ଗିଲେ ଲାଗଇ ଯେପରି
ଭୀମ ଗଦାକୁ ମଣିଲେ ପ୍ରଭୁ ସେହିପରି ।
ବେଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଧଇଲେ ଭୀମସେନ ବାହା
ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ହୋଇବୁ ଦୋରେହା
ଯାହା ପ୍ରସାଦରେ ଆମ୍ଭେ ସୁଖଭୋଗ କରୁ
ଯାହା ପ୍ରସାଦରେ ଆମ୍ଭେ ସର୍ବ ଦୁଃଖୁ ତରୁ ।
ଯାହା ପ୍ରସାଦେ ଆମ୍ଭର ନାହିଁ କିଛି ଭୟ
ଯାହା ପ୍ରସାଦେ ଆମ୍ଭର ବଳ ଅତିଶୟ ।
ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣେ ହେଉ ଅପରାଧୀ
କାଳକଯାକ ନ ଗଲା ତୋର ଦୁଷ୍ଟବୁଦ୍ଧି ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଭୀମସେନର ଦୋଷକୁ ନ ଘେନ
ସନ୍ତୋଷ ମନେ ତାହାକୁ କର କ୍ଷମାଦାନ ।
ଧର୍ମ ବିନୟ ଭାବରେ କହନ୍ତେ ଏ ବାଣୀ
ଆନନ୍ଦେ ଭୀମକୁ କୋଳ କଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଭୁଜରେ ଭିଡ଼ି ବଚନ ବୋଇଲେ ମଧୁର
ପ୍ରାଣସଖା ଅଟୁ ଭୀମ ତୁହିରେ ମୋହର ।
ଏହା କହିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗରେ
ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ଯାଇ ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ ।
ତହୁଁ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ ବସିଲେ ସେ ଦୁଇ
ଯୁଦ୍ଧର ବିଷୟ ମାନ ହେଲେ କୁହାକୁହି ।
ତୋର ଚକ୍ରାନ୍ତର ଭାବ ବୁଝିବ କେ ହରି
ଶାରଳା ଦାସକୁ ଭବଜଳୁଁ କର ପାରି ।

ଭାରଦାର ଭାରତ

ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ କଥନ

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ବିଲଙ୍କା ନୃମଣି
ହେ ମୁନି ପଣ୍ଡିତ ଘେନ ମୋ କହିବା ବାଣୀ ।
ବେଲାଳସେନକୁ କୃଷ୍ଣ କରିଲେ ସଂହାର
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭରେ ସ୍ଥାପିଲେ ନେଇ ତାର ଶିର ।
ତହିଁ ଉତାରୁ ପାଣ୍ଡବେ କଲେ କେଉଁ ରୀତି
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମୋ ମତି ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
ସହଦେବ ତୁଲେ ବସି ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
ବିରସ ମନେ କହନ୍ତି ହୋଇ ଖେଦମତି
ବେଲାଳସେନ ମାଇଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି ।
ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦେଖି ମୋତେ ମାଡୁଅଛି ଡର
କୌରବେ କେହ୍ନେ ଜିଣିବା କରିଣ ସମର ।
ରଣ କରି ଜିଣିବା କି ଆମ୍ଭେ କଉରବ
ସେ କଥା ଫିଟାଇ ମୋତେ କହ ସହଦେବ ।
ଅଥବା ଜିଣି ନ ପାରୁ ଯଦ୍ୟପି ସମରେ
ତେବେ ବିବାଦ କରିବା କିପାଁ ସହୋଦରେ ।
ବାବୁ ତୁ ସୋଦର ମୋର ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା
ବିଚାରିଣ କହ ମୋତେ ସମର ବାରତା ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ମୁହିଁ ଜାଣେ ସର୍ବକଥା
ହାରିବା ଜିଣିବା ଅଟେ କ୍ଷତ୍ରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ଏକା ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ଜେତା ଦେବ ନାରାୟଣ
ରାମ ଅବତାରେ କଷ୍ଟେ ମାଇଲେ ରାବଣ ।
ମହୀରାବଣ ହରିଲା ଅନେକ ମାୟାରେ
ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ବାନ୍ଧିଗଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୁଦ୍ଧରେ ।
ରାବଣ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ମାଇଲା ଶକତି
ହନୁ ପ୍ରସାଦେ ସୌମିତ୍ରି ଜୀବନ ଲଭନ୍ତି ।
ହାନିଲାଭ ଦୁଇକଥା ହୁଅଇ ବିବାଦେ
ବିଷ୍ଣୁ ହେଜି ନ ପାରିଲେ ଥରକରେ ହାଦେ ।
ସଂଗ୍ରାମର କଥା ଅଟେ ଅତି ଅଗୋଚର
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରି ନେବେ ଦେବ ଚକ୍ରଧର ।
ଅଥବା ସଂକ୍ଷେପି କରି କହି ମୁଁ ପାରଇ
ଭୀମସେନ ଠାକୁରଙ୍କ କୋପକୁ ଡରଇ ।
ଜିଣିବା କଥା କହିଲେ ସୁଦୟା କରିବେ
ହାରିବା ଶୁଣିଲେ ମୋତେ ପରାଣେ ମାରିବେ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁ ତ ଜାଣି ନ କହିବୁ
ଆନେ ଅଗୋଚର ତୋତେ କିଞ୍ଚିତ ଏ ସବୁ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ସହଦେବ
ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ମୋତେ କଥାର ପ୍ରସ୍ତାବ ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
ସଂଶୟ ଫେଡ଼ିବାପାଇଁ ଜଣେ ମାତ୍ର ଅଛି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ମନ୍ତ୍ରୀକଥା ଶୁଣି
ବୋଇଲେ କେଉଁ ମହାତ୍ମା ଆଣ ଏହିକ୍ଷଣି ।
ଭାରତ କହିବାକୁ ଯେ ହୋଇବ ଆଗତ
ତାହାକୁ ଦର୍ଶନ କରି ହୋଇବୁ ମୁକତ ।
ବାବୁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ହେବ ବଡ଼ ଧର୍ମ
ଜାଣିବା ସେ ମହାତମା ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
ସୁପୁରୁଷ ସୁଦେବତା ସୁତୀର୍ଥ ସୁସ୍ଥାନ
ଯାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ସଫଳ ହୁଏ ସେହି ଦିନ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଶୁଣି ଇଚ୍ଛା ଯେବେ ନୃପମଣି
ଭୀମଠାକୁର ଗଲେ ସେ ଆସିବ ଏକ୍ଷଣି ।

ବୈତରଣୀ ନଦୀ କୂଳେ ଯାଜପୁର ନଗ୍ରେ
ଧବଳୀ ପର୍ବତ ଅଛି ତା ପଶ୍ଚିମ ଭାଗେ ।
ଶୁଭ୍ର ପିଙ୍ଗଳ ପର୍ବତ ଅଟେ ତାର ମାୟା
ପୂର୍ବେ ଦୁନ୍ଦୁଭି ଦୈତ୍ୟର ଅଟଇ ସେ କାୟା ।
ସେହି ପର୍ବତର ତଳେ ସେ ପୁରୁଷ ବାସ
ପରିମଳ ଭୁବନ ସେ ସୁନ୍ଦର ଆବାସ ।
ସହଦେବର ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏ ବଚନ
ଭୀମସେନକୁ ହକାରି ଆଣିଲେ ବହନ ।
କରପତ୍ରଯୋଡ଼ି ଭୀମ ବଚନ ପୁଛଇ
କିସ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ବୋଲି ଆଦେଶ ମାଗଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମାରୁତି
ସେ ପୁରୁଷ ଘେନିଆସ ଯାଇ ତୁ ତଡ଼ତି ।
ତାକୁ ନ ଦେଖିବା ଯାଏ ଭୋଜନ ମୋ ନାହିଁ
କାଲିଯାଏ ତୋତେ ମୁହିଁ ଥିବି ବାଟ ଚାହିଁ ।
ଭୀମସେନ ସହଦେବ ହସ୍ତ ଧରି କରି
ବୋଲେ ସେ ପୁରୁଷ କଥା କହ ତୁ ବିସ୍ତାରି ।
ମନ୍ତ୍ରୀବୋଲେ ଭବିଷ୍ୟତ ଶୁଣିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ସେହି କଥା କହି ତାର ମୂର୍ଦ୍ଧାଯିବ ଫାଟି ।
ବହନ ଯାଇଣ ତାକୁ ଘେନି ଆସ ଖରେ
ଭାରଦା ନାମ ତାହାର ଥାଏ ଯାଜପୁରେ ।
ଭାରିଯା ଗୋଟିଏ ତାର ବଡ଼ଇ ସୁନ୍ଦରୀ
ମୋହିନୀ ଅପ୍‌ସରୀ ପ୍ରାୟ ରୂପଟି ତାହାରି ।
ଚଳିଗଲା ଭୀମସେନ ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ
ନିମିଷକେ ପ୍ରବେଶିଲା ତିନିଶ ଯୋଜନେ ।
ପ୍ରବେଶ ହେଲା ମାରୁତି ଧବଳୀ ପର୍ବତେ
ପୁର ଦେଖିଲା ସୁନ୍ଦର କହିବାର ମତେ ।
ଶୁଦ୍ଧ ସୁସଜ୍ଞ ଅଟଇ ସେହି ପୁର ଗୋଟି
ଭୀମସେନ ବିଚାରଇ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନଟି ।
ଭାରତ କହିବାକୁ ଯେ ହୋଇବ ଭାଜନ
କିପାଁ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥାନେ ତାକୁ ନୋହିବ ବିଧାନ ।
ବିଚାରେ ଭୀମ ଏହାର କେବଣ ଚରିତ
କେବଣ ପୁରୁଷ ଏହୁ ବୁଝିବା କେମନ୍ତ ।
ସୁସଜ୍ଞ ଶେଯ ଗୋଟିକେ କରିଥିଲା ନିଦ୍ରା
ଅନଙ୍ଗର ପଟାନ୍ତର ସେ ପୁରୁଷ ସିଦ୍ଧା ।
ଶରୀର ଦୀର୍ଘ ଅଟଇ ମୋଟ ବେନିଜାନୁ
ବିସ୍ତାରିଣ ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ଚମ୍ପାବର୍ଣ୍ଣ ତନୁ ।
ସୁସଜ୍ଞ କେଶ ବିସ୍ତୃତି ତା ଲଲାଟପାଟି
ତିଳପୁଷ୍ପ ପ୍ରାୟ ନାସା ସୁଦୃଶ୍ୟ ତା ଦୃଷ୍ଟି ।
ଅନେକ ଅଳଙ୍କାରରେ ଭୂଷିତ ତା କାୟ
ସ୍ୱରୂପ ଦିଶଇ ସେହୁ ବିଦ୍ୟାଧର ପ୍ରାୟ ।

ତିମିରି ନିବାରଣ କି ଦିଶେ ତାର ତନୁ
ଦେଖି ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କରେ ବାତସୂନୁ ।
ଭୀମସେନ ବିଚାରଇ ଏ କି ସୁରପତି
ସାଧୁ ସହଦେବ ତୋର ସାଧୁରେ ଭାରତୀ ।
ଭବିଷ୍ୟତ କହିବାକୁ ଯେହୁ ସାମରଥା
ସାମାନ୍ୟ ଲୋକ କି ଏହୁ ହୋଇବ ସର୍ବଥା ।
ଯାକୁ ଦେଖିଲି ଏହାର ନ ଜାଣିଲି ତତ୍ତ୍ୱ
କେଉଁ ସାଧକ ଏ ଅଟେ କେଉଁ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ।
ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାଧନା କିବା ଜାଣେ ତନ୍ତ୍ର
କେଉଁ ପ୍ରଚାର ଏହାର କରେ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ।
ଏହିପରି ବିଚାରଇ ଭୀମ ମହାକାୟ
କିଛି କରି ନ ପାରଇ ତାହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।
ଭାରିଯା ପ୍ରବେଶ ତାର ହୋଇଲାକ ଦ୍ୱାରେ
ତାକୁ ବୋଲେ ସଖି ଯାଅ ମରଡ଼ାର ଘରେ ।
ମରଡ଼ା ଘରକୁ ତହୁଁ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଚାଲିଯାଏ
ପାଣିଝରି ଘେନି ତାର ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଏ ।
ମଳତ୍ୟାଗ କରି ବାଳୀ ଉଭାହେଲା ଦ୍ୱାରେ
ଶୌଚ କରିଦେଲା ନେଇ ତାହାକୁ ସତ୍ୱରେ ।
ସୁଗନ୍ଧ ଅଁଳା ନେଇ ଲଗାଇଲା କେଶେ
ଟଭାରସ ନେଇ ପୁଣି ମସ୍ତକରେ ଘଷେ ।
ପନୀର ନୀରରେ ତାର ଅଙ୍ଗକୁ ପଖାଳି
ରଙ୍ଗ ନୀଳ ବସନକୁ ଦେଲା ନେଇ ତୋଳି ।
ତାକୁ ପିନ୍ଧାଇ ପାଲଟ ବସ୍ତ୍ର ନେଲା କାଢ଼ି
ସେ ବସ୍ତ୍ର କାଚେ ଭାରଦା ପଥରେ କଚାଡ଼ି ।
ଶୁଖିଲା ବସନେ ତାର କେଶ ଦେଲା ପୋଛି
ହାତରେ କେଶ କୁରୁଳେ ଅନ୍ୟକରେ ବିଞ୍ଚି ।
ହାତୀଦାନ୍ତ ପାନିଆରେ କେଶ ତା ସାମଳି
କବରୀ ଖୋସି ତହିଁରେ ଦେଲା ଚମ୍ପାମାଳି ।
ସୁବେଶ କରିଣ ତାକୁ ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରେ
ଭୋଜନ ସ୍ଥାନେ ବିଞ୍ଚିଲା ନେଇ ବିଞ୍ଚଣିରେ ।
ପରଷଇ ନେଇ ତାକୁ ଦିବ୍ୟ ଶାଳିଅନ୍ନ
ତାହା ସହିତରେ ଦିଏ ନାନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
ଭୋଜନ ଶେଷ ହୁଅନ୍ତେ ଆଚମନ କାଳେ
ଭାର୍ଯ୍ୟା ପିଢ଼ାପରେ ସ୍ୱାମୀ ପାଣିଦିଏ ତଳେ ।
ଆଚମନ ସାରି ନାରୀ ବସେ ପଲ୍ୟଙ୍କରେ
ମସଲା ମିଶା ତାମ୍ବୁଳ ଭୁଞ୍ଜାଇଲା ଖରେ ।
ପଲ୍ୟଙ୍କ ତଳେ ଭାରଦା ବିଞ୍ଚଣିକି ନେଇ
ସଧୀରେ ସଧୀରେ ତାର ଅଙ୍ଗକୁ ବିଞ୍ଚଇ ।
ଆନ ପଲ୍ୟଙ୍କରେ ପୁଣି ଶେଯକୁ ସଜାଇ
ଦକ୍ଷିଣକୁ ଶିର କରି ଶୁଆଇଲା ତହିଁ ।

ତା ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ପାତ୍ର ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନାଦି କାଢ଼ି
ତାକୁ ଖାଇ ପାତ୍ର ଧୋଇ ରଖିଲା ସଜାଡ଼ି ।
ତଦପରେ ତା ଚରଣ ଚାପିଲାକ ବସି
ଏମନ୍ତକାଳେ ପୁରୁଷେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁରାୟେ ପୁଣି
କାର ପୁରୁଷକୁ ଭାର୍ଯ୍ୟା ସମର୍ପିଲେ ଆଣି ।
ଶଯ୍ୟା ତେଜ୍ୟାକରି ତହୁଁ ଉଠିଲା ତରୁଣୀ
ସରୋବରକୁ ଭାରଦା ଚଳେ ପାଣି ଆଣି ।
ଭାଳଇ ମାରୁତି କଲା କେଡ଼େବଡ଼ କୃତ୍ୟ
ଏଡ଼େ ପାପୀର ଛୁଇଁବି କେମନ୍ତେ ମୁଁ ଗାତ୍ର ।
ସହଦେବ ଭଣ୍ଡିଦେଲା ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କୁ
ଭାରଦା ନ ନେଲେ କୋପ କରିବେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ବୋଲିବେ ସମରେ ତାକୁ ନ ପାରିଲି ଜିଣି
ସେଥିନିମନ୍ତେ କି ଅବା ନ ପାରିଲା ଆଣି ।
ନେଲେ ଧର୍ମହାନି ଛାଡ଼ିଗଲେ ଧର୍ମହାନି
ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ହେଉ ବା ଯାକୁ ଯିବି ଘେନି ।
କୁମ୍ଭ ବୁଡ଼ାନ୍ତେଣ ଯାଇ ସରୋବରେ ପଶି
ଭୀମ ଭାରଦାର କେଶ ଧଇଲା ଆକର୍ଷି ।
ନିଅନ୍ତେ ଚରଣ ତାର ନ ଲାଗଇ ଭୂମି
ଭାରଦା ବୋଲଇ ମୋର କିସ ଦୋଷ ସ୍ୱାମୀ
ପ୍ରିୟଭାବରେ ଭାରଦା ସମସ୍ୟା ପୁଚ୍ଛଇ
ରାଗେ ବୃକୋଦର ତାକୁ କଥା ନ କହଇ ।
ତିନିଶ ଯୋଜନ ପଥ ଗମିଲା ତତ୍‌କ୍ଷଣ
ମୁନେହି କହିଲେ ଧର୍ମରାଜାଙ୍କୁ ଯାଇଣ ।
ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ ରଜନୀ
ଭୀମଠାକୁର ପ୍ରବେଶ ଭାରଦାକୁ ଘେନି ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ଦେବ ଅନ୍ତବାଡ଼ ପଡୁ
ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ପାଇ ଭୀମ ତା ଭିତରେ ଛାଡୁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତାର ଦେଖିବା ବଦନ
ଏମନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଦେଖିଲେ ଅଛି ବଡ଼ପୁଣ୍ୟ ।
ଭୀମସେନ ବୋଲେ ଦେବ ସେହୁ ବଡ଼ପାପୀ
ଆପଣା ପତ୍ନୀକି ପରେ ଦିଅଇ ସମର୍ପି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ସେହିକଥା ଶୁଣି
ଭୂମିଛୁଇଁ ଶ୍ରବଣରେ ଦେଲେ ବେନିପାଣି ।
ଶିବ ଶିବ ସୁମରଣା କରିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଆସ୍ଥାନ ମଉଳେ ଦେବ ତହୁଁ ଗଲେ ଉଠି ।
ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇ ବୋଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣି
ଭାରଦା ଚରିତ ଦେବ ନ ପାରିଲ ଜାଣି ।
ଧର୍ମ ବୋଇଲେ ଯେପରି ଆମ୍ଭେ ମନ୍ଦରାଜା
ଭାରଦା ଆଣି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କରାଇଲୁ ଲଜ୍ଜା ।
ମୁହିଁ ତ ଅଧମ ଅଟେ ରେ ବାବୁ ଆଗହୁଁ
ପଶାର ବିବାଦେ ରାଜ୍ୟ ହାରିଲଇଁ ଯହୁଁ ।
ଆତ୍ମାସହିତ ବିକ୍ରୟ କରିଲି ଭାରିଯା
ତେଣୁ ତୁ ଭାରଦା ଆଣି ମୋତେ ଦେଲୁ ଲଜ୍ଜା
ଆରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାର ମୁଖ ନ ଚାହିଁ ଯୁକତେ
ସେ ପୁଣି ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ କହିବ କେମନ୍ତେ ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଣ ବୃକୋଦର ଭାଇ
ଭାରଦା ଆଣିବା କଥା କାକୁ ନ ଯୋଗାଇ ।
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳକୁ ବେନିଭାଗ କରି
ଯେଉଁସ୍ତମ୍ଭ ପୋତିଅଛ ମଧରେ ତାହାରି ।
ସୁସଞ୍ଜ କରିଣ ଦେବ ରଜ୍ଜୁ ଏକ ଧରି
ତାହାକୁ ସେ ଖମ୍ଭେ ନେଇ ବାନ୍ଧ ଯତ୍ନକରି ।
ଭୀମ ବୋଲଇ ଭାରଦା ଏ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ପ୍ରାଣୀ
ତୋହ ହେତୁରୁ ନିଶ୍ଚୟ ବଧ ହେଲା ଜାଣି ।
ଆରେ ତହିଁ ସର୍ବପ୍ରେତ ହୋଇଛନ୍ତି ମେଳି
ଏହା ମାଂସକୁ କରିବେ ତହିଁ ଭକ୍ଷବଳି ।
ଚାଲରେ ଭାରଦା ନେଇ ବାନ୍ଧିବଇଁ ତୋତେ
ସହଦେବ ବାନ୍ଧେ ହତ୍ୟା ନ ଲାଗିବ ମୋତେ
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସମର ମଧସ୍ଥ ସ୍ତମ୍ଭରେ
ଭାରଦାକୁ ନେଇ ଭୀମ ବାନ୍ଧିଲେ ଦୃଢ଼ରେ ।
ସେ ସ୍ଥାନରୁ ବିଜେ ଭୀମ ନିଜ ନିକେତନେ
ସହଦେବ ଉପହାସ କଲେ ବୀରମାନେ ।
ଭାରଦାକୁ ସ୍ତମ୍ଭେ ବାନ୍ଧି ଆସୁ ଭୀମସେନ
ନିଶାର୍ଦ୍ଧେ ମିଳିଲେ ଆସି ଭୂତ ପ୍ରେତଗଣ ।
ବୋଇଲେ ମଧୁ ମାଂସ ତ ମିଳେ ଆଜି ରାତି
ବାଣ୍ଟି ନେଇଣ ଭୁଞ୍ଜିବା ହୋଇଣ ତୃପତି ।
ବାବନାଭୂତ ବୋଇଲା ଏ ଅଟେ ଭାରଦା
ଶରୀରଯାକ ଏହାର ନର୍କମୟ ସଦା ।
ମୁଖ ଚାହିଁଲେ ଏହାର ଅଛି ବହୁ ଦୋଷ
ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ କେଉଁରୂପେ ଭକ୍ଷିବା ଯା ମାଂସ ।
ପ୍ରେତ ପିଶାଚ ହୋଇଲୁ ଗତ ପାପ କର୍ମେ
ଯା ମାଂସ ଖାଇଲେ ନର୍କେ ଥିବୁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ
ଏରୂପେ ପିଶାଚ ବଳ ତାକୁ ଗଲେ ଛାଡ଼ି
ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ଆସି ରାତି ନବଘଡ଼ି ।
ଭେଟିଲେଯୋଗିନୀମାନେ ସେ ଭାରଦା ଦେଖି
ପୁଣିହିଁ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯୋଗିନୀ କାମାକ୍ଷୀ
ଚର୍ଚ୍ଚିକା ଚାମୁଣ୍ଡା ପୁଣି କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳୀ
ରାକ୍ଷସୀ ପିଶାଚୀ ଘେନି ତହିଁ ହେଲେ ମେଳି ।
ରେ ରେ କାର ଶବଦରେ ବେଢ଼ିଲେ ମାତଙ୍ଗୀ
ବୋଲେ ଆଜି ତୃପ୍ତ ହେବା ମଧୁମାଂସ ଭୁଞ୍ଜି ।

ଦେଖିଣ ବୋଇଲେ ଦେବୀ ବେତାଳୀ ଅମ୍ବିକା
ଭାରଦା ଅଟଇ ଏହୁ ନିଜ ନାରୀବିକା ।
କେମନ୍ତେ ଭକ୍ଷିବା ଆମ୍ଭେ ସର୍ବେ ଏହା ମାଂସ
ଏହାର ମୁଖ ଚାହିଁଲେ ଲାଗିବଟି ଦୋଷ ।
ଶୁଣି ଯୋଗୀମାନେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଲ ସକଳ
ଅଢ଼ାଇ ପ୍ରହରେ ମିଳେ ଅମ୍ବିକା ଶୃଗାଳ ।
ପ୍ରବେଶିଲେ ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ଭାରଦା ପାଶରେ
ତାହାର ଭାର୍ଯ୍ୟା ତାରାକ୍ଷୀ ଅଛଇ ସଙ୍ଗରେ ।
ଶୃଗାଳୀ ବୋଇଲା ନାଥ ଆସ ବେଗ ହୋଇ
ପୁରନ୍ଦର ଯୋଗ୍ୟ ମାଂସ ଭକ୍ଷିବାକ ଯାଇ ।
ଭାରିଯା ବଚନ ଶୁଣି ଅମ୍ବିକା ଶୃଗାଳ
ବାହୁଡ଼ି ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ମୂଳ ।
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ତୁ ଗୋ କହିଲୁ ନ ଜାଣି
ଏହାର ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ବଡ଼ଦୋଷ ପୁଣି ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲା ସଖି ଏ ଅଟେ ଭାରଦା
ବଡ଼ ପାପୀ ଅଟଇ ଗୋ ଶୁଣ ତା ମର୍ଯ୍ୟାଦା ।
ଆପଣା ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ନେଇ ପରକୁ ଦିଅଇ
ଆପେ ପୁଣି ଦୁଆରକୁ ଜଗି ବସିଥାଇ ।
ପରିଚାର ପଣରେ ସେ ଖଟଇ ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ
ଦାସୀମାନେ ଯେଉଁପରି ଖଟନ୍ତି ରାଣୀକୁ ।
ଜୀବନ୍ତେ ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ଏହୁ କରିଥାଏ ତେଜ୍ୟା
ତାର ମୁଖ ନ ଚାହିଁବା ମିନେ ହୁଏ ଲଜ୍ଜା ।
ଭାରିଯାକୁ ଭୃତ୍ୟପଣେ ଯେ ନର ଖଟଇ
କୁପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଲେଖା ଯେ ହୁଅଇ ।
ପୁଣି ବୋଇଲା ମାଂସକୁ ଯେବେ କଲୁ ଇଚ୍ଛା
ଆଉ ଅଠର ଦିବସ କର ତୁ ଅପେକ୍ଷା ।
ଏଥିର ଚରିତ ସଖି ଶୁଣ ମୋର ତହୁଁ
ଖାଦ୍ୟ ପାଇବା ଏଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବହୁ ।
ତହିଁର କାରଣ ସଖିଶୁଣ ତୁ ଏଥର
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ଦୁହିଁଙ୍କ ହୋଇବ ସମର ।
ମକର ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବାର
ଶତଭିଷା ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଭୋଗ ସେ ଦିନର ।
ତୈତିଳ ନାମେ କରଣ ବାଣିଜ୍ୟର ଯୋଗ
ଏକାଦଶର ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବଇଧୃତ ଭୋଗ ।
ସେ ଦିନ ସଖି ପ୍ରଥମ ସମର ହୋଇବ
ପୂର୍ବରେ ପାଣ୍ଡବେ ଥିବେ ପଶ୍ଚିମେ କୌରବ ।
ଶୃଗାଳୀ ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ସେ ସୋଦର ବେନି
କାହିଁ ପାଇଁ ସମରରେ ହେବେ ଅନ୍ୟୋଅନି ।
କିଏ କାହାର ହସ୍ତରେ ହୋଇବ ବିନାଶ
ତାହା ସଂକ୍ଷେପିଣ ସ୍ୱାମୀ କହ ମୋର ପାଶ ।
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ତେବେ ଶୁଣରେ ବଲ୍ଲଭୀ
ତୋହର ଆଗରେ ମୁହିଁ ସଂକ୍ଷେପି କହିବି ।
ପ୍ରଥମରେ ଭୀଷ୍ମଦେବ ହେବେ ସେନାପତି
ମାରିବେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଦଶସସ୍ର ରଥୀ ।

ଦଶଦିନ ଯୁଦ୍ଧ ସେହୁ କରି ଏହିମତି
ଅନେକ ପାଣ୍ଡବ ସୈନ୍ୟ ମାରିବେ ବିକୋତି ।
ଶିଖଣ୍ଡୀକି ସେନାପତି କଲେ ଦେବରାଜା
ଗଙ୍ଗା ନନ୍ଦନ କରିବେ ତହୁଁ ଶରଶଯ୍ୟା ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କର ଅନ୍ତେ ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କର ସୁତ
ପାଞ୍ଚଦିନ ବହୁ ସୈନ୍ୟ କରିବେ ସେ ହତ ।
ଜଳଧର ଚକ୍ରବ୍ୟୂହ କରିବେ କୁଣ୍ଡଳୀ
ଏମନ୍ତ ସେ ଭିଆଇବେ ଦ୍ରୋଣ ମହାବଳୀ ।
ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଦ୍ରୋଣ କରିବେ ସମର
ଚକ୍ରବ୍ୟୂହ ପାତିବେ ସେ ଅତି ଅଗୋଚର ।
ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଅତି କୋପଭରେ
ଜଗିବେ ସେ ଚକ୍ରବ୍ୟୁହ ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ ।
ଜଳଧର ବ୍ୟୂହ ମଧ୍ୟେ ଅଶୀପଦ୍ମ ମ୍ଲେଚ୍ଛ
ଏକ ଦିବସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ମାରିବେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
ଚକ୍ରବ୍ୟୂହରେ ପଶିବେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ସୁତ
ଦଶ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ କରିବେ ନିପାତ ।
ନିଜେ ବିନାଶ ହୋଇବ ସେ ସମରେ ଜାଣ
ଫେରି ଆସି ନ ପାରିବ ସେ ବ୍ୟୂହରୁ ପୁଣ ।
ଶକଟବ୍ୟୂହେ ପଡ଼ିବ ରାଜା ଜୟଦ୍ରଥ
ପାଞ୍ଚକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ତୁଲେ ଦଶସସ୍ର ରଥ ।
ସେହିଦିନ ରାତ୍ରେ ଯୁଦ୍ଧ ହେବ ଗୁରୁତର
ଦ୍ରୋଣ ଛେଦିବେ ଦ୍ରୁପଦ ନୃପତିଙ୍କ ଶିର ।
ସେ ରାତ୍ରେ ପଡ଼ିବ ଜାଣ ନୃପତି ବିରାଟ
ପାଞ୍ଚ ଅକ୍ଷୌହିଣୀ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ନିଜ ଥାଟ ।
ଅଳମ୍ବୁଷକୁ ପାବନି କରିବ ନିପାତ
ସେ ରକ୍ତ ନୀରେ କରିବ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ହତ ।
ଅଞ୍ଜନ ପ୍ରଭା ବୋଲିଣ ଏହି ବୀର ବେନି
କୃପବ୍ରହ୍ମା ସହିତରେ ପଡ଼ିବେ ଅବନୀ ।
ବୀରବାହୁ କାଳନେମି ଏ ଦୁଇ ଅସୁର
ରାତ୍ର ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ିବେ କରିଣ ସମର ।
ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହସ୍ତୀ ରାତ୍ରକାଳରେ ପଡ଼ିବ
ନର ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହତ ଶବଦ ହୋଇବ ।
ଭୀମ ସେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେବ ଧରି
ଦ୍ରୋଣ ଅସ୍ତ୍ର ଛାଡ଼ିଦେବେ ପୁତ୍ର ଶୋକକରି ।
ପିତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ବୋଲି ସେ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ
ଅତିକୋପେ ଦ୍ରୋଣ ଶିର କରିବ ଛେଦନ ।
ସାତ ପରାର୍ଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧାଏ ପଡ଼ିବେ ପାହାନ୍ତି
ସ୍ତବଧ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି ଶୃଗାଳଯୁବତୀ ।
ତା ଦେଖି ବିରସ ହେବ ଗାନ୍ଧାରୀର ବତ୍ସ
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲିବ ମଇତ୍ର ମୁଁ କରିବି ରକ୍ଷା ।
ପନ୍ଦର ଦିବସ ଅନ୍ତେ ପଞ୍ଚମୀର ତିଥି
ଶିରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିବ କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ।
କର୍ଣ୍ଣର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଭୀମ କୋପକରି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସତାଶୋଇ ଭ୍ରାତ ଦେବମାରି

ନବଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ନବଲକ୍ଷ ପାରିଦଣ୍ଡ
ଏତେ ସୈନ୍ୟ ମାରି ଭୀମ ହୋଇବ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
ଦ୍ରୌପଦୀର ଅଭିମାନେ ବୀର ଭୀମସେନ
ଦୁଃଶା ବାହୁ ଉପାଡ଼ିବ ହୋଇ କୋପମନ ।
କେଶ ବନ୍ଧନ କରିବ ତହୁଁ ସେ ପାଞ୍ଚାଳୀ
କର୍ଣ୍ଣ ଯେ ପଡ଼ିବ ସେହିଦିନ ମଧଓଲି ।
ତିନିସସ୍ର ରାଜା ତିନି ସହସ୍ର ପଦାତି
ଛପନ କୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଯେ ଚାରିକୋଟି ରଥୀ
ଶୃଗାଳୀ ଆଗେ ଶୃଗାଳ ଏହି ରୂପେ ବୋଲେ
ଏତେକ ଯୋଦ୍ଧାପଡ଼ିବେ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ତୁଲେ ।
ନବଲକ୍ଷ ରଥୀ ତୁଲେ ଶକୁନି ମରିବ
ତ୍ରିଂଶ ଖର୍ବ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ଶଲ୍ୟ ନାଶଯିବ ।
କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ସେ ଦରଦସେନ
ତାହା ସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ିବ ତ୍ରିଂଶକ୍ଷୌଣୀ ସୈନ୍ୟ
ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ଶର
ସେ ଦୁହେଁ ପ୍ରାଣ ଛେଦିବେ କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆଜ୍ଞାରେ ଶିର ପକାଇବେ ହାଣି
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ବଞ୍ଚାଇ ଦେବେ ତାକୁ ପୁଣି ।
ତିନିଶ ବାସ୍ତରି କ୍ଷୌଣୀ ମାନଗୋବିନ୍ଦର
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ସହ ଯିବେ ଯମଘର ।
ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ନବଲକ୍ଷ ଯେ ପଦାତି
ରକତ ନଦୀ ବହିବ ସାତତାଳ ପ୍ରତି ।
ସମର ଦିନାନ୍ତେ ହେବ ଗଦାପର୍ବ ଯୁଦ୍ଧ
ତହିଁରେ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାଣେ ହେବ ବଧ
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ଯେବେ ମଧୁମାଂସେ ଇଚ୍ଛା
ଅଠର ଦିନର ମଧ୍ୟେ ପୂରାଇବୁ ବାଞ୍ଛା ।
କ୍ରୋଟିତୀର୍ଥ ଘେନି ସେହୁ ପୁଷ୍କରାଭିଷେକ
ସେ ରାଜାଙ୍କ ଶିର ଏବେ ପଡ଼ିବ ଅନେକ ।
ଏ ବାକ୍ୟ ଶୃଗାଳୀ ଶୁଣି ବୋଲଇ ବଚନ
ସୈନ୍ୟ ମରାଇଣ କିସ ହେବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ତାହା ଶୁଣ ଆଗୋ ପ୍ରିୟା
ସକଳେ ପଡ଼ିବେ କେହି ନ ଥିବେଟି ସାହା ।
ବିଦର୍ଭ ଦେଶର ଶିବପାଳ ନରପତି
ତାହାର ଅଟେ ସୁହସ୍ତୀ ନାମେ ଏକ ହସ୍ତୀ ।
ସଂଗ୍ରାମକାଳେ ସେ ହସ୍ତୀ ଘଣ୍ଟି ଯିବ ଛିଡ଼ି
ତାହାତଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରହିଥିବ ବୁଡ଼ି ।
ତହିଁ ଉପରେ ପଡ଼ିବେ ଗଜ ଯେ ପଦାତି
ରକ୍ତନଦୀ ସାତତାଳ ବହିଯିବ ତଥି ।
ରଣଜୟ କରି ଯହୁଁ ଚଳିବେ ପାଣ୍ଡବ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେଠାବରୁ ବାହାର ହୋଇବ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ କୁମର ପରେ ଯାଇଣ ପଡ଼ିବ
ସାତତାଳ ରକ୍ତନଦୀ ପାର ହୋଇଯିବ ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କୁ ପୁଛି ପଶିବ ବ୍ୟାସ ସରୋବରେ
ସମସ୍ତ ମରାଇ ନୃପ ଶୋଇବ ସେଠାରେ ।
ରଣ ଜିଣି ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ମିଳନ୍ତେ ଜଇନ୍ତା
ଅର୍ଘ୍ୟ ଘେନି ପଚାରିବେ ସେକାଳେ କୋଇନ୍ତା
କିଏ ସେ ମାଇଲା କହ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ
ଯେ ମାଇଲା ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବି ନେଇଣ ତାହାକୁ ।
ଏକକୁ ଆରେକ ତହିଁ ହେବେ ଚାହାଁଚାହିଁ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମରିବାର ନ ବୋଲିବେ କେହି ।
ଅନେକ ଝିଙ୍ଗାସ ଦେବେ ଭୋଜର ଦୁଲାଳୀ
ପାଣ୍ଡବେ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ତହୁଁ ଯିବେ ଚଳି ।
ଭୀମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନ ମାଇଲେ ନୋହିବ ଆହାର ।
କାଲି ବେଳ ଅସ୍ତଯାଏ ନ ପାରିଲେ ମାରି
ଏ ଦେହ ଭସ୍ମ କରିବି ଅଗ୍ନି ଜାଳିକରି ।
ସମର ଭୂମିକୁ ଯାଇ ମଡ଼ା ଲେଉଟାଇ
ଖୋଜି ଖୋଜି ନ ପାଇବେ କଉରବ ସାଇଁ ।
ତହୁଁ ଚଳିଯିବେ ସର୍ବେ ଭୀଷ୍ମଦେବ ପାଶ
ତାଙ୍କୁ ପୁଛନ୍ତେ ସେ ଯହୁଁ ନ ଦେବେ ସନ୍ଦେଶ ।
ସହଦେବ କହିଦେବ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ
ବ୍ୟାସସରେ ଲୁଚିଅଛି କୌରବ ନୃମଣି ।
ଭୀମ ସିଂହରଡ଼ି ଯହୁଁ ଦେବ ତିନିଥର
କମଳାଙ୍କୁ ଠେଲିଦେଇ ହୋଇବ ବାହାର ।
ଭୀମ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଯେ ହେବ ଗଦାରଣ
ଜାନୁ ଭାଙ୍ଗନ୍ତେ ପଡ଼ିବ କୁରୁ ନୃପରାଣ ।
ଅନଘମଣି ମୁକୁଟ ମର୍ଦ୍ଦିଦେବ ଭୀମ
ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ନ୍ତେ ରଖିବେ ତାକୁ ଦେବଧର୍ମ ।
ରଣ ଜୟକରି ପୁଣି ଚଳିବେ କୋଇନ୍ତା
ଭୀମକୁ ଅର୍ଘ୍ୟ ତହୁଁ ସେ ଅର୍ପିବେ କୋଇନ୍ତା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିବେ ତହୁଁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଚାହିଁ
ଜୟକଲା ସ୍ଥାନେ ଦଣ୍ଡେ ରହି ନ ଯୋଗାଇ ।
ଧର୍ମପ୍ରାପ୍ତ ଜୟପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ଯେ ଭୂମିରେ
ଦଣ୍ଡେ ନ ରହି ଯୋଗାଇ ଅଛଇ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ।
ପାଞ୍ଚାଳୀ ପଞ୍ଚକୁମର ଶୁଆଇ ଶଯ୍ୟା
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନେବେ ହରି ସ୍ଥାନକରି ତେଜ୍ୟା ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଜାନୁଭଗ୍ନ କଥା ଶୁଣି
ସେ ସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶ ହେବେ ଯାଇ କୃପଦ୍ରୋଣି
ଆପଣେ ଆପଣେ ତହିଁ ହୋଇ ସେନାପତି
ଜଇନ୍ତାରେ ପ୍ରବେଶିବେ ଶୁକ୍ଳ ଚୌଠି ରାତି ।
ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱାରେ ଭେଟିବେ ଭୈରବ ମୂରତି
ଦ୍ୱିତୀୟ ଦ୍ୱାରରେ ଦୁଇକ୍ଷଉଣୀ ପଦାତି ।
ତୃତୀୟ ଦ୍ୱାରରେ ଥିବେ ଯେ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମନ
ଚତୁର୍ଥରେ ଶୋଇଥିବେ ଦ୍ରୌପଦୀ ନନ୍ଦନ ।
ଏହିକାଳେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ପଶିବ ଧସାଇ
ଅନ୍ଧକାରରେ ପଶିବ କାହାକୁ ନ କହି ।
ବେନି ଅକ୍ଷୌହିଣୀ ବଳ ପକାଇବ ହାଣି
ପିତା ଶତ୍ରୁ ଶିରଚ୍ଛେଦ କରିବ ସେ ପୁଣି ।

ପାଞ୍ଚାଳୀ ପଞ୍ଚକୁମର ମଣଣ ପାଣ୍ଡବ
ସେ ବାଳକ ପଞ୍ଚମୁଣ୍ଡ ହାଣି ପକାଇବ ।
ସେ ମୁଣ୍ଡ ଧନୁରେ ଭାରକରି ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସମ୍ମୁଖରେ ଥୋଇବ ମହାତ୍ମା ।
ମୁଣ୍ଡ ଦେଖି ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲିବ ବଚନ
ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ହେବ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ରଜନୀ ପାହାନ୍ତି ହେତୁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିବ
ପ୍ରଭାତେ ପାଞ୍ଚାଳିସୁତ ମୁଣ୍ଡକୁ ଦେଖିବ ।
ବିସ୍ମୟ ହୋଇଣ ତହୁଁ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ଭୋ ଦେବ ବୋଲି ପିଟିବ ଶିରେ କର ଦ୍ୱନ୍ଦ ।
ପାଞ୍ଚାଳୀ କୁମରଙ୍କର ଚାହିଁଣ ବଦନ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ କରିବ ଆତ୍ମା ବିସର୍ଜ୍ଜନ ।
ସତାଣୋଇ ସସ୍ର ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି
ଧର୍ମଙ୍କର ଚାରିଉଣା ତ୍ରିସସ୍ର ନୃପତି ।
ତିନିଶ ବାସ୍ତରିକ୍ଷୌଣୀ ସଇନି କୌରବେ
ବାସ୍ତରି କ୍ଷଉଣୀ ମାତ୍ର ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସର୍ବେ ।
ଅଷ୍ଟାଦଶ ଦିନେ ହେବେ ଏତେକ ବିନାଶ
ତେରଜଣ ରହିବେ ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅବଶେଷ ।
ସଖି ଶୁଣ ଯେଉଁମାନେ ବଞ୍ଚିଣ ରହିବେ
ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଆବର ଜାଣ ବାସୁଦେବେ ।
ସାତ୍ୟକି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରହିଁ ଆବର ବିଦୁର
ଦୁର୍ଦ୍ଧକ୍ଷ ସଞ୍ଜୟ କୃପ ଦ୍ରୋଣର କୁମର ।
ଏ ମହାଭାରତର ଯେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟ
ଏଥିରେ କୌଣସି କଥା ନୋହିବ ପାର୍ଥକ୍ୟ ।
ଶୃଗାଳ ଶୃଗାଳୀ ପାଶେ କହନ୍ତେ ଏ କଥା
ଭାରଦା ଶୁଣିଲା ପଡ଼ି ସକଳ ବାରତା ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ହେଲା ରଜନୀର ଶେଷ
ଶୃଗାଳ ଶୃଗାଳୀ ଗଲେ ଅପଣାର ବାସ ।
ସହଦେବ ବୋଲେ ଭୀମସେନ ଠାକୁରଙ୍କୁ
ବେଗେ ଘେନିଆସ ଦେବ ଯାଇ ଭାରଦାକୁ ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲାକ ମହାଶମଶାନେ
ଆଉ କି ଭାରଦା ଥିବ ତାହାର ଜୀବନେ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ମରିନାହିଁ ଶୁଣ ହେ ଗୋସାଇଁ
ପାଇବ କାରଣ ସେହୁ ଘେନିଆସ ଯାଇ ।
ଚଳିଲା ମାରୁତି ତହୁଁ ସମର ମଣ୍ଡଳେ
ଭାରଦା ପଡ଼ିଛି ଲୋଚା ହୋଇ ଶୀତକାଳେ ।
ଭୀମସେନ ଚାହିଁଲାକ ଧୀର ଧୀର ହୋଇ
ବୋଲଇ ଆରେ ଭାରଦା ଅଛୁଟିକି ଜୀଇଁ ।
ବଦନ ନିରେଖି ଚାହେଁ ଯାଇଣ ପାଶକୁ
ବନ୍ଧନ ଫେଡ଼ିଣ ଭୀମ ଆଣଇ ତାହାକୁ ।
ଆସ୍ଥାନରେ ବସିଛନ୍ତି ଦେବ ଧର୍ମରାୟ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିରାଟ ଛନ୍ତି ପୁଣି ଧନଞ୍ଜୟ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଅନ୍ତରପାଟ ପଛୁ ଦେବ
ଶୁଣିବ ସକଳ କଥା ଭାରଦା କହିବ ।

ଅନ୍ତରପାଟ ଭିତରେ ଭାରଦାକୁ ଭରି
କି ଦେଖିଲୁ କହ ସହଦେବ ଯେ ପଚାରି ।
ଭାରଦା ବୋଇଲା ଦେବ ନିଶି ଅର୍ଦ୍ଧଭାଗେ
ପ୍ରେତ ପିଶାଚୀ ମିଳିଲେ ଆସି ମୋର ଆଗେ
ମହୁମାଂସ ବୋଲି ମୋତେ ବେଢ଼ିଲେକ ଆସି
ବାବନାଭୂତ ବୋଇଲା ଏ ଭାରଦା ଦୋଷୀ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେମାନେ ସର୍ବେ କଲେ ତେଜ୍ୟା
ଯୋଗ୍ନୀଏ ବେଢ଼ିଲେ ପୁଣି ଆସି ଦେବରାଜା
ମହୁମାଂସ ବୋଲି ମୋତେ ବେଢ଼ିଲେ ସେ ଆସି
ଭାରଦା ବୋଲିଣ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଲେ ନିରାଶି
ଅଢ଼ାଇ ପ୍ରହର ଦେବ ହୋଇଅଛି ନିଶି
ଶୃଗାଳ ଶୃଗାଳୀ ବେନି ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
ଶୃଗାଳୀ ବୋଲେ ଭକ୍ଷିବା ମହୁମାଂସ ଆସ
ଆଜ ହୋଇଲା ହେ ସ୍ୱାମୀ ସୁଫଳ ଦିବସ ।
ଜମ୍ବୁକ ବୋଇଲା ସଖି ଏ ଭାରଦା ଜାତି
ୟା ମାଂସ ଭକ୍ଷିଲେ ଯମ ନିଶ୍ଚେ ଦେବ ଶାସ୍ତି ।
ମହୁମାଂସକୁ ଶରଧା ଯେବେରେ ସଙ୍ଗିନୀ
ରହିଥାଅ ତୁ ଅଠର ଦିବସ ରଜନୀ ।
କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ଯୁଦ୍ଧ ହେବ ଏ ଠାବରେ
ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିବେ ଉଭୟ କୂଳରେ ।
ଚାରିଉଣା ଲକ୍ଷେ ରାଜା ମରିବେ ଏ ଭୂଇଁ
ସାତତାଳ ବହିଯିବ ରକତର ନଈ ।
କୋଟିତୀର୍ଥ ଜଳେ ଯେଉଁ ରାଜା ଅଭିଷେକୀ
ସେହିମାନଙ୍କର ମାଂସ ଭକ୍ଷିବୁ ଗୋ ସଖି ।
ଶୃଗାଳୀ ବୋଇଲା ନାଥ ଯୁଦ୍ଧ ଯେବେ ହେବ
କିଏ ବା ଜିଣିବ ଯୁଦ୍ଧେ କିଏ ସେ ହାରିବ ।
ଶୃଗାଳୀ ବଚନ ଶୁଣି ଶୃଗାଳ ବୋଲଇ
ତାହା ମୁଁ କହୁଛି ଏବେ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ ।
ଭୀଷ୍ମ ଶରଶଯ୍ୟା ଯିବେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସମରେ
ଦ୍ରୋଣ ନାଶିଯିବେ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନର ହସ୍ତରେ ।
ଦଶସସ୍ର ରାଜା ମାରି ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୀର
ସେହି ବ୍ୟୂହମଧ୍ୟେ ପୁଣି ହୋଇବ ସଂହାର ।
ସକଳ ବ୍ୟୂହ ଛେଦିବ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ଜୟଦ୍ରଥ ହୋଇବ ନିଧନ ।
ଘଟୋତ୍କଚ ନାଶଯିବ ପଡ଼ି ବଜ୍ରଶର
ଅଳମ୍ବୁଷକୁ ନାଶିବ ଅଳାୟୁଧ ବୀର ।
ଦ୍ରୋଣ ଅନ୍ତେ ସେନାପତି ହେବ ବୀର କର୍ଣ୍ଣ
ସତାଣୋଇ ଭାଇ ଭୀମ ମାରିବ ସେ ଦିନ ।
ଆରକ ଦିନ ପଡ଼ିବ ବୀର ଦୁଃଶାସନ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଶରେ ମରିବ ସେନାପତି କର୍ଣ୍ଣ ।
କର୍ଣ୍ଣର ଅନ୍ତେଣ ହେବ ଗଦାପର୍ବ ଯୁଦ୍ଧ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ହସ୍ତରେ ଶଲ୍ୟ ହେବେ ପ୍ରାଣେ ବଧ ।
ସହଦେବ ହସ୍ତେ ନାଶ ହୋଇବ ଶକୁନି
ନକୁଳହସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ହେବ ପ୍ରାଣେ ହାନି ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଅଦଶନେ ସମସ୍ତ କହିଲା
ଗଦାପର୍ବରେ ସକଳେ ମରିବେ ବୋଇଲା ।
ସମସ୍ତେ ମରିବେ ଥିବ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ରକ୍ତନଦୀ ସାତତାଳ ବହିବ ସେ ରାତି ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପିଠି ଉପରେ ଭାରଦେଇକରି
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେ ନଦୀକୁ ହୋଇଯିବ ପାରି ।
ଯାଇଣ ପଶିବ ସେହୁ ବ୍ୟାସ ସରୋବରେ
ବାହାର ହୋଇବ ପୁଣି ଭୀମଙ୍କ ରଡ଼ିରେ ।
ଗଦା ସମର ହୋଇବ ଭୀମ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ
ସମସ୍ତେ ମଲା ଉତ୍ତାରେ ହୋଇବ ଏସନେ ।
ଭୀମହସ୍ତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଜାନୁଭଗ୍ନ ହେବ
ଦ୍ରୋଣ ଏ କଥାକୁ ଯହୁଁ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିବ ।
ସେହିଦିନ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହେବ ସେନାପତି
ଦଇକ୍ଷୌଣୀ ବଳନାଶ କରିବ ସେ ରାତି ।
ପିତାଶତ୍ରୁ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ କରିବ ଛେଦନ
ମୁଣ୍ଡ ଛେଦିଣ ପାଞ୍ଚାଳୀ ପାଞ୍ଚୋଟି ନନ୍ଦନ ।
ଭାରଦା ବୋଇଲା ଶୁଣ ମନ କରି ତୁଷ୍ଟି
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ହାରିବେ ଜିଣିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ଉଭୟ କୁଳର ଥାଟ ସକଳ ମରିବେ
ତେରଜଣ ମାତ୍ର ତହୁଁ ଉବୁରି ରହିବେ ।
ଶୃଗାଳ କହିବା କଥା କହୁଅଛି ଏବେ
ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଆବର ଜାଣ ବାସୁଦେବେ ।
ସାତ୍ୟକି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରହିଁ ଆବର ବିଦୁର
ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ସଞ୍ଜୟ କୃପ ଦ୍ରୋଣର କୁମର ।
ଭାରଦା କହିଲେ ସର୍ବେ ଶୁଣିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ତପୃରେ ସେ ଭାରଦାର ମୂର୍ଦ୍ଧାଗଲା ଫାଟି ।
ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ କଲା ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ଆଗେ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖଚାହିଁ ବସିଲା ସେ ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ପୁଷ୍ପକଯାନେ ବସାଇ ନେଲେ ଦେବଗଣ
ପାଟର ଛତ୍ର ଉଡ଼ାଇ ଅସଂଖ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ।
ଅନେକ ଚାମର ପଡ଼େ ତାର ଚଉକତି
ବିମାନ ଉଡ଼ଇ ଶୂନ୍ୟେ ପବନର ଗତି ।
ବହୁ ବିନୟେ ତାକୁ ଖଟନ୍ତି ଦେବଗଣେ
ବାସବ ଦେବତା ଦେଖି ବିଜୟେ ଆପଣେ ।
ଅମର ଆସନେ ତାକୁ ବସାଇଣ ସ୍କନ୍ଦ
ବହୁମତେ ପୂଜାକଲେ ହୋଇଣ ଆନନ୍ଦ ।
ଚଉଷଠି କୋଟି ଆସି ଦେବ ବିଳାସିନୀ
ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟେ ଗାଇଲେ ରାଗ ଯେ ରାଗିଣୀ
ସୁସ୍ୱରରେ ବଜାଇଲେ କରେ ଧରି ବୀଣା
ନୃତ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ନାରଦ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦୁଲଣା ।
ବିଳାସିନୀମାନେ କରେ ଘେନି ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି
ବନ୍ଦାନ୍ତେ ସେ କୁମରକୁ ଦେଇ ହୁଳହୁଳି ।
ଅନେକ ଅଳଙ୍କାରାଦି ଅଛଇ ଅଙ୍ଗରେ
ବିଜୟ କରିଲେ ସ୍କନ୍ଦ ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ।
ଅମର ସ୍ୱର୍ଗରେ କଲେ ବହୁତ ଉତ୍ସବ
ଅନେକ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଦେବ ସର୍ବ
ଭାରଦା ପିଣ୍ଡ ପାଣ୍ଡବେ କରାନ୍ତେ ଦହନ
ତା ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅନଳେ ପଶି ଛାଡ଼ିଲା ଜୀବନ ।
ନମସ୍ତେ ଅନାଦିନାଥ ପ୍ରଭୁ ପରାତ୍ପର
ନମସ୍ତେ ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ।
କେ ବର୍ଣ୍ଣି ପାରିବ ତୁମ୍ଭ ମହିମା ଅନନ୍ତ
କୃପାରେ ଶାରଳା ଦାସ ଲେଖଇ ଭାରତ ।

ଭାରଦାର ପୂର୍ବଜନ୍ମ ବିବରଣ

ଏହା ଶୁଣି ପୁଚ୍ଛାକଲେ ବିଲଙ୍କାଧିପତି
ବଡ଼ ସନ୍ଦେହର କଥା କହିଲ ଅଗସ୍ତି ।
ଭାରଦା ବୋଲି କହିଲ ସେହୁ ଜାୟାବିକେ
ତା ପାଇଁ ଏଡ଼େ ଆନନ୍ଦ କିପାଁ ଦେବଲୋକେ
ଅନେକ ଦୂଷଣ ତାକୁ ହେଲା ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ
ସ୍ୱର୍ଗେ ଉତ୍ସବ କିପାଇଁ ପୁରନ୍ଦର କରେ ।
ଶୃଗାଳ ଖାଇଲା ନାହିଁ ପାପୀମାଂସ ବୋଲି
ଏବେ ମୁଁ ତା କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲି ।
ଶୃଗାଳ ହୋଇ ହୋଇଲା ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା
ସେହୁ କେମନ୍ତ ଜାଣିଲା ପୂର୍ବଜନ୍ମ କଥା ।
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମନୁ ଏବେ
ସେ ଶୃଗାଳ ଥିଲା ସେହି ବିଦ୍ୟାଧର ପୂର୍ବେ ।
ବୈଶ୍ୱାନର ବୋଲିକରି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
ଜମ୍ଭଦୈତ୍ୟ ମାରି ଜମ୍ଭଭେଦୀ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ବାସବର ପୁତ୍ର ଜୟସେନ ବିଦ୍ୟାଧର
ଶକୁନ୍ତଳା ପୁତ୍ରନାମେ ମୋହେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।
ନୃତ୍ୟ ଗୀତରେ କୁମର ବଡ଼ାଇ ଆରମ୍ଭ
ଦ୍ୱିତୀଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ମୋହେ ସର୍ବଦେବ ।
ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦ୍ୱିତୀୟାର ତିଥି
ମୃଗଶିରା ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ବାର ବୃହସ୍ପତି ।
ବାଳବ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ
କୁବେର ବିଜୟ କଲେ ଅମରଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ ।
ନାରଦ କହିଲେ ଯାଇ ବାସବ ଦେବଙ୍କୁ
କୁବେର ବିଜୟ କଲେ ଅମରାବତୀକୁ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଜୟସେନ ଗନ୍ଧର୍ବକୁ
ଅପସରା ଘେନି ଚଳ କୁବେର ଛାମୁକୁ ।
ପିତୃ ଆଜ୍ଞା ପାଳନରେ ହୋଇ ତତପର
ନୃତ୍ୟ କରାଇଲା ଯାଇ କୁବେର ଛାମୁର ।
ତାଣ୍ଡବନୃତ୍ୟ ସେମାନେ ଯାଇ ଆରମ୍ଭିଲେ
ବିଚିତ୍ର ନୃତ୍ୟରେ ସର୍ବେ ମୋହିତ କରିଲେ ।
ମେନା କନ୍ୟା ମଦନିକା ନାମେ ଏକବାଳୀ
ପ୍ରଥମ ରଜୋବତୀ ସେ ଘେନି ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ।
ଶୁଦ୍ଧସ୍ନାନ କରି ସେହୁ ଆସିଲା ଅଙ୍ଗନା
କୁବେରଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ କଲା ବନ୍ଦାପନା ।

ଦେଖିଣ ଭଜିଲେ ତାକୁ ଅଳକାର ନାଥ
ଅମୂଲ୍ୟ ରତନ ଦାନେ ହରିଲେ ତା ଚିତ୍ତ ।
ଜୟସେନ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦେବ ଯକ୍ଷରାଜ
ମଦନିକା ଘେନିଯିବ ମୋ ଗୃହକୁ ଆଜ ।
ତିମିରି ନାଶନ ମଣି ଦେଲେ ସେ ବଧାଇ
ଚଳିଲେ ଅଳକାନାଥ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ।
ଦିନମଣି ଅସ୍ତଗଲେ ପ୍ରବେଶ ରଜନୀ
ଚଳଇ ସେ ଜୟସେନ ମଦନିକା ଘେନି ।
ପୁଷ୍ପକରଥେ ଆରୋହି ଚଳେ ନିଶିକାଳେ
ବିଦ୍ୟାଧର ମୋହେ ତାକୁ ଚାଟୁ ବାକ୍ୟ ଛଳେ
ସୁନ୍ଦରୀ ବାଳିକା ସେହୁ ଭଜିଲା ନିର୍ଭରେ
ନନ୍ଦନବନେ ଭେଟିଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଗଙ୍ଗାତୀରେ ।
କନକଗିରି ନବଧା ନାମେ ବଟତଳେ
ପୁଷ୍ପକଯାନୁ ଉତୁରି କୌତୁକେ କ୍ରୀଡ଼ିଲେ ।
ପୁଣି ବେଶ ଭୂଷଣରେ ହୋଇ ବିଭୂଷିତ
ଅଳକାରପୁରରେ ଯାଇ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
ଅନେକ ଭୂଷଣ ହୋଇ ଅଳକାଧିକାରୀ
ଏକଲୟେ ବସିଅଛି ପଥ ଅନୁସରି ।
ପହଡ଼କ ଅନ୍ତେ ପାଞ୍ଚଘଡ଼ି ଯେ ରଜନୀ
ଜୟସେନ ପ୍ରବେଶିଲେ ଅପସରା ଘେନି ।
ମଳିନ ମୁଖ ଦେଖିଣ ଅଳକାର ପତି
କୋପ ହୋଇଣ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ରେ ଯୁବତୀ
କେବଣ ପୁରୁଷେ ତୁହି ବଳାଇଲୁ ମନ
ତେଣୁକରି ତୋର ମୁଖ ଦିଶଇ ମଳିନ ।
ଏକଥା ଯଥାର୍ଥ କରି କହ ତୁ ସ୍ୱରୂପ
ନ କହିଲେ ନାଶଯିବୁ ଦେବି ତୋତେ ଶାପ ।
ନବବାଳିକା ତାହାର କୂଟବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ
ସମସ୍ତ କହିଲା ସେହୁ ଯାହା ଥିଲା ହୋଇ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁରର ନାୟକ ବାସବର ସୁତ
ତାର ବାକ୍ୟ ଲଙ୍ଘିବାକୁ ମୁଁ କି ଉପଯୁକ୍ତ ।
ମଦନିକା ଅପସରା ମୁଖୁଁ ଏହା ଶୁଣି
କୋପରେ କମ୍ପିତ ହେଲେ ରତ୍ନାବଳୀ ମଣି ।
ହସ୍ତରେ ଖଡ଼ଗ ଧରି ହୋଇ ଅତି କୋପ
ଜୟସେନକୁ ଅନାଇ କରିଲେ ସେ ଦର୍ପ ।
ଆରେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଇନ୍ଦ୍ରର ଅଟେ ମୁହିଁ ଗୁରୁ
କେବଣ ଦର୍ପରେ ତୁହି ମୋ ରମଣୀ ହରୁ ।
ମୋହର ଭାର୍ଯ୍ୟା ତୋହର ଅଟେ ଗୁରୁପତ୍ନୀ
ତାକୁ ନେବାକୁ ଭାଜନ ନୁହେଁ ସସ୍ତ୍ରଯୋନି ।
ଯୁକତିରେ ମାହେଶ୍ୱରୀ ପ୍ରାୟ ଅଟେ ସେହୁ
କୋପ ତେଜି ନ ପାରିଲେ ଏହା କହୁଁ କହୁଁ ।
ଆରେ ତୁ ହରିଲୁ ଯେବେ ମୋହର ସଙ୍ଗିନୀ
ପୃଥିବୀରେ ଜାତ ହୁଅ ନରଦେହ ଘେନି ।
ମଦନିକା ଅପସରୀ ହେବ ତୋ ପ୍ରମଦା
ମଧସ୍ୱର୍ଗେ ନାମ ତୋର ହୋଇବ ଭାରଦା ।

ଦ୍ରୁରାପଦ ଶାପ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଅଳକାଧିକାରୀ
ବିନୟେ ସ୍ତୁତିଲେ ତାଙ୍କ ପାଦେ ଯାଇକରି ।
ଜୟସେନ ତାଳ ଧରେ ନାରୀ କରେ ନୃତ୍ୟ
ଅଳକାରନାଥ ହେଲେ ତହୁଁ ଆନନ୍ଦିତ ।
କୁବେର ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁ ସନ୍ତୋଷ
ବରମାଗ ଜୟସେନ ଯାହା ଅଭିଳାଷ ।
ମାଗ ଆଲୋ ବିଦ୍ୟାଧର ଯାହା ଇଚ୍ଛାବର
ରାଗ ଶାନ୍ତି ହେଲା ମୋର ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ତୋର
ହରଷ ଭାବରେ ପୁଣି କହିଲେ କୁବେର
ମାନବ ଜନ୍ମରେ ଥିବ ବୈତରଣୀ ତୀର ।
ଦେବପୁର ଅଛି ତହିଁ ଏକଇ ନଗର
ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଆଶ୍ରମ ହୋଇବ ତୁମ୍ଭର ।
ଏହି ମଦନିକା ହେବ ତୋହର ଘରଣୀ
ବିଟ ପୁରୁଷରେ ସଦା ରତ ଥିବ ପୁଣି ।
ତୋହର ଦେଖନ୍ତେ ସେହୁ ବିଟପୀ ହୋଇବ
ତାର ମନେ ଭୟ ଭ୍ରାନ୍ତି କିଛିହିଁ ନ ଥିବ ।
ତୁ ମୋହର ଶିଷ୍ୟପୁତ୍ର ମୁଁ ତୋହର ଗୁରୁ
ତୁ ଯେହ୍ନେ ହରିଲୁ ତୋର ପତ୍ନୀ ଆନେ ହରୁ ।
ଭାରଦା ନାମ ତୋହର ହୋଇବ ଜଗତେ
ବହୁଦୋଷ ହେବପ୍ରାତେଃ ତୋ ମୁଖଚାହାନ୍ତେ
ଜୟସେନ ବୋଲେ ଦୋଷ ହେଲା ନିଃସନ୍ଦେହେ
ଶାପକୁ କାରଣ ମୋତେ କର ଅନୁଗ୍ରହେ ।
କୁବେର ବୋଇଲେ ତୋର ସତ୍ୟଯୁଗ ଯିବ
ତଦନ୍ତେ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ ।
ଦ୍ୱାପରେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ହେଲେ ଅନ୍ୟୋଅନି
ସହଦେବ ବାକ୍ୟେ ଭୀମ ତୋତେ ଯିବଘେନି ।
ଶୁଭଖମ୍ଭରେ ବାନ୍ଧିବେ ସମର ମଣ୍ଡଳେ
ପ୍ରେତ ପିଶାଚ ଭେଟିବେ ତୋତେ ନିଶାକାଳେ
ତୋ ମାଂସ ଭକ୍ଷି ଲୋଡ଼ିବ ଶୃଗାଳ ଭାରିଯା
ଶୃଗାଳ କହିବ ସଖି ଏହା କର ତେଜ୍ୟା ।
ଆଗତ ବାର୍ତ୍ତା କହିବ ସମରର କଥା
ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ହେବୁ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞାତା ।
ବନ୍ଧନ ଫେଡ଼ିଣ ତୋତେ ନେବ ଯେ ମାରୁତି
ଯୁଦ୍ଧବାର୍ତ୍ତା କୁହାଇବ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆଉ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ଆଗେ
ମହାଭାରତର କଥା କହି ଆସ ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ତୋର ମୃତପିଣ୍ଡ ଘେନି ଏ ତୋର ବନିତା
ବହନିରେ ଝାସଦେଇ ହେବ ସହମୃତା ।
ଶୁଣ ଆହେ ମହାରାଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ଜୟସେନ ଗନ୍ଧର୍ବ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରର ସନ୍ତତି ।
କୁବେର ଦେବତା ତାକୁ ଶାପଦେଲା ପୂର୍ବେ
ତହିଁ ନିମନ୍ତେ ଭାରଦା ନାମ ହେଲା ଭବେ ।
ଏ ଅପୂର୍ବ ବାଣୀ ଶୁଣି ହୋଇଲି ମୁକତି
ମୋକ୍ଷ ପାଇଣ ଭାରଦା ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗ ଗତି ।

ଭାରତର ଭବିଷ୍ୟତ ବଚନ କଥନ
ଉଦଯୋଗ ପର୍ବେ ହେଲା ଭାରଦା ଆଖ୍ୟାନ
ଯାହା ସୃଜନ କରିଛି ପରାଶର ବସି
ସେ ସତ୍ୟବତୀ ନନ୍ଦନ ସଦା ମୁଁ ଗୁଣୁଛି ।
ନଉକାଯାନରେ ଯେଉଁ ମୁନିଙ୍କ ଜନମ
ମହାବିଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ ସେ ମହର୍ଷି ଉତ୍ତମ ।
ଜାଣି ନାରାୟଣ ବୁଝି ତାଙ୍କ ତର୍କଭାବ
ସାତକଳ୍ପପରିଯନ୍ତେ ଦେଲେ ଗର୍ଭେ ଠାବ ।
ଗର୍ଭେ ଥାଇ ଜାଣିଲେ ସେ ଭୂତ ବର୍ତ୍ତମାନ
ସ୍ୱରୂପ ଦେଖିଲା ପ୍ରାୟେ କଲେ ସେ ଲିଖନ ।
ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ସୃଜନ କରନ୍ତି
ଅନ୍ତକରି କହିବାକୁ କିଏ ଅଛି କ୍ଷିତି ।
ଋଷିମାନେ ଦେଖିନେଲେ ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଝି
ସେ ସୃଷ୍ଟି କାରଣ ନାଥ ସବୁଛନ୍ତି ସୃଜି ।
ତବ ପାଦ ଛଡ଼ା ମନେ ନ ରସୁ ଯେ ଆନେ
ମୋର କିସ ଜ୍ଞାନ କହେ ବ୍ୟାସଙ୍କ ବଚନେ ।
ଯାହା ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମୋତେ ଦେଲେବର
କୃପାଜଳରେ ନନ୍ଦିନୀ ମୋ ହୃଦୟହାର ।
କିଞ୍ଚିତ ସୁଦୟା ମୋତେ ହୁଅ ମୁନିବ୍ୟାସ
ବଦନ୍ତି ସେ ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ।
ଯାହା କହିଥିଲେ ମୋତେ ଶ୍ରୀ ଅଗସ୍ତି ମୁନି
ମୁଁ ତାହା ଲିଖନ କଲି ବେଦବାକ୍ୟ ମାନି ।

■ ■ ■

ଆତାପି ବାତାପି ଉପାଖ୍ୟାନ ଓ ସିଂହମୁଖା ଶୃଗାଳର ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ପଚାରିଲେ ବିଲଙ୍କା ନୃମଣି
ପାପ ଖଣ୍ଡନ କରିବି ଶ୍ରୀଭାରତ ଶୁଣି ।
ଭାରଦା କହିଲା ସର୍ବ ଯୁଦ୍ଧର ବିଷୟ
ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ଅତିଶୟ ।
ଅତଃପର କିସ କଲେ କଉରବମାନେ
ସେହି କଥା କହ ମୋତେ ଶୁଣିବି ହେ ମନେ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
କଉରବ ଯାହା କଲେ ସେହି କଥାମାନ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଆଗରେ କହିଲା ଶକୁନି
ଅସଂଖ୍ୟ ସାଗର ହେଲେ ଆମ୍ଭର ସଇନି ।
ଅଳପମାତ୍ର ସଇନି ପାଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ
ଶୁଣି ମହାନନ୍ଦ ହେଲେ ସର୍ବ କଉରବେ ।
ଯେତେ ଯେତେ ଆସିଥିଲେ ତହିଁ ନରନାଥ
କୁରୁନାଥ ଭୂଷଣରେ କଲା ବିଭୂଷିତ ।
ଯମୁନା କୂଳରେ ଗୃହ ଥିଲାକ ନିର୍ମିତ
ସୈନ୍ୟମାନେ ଯାଇ ତହିଁ କଲେ ଅବସ୍ଥିତ ।
ଗଜ ଅଶ୍ୱ ପଶ୍ୱାଦିଙ୍କ ଆହାରର ପାଇଁ
ଘାସ ବ୍ରୀହି ଖଞ୍ଜିଦେଲେ ନରପତି ତହିଁ ।
ସିଦ୍ଧ ଅମୃତ ଭୋଜନ ଦେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ରତନ ଯୋଗାଡ଼ ଦେଲେ ଯେମନ୍ତ ଯାହାକୁ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଛତ୍ରଶାଳା ଥିଲା ଗଙ୍ଗାକୂଳେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷକଲେ ସର୍ବ ମହୀପାଳେ ।
ଗୌରୀ ସଉରୀ ରାନ୍ଧଣା ପୁଣି ନଳବିଧି
ତିନି ବିଧାନରେ ପାକ ହୋଇଅଛି ସିଦ୍ଧି ।
ଭୋଜନେ ତୃପତ ହେଲେ ସର୍ବ ନରଦେବ
ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ରହିଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ସର୍ବ ।
କେ ବୋଲଇ ବହୁଦିନୁ ଛାଡ଼ିଲୁଣି ଘର
କେହୁ ବୋଲଇ କିପାଇଁ ନ ଲାଗେ ସମର ।
କେ ବୋଲଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଚାରେ ମନରେ
ସତେ କି ସମର ହେବ ଭାଇରେ ଭାଇରେ ।
କେ ବୋଲେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ବହୁତ ସହିଲେ
ଅନେକ ଅନେକ କଷ୍ଟ ବନେ ସେ ପାଇଲେ ।
କେ ବୋଲେ ନିଶ୍ଚେଁ ସମର ହେବ କାଲିପରି
କେ ବୋଲେ ବିଜୟ ଘୋଷ ବଜାଅ ଆମ୍ଭରି ।
ଡାକନ୍ତି ହାକନ୍ତି କେହୁ କେ ହ୍ୱନ୍ତି ହାଙ୍ଗୋଲି
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ଆସରେ ଲଗାଇବା କଳି ।
ରାଜାଏ ବସିଲେ ଯାଇ ପାଇଣ ଆଦର
ମାନ୍ୟ ଧର୍ମ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଲେ ଶିରେ ଶିରମଣି
ହସ୍ତକୁ ବଳୟ ପାଦେ ନୂପୁର ବାଜେଣି ।
ଗଳାକୁ ଗଳାରତନ ଦେଲେ ପଞ୍ଚସରି
ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ଉପହାର ପାଇକରି ।
ବସାଇଣ ସତାଶୋଇ ସହସ୍ର ନୃପତି
ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କହଇ ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାଏ ବୋଇଲେ କରାଅ ସମର
ସଞ୍ଜୟକୁ ପଚାରଇ ଅମ୍ବିକା କୁମର ।
କେଉଁ ବିଷୟ ଘଟିଲା ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଥାଟେ
ସେହୁ କଥାକୁ ପ୍ରକାଶି କହ ମୋ ନିକଟେ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧିଏ ପାଞ୍ଚିଲା
ଭାରଦାକୁ ଆଣି ଶୁଭ ଖମ୍ବରେ ବାନ୍ଧିଲା ।
ସିଂହମୁଖା ଶୃଗାଳ ଯେ ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ଘେନିଣ
କହିଲା କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ରଣ ବିବରଣ ।
ଶୁଭସ୍ତମ୍ଭ ତଳେ ପଡ଼ି ଶୁଣିଲା ଭାରଦା
ଜମ୍ବୁକ କହଇ ପୁଚ୍ଛେ ତାହାର ପ୍ରମଦା ।
ତାହା ଶୁଣି ପୁଚ୍ଛାକଲେ ଅନ୍ଧ ନୃପରାଣ
କିସ ସେ କହିଲା କହ ସଂକ୍ଷେପ କରିଣ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅମ୍ବିକା ତନୟ
କୌରବ ହାରିବେ ରଣେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜୟ ।
ତାହା ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଣିହିଁ ପୁଚ୍ଛଇ
ଶୃଗାଳ କହିଲା ଯାହା ସତ କି ଅଟଇ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ତାର ସବୁକଥା ସତ
ଶୃଗାଳ ଜାଣଇ ଜାଣ ସମସ୍ତ ଆଗତ ।

ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଣ
ବଡ଼ ଅଲୌକିକ ସେହି ଶିବା ବିବରଣ ।
ସେ ସିଂହମୁଖା ଶୃଗାଳ ପୂର୍ବେ ଥିଲା କିଏ
ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ମୋତେ ସେ କଥା ସଞ୍ଜୟେ
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ଶୁଣ ହସ୍ତିନା କରତା
ସତ୍ୟଯୁଗ ଚରିତ ଏ ବହୁଦିନ କଥା ।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ନାମ ମୁନି ପଉଲସ୍ତ୍ୟ
ପ୍ରେମରେ ମଜ୍ଜିକଲେ ପ୍ରିୟମ୍ବଦାର ସହିତ ।
ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ବୋଲିକରି ଯେଉଁ ଅପସରୀ
ପ୍ରତିରମ୍ଭା ବୋଲି ତାକୁ ବୋଲେ ବଜ୍ରଧାରୀ ।
ସେ ପ୍ରମଦା ତୁଲେ ମୁନି କରିଲେ ଯେ ପ୍ରୀତି
ତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟେ ବେନିପୁତ୍ର ହେଲେ ଉତପତ୍ତି ।
ଯଜନ ଯାଜନ ବୋଲି ନାମଦେଲେ ବେନି
ଅନେକ ବେଦମନ୍ତ୍ର ଯେ ଶିଖାଇଲେ ମୁନି ।
ବେଦମନ୍ତ୍ରେ ପାରଙ୍ଗମ ସେ କୁମର ହେଲେ
ମାରକଣ୍ଡ ମୁନି ତାଙ୍କୁ ଜିଣି ନ ପାରିଲେ ।
ବୃହସ୍ପତି ପୋଷିଥିଲେ କୁରଙ୍ଗୀ ଗୋଟିଏ
ବଢ଼ାଇ ସୁସଞ୍ଚ ତାର ଅଟଇ ଯେ କାୟେ ।
ସେହୁ ପାଣି ପିଇଗଲା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁଣ୍ଡକୁ
ଯଜନ ଯାଜନ ଥାଇ ଦେଖିଲେ ତାହାକୁ ।
ଏକା କୁରଙ୍ଗୀ ଦେଖିଲେ କେ ନାହିଁ ସନ୍ନିଧେ
ପୌଲସ୍ତ୍ୟ ନନ୍ଦନ ତାକୁ ଧଇଲେକ ଶ୍ରଦ୍ଧେ ।
ଅନେକ ହିରଣ୍ୟଥିଲା ସେ କୁରଙ୍ଗୀ କାୟେ
କାଢ଼ି ଘେନିଲେ ତାହାକୁ ସ୍ତମ୍ଭର ପରାୟେ ।
ଯେ ରତ୍ନ ଘେନି କୁରଙ୍ଗୀ ପକାଇଲେ ମାରି
ନନ୍ଦନବନେ ଖାଇଲେ ତାକୁ ପୋଡ଼ିକରି ।
ସଉରୀ ବିଧିମତରେ କରିଲେ ରନ୍ଧନ
ପୋଡ଼ାବଳିକି ଖାଇଲେ ସେ ଋଷି ନନ୍ଦନ ।
ତାହାକୁ ଭୁଞ୍ଜିଣ ଦୁହେଁ ହୋଇଲେ ତୃପତି
ଆଚମନ ସାରି ସୁଖେ ତହିଁ ବସିଛନ୍ତି ।
ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ଯେ ନାରଦ ହକାରି
ମୃଗୁଣୀ ଗୋଟିକୁ ଆଣ ଯାଇ ଲୋଡ଼ିକରି ।
ବୃହସ୍ପତି ବଚନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱପ୍ରିୟ ଋଷି
ବ୍ରହ୍ମାଖଣ୍ଡ ନନ୍ଦନର ବନମଧ୍ୟେ ପଶି ।
ଦେଖିଲେ ଯେ ବେନିଭାଇ ତହିଁ ଛନ୍ତି ବସି
ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ନାରଦ ମହର୍ଷି ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
ବୃହସ୍ପତି ପଠାଇଲେ ମୋତେ ଯେ ବହନ ।
ସେ କୁରଙ୍ଗୀ ଲୋଡ଼ି ଲୋଡ଼ି ଅଇଲି ମୁଁ ଖରେ
ଦେଖିଲକି ଚରୁଥିଲା ଏହି ବନସ୍ତରେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ବସିଅଛ ଆଚମନ ସାରି
ଅସ୍ଥି ପଡ଼ିଛି ଖାଇଛ ତାକୁ ପୋଡ଼ିକରି ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ ଯହୁଁ ବହୁତ ଆକ୍ରୋଶି
ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହେଲେ ଦୁହେଁ କିଛିହିଁ ନ ଭାଷି ।
ପୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ତହୁଁ କରିଲେ ନାରଦ
ଜାଣିଲଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ କରିଅଛ ମନ୍ଦ ।
ଭୟଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ତହୁଁ ଉଠିଲେ ସେ ବେନି
ନାରଦଙ୍କ ପାଦତଳେ କରିଲେ ଦୟିନୀ ।
ବୋଇଲେ ନ ଜାଣି ଆମ୍ଭେ କଲୁ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ
ଗୋପନ କରନ୍ତୁ ସ୍ୱାମୀ ନ କରି ବ୍ୟକତ ।
ବନସ୍ତର ଜୀବ ବୋଲି ତାକୁ ଆଣି ଧରି
କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତେ ଖାଇଲୁ ତାକୁ ସୌରୀବିଧି କରି ।
ଶୁଣିକରି ମହାମୁନି ତହୁଁ ଗଲେ ବେଗେ
କହିଲେ ସମସ୍ତ କଥା ବୃହସ୍ପତି ଆଗେ ।
ପୌଲସ୍ତିଙ୍କ ବେଦସୁତ ଯଜନ ଯାଜନ
କୁରଙ୍ଗୀ ଗୋଟିକି ପୋଡ଼ି କଲେ ସେ ଭୋଜନ
ତହୁଁ କୋପେ ବୃହସ୍ପତି କଲେ ବଡ଼ କୋହ
ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମରାକ୍ଷସ ତୁମ୍ଭେ ବେନି ହୁଅ ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଗୁରୁଙ୍କ ଶାପେ ସେମାନେ ହେଲେ ମତିଭ୍ରଷ୍ଟ ।
ଜ୍ଞାନଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ସେ ହେଲେ ମହାପାପୀ
ବ୍ରହ୍ମରାକ୍ଷସ ହେଲେ ସେ ଆତାପି ବାତାପି ।
ବନସ୍ତେ ବୁଲନ୍ତି ଦୁହେଁ ଭୂତ ପ୍ରେତ ଜାଣି
ବହୁ ଉପଦ୍ରବ କଲେ ସେହି ଦୁଇ ପୁଣି ।
ନାନାଦି ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ଆଣନ୍ତି ସେ ଧରି
ସୌରୀ ବିଧିରେ ଖାଆନ୍ତି ତାକୁ ପାଇକରି ।
ନରନାରୀ ଭକ୍ଷନ୍ତି ସେ ଯା ଦେଖନ୍ତି ବନେ
ଅବିଚାରରେ ଖାଆନ୍ତି ସେହୁ ବେନିଜନେ ।
ପ୍ରୟାଗ ଯିବାକୁ ପଥେ ଭଇରବ ବନ
ମନ୍ଦିର ଗୋଟିଏ ତହିଁ କଲେ ବେନି ଜନ ।
ସେ ବନସ୍ତ ମଧ୍ୟେ ପାଣି ନ ମିଳଇ ବାଟେ
ଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ପାଞ୍ଚ ଯୋଜନ ନିକଟେ ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ଯାଇ ରହିଲେ ଆତାପି ବାତାପି
ପ୍ରୟାଗ ତୀର୍ଥେ ଆସନ୍ତି ଯେତେ ଯେବେ ତପୀ
କଦା ପଥୁକୀ ଆସନ୍ତି ଜାଣ ସେହିବାଟେ
ମାନବ ଗମନ ନାହିଁ ତାହାର ନିକଟେ ।
ଶ୍ରମ ପାଇଣ ବସନ୍ତି ଭଲସ୍ଥାନ ଦେଖି
ଆତାପି ପୁରାଣ ପଢ଼େ ବସିଣ ତହିଁକି ।
ବାତାପି ହୋଇଣ ଥାଏ ଏକଗୋଟି ମୃଗୀ
ପିଣ୍ଡା ଆଢ଼େ ବନ୍ଧାଥାଏ ବେକେ ପଘା ଲାଗି ।
ବେଳ ଅବସାନ ହେଲେ ରୁହାଇ ପୁରାଣ
ପଥୁକୀଙ୍କୁ ବୋଲେ ଆଜି ରହ ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
ବଡ଼ ଗୌରବ ଅର୍ଚ୍ଚନା ତାହାଙ୍କର ଦେଖି
ଯାଇ ନ ପାରିଣ ତହୁଁ ରହନ୍ତି ପଥୁକୀ ।
ତାଙ୍କୁ ରଖାଇଣ ଦେଇ ନ ପାରଇ ସଞ୍ଝା
ବୋଲଇ କୁରଙ୍ଗୀ ମାରି ଆଜି କ୍ଷୁଧା ବଞ୍ଚା ।
ନିଜେ ଉଠିଯାଇ ତାକୁ ମାରଇ ସେ ବିନ୍ଧି
ସଉରୀ ବିଧିରେ ପୁଣି ପାକ କରେ ସିଦ୍ଧି ।

ଭୁଞ୍ଜାଇ ବସାଇ ତାଙ୍କୁ ପରଷଇ ମାଂସ
ସ୍ୱାଦୁ ପାଇକରି ଜନେ କରନ୍ତି ତା ଗ୍ରାସ ।
ପୁଷ୍ଟ ଭୋଜନ ପାଇଣ ଆଚମନ ସାରି
ସୁସ୍ଥ ଭାବରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ତହିଁ ସେ ଶର୍ବରୀ ।
କଲ୍ୟାଣ କରି ଚଳନ୍ତି ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରଭାତ
ଆତାପି ଗୋଡ଼ାଇ ଯାଏ କିଛିଦୂର ପଥ ।
ବାହୁଡ଼ ପଣ୍ଡାଏ ବୋଲି ବୋଲଇ ପଥିକୀ
ଆତାପି ଡାକଇ ତାର ଭାଇ ବାତାପିକି ।
ଗର୍ଭର ଭିତରେ ସେହୁ ପୁରୁଷେକ ହୋଇ
ପଞ୍ଜରା ବିଦାରି ପୁଣି ବାହାରି ଆସଇ ।
ସେହିଠାରେ ସେ ପଥିକୀ ପଡ଼େ ପ୍ରାଣଘାତେ
ତା ମାଂସ ପୋଡ଼ି ଖାଆନ୍ତି ସେହି ବେନିଭ୍ରାତେ
ଏହିରୂପେ ଗତହେଲା ସେ ସତ୍ୟଯୁଗେକ
ତ୍ରେତାଯୁଗେ ନାଶକଲେ ସେ ପୁଣି ଅନେକ ।
ତ୍ରେତାଯୁଗେ କନ୍ୟାମାସ ଦଶମୀର ତିଥି
ଧନିଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ର ତିଥି ବାର ବୃହସ୍ପତି ।
ତୈତିଳ ନାମେ କରଣ ଧୃତିନାମେ ଯୋଗ
ଅଗସ୍ତି ମହାଋଷି ଯେ ଚଳିଲେ ପ୍ରୟାଗ ।
ଚଳିଯାଇ ପ୍ରବେଶିଲେ ଭଇରବ ବନ
ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ସେହି ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ସଦନ ।
ଶ୍ରମ କାତରେ ବସିଲେ ଯାଇଣ ପିଣ୍ଡାରେ
ଦେଖିଣ ଆତାପି ବହୁ ଗଉରବ କଲେ ।
ପୁରାଣ ପୁସ୍ତକ ଫେଇ ଶୁଣାଇ ତକ୍ଷଣ
ଅଗସ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ତାହା ହରଷ ହୋଇଣ ।
ବେଳ ଉଛୁର ହୁଅନ୍ତେ କରି ଗଉରବ
ବୋଲନ୍ତି ଏ ବନସ୍ତରେ କେଉଁପରି ଯିବ ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ହେଲା ବେଳ ଅବସାନ
ରହିବାକୁ ବାଞ୍ଛା ହୁଏ ତୁମ୍ଭର ଭୁବନ ।
ଆତାପି ଦୈତ୍ୟ ବୋଇଲା ଭୋଜନ ବିଧାନ
କିଛି ନ ମିଳିବ ଏଥେ ଅନ୍ନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
କୁରଙ୍ଗୀ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ ବାନ୍ଧି
ତାହାକୁ ମାରି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଜ ଦେବୁ ରାନ୍ଧି ।
କୁରଙ୍ଗୀ ମାରିଣ ତହିଁ ପୋଡ଼ି ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡେ
ସଉରୀ ବିଧି ଯୋଗାଡ଼େ ରାନ୍ଧିଲା ସେ ଚାଣ୍ଡେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ତହୁଁ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ପରଶଇ ଆତାପି ଯେ ହୋଇ ତୋଷମତି ।
ଭୋଜନ କରି ତୃପତ ହେଲେ ମୁନିବର
ବହୁ ବିନୟ କରଇ ଆତାପି ଅସୁର ।
ଆଚମନ ଶେଷକରି ବିଜୟ ଅଗସ୍ତି
ଯୋଗଲୟ କରୁ କରୁ ପାହିଗଲା ରାତି ।
ଚଳିଗଲେ ମହାତ୍ମା ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶେ
ଆତାପି ଗୋଡ଼ାଇ ଅଛି ମୁନି ପାଶେ ପାଶେ ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଏଥୁ ବାହୁଡ଼ ପଣ୍ଡାଏ
ଗହନ ବନେ ଆସିବ କେତେଦୂର ଯାଏ ।

ତହୁଁ ଆତାପି ବାହୁଡ଼େ ଆପଣାର ପୁରେ
ବାତାପି ବାତାପି ବୋଲି ଡାକେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ।
ଅଗସ୍ତି ଯେ ଚଳିଗଲେ ପ୍ରୟାଗ ତୀର୍ଥକୁ
ବାତାପି ନଇଲା ଆଜ ଆତାପି ଡାକକୁ ।
ଯା ପେଟେ ବଡ଼ବାନଳ ହୋଇଗଲା ଧ୍ୱଂସ
ତାଠାରେ କେତେକ ମାତ୍ରେ ବାତାପିର ମାଂସ ।
ଅଗସ୍ତିର ଗର୍ଭେ ଭସ୍ମ ହୋଇଗଲା ସର୍ବ
ଆବର ଯେ ବାତାପିକି କାହୁଁ ସେ ପାଇବ ।
ବାତାପିକି ଜୀର୍ଣ୍ଣକରି ଚଳିଲେ ଅଗସ୍ତି
ଆତାପି ଆମୋକ୍ଷ ହୋଇ ବୁଲେ ଚଉକତି ।
ସମୟେକ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୀ ହୋଇଲା ଆତାପି
ଯମ ଧର୍ମ ପୁରାଣରେ ହେଲା ମହାପାପୀ ।
ସଂଯମନୀ ନାଥ ତାକୁ କୋପଭରେ ଭାଷି
ଆବର ମଞ୍ଚରେ ତୁ ହୋ ଶୃଗାଳ ହୁଅସି ।
ଆହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସେହୁ ଜନ୍ତୁପତି ଶାପେ
ସିଂହମୁଖା ଶୃଗାଳ ସେ ହୋଇଲା ସ୍ୱରୂପେ ।
ସେ ହେତୁ ବିହାର କରେ ଏହି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗେ
ସର୍ବଥା ଆସଇ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟଭାଗେ ।
ଅତିସୁଖେ ମହୁମାଂସ କରଇ ସେ ଭୋଗ
ସଞ୍ଜୟ କହିଲା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଆଗ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବାବୁ ସେ ସାଧୁ ମହତ
ତାଙ୍କର ବଚନ ମୁହିଁ ଶୁଣିବି କେମନ୍ତ ।
ସଞ୍ଜୟ ଚଳିଲେ ତହୁଁ ଘେନି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ବେଣୀନଦୀ ତଟେ
ବିଜୟ ନାମେ ପର୍ବତ ବେଣୀନଦୀ କୂଳେ
ଗୁପ୍ତେ ରହିଲେ ଶିଂଶପା ବୃକ୍ଷ ବୁଦାମୂଳେ ।
ଶୃଗାଳ ଶୃଗାଳୀ ବସିଅଛନ୍ତି ପର୍ବତେ
ଶୃଗାଳୀ ବୋଇଲା ମିଛ କହୁଅଛ ମୋତେ ।
ଭକ୍ଷିବାର ମାଂସ ମୋତେ ନାହିଁ କଲ କାଲି
ତୁମ୍ଭର ବଚନ ମୁହିଁ ମେଣ୍ଟି ନ ପାରିଲି ।
ସ୍ୱାମୀ ସତେ ଏଡ଼େ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇବ କି ଏଥ
ଅଦୃଷ୍ଟ କଥାକୁ କିଏ କରିବ ବା ସତ ।
ଭାରତକୁ ନିନ୍ଦାକରି ଶୃଗାଳୀ କହିଲା
ତତକ୍ଷଣେ ତାର ବେନିଚକ୍ଷୁ ଫୁଟିଗଲା ।
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ସଖି ମୋତେ କଲୁ ଭଣ୍ଡ
ତତକ୍ଷଣେ ଫଳିଲା ସେ ଦଇବର ଦଣ୍ଡ ।
ଶୃଗାଳୀ ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ମୁହିଁ ବଡ଼ ପାପୀ
ଏଥିରୁ କେମନ୍ତ ପାରି ହୋଇବି ଅଦ୍ୟାପି ।
ଶୃଗାଳ ବୋଇଲା ଯେବେ ଲଭିବୁ କାରଣ
ତେବେ ଏକଲୟେ ମହାଭାରତ ତୁ ଶୁଣ ।
ଜାଣି ଶୁଣି ଭାରତ ତୁ ନିନ୍ଦା କଲୁ ଯେବେ
ତାହାର ଦୋଷ ନିମନ୍ତେ ଅନ୍ଧ ହେଲୁ ଏବେ
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲା ଯେବେ କଲୁ ତୁ ପରତେ
ପୁଣି ଭାରତ କହିବି ତୋହର ଅଗ୍ରତେ ।

ଶୁଣ ସଖି ଅନୁଭବ ନାମେ ସତ୍ୟଯୁଗ
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗର ନାମ ଅଟେ ଏହି ସ୍ୱର୍ଗ ।
ଚଉବ୍ରହ୍ମ ବୋଲିକରି ଦ୍ୱାରକାକୁ ବୋଲି
ସେ ଅବତାରୁ ସତୁରି ଯୁଗ ମଣେ କାଲି ।
ସେ ଦ୍ୱାପର ଭାଦ୍ରମାସେ ହୋଇଲା ସମର
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ଏ ଭୂମିର ।
ବାରୁଣା ଗିରି ଚବିଶ ଯୋଜନ ଉତ୍ସର୍ଗ
ପଞ୍ଚବିଂଶ ଦିନ ହେଲା ତହିଁ ରଣଯୋଗ ।
ମେଦ ମାଂସ ରକତରେ ପୂରିଲା ମେଦିନୀ
ଏହି ପର୍ବତ ଉପରେ ଉଠିଲିରେ ଧନି ।
ଏହି ପର୍ବତ ସମାନ ଛାଡ଼ିଗଲେ ଶବ
ଏଥି ବସି ଖାଇଲି ମୁଁ ବହି ପ୍ରୀତିଭାବ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲା ସଖି ଶୁଣ ତୁହି ହାଦେ
ମନୁ ଅନ୍ତେ ପୁଣି ହେଲା ଭାରତର ଯୁଦ୍ଧେ ।
ଯେତେବେଳରେ ସମର ହୋଇଲା ଭାରତ
ଅଠର ଦିନ ମାଉଁସ ଖାଇଲି ବହୁତ ।
ଆରେ ସଖି ଏବେ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ତୋତେ
ଆହାର ନୁହଇ ମୋର ଯୁଦ୍ଧ ପରିଯନ୍ତେ ।
ମୋର ମନୋଗତ ଭାବ ଫେଡ଼ିଣ କହିଲି
ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧେକ ହୋଇଲା ଶମ୍ଭୁ ମନୁ ବୋଲି ।
ଈକ୍ଷିତ ବୋଲି କରିଣ ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
ଯାହା ଘଟିଥିଲା ତାହା କହୁଛି ତୋ ଆଗେ ।
ଖଣ୍ଡଇ ପାତକମାନ ଭାରତର ବାଣୀ
ଶୁଣିଲେ ଅନ୍ଧପଟଳ ଫିଟିଯିବ ପୁଣି ।
ତ୍ରୈଲୋଚନ ତ୍ରେତାଯୁଗ ହୋଇଲା ଅତୀତ
ନିଧାପ ବୋଲି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ଆଗତ ।
ସେହି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ତୁଳମାସ ମଧ୍ୟେ
ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ହେଲା ଆବରହିଁ ଯୁଦ୍ଧେ ।
ପୃଥ୍ୱୀରେ ଠାବ ନୋହିଲା ରହିଲି ପର୍ବତେ
ରକ୍ତ ମୃତ ପିଣ୍ଡ ମାଂସ ପୂରିଲା ଜଗତେ ।
ପର୍ବତ ଉପରେ ଥିଲା ଶାଳ ତରୁବର
ଗିରି ବୁଡ଼ନ୍ତେ ଉଠିଲି ତାହାର ଉପର ।
କାତରେ ମୁଁ ଉଠିଲଇଁ ଶାଳବୃକ୍ଷ ଡାଳେ
ଅଷ୍ଟାଦଶ ଦିନାନ୍ତରେ ଗଦାଯୁଦ୍ଧ ଗୋଳେ ।
ରକ୍ତ ଉପୁଜି ଲାଗିଲା ଡାଳେ ସୈନ୍ୟମାଳ
ତାହା ଦେଖିଣ ମୋ ତନୁ କମ୍ପିଲା କେବଳ ।
ଏଡ଼େ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ସେ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସେ
ଡାଳେ ଥୋଇ ଭକ୍ଷିଲି ମୁଁ ସେ ମାଂସ ହରଷେ
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲା ଶୁଣ ଆଗୋ ସଙ୍ଗାତୁଣୀ
ବିଧିପୂର୍ବ ବୋଲି ମନୁ ଗତହେଲା ପୁଣି ।
ମନୁହର ବୋଲିକରି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
ରୁଦ୍ରପିଙ୍ଗଳ ବୋଲିଣ ତ୍ରେତାଯୁଗ ଭାଗେ ।
ପୁଣି ଯେ ଦ୍ୱାପର ନାମ କାଳଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲି
ଅନେକ କାଳର କଥା ବୁଝ ତୁ କହିଲି ।
ସେକାଳେ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେକ ହୋଇଲା
ଏ ଶାଳ ବୃକ୍ଷ ସହି ଗୋ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ବୁଡ଼ିଲା ।
ବସିବାକୁ ଠାବ ତହିଁ ନ ପାଇଲି ମୁହିଁ
ଭାସି ମନ୍ଦର ପର୍ବତେ ଲାଗିଲଇଁ ଯାଇଁ ।
ଚଇତ୍ର ମାସେ ସମର ହୋଇଲା ସେକାଳେ
ଏ ପର୍ବତ ବୃକ୍ଷ ସଖି ବୁଡ଼ିଲା ସମୂଳେ ।
ନିରଞ୍ଜନ ବୋଲିକରି ଏକ ମନୁ ନାମ
ଦ୍ୱାପର ମିଥୁନମାସେ ହୋଇଲା ସଂଗ୍ରାମ ।
ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଆବର ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀ
ରକ୍ତମାଂସ ମିଶାମିଶି ବହିଲେ ଏ ଭେଦି ।
ଏମନ୍ତ ମହାଭାରତ ହୋଇଲା ସତୁରି
ଶୁଣିଲୁ କି ଏକମନେ ତୁହି ହେତୁକରି ।
ଆଉ ସତୁରି ଭାରତ ମୋତେ ହେଲା ଜ୍ଞାତ
ଆଗତ ଭାରତ କଥା ଶୁଣ ତୁ ସଙ୍ଗାତ ।
ଏମନ୍ତ କହେ ଶୃଗାଳ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା
ଅସଂଖ୍ୟ ସାଗରକୁ ତା ଗୃହିଣୀ ଯେ ଶ୍ରୋତା ।
ଭାରତ ନିନ୍ଦନ୍ତେ ଚକ୍ଷୁ ଯାଇଥିଲା ଫୁଟି
ପୁଣି ଶୁଣନ୍ତେ ପ୍ରାପତ ହେଲା ବେନି ଦୃଷ୍ଟି ।
ଏ ମହାଭାରତ ପଦ ଅମୃତ ସମାନ
ଲେଖଇ ଶାରଳାଦାସ ହୋଇ ସାବଧାନ ।

■ ■ ■

ତୁଳସୀବଣ ବାଘ ଓ ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କର ବିବରଣ

ଶୁଣ ଆହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହନ୍ତି ସଞ୍ଜୟ
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବିଷୟକୁ ନିନ୍ଦେ ତୋର ପୁଅ ।
ଏବେ ଆହେ କୁରୁନାଥ ଜାଣି କର କାର୍ଯ୍ୟ
ପାଣ୍ଡବ ବିବାଦୀ ହେଲେ ନ ପାଇବ ରାଜ୍ୟ ।
ଯେବେ ଇଚ୍ଛୁ ତୋର ବଂଶ କରିବାକୁ ରକ୍ଷା
ତେବେ ପାଣ୍ଡବ ସଙ୍ଗରେ ନ କର ତୁ କକ୍ଷା ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଭବିଷ୍ୟତ ଜାଣିଲେକ ଯହୁଁ
ସଞ୍ଜୟ ସଙ୍ଗେ ବାହାର ବେଗେ ହେଲେ ତହୁଁ
ଚଳିଗଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଘେନି ସଞ୍ଜୟକୁ
ବାହାରେ ବାହାରେ ଗଲେ କୌରବ ସଭାକୁ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ହସିଲା ଶକୁନି
ଯିସ ତିସ କଥା ଶୁଣି ଆସିଛନ୍ତି ଘେନି ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଧର୍ମ କଲାବେଳେ
ତହିଁକି ଯେ ବିଘ୍ନ ଘଟେ ଧର୍ମର ଅବଳେ ।
ଯେତେବେଳେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନିକଟ ଆସ୍ଥାନେ
ଧାଡ଼ିକାରେ ଉଠିଲେ ସେ ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
ସଞ୍ଜୟର କରେ ହସ୍ତ ଦେଇ କୁରୁରାୟ
ଆସ୍ଥାନର ଉପରକୁ କରିଲେ ବିଜୟ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ତୁହି ଶୁଣରେ ଶକୁନି
ଏଥେ ଆସିଲୁଣି ରାଜାମାନଙ୍କୁ ତ ଘେନି ।

କି ଉପାୟ କରିବାକୁ କରିଛୁ କି ବୁଦ୍ଧି
ଲକ୍ଷେ ରାଜା ଥାଇ ଆମ୍ଭେ କରାଇବା ସନ୍ଧି ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଫଳ ବୃକ୍ଷରୁ ଖସିଲେ
ସନ୍ଧି ହୋଇପାରେ ଫଳ ପୁଣି ଲେଉଟିଲେ ।
ବଢ଼ିଲା ନଦୀରେ ଯେବେ ରହିବଟି ବନ୍ଧ
ତଥାଚ ହୋଇବ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ।
ଅନ୍ଧ ବୋଲେ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ଗଲି ଏହିକ୍ଷଣି
ଶୃଗାଳଙ୍କଠୁଁ ଶୁଣିଲଇଁ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ ।
ଦେଖିଲି ଶୃଗାଳ ଭବିଷ୍ୟତ ବକ୍ତା ଯତି
ଭାରତ ସମର ହେଲେ ମାଂସ ଖାଇ ବର୍ତ୍ତି ।
ପୁଣି ଭାରତ ସମର ହୁଏ ମନ୍ୱନ୍ତରେ
ଏତେକାଳ ଥାଏ ସେହି ହୋଇ ଅନାହାରେ ।
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧକୁ ତାର ନାରୀ ନିନ୍ଦା କଲା
ସେହିକ୍ଷଣି ବେନି ଚକ୍ଷୁ ତାର ଫୁଟିଗଲା ।
ସତୁରି ଭାରତର ସେ କହିଲା ବାରତା
ଶୁଣି ପୁଣି ଚକ୍ଷୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ତା ବନିତା ।
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଅନ୍ଧ ଛୋଟା କୁଜାମାନେ
ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ସଦା ଇଚ୍ଛନ୍ତି ଏମାନେ ।
ଶୃଗାଳ ପାମର ଜନ୍ତୁ ଅଟେ ନିଲକ୍ଷଣ
ସେ ଛାର କହିବ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ବିବରଣ ।
ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇ ଅତି କୋପଭର
ବୋଇଲେ ଶୁଣରେ ମନ୍ତ୍ରୀ କହିବା ମୋ ଗିର ।
ତସ୍କର ମାନଙ୍କର ଯେ ଥିଲା ସଭାଟିଏ
ପୁରାଣ ଫେଇଲେ ତହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ପଣ୍ଡାଏ ।
ଅନେକ ଦୋଷ ଗାଆନ୍ତେ କୋପେ ପରଚଣ୍ଡା
ଉପହାସ କରି ଖେଦି ଦେଲେ ମାରି ବିଣ୍ଡା ।
ଗୋଟିଏ ନାଚିଲା ତହିଁ ଭଣ୍ଡଗୀତ ଗାଇ
କେଶକୁ ମୁକୁଳା କରି ଜିହ୍ୱାକୁ ହଲାଇ
କୌତୁହଳରେ ଯେ ତହିଁ ସମସ୍ତେହେଁ ବସି
ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଦେଲେ ତାକୁ ହୋଇ ତୋଷି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଚନରେ ରାଜାଏ ହସିଲେ
ଶକୁନି ବୋଇଲା ଅନ୍ଧ ଯାହା ତାହା ବୋଲେ
ଜନ୍ତୁଙ୍କରେ ହୀନ ଅଟେ ଶୃଗାଳ ଶୃଗାଳୀ
ତାହା ଛାର କଥାକୁ କି ଘେନି କେହି ଭାଳି ।
ଏମନ୍ତ କହି ଶକୁନି ହାସ୍ୟରେ କହଇ
ଅନ୍ଧ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୁଢ଼ା ହୋଇଲାଣି ବାଇ ।
ତୁଳସୀ ବଣୁଆ ବାଘ ପରି ୟାର ଆଣ୍ଟ
ବସିଣ କେତେ ବିଚାର କରେ ବୁଢ଼ା ଖେଣ୍ଟ ।
ଶୁଣ କହୁଅଛି ଥିଲା ଗୋଟିଏ ମର୍କଟ
ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ବ୍ୟାଘ୍ର ହେଲା ଛଟପଟ ।
କେମନ୍ତେ ଖାଇବ ତାକୁ କରେ ଅନୁମାନ
ସେଥିପାଇଁକି ସତର୍କ ଥାଏ ରାତ୍ରିଦିନ ।
ଗ୍ରାମର ଅନ୍ତରେ ଥିଲା ଗୋଟାଏ ପଦର
ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଥିଲା ଏକ ଦୀର୍ଘ ତରୁବର ।

ସେ ବୃଦ୍ଧ ମର୍କଟ ସେହି ବୃକ୍ଷରେ ବଞ୍ଚଇ
ରାତ୍ରିକାଳେ ଥାଏ ସେହୁ ତହିଁ ଏକା ହୋଇ ।
ସେହି ବୃକ୍ଷ କିଛିଦୂରେ ତୁଳସୀର ବଣ
ବ୍ୟାଘ୍ର ତହିଁ ବସି କରେ ସମୟ କ୍ଷେପଣ ।
କପଟରେ ବଇଷ୍ଣବରୂପେ ହେଲେ ଖ୍ୟାତ
ରହିଲା ସର୍ବଦା ତହିଁ ହୋଇ ମୌନବ୍ରତ ।
ଦିନ ଅର୍ଦ୍ଧଶେଷେ ସେହୁ ହୁଅଇ ବାହାର
ଭୂମି ଫୁଙ୍କି ଫୁଙ୍କି ସେହୁ ପକାଏ ପୟର ।
ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ ସେହୁ କରେ ଜଳପାନ
ପୁଣି ଧୀର ଧୀର ହୋଇ କରେ ଆଗମନ ।
ଏହି ପରକାରେ ତହିଁ କେତେଦିନ ଗଲା
କପିରାଜ ଏକଦିନେ ତାହାକୁ ପୁଛିଲା ।
ଆହେ ପଶୁପତି ଶୁଣ ମୋ କହିବା ଗିର
କିପାଁ ଭୂମି ଫୁଙ୍କି ଫୁଙ୍କି ପକାଅ ପୟର ।
ଏହି ପରକାରେ ଗତି କରୁଛ କିପାଇଁ
ମୋହର ସନ୍ଦେହ ଚିତ୍ତ ଶାନ୍ତ କର କହି ।
ଏହା ଶୁଣି ସେହି ବ୍ୟାଘ୍ର କରିଲା ଉତ୍ତର
ଆହେ କପିବର ଶୁଣ ମତି କରି ସ୍ଥିର ।
ସବୁ ତେଜି ଆଶ୍ରାକଲି ଏ ତୁଳସୀ ବଣ
ମାୟା ମୋହ ସଂସାରରେ ଅଛି କି କାରଣ ।
ସେଥିପାଇଁ ଦୀକ୍ଷା କଲି ଏ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ
ଶରୀର ଯେଉଁରୂପେ ମୋକ୍ଷ ହେବ କଲେ କର୍ମ
ଜୀବ ବଧ କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେ ଭୟପାଉଁ
ସେଥିପାଇଁ ଭୂଇଁ ଫୁଙ୍କି ପାଦକୁ ପକାଉଁ ।
ନ ପୁଣ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ପାଦତଳେ ପଡ଼ି
ଦଳି ହୋଇଯାଇ ତାଙ୍କ ଜୀବ ଯିବ ଛାଡ଼ି ।
ଏହି ପରକାରେ କରି ରଖିଛୁ ଜୀବନ
ଜଳ ପବନ କେବଳ ଆମ୍ଭର ଭୋଜନ ।
ଶୁଣି ମର୍କଟ ବିଚାରେ ଆପଣା ମନରେ
ଏବେ ବୈଷ୍ଣବ ଦେଖିଲି ମୋ ଭାଗ୍ୟ ବଳରେ
ଏମନ୍ତ ବିଚାରି କପି ବୋଇଲା ବଚନ
ମୋତେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗ କର ଆହେ ତପୋଧନ
କିଛି ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ କରି ବିତରଣ
ଏ ପଶୁଜନ୍ମରୁ ବେଗେ କର ପରିତ୍ରାଣ ।
ଏହା କହି ସେ ବାନର ବୃକ୍ଷରୁ ଓହ୍ଲାଇ
ବ୍ୟାଘ୍ର ଚରଣେ ପ୍ରଣାମ କରିଲାକ ଯାଇ ।
ମହାଆନନ୍ଦେ ସେ ବ୍ୟାଘ୍ର ବସିଲାକ ମାଡ଼ି
ବାନର ତଣ୍ଟିକୁ ବେଗେ ଧଇଲା କାମୁଡ଼ି ।
କପି ବୋଇଲା ଧନ୍ୟରେ ତୋ ବୈଷ୍ଣବପଣ
ମୋ ତଣ୍ଟି ମୋଡ଼ିଣ ମାଂସ କରିବୁ ଭକ୍ଷଣ ।
ଏ କଥା ଶୁଣି ସେ ବ୍ୟାଘ୍ର ହସିଲା କିଞ୍ଚିତ
କୋହଳ ପାଇ ମାଙ୍କଡ଼ ପଳାଏ ତୁରିତ ।
ଧର୍ମରେ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ତାହାର ଥିବାରୁ
ପ୍ରାଣ ପାଇ ପଳାଇଲା ବ୍ୟାଘ୍ର କବଳରୁ ।

ଭୋ ଦେବ ତୁଳସୀବଣ ବାଘ ଏହି ଅନ୍ଧ
ଏହାଯୋଗୁଁ ସବୁକଥା ନିଶ୍ଚେ ହେବ ମନ୍ଦ ।
ଏହୁ ବିଚାର କରଇ ନାଶଯିବେ ସର୍ବ
ଏକାକୀ ବସି ଏ ବୁଢ଼ା ବିଷ୍ଠା ଦରାଣ୍ଡିବ ।
ସର୍ବଦା ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହିତରେ ଏ ଥାଇ
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅହିତ କଥାକୁ ଚିନ୍ତଇ ।
ଶିବା କହିଲା ବାସ୍ତରି ଦେଖୁଛି ଭାରତ
ଏ ଅନ୍ଧ କଥାକୁ ଦେବ କିପାଁ କର ସତ ।
ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୋପେ ହୋଇ ପରଚଣ୍ଡ
ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶକୁନି ରେ ପାପିଷ୍ଠ ଭଣ୍ଡ ।
ଶୁଣରେ ଶକୁନି ତୁହି କରୁ ମନ୍ତ୍ରିପଣ
ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କପରି ତୋର ଆଚରଣ ।
ଏକ ସରୋବରେ ବହୁ ଜଳଜନ୍ତୁ ଥିଲେ
ସେ ସ୍ଥାନେ ରହି ଆନନ୍ଦେ କାଳ କାଟୁଥିଲେ ।
ବୃକ୍ଷ ଏକ ଥିଲା ସେହି ସରୋବର କୂଳେ
କୂଟକରି ଏକ କାଙ୍କ ରହିଲାତ ଡାଳେ ।
ଜଳଜୀବେ ପଚାରିଲେ ତାକୁ ଏକଦିନେ
ତୋତେ ଦେଖି ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୟପାଇ ମନେ
ଗଭୀର ଜଳରେ ଯାଇ ରହିଅଛୁ ଲୁଚି
ତୁମ୍ଭେ ତ ଆହାର ପୁଣି କରୁନାହିଁ କିଛି ।
ଜଳ ଯେବେ ପିଉଅଛ ମୁଖେ ତୁଳାଦେଇ
ଏଥିର କାରଣ କହ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ।
ଶୁଣି ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କ କରଇ ଉତ୍ତର
ଆମ୍ଭେ ଏକ ଧର୍ମ ଆତ୍ମା ଶୁଣ ଜଳଚର ।
କେବଳ ମାତ୍ର ଆମ୍ଭର ଅଟେ ଜଳପାନ
ଜଳଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନ କରୁ ଭୋଜନ ।
ଜଳ ସଙ୍ଗରେ ବହୁତ କୀଟ ଥାନ୍ତି ରହି
ନ ପୁଣ ଆମ୍ଭ ଉଦରେ ପଶନ୍ତି ସେ ଯାଇ ।
ସେଥିପାଇଁ ତୁଳା ଦେଇ ଜଳପାନ କରୁ
ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କ ନାମ ହେଲା ସେ ହେତୁରୁ ।
ଏହାଶୁଣି ଜଳଜୀବେ ହୋଇ ଅତି ତୋଷ
କ୍ରମେ କ୍ରମେ ତାହାଠାରେ କରିଲେ ବିଶ୍ୱାସ ।
ତହୁଁ ନିର୍ଭୟରେ ସର୍ବେ କଲେ ବିଚରଣ
ଏହିରୂପେ ବହିଗଲା କେତେଦିନ ଜାଣ ।
ଏକଦିନେ କାଙ୍କ ହୋଇ ବିରସ ବଦନ
ବୋଇଲା ଏପରି ଜଳଜନ୍ତୁ ସନ୍ନିଧାନ ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିକଟୁ ହେଉଛୁ ଅନ୍ତର
ଏବେ ସୁଖେ ରହିଥାଅ ଆହେ ଜଳଚର ।
ଶୁଣି ଜଳଚରମାନେ ହୋଇଣ ବିରସ
ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭ ନିକଟେ କିସ କଲୁ ଦୋଷ ।
ସେଥିପାଇଁ ଛାଡ଼ି ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ ଗମନ
ଶୁଣି ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କ ବୋଇଲା ବଚନ ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମନରୁ ନ ପାରେ ମୁରୁଛି
ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟେ ପଡ଼ି ସିନା ଏଠାରୁ ଯାଉଛି ।

ଅପାଳକ ହେବ ଆଉ ଅଳପ ଦିନରେ
ଏ ହ୍ରଦ ଜଳ ଶୁଖିବ ଜାଣ ସମୂଳରେ ।
ଜଳ କେବଳ ଅଟଇ ଆମ୍ଭର ଆହାର
ସେଥିପାଇଁ ଯାଉଅଛୁ ମାନସରୋବର ।
ସେ ଜଳ ଗଭୀର ପୁଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ
ସୁସ୍ୱାଦୁରେ ସାଚିକୋରା ନୁହେ ସମତୁଲ ।
ବାଲୁକାମୟ ତା ତଟ ନୁହଇ କାଦୁଅ
ସେ ସ୍ଥାନେ ରହିଲେ ସୁଖ ହେବ ଅତିଶୟ ।
ଜୀବମାନେ ତାହା ଶୁଣି ହୋଇବେ ବିରସ
ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦଶା ହେବ କିସ ।
ଜଳ ଶୁଖିଲେ ସରବେ ପାରିବୁ କି ରହି
ଦୟାକରି ଏ ବିପଦୁଁ ବାରେ କର ତ୍ରାହି ।
ତୁମ୍ଭେ ସୁଦୟା ନ କଲେ ଏ ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ି
ଜଳବିନା ସର୍ବେ ମରି ନିଶ୍ଚେ ଯିବୁ ସଡ଼ି ।
ଏହା କହି ଜୀବମାନେ ପଡ଼ିଲେ ଚରଣେ
ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ସମର୍ଥ ଶରଣ ରକ୍ଷଣେ ।
ତୋଷହୋଇ ତାଙ୍କୁ ବୋଲେ କେଉଁ ପରିନେବା
ଜଣ ଜଣକରି ତହିଁ ଛାଡ଼ିଣ ଆସିବା ।
ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ମୋତେ ଘେନିଚାଲ ଆଗ
ଏହି ପରକାରେ ତହିଁ କଲେ ଗୋଳଯୋଗ ।
କାଙ୍କ ସୁଯୋଗ ପାଇଣ ଥଣ୍ଟରେ ଚାପିଣ
ମହାଅରଣ୍ୟକୁ ନିଏ ଭରି ଜଣ ଜଣ ।
ବୃକ୍ଷରେ ବସି ତାହାକୁ ଆହାର କରଇ
ପୁଣି ସରୋବରୁ ଆଉ ଜଣକୁ ନିଅଇ ।
ଏହିରୂପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଖାଇ ତାହାଙ୍କୁ
ଉଦରସ୍ଥ କଲା ନେଇ ସକଳ ଜୀବଙ୍କୁ ।
ସର୍ବଶେଷକୁ ରହିଲା ଗୋଟିଏ କର୍କଟ
ତାକୁ ମଧ ଘେନିଗଲା ସେହି କାଙ୍କଖଣ୍ଟ ।
ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷଡାଳେ ବସି କରେ ସେ ଭୋଜନ
କଙ୍କଡ଼ାକୁ ମଧ ଘେନିଗଲା ସେହି ସ୍ଥାନ ।
ସେ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ଅସ୍ଥି ଦେଖି କୁଢ଼ କୁଢ଼
କଙ୍କଡ଼ା ଆପଣା ମନେ ବିଚାରିଲା ଦୃଢ଼ ।
ଏହି ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କ କରି କୂଟାଚାର
ସର୍ବ ଜଳଜନ୍ତୁ ଆଣି କଲାଣି ଆହାର ।
ମୋତେ ମଧ ଏ ସ୍ଥାନରେ କରିବ କବଳ
ଏହା ବିଚାରି ମାରିବା କରିଲା କୌଶଳ ।
ତାର ଦୁଇବାହୁ ଦୃଢ଼େ ଛନ୍ଦିଲା ତଣ୍ଟିରେ
କାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଛିଡ଼ିଯାଇ ପଡ଼ିଲା ତଳରେ ।
ଏ ଶକୁନି ତୁଳାମୁହାଁ କାଙ୍କ ପରକାର
ରେ ପୁତ୍ର କୌଶଳେ ବଂଶ କରିବ ସଂହାର ।
ଆରେ ବାବୁ ଏହା କଥା କଲେ ତୁ ବିଶ୍ୱାସ
ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ଏହୁ ସମୂଳେ ବିନାଶ ।
ସର୍ବଶେଷେ ଆପେ ମଧ ହୋଇବ ନିଧନ
ଏଥିରେ କିଞ୍ଚିତ ମିଥ୍ୟା ନାହିଁରେ ନନ୍ଦନ ।

ବେଳ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଏବେ କର ତୁ ଉପାୟ
ଏ ମହାସଙ୍କଟୁ ନିଶ୍ଚେ ତରିବୁ ତନୟ ।
ସାକ୍ଷାତରେ ବେନି କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଅଛୁ ଯାହା
ଆନ କି ହୋଇବ କେବେ ଆରେ ବସ୍ତ ତାହା
ସିଂହମୁଖା ଶୃଗାଳର କଥା ଭବିଷ୍ୟତ
ସଞ୍ଜୟକୁ ପୁଚ୍ଛ ସେହୁ କରିବ ବ୍ୟକତ ।
ଶୃଗାଳ ଘରଣୀ ନେତ୍ର ଫୁଟି ଯାଇଥିଲା
ସାକ୍ଷାତେ ଦେଖିଲି ପୁଣି ତା ନେତ୍ର ପାଇଲା ।
ଏ ସର୍ବ ଶୁଣି ଶକୁନି ବୋଇଲା ବଚନ
ତୁତ ବୁଢ଼ା ଶୁଣିଥିଲୁ ନୋହିଲା ଲୋଚନ ।
ଏହି କାରଣରୁ ମୋତେ ହେଉଅଛି ଜଣା
ଯାହା ତୁ କହୁଛୁ ସବୁ ମନର କଳ୍ପନା ।
ଆହେ କୁରୁପତି ତୁମ୍ଭେ ଶୋଚନା ନ କର
ବାଇ ଚେଷ୍ଟା ହୋଇ କହେ ପିଅର ତୁମ୍ଭର ।
କାକ ଶ୍ୱାନ ଚଣ୍ଡାଳରେ ଯେ ହୁଏ ମିଳନ
ତାଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଲଭନ୍ତି ସେହି ଯେ ରାଜନ ।
ସାମାନ୍ୟ କଥାକୁ ଶୁଣି କରିଥାନ୍ତି ଗଣ୍ଠି
ସମୟେ ପଡ଼ିଲେ କହି ଧରନ୍ତି ଯେ ତଣ୍ଟି ।
ଏହି ଅନ୍ଧବୁଢ଼ା ମଧ ସେହି ପରକାର
ଏହାର କଥାରେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ ନ କର ।
ଏହି ପରକାରେ ଶୁଣି ଅନ୍ଧ ନରପତି
ବୋଇଲେ ତୋ ମନ୍ତ୍ରୀପଣେ ଦେଲୁ ଏ ଦୁର୍ଗତି
ତୋର ବଂଶ ମରାଇଛି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାନୀ
କୂଟେ ତା ବଂଶ ମରାଇ ଶୁଝିବୁ ଶକୁନି ।
ବଂଶମରା ବୁଦ୍ଧି ତାକୁ ଦେଉଛୁ ପାମର
ସତ୍ୟକଥା ଭଣ୍ଡ ବୋଲି କରୁଛୁ ପ୍ରଚାର ।
ଆରେ ଶକୁନି ତୁ ମଧ ରଣେ ଯିବୁ ନାଶ
କାଳେ କାଳେ ଏ ମହୀରେ ରଖିଲୁ ଅଯଶ ।
ଏ କଥା ଶୁଣି ଶକୁନି କରିଲା ଉତ୍ତର
ତୁମ୍ଭେ ତେରଜଣ ପରା ହୋଇଛ ଅମର ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଘେନି ଏବେ ରାଜ୍ୟ କର ଭୋଗ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଶୃଗାଳ ପରା କହିଅଛି ଯୋଗ ।
ଆରେ କୁଳକ୍ଷୟ ଅନ୍ଧ ଥାଉ ତୋ ବିଚାର
ଏବେ ଏ ସ୍ଥାନରୁ ଚଳ ନବରେ ସତ୍ୱର ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଲେ ଶକୁନି ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ବାରିଦେଲେ ହେଲାକଥା ହୋଇଯାଏ ନଷ୍ଟ ।
ନ ପାରିବାର ଲୋକର ଏ ସିନା ବିଧାନ
ଲଗ୍ନଭଙ୍ଗା ଅଟନ୍ତି ଯେ ସିନା ପାପୀଜନ ।
ଆସ୍ଥାନ ମଉଳିଯାନ୍ତେ ଗଲେ ସବୁ ଦୁଷ୍ଟ
ଭାଲେ ହସ୍ତ ମାରେ ଧର୍ମେ ସ୍ମରି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲା ରାଜା ନ ଭାଳ ତୁ ଆନ
ଅବଶ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜିବା ସିନା କପାଳ ଲିଖନ ।
ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଗଲେ ତହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ବୋଇଲା ବୃଦ୍ଧକାଳକୁ ହେଲା ପୁତ୍ରକଷ୍ଟ ।
ଜୟ ତୁ ମଧୁସୂଦନ ଦେବଙ୍କ ମୂର୍ଦ୍ଧନା
ଜୟ ଜୟ ତୁ ମାଧବ ସକଳ ଧାରଣା ।
ଜୟ ଜୟ ଦୀନବନ୍ଧୁ ପତିତପାବନ
ଶାରଳା ଦାସ ପଶଇ ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ।

ବୀର ହନୁମାନଙ୍କ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ନିମନ୍ତେ ଭୀମସେନଙ୍କର ଗମନ ଓ ଅପମାନ

କହୁଛନ୍ତି ମନୁରାଜା ମହାବିଜ୍ଞବର
ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନିବର ପ୍ରସାଦୁ ତୁମ୍ଭର ।
ମହାଭାରତ ଆଖ୍ୟାନ କଲି ମୁଁ ଶ୍ରବଣ
ତେଣୁକରି ପିଣ୍ଡ ମୋର ହୋଇଲା କାରଣ ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଚଳିଗଲେ ପାଇ ଅପମାନ
ତଦପରେ କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ସେହିକଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
ତାହା ଶୁଣି କହୁଛନ୍ତି କୁମ୍ଭମୁନି ଶିଷ୍ୟ ।
ବିଜେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥର ଆସନ
ବିନୟେ ପୁଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଶୁଣ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ସ୍ଥାନବଳ ଧନବଳ ଦଳବଳବନ୍ତା
କୌଣସି ଗୁଣରେ ମୁହିଁ ନୁହଇ ଶକତା ।
ଧନ ଆଗମେ ଅକ୍ଷମ ଅଟେ ମୁଁ ଯୁକତ
ତୁମ୍ଭେ ଜଗନ୍ନାଥ ଆଉ ଆମ୍ଭେ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ ।
ସ୍ଥାନ ଆବୋରି ରହିଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁତ୍ରେ
ମୁଁ କି ବଳବନ୍ତ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣାଦି ଥାଆନ୍ତେ ।
ସଙ୍ଗେ ବଳବନ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କର
ତାଙ୍କୁ ଜିଣିବାକୁ ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧିବଳ ମୋର ।
ବଳବନ୍ତ ହୋଇ ଆଉ କେଉଁ ଯୋଦ୍ଧା ଅଛି
ତାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିବା ପାଇଁ ବିଚାର ଶ୍ରୀବସ୍ଛି ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ମାଧବ ପରମ ହରଷେ
ଭୀମକୁ ଡକାଇ ନେଲେ ଆପଣାର ପାଶେ ।
ବୋଇଲେ ଅସ୍କନ୍ଦ ବନେ ଭୀମ ଯାଅ ଆଜି
ଆପଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଏକ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ସାଜି ।
ମହାବୀର ହନୁମାନ ଅଛନ୍ତି ସେ ବନେ
ତାହାଙ୍କୁ ତୁ ଘେନିଆସ ଯାଇଣ ବହନେ ।
ଶୁଣି ବୃକୋଦର ଶିରେ ନିବେଶିଣ କର
ଅସ୍କନ୍ଦ ବନକୁ ବେଗେ ହୋଇଲା ବାହାର ।
ନବସହସ୍ର ନଅଶ ଯୋଜନ ସେ ବାଟ
ଭୀମସେନ ଚଳିଯାଏ ଗଣ୍ଡୁକୀର ତଟ ।
ହନୁମନ୍ତ ଲୟକରି ଚଳଇ ପାବନି
ହନୁ ସେ କଥା ଜାଣିଲେ ନିଜ ଲୟ ଘେନି ।
ବିଚାରିଲେ ଆସେ ଭୀମ ନିମନ୍ତ୍ରିବ ମୋତେ
ଗୋବିନ୍ଦ ପେଶିଲେ ତାକୁ ଯୁଦ୍ଧର ନିମନ୍ତେ ।
କେତେଦିନେ ଆସିବ ସେ ଯିବ କେତେଦିନେ
ଯୁଦ୍ଧକୁ ଦୁର୍ବଳ ହେବ ଆହାର ବିହୁନେ ।

ଏମନ୍ତ ବିଚାରି ହନୁ ଆସିଲାକ କ୍ଷେପି
ବେନି ସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଗଣ୍ଡକୀରେ ବ୍ୟାପି
ଅମ୍ବକ ପର୍ବତ ତଳେ ପଡ଼ିଛି ତ୍ରିପଥ
ତହିଁ ଜରାବସ୍ଥାରୂପେ ରହେ ହନୁମନ୍ତ ।
ଲାଞ୍ଜ ପାଦେ ଆବୋରିଲା ତହିଁ ପଥଯାକ
ପ୍ରାଣଗଲା ପ୍ରାୟ ପଡ଼େ ଯେହ୍ନେ ଅତି ଦୁଃଖ ।
ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଭୀମସେନ ତା ନିକଟେ ଭେଟି
ବୋଲେ ବାଟେ ନିଦ୍ରାଯାଉଛୁରେ କପିଗୋଟି
ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ଜାଣ ଅସକନ୍ଦ ବନ
ହନୁମନ୍ତକୁ ଘେନିଣ ଆସିବି ବହନ ।
ପାଣ୍ଡବ କୌରବଙ୍କର ହୋଇଲା ଅପ୍ରୀତି
ପାଣ୍ଡବ ଥାଟରେ ସେହି ହେବ ସେନାପତି ।
ଭୀମ କଥା ଶୁଣି ହନୁ କହେ ମୁଁ ଅଶକ୍ତ
ଆଡ଼ ହୋଇ ନ ପାରଇ ପ୍ରାଣ କଣ୍ଠାଗ୍ରତ ।
ମୋର ବଳେ ମୁହିଁ ଆଡ଼ହୋଇ ନ ପାରଇ
କାର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ପୁରୁଷ ତୁ ଯାଅ ମୋତେ ଡେଇଁ ।
ଭୀମ ବୋଇଲେ ଅଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ କଥା କହୁ
ଦେହରେ ଜୀବନ ଥିଲେ ଡେଇଁଯିବି କାହୁଁ ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ହେଲା କି ଅଥବା କନିଷ୍ଠହିଁ ହେଉ
ଦେହେ ଚରଣ ଲାଗିଲେ କ୍ଷୀଣ ହୁଏ ଆୟୁ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁ ଅଥବା ପତଙ୍ଗାଦି ହେଉ
ଯତ୍ର ଜୀବ ତତ୍ର ଶିବ ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟ ଏହୁ ।
ଯଦ୍ୟପି କାହାରି ହେଉ ଅଙ୍ଗେ ପ୍ରାଣ ଥିଲେ
ଅର୍ଦ୍ଧାୟୁ ତୁଟଇ ତାର ତାକୁ ଡେଇଁଗଲେ ।
ବନ୍ଧନ ଜୀବର ଯେହୁ ଡିଅଇଁ ଦଉଡ଼ି
ସର୍ପ ହୋଇ ଚାରିଜନ୍ମ ସେହୁଥାଇ ପଡ଼ି ।
କାର୍ଯ୍ୟ ଅକାର୍ଯ୍ୟରେ କେହି ଭଙ୍ଗାଇଲେ ନିଦ
ଦୋଷ ହୁଏ କଲେ ଯେତେ ପୁତ୍ର ଶିରଛେଦ ।
ପର ଶୃଙ୍ଗାର ଦେଖିଣ ଭାଙ୍ଗେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ
ଲିଙ୍ଗ ଭଗ୍ନ ଦୋଷପାଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଜାଣି ।
ହେ କପି ଜୀବନ ଅଛି ତୋହର ଯେ ହୃଦେ
ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ ଡେଇଁଣ ମୁଁ ପଡ଼ିବି ପ୍ରମାଦେ ।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବୋଇଲା ସେ ବୃଦ୍ଧ ମର୍କଟ
ଡେଇଁ ଯେବେ କି ନ ଯିବୁ ଆଡ଼ିଯାଅ ବାଟ ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲେକ ଜାଣେ ସର୍ବକଥା
କ୍ଷତ୍ରୀବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ନୁହଇ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ହନୁ ବୋଲେ ନ ଡେଇଁବୁ ଆଡ଼ ନ ହୋଇବୁ
ତେବେ ମୋତେ ଆଡ଼କରି ଚାଲିଯାଅ ବାବୁ ।
ଏ କଥା ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲା ପାବନି
ଗଦାକୁ ଦକ୍ଷିଣ କରେ ଧଇଲାକ ପୁଣି ।
ବାମକରରେ ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ଧରିଣ ସେ ତୋଳି
ଲାଙ୍ଗୁଳ ଗୋଟିକ ତାର ନ ପାରିଲା ଚାଳି ।
ଗଦା ଅର୍ଘ୍ୟପାତ୍ର ପୁଣି ଥୋଇ ଭୂମିଗତେ
ବେନିଭୁଜେ ତୋଳେ ତାକୁ ବଳର ସହିତେ ।
ତୋଳି ନ ପାରିଲା ଭୀମ ତାର ପରାକ୍ରମେ
ଶୋଣିତ ଫୁଟି ବାହାରେ ତାର ଲୋମେଲୋମେ
ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଧରି ହସ୍ତେ
ତାଡ଼ନ୍ତେ କମ୍ପିଲା ମେରୁ ପୃଥିବୀ ସହିତେ ।
କଠୋର ଦେଖିଣ ଭୀମ ବିଚାରଇ ମନ
ନିଶ୍ଚେ ଜାଣିଲି ଅଟନ୍ତି ଏହି ହନୁମାନ ।
ବୃକୋଦରବଳ ମୋର ସହି ନ ପାରଇ
ଲୋମ ନାସିକାରୁ ମୋର ରୁଧିର ବହଇ ।
ପୃଥିବୀ ଯା ରସାଗତ ନ ହୋଇଲା ଧର୍ମେ
ଆଉକେ ଭାଜନ ଅଛି ମୋର ପରାକ୍ରମେ ।
ସ୍ୱାମୀ ପୃଥିବୀ ଅନଳ ଯେବେ ହ୍ୱନ୍ତା ମେରୁ
ବୃକୋଦର ମୂର୍ତ୍ତି ଭାରା କେହୁ ସହିପାରୁ ।
ଭୀମର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଅଞ୍ଜନାର ସୁତ
ବୋଇଲେ ଏତେ ପଥ ତୁ ଆସୁ କି ନିମିତ୍ତ ।
ଭୀମ ବୋଲେ ବେନିପକ୍ଷ କୌରବ ପାଣ୍ଡବ
ଅନ୍ୟା ଅନ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ସମର ହୋଇବ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଳ ଯହୁଁ ହୋଇଲା ନିଉନ
ତୋତେ ନେବାକୁ ପେଶିଲେ ମୋତେ ଭଗବାନ
ନିଜେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଇବେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସାରଥି
ପାଣ୍ଡବ ବଳରେ ତୁମ୍ଭେ ହେବ ସେନାପତି ।
ଭୀମସେନର ମୁଖରୁ ଏହିକଥା ଶୁଣି
ହନୁମନ୍ତ ହସିଲା ଯେ ନାକେ ଦେଇ ପାଣି ।
ଶୁଣ ଆରେ ଭୀମସେନ ତ୍ରେତାଯୁଗ କଥା
ସତଶ୍ରୀ ନାମେ ରାବଣ ନାରାୟଣ ବାର୍ତ୍ତା ।
ଦଣ୍ଡକାରଣ୍ୟେ ରାବଣ ଚୋରାଏ ବୈଦେହୀ
ଲଙ୍କାକୁ ବେଢ଼ିଲେ ରାମ କପିବଳ ନେଇ ।
ଜାମ୍ବବର ମନ୍ତ୍ରୀପଣ ସୁଗ୍ରୀବର ବୁଦ୍ଧି
ପର୍ବତେ ବାନ୍ଧିଲୁ ସର୍ବେ ଅଗାଧ ପୟୋଧି ।
ଶତେ ଚଉବିଂଶ ଯୂଣ ବନ୍ଧ ଅଟେ ଦୀର୍ଘ
ବତିଶ ଯୋଜନ ପ୍ରତି ଦ୍ୱାଦଶ ଉତ୍ସର୍ଗ ।
ରାବଣ ଲଙ୍କାରେ ଆମ୍ଭେ ସୁବଳ ପର୍ବତେ
ଚବିଶ ଦିବସ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ତା ସହିତେ ।
ବତିଶ ଅର୍ବୁଦ ସୈନ୍ୟେ ଆସେ ଦଶାନନ
ପୂରିଲା ପୃଥିବୀ ଶଏ ବତ୍ରିଶ ଯୋଜନ ।
କିସ ସମର ତୁମ୍ଭର ଏ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ
ତାହା ମୋତେ କହୁଅଛ କରିବାକୁ ସାଧ ।
ତୁହି କହୁ ସେନାପତି ପଣେ ଯିବୁ ଘେନି
ଉଭୟ ବଳରେ କେତେ ହୋଇବ ସଇନି ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲାକ ଚାରିଶ କ୍ଷଉଣୀ
ହନୁମନ୍ତ ହାସ୍ୟକଲା ଭୀମକଥା ଶୁଣି ।
ବୋଇଲାକ ଆଉ ତହିଁ କାହିଁ ପାଇଁ ଯିବି
ଏହିଠାରେ ଥାଇ ତୁମ୍ଭ ଶତ୍ରୁ ସଂହାରିବି ।
ଲାଞ୍ଜ ବଢ଼ାଇଣ ମୁହିଁ ଦେବଇଁ ତହିଁକି
କ୍ଷଣକେ ବାନ୍ଧିବି ଅହୋବଳ ସଇନିକି ।

ଏକାବେଳାକେ ଚାପିବି ସବୁଙ୍କୁ ପାତାଳେ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ବସିବେ ଯାଇ ଯମର ମଣ୍ଡଳେ ।
କିସ ସେ ତୁମ୍ଭର ବଳ କେତେକ ମାତର
କେଉଁ ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ଯିବାକୁ ମୋହର ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ଅଇଲୁ ଏତେ ଦୁଃଖେ ପଡ଼ି
କାର୍ଯ୍ୟ ନ ପାଇ କେମନ୍ତେ ଚଳିବୁ ବାହୁଡ଼ି ।
ଏହା ବୋଲି କାଛେଟାରୁ ଦଶୀନାଡ଼େ ଘେନି
ବୋଇଲେ ଦିଅନ୍ତୁ ନେଇ କୃଷ୍ଣ ଫାଲଗୁନି ।
ମୋହର ସଦୃଶ କରି ପିତୁଳିଏ ସର୍ଜ
ଏହା ନେଇ ଥୁଅ ପାର୍ଥ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଧ୍ୱଜ ।
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଆନ ମୂର୍ତ୍ତି ହେଉଥିବ ତାର
କପିକେତନ ନାମରେ ହୋଇବ ପ୍ରଚାର ।
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନ ମିଳିବ ତାହାରେହିଁ କତି
ଦୂରରୁ ଥାଇ ତ୍ରାସିବେ ରଥୀ ମହାରଥୀ ।
ଭୀମସେନ ବୋଇଲା ମୁଁ କରିବି କେମନ୍ତ
ଏହା ନେଲେ ଉପହାସ ପାଇବି ବହୁତ ।
ଅନେକ ଯତ୍ନେ ପେଶିଲେ ମୋତେ ବାସୁଦେବ
ଆମ୍ଭ ବର୍ତ୍ତିମାନେ ଯାର ଏତେକ ଗରବ ।
ଜିଣିବା କି ନ ଜିଣିବା ଆମ୍ଭେ ତ ସମର
ଏହା ପାଶକୁ ପେଶିଲେ କିପାଁ ଦାମୋଦର ।
ଘେନ ବୋଲି ହନୁମନ୍ତ ଛାଡ଼େ ସୂତାନାଡ଼ି
ଭୀମସେନ ମୂର୍ଚ୍ଛା ହେଲା ହୃଦେ ସୂତା ପଡ଼ି ।
ହନୁ ବୋଇଲେ ବାବୁ ତୁ ହେଲୁ ଅସାକ୍ଷମ
ବକ୍ରକାଛେଟି ନିନ୍ଦିଲୁ ମନେ ବହି ତମ ।
ପ୍ରତି ଭାରତେ ଦିଅଇ ନାଡ଼େକ ଛିଣ୍ଡାଇ
ଏରୂପେ କାଛେଟି ଦଶୀ ଅଧେ ମୋର ନାହିଁ ।
ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ ନୂଆବେଳେ ପୃଥ୍ୱୀ
ପ୍ରତି ଭାରତରେ ଦଶି ନ୍ୟନ୍ତି ଦାଶରଥି ।
ତେସ୍ତରି ଭାରତେ କେତେ ଦେବ ଦେହତ୍ୟାଗୀ
ଏହି ଦେହେ ଏ କାଛଟା ମୋର ଅଛି ଲାଗି ।
ମୋର କାଛଟା ନିନ୍ଦିଲୁ ତୁହି ହୃଦଗତେ
ଜଗତରେ ନିନ୍ଦନୀୟ ନୁହେଁ କଦାଚିତେ ।
ଯାଅରେ ମାରୁତି ତାକୁ ମସ୍ତକରେ ତୋଳି
ଏହା ତଦନ୍ତ ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
ସେ ସୂତା ନାଡ଼କ ଘେନି ଚଳେ ଭୀମସେନ
ଅସ୍କନ୍ଦ ବନକୁ ଗଲେ ବୀର ହନୁମାନ ।
କୋଇନ୍ତା ନନ୍ଦନ ତହୁଁ ଗଲେ ଅତିବେଗେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ନାରାୟଣ ଆଗେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କିପାଁ ବିରସ ତୋ ମନ
ନ ଆସେ କି ଅନ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧେ ମଣି ହନୁମାନ ।
ଭୀମ ବୋଇଲେ ହାରନ୍ତେ ପଛେ ନାରାୟଣ
ଗର୍ବୀ ନିକଟେ ପେଶିଲୁ କିପାଁ ଅକାରଣ ।
ଯେମନ୍ତ ଗର୍ବ କରିଣ କହିଲା ସେ କଥା
ଭୀମର ବଳେ ଏହା କି କେବେ ସୁହାଯାନ୍ତା

ହରି ହେ ଆମ୍ଭର ଭାଇ ପୁଣ ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା
ସେହି ନିମନ୍ତେ ସହିଲି ତାହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ।
ସ୍ୱାମୀ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବ ଯେବେ ଗର୍ବରେ କହିବ
ଭୀମ ଦେହେ ପ୍ରାଣ ଥିଲେ ତାହା କି ସହିବ ।
ସ୍ୱାମୀ ଯେତେ କଥା ମୋତେ କହିଲା ବିତଣ୍ଡ
ଆନ ହୋଇଥିଲେ ନିଶ୍ଚେ ମୋଡ଼ିଥାନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ।
ଭୀମସେନର ମୁଖରୁ ଏହିପରି ଶୁଣି
ବଦୟନ୍ତି ମଧୁରିପୁ କୋମଳରେ ବାଣୀ ।
ତୁହି ଭୀମ ଶୁଣିନାହୁଁ ତା ବିଷୟ କେବେ
ତା ଚରିତ କହୁଅଛି ଶୁଣ କି ନା ଏବେ ।
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଆମ୍ଭେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରୂପ
ଜାନକୀଙ୍କୁ ହରିନେଲା ରାବଣ କୌଣପ ।
ଜାମ୍ବବ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଲାକ ମୋତେ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି
ଗିରିବର ଉପାଡ଼ିଣ ବାନ୍ଧିଲୁ ବାରିଧି ।
ପର୍ବତ ଆଣ ବୋଲିଣ ବୋଇଲୁ ସେ ହାଦେ
ହରଷ ଚିତ୍ତେ ଚଳିଲେ ତହୁଁ କପିବୃନ୍ଦେ ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଯେ ଯାନ୍ତୁ
ତେରଜଣ ମାତ୍ର ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗତରେ ଥାନ୍ତୁ ।
ସୁଗ୍ରୀବର ନଳ ନୀଳ ଜାମ୍ବବ ସୁଷେଣ
ଶତଦଳ ଅଙ୍ଗଦହିଁ ବୀର ହନୁମାନ ।
ଏହିମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରଖିଲେ ଯତନେ
ଅଠର ପଦ୍ମ ଗଲେ ଯେ ଗିରି ଆନୟନେ ।
ଚଳନ୍ତେ ବାନର ବଳ କିଳିକିଳା ନାଦେ
ବନ ଡିଙ୍ଗର ସକଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ପାଦେ ।
ଶୁଣି ବିରସ ହୋଇଲା ପବନ ନନ୍ଦନ
ବୋଇଲା ଜୀବନେ ଆଉ କିସ ପ୍ରୟୋଜନ ।
ଆହେ ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ ଥାଉଁ ହେଲି ଦର୍ପହୀନ
କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ନୋହିଲି ଲିଖନ ।
ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କଠାରେ ଅବା ଦ୍ରୋହ କଲି
ସେଥିପାଇଁ ଗିରି ଆଣ ଆଜ୍ଞା ନ ପାଇଲି ।
ସ୍ୱାମୀ କୋପ ଯେବେ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରୟୋଜନ କିସ
ଜୀବନ ତେଜିବା ପାଇଁ ଖାଇବଇଁ ବିଷ ।
ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ କମଳଲୋଚନ
ବିଷ ପାନକରି ଇଚ୍ଛେ ପବନ ନନ୍ଦନ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ଆମ୍ଭେ ଯେ କଲୁ ଆଲିଙ୍ଗନ
ବୋଇଲୁ ହନୁରେ କିପାଁ ହେଉଛୁ ବିମନ ।
କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ତହୁଁ ବୋଲେ ବାତସୁତ
ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ନ ହୋଇଲା ଆଣି ପରବତ ।
ଆମ୍ଭେ ଯେ ବୋଇଲୁ ତୁହି ପାଇଅଛୁ ଦୁଃଖ
ଲଙ୍କାରେ ଅସୁର ତୁଳେ ଯୁଝିବୁ ଅନେକ ।
ସେ ଘେନି ପର୍ବତ ଆଣି ତୋତେ ନ ବୋଇଲୁ
ଏଥିକି ମନରେ କିପାଁ ବିରସ ହୋଇଲୁ ।
ଛାଡ଼ ଅଭିମାନ ଏବେ ଯାଅ ଏହିକ୍ଷଣି
କପିବଳ ଘେନି ଗିରି ବେଗେ ବହିଆଣ ।

ଆମ୍ଭର ବଚନ ଶୁଣି ଚଳେ ବାତଶଂଷି
ପର୍ବତ ଆଣଇ ଯାଇ ବିନ୍ଧ୍ୟମାଳେ ପଶି ।
ନଳବୀର ତା ପର୍ବତ ଧରେ ବାମକରେ
ଅପମାନ ପାଇ ହନୁ ଗଲା କୋପଭରେ ।
ବୋଲେ ଆରେ ନଳ ତୋତେ କେଅଛି ରଖନ୍ତା
ବନ୍ଧର ମଧରେ ଆଜ କରିବଇଁ ପୋତା ।
ଅପମାନ ପାଇ ହନୁ ଚଳେ ଅତି ବେଗେ
ବିଶ୍ୱରୂପ ଧରି ସେ ଘୋଟେ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ।
ବିଶ୍ୱରୂପରେ ଗଗନେ ପ୍ରକାଶନ୍ତେ କାୟେ
ପର୍ବତମାନେ ଦିଶିଲେ କୀଟପୋକ ପ୍ରାୟେ ।
ମେରୁ ଉପାଡ଼ିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତେ
ବ୍ରହ୍ମା ଆଜ୍ଞାରେ ଛାଡ଼ିଲା ସଂସାରର ହିତେ ।
ମନ୍ଦର ପର୍ବତେ ତହୁଁ ହେଲା ଉପସ୍ଥିତ
ଅନେକ ବିନୟ କରି କହେ ପୁରୁହୂତ ।
ବାସବ ବଚନେ ହନୁ ତାହାକୁ ଛାଡ଼ଇ
ଲୋକାଲୋକ ପର୍ବତକୁ ଉପାଡ଼ି ଇଚ୍ଛଇ ।
ମାଗିଣ ଘେନିଲେ ତହିଁ ତାକୁ ବୃହସ୍ପତି
ହିମବନ୍ତ ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ମାଗିଲେ ପାର୍ବତୀ ।
ଗିରିଜାଙ୍କର ପିଅର ହନୁମାନ ଅଜା
ତାହା ଘେନି ହନୁମନ୍ତ ତାକୁ କଲେ ତେଜ୍ୟା
ପୁନର୍ବାର ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ଯାଇ କପିଳାସ
ବହୁ ବିନୟେ ରଖିଲେ ତାକୁ ବିଶ୍ୱବାସ ।
ଗନ୍ଧମାର୍ଦନ ପର୍ବତ ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ହନୁ
ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର ମାଗେ ଆଦିତ୍ୟର ସୂନୁ ।
ମହା ମହା ପର୍ବତକୁ ମାଗିଣ ଘେନନ୍ତେ
ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ହନୁ ବିଚାରଇ ଚିତ୍ତେ ।
ବ୍ରହ୍ମାଦି ମାଗିଲେ ଏବେ ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି
ନ ମାଇଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପାଦେ ଦ୍ରୋହୀ ହେବି
ତେତିଶକୋଟି ଦେବତା ନ ଅଇଲେ ଭୟେ
ଇଚ୍ଛାରେ ଗିରି ଉପାଡ଼େ ପବନ ତନୟେ ।
ପାଞ୍ଚକୋଟି ପରବତ ବସାଇଲେ ଶିରେ
ଦଶସହସ୍ର ବସାଏ ଉଭୟ କନ୍ଧରେ ।
ଲୋମ ଲୋମରେ ପର୍ବତ ଗୁନ୍ଥିଲା ପାବନି
ଏହିରୂପରେ ଉପାଡ଼େ ଗିରି କୋଟି ତିନି ।
ବେନିଲକ୍ଷ ଗିରି କଲା ଗଳେ ଗଳାମାଳା
ବାଉନ କୋଟି କରିଲା କଟିରେ ମେଖଳା ।
ଜାନୁରେ ବାନ୍ଧିଲା ନେଇ ଗିରି ବେନିକୋଟି
ଶତ ଶତ ଗିରି ବାନ୍ଧେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ।
ଏମନ୍ତେ ଦକ୍ଷିଣ କରେ ଅନେକ ଆଣଇ
ଏକ ଅଙ୍ଗେ ଏତେ କରି ଘେନିଣ ଆସଇ ।
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଭେଟିଲା ଆସି ବେଳ ଘଡ଼ି ତିନି
ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲୁ ତହୁଁ ଆମ୍ଭେ ପୁଣି ।
ବୋଇଲୁ ଥରକେ ଏତେ ନ ଆଣ ବୋଇଲୁ
ଆମ୍ଭ କେଉଁ ଅବିଗୁଣେ କୁପିତ ହୋଇଲୁ ।
ଏକା ଘାନ୍ତିକେ ଆଣିଲୁ ଏତେକ ପର୍ବତ
ଆଶ୍ୱାସ ପ୍ରଦାନ କଲୁ କହିଣ ଏମନ୍ତ ।
ହନୁମନ୍ତ ବୋଲେ ଯେଣୁ ତୋର ଆଜ୍ଞା ନାହିଁ
ତେଣୁକରି ବପୁକ୍ଷୀଣ ହୋଇଅଛି ମୁହିଁ ।
ତୁମ୍ଭର ସୁଦୟା ଆଜ୍ଞା ଯେବେ ହୋଇଥାନ୍ତା
ଆହୁରି ପର୍ବତ ଆଣି ହନ୍ତି ସାମରଥା ।
ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ହେଲୁ ଶୁଣି କଥା ତାର
ହନୁ ମହିମା କେମନ୍ତେ ଜାଣିଲୁ ରେ ବୀର ।
ହନୁ ଦେହରୁ ପର୍ବତ କପି ନେଲେ ବହି
ନଳ ବରୁଣର କରେ ବେଗେ ଦ୍ୟନ୍ତି ନେଇ ।
ବତିଶ ଯୋଜନ ପ୍ରସ୍ଥ ଦ୍ୱାଦଶ ଉତ୍ସର୍ଗ
ଶତ ଚଉବନ ଯୂଣ ବନ୍ଧର ଯେ ଦୀର୍ଘ ।
ଏକଘାନ୍ତି ପରବତେ ଏଡ଼େ ବନ୍ଧ ହେଲା
ନବଲକ୍ଷ ପରବତ ପୁଣି ଉପୁଜିଲା ।
ବନ୍ଧର ଚରିତ ଭୀମ କହିଲି ମୁଁ ତୋତେ
ରଣକଥା ନ ସରିବ ପୁସ୍ତକ ଲେଖନ୍ତେ ।
ଲଙ୍କାଗଡ଼ ମୁଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଲା ଯାହାକୁ
ଭାରତ ସମର କିସ ମାତ୍ର ଅଟେ ତାକୁ ।
ଏମନ୍ତ ଚରିତ କହି ଭୀମସେନ ଆଗେ
ବୋଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶ ଯାନ୍ତୁ ତାର ଲାଗେ ।
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଧରି ଦେବ ଦାମୋଦର
ହନୁମନ୍ତକୁ ଡାକିଲେ ନାମ ଧରି ତାର ।
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଯହୁଁ ବାଜେ ଘୋରସ୍ୱନେ
ହନୁର ଆସନ କମ୍ପେ ଅସ୍କନ୍ଦର ବନେ ।
ଧ୍ୟାନରେ ଜାଣିଲା ସେହୁ କପିବଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ନାରାୟଣଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ପଡ଼ିଲା ସଙ୍କଟ ।
ଦଧିମୁଖ କପି ଚୌଦଶଙ୍ଖ ସଙ୍ଗେ ଘେନି
ବାମେ ତରୁ ଦକ୍ଷେ ଗିରି ଧଇଲା ପାବନି ।
କିଳିକିଳା ରାବଦେଇ ସର୍ବ କପିବୀରେ
ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ ହନୁ ସହିତରେ ।
କ୍ଷେପିଲା ସେ ହନୁମନ୍ତ ଅସ୍କନ୍ଦର ବନୁ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପଡ଼ିଲା ବେଗେ ମନଯାନୁ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦେ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲେ କିସ ଅସାଧ ହେଲା ତୋତେ ସ୍ୱାମୀ
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଲଙ୍କାଯୁଦ୍ଧକାଳେ
ଅନେକ ଦୈତ୍ୟ ମାଇଲୁ ତୋର ଭୁଜବଳେ ।
ଦେବତା କଷ୍ଟ ହରିଲୁ ରାବଣକୁ ଧ୍ୱଂସି
ସେ ଦେବ କହିଲେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷେ ଦୋଷୀ
ବ୍ରହ୍ମା ବଚନରେ ଆମ୍ଭେ କଲୁ ସିନ୍ଧୁ ଶଯ୍ୟା
କଂସରଭୟ ଯେକାଳେ ପାଇଲେ ବିଡ଼ୋଜା ।
ପୁଣି ସେ ଦେବତାଗଣ ବସୁଧାକୁ ଘେନି
ଅନେକ ସ୍ତୁତି ବାଦନ କରେ ପଦ୍ମଯୋନି ।
ପିତାବଚନରେ ରଙ୍ଗାଅବତାର ମୂର୍ତ୍ତି
ପୁତନାକୁ ଶୋଷି ପୁଣି ହେଲୁ ସ୍ତିରୀଘାତୀ ।

ଯାମଳା ବକା ଚାଣୁର ଆଉ ଷଣ୍ଡାସୁର
ସ୍ତ୍ରୀହତ୍ୟା ଗୋହତ୍ୟା ଆଦି କଲୁଣି ଅପାର ।
ସୋଦର ମାମୁଁ ମାଇଲୁ ଯେହୁ କଂସ କେଶୀ
ସବୁ ପାତକ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେ ହେବ ଧ୍ୱଂସି ।
ଭାରତେ ଭାରତମଲ୍ଲ ଅଟେ ସବ୍ୟସାଚୀ
ମୁଁ ତାର ସାରଥି ହୋଇ ରଥ ବାହୁଅଛି ।
ତୋ ଆସନ ହେବ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ଧ୍ୱଜ
ଭାରା ନିବାରିବା ଆମ୍ଭେ ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ମାରୁତି
ବୋଇଲା ଯେ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ ହେଲା ମୋର ପ୍ରତି
ଦଧିମୁଖ କପିବଳ ଚୌଦଶଙ୍ଖ ଘେନି
ବାରୁଣାବନ୍ତ ପର୍ବତେ ରହିଲେ ପାବନି ।
ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଅନାଦି ପୁରୁଷ
ଅପାର ମହିମା ତୋର ଅଟଇ ଅଶେଷ ।
ତୁମ୍ଭର ଯେ ଇଚ୍ଛା ଆହେ ଇଚ୍ଛାମୟ ହରି
ଶାରଳାଦାସ ସେ ପାଦେ ଅଛି ଅନୁସରି ।

କର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ କୁନ୍ତୀଙ୍କର ଅଙ୍ଗଦେଶେ ଗମନ ଓ ନୀଳଭୁଜବାଣ ଦକ୍ଷିଣା ସ୍ୱରୂପ ଆନୟନ

ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାଦଧରି ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ବୋଲନ୍ତି କୃତାର୍ଥ ହେଲି ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ଗିର ।
ତଦପରେ ଜଗନ୍ନାଥ କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ
ହନୁ ଆସି ବାରୁଣାର ପର୍ବତେ ରହିଲେ ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମୋ ଚିତ୍ତ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଋଷି କୁମ୍ଭମୁନି ସୁତ ।
କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରହିଛନ୍ତି ବସି
ସନ୍ନିଧେ କୋଇନ୍ତାଦେବୀ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି
ବୋଇଲେ ସେ ଆରେ ବାବୁ ଶୁଣ ତୁ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ
ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇବ ସନ୍ଧି ନ ହୋଇଲା ଯୋଗ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବହୁ ବିନୟେ କହିଲି
ଦୁଇକୁଳ ଯୁଦ୍ଧ ଯେହ୍ନେ ନ ବାଧିବ ବୋଲି ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଣ ଅଟେ ଯାର ନାମ
ଅହର୍ନିଶି ବୋଲଇ ସେ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ ।
ଏହିକଥା ଶୁଣି ପୁଣି କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ
କିଏ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ କାହା କାହା ତୁଲେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଭୀମ ସଙ୍ଗେ ଦୁଃଶାସନ କର୍ଣ୍ଣକୁ କିରୀଟୀ ।
ବିକର୍ଣ୍ଣେ ନକୁଳ ସହଦେବଙ୍କୁ ଶକୁନି
ଆଉ ଆଉମାନେ ସର୍ବେ ହେବେ ଅନ୍ୟୋଅନି
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର
ତା ସଙ୍ଗେ କରିବ ରଣ ଏ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ।

କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଏ ଦୁହେଁ ଜାତ ମୋର ଗର୍ଭୁ
କେଉଁରୂପରେ ତାହାକୁ ନାଶିବୁ ରେ ବାବୁ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବୁଦ୍ଧି କର ଆଜ ମଧ୍ୟେ
କାଲି ପ୍ରଭାତେ ପଶିବେ ଦୁଇପକ୍ଷ ଯୁଦ୍ଧେ ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ଯିବି ନିଶାକାଳେ ଆଜି
କର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଘେନିଆସେ ତାକୁ କରି ରାଜି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ତୁମ୍ଭର ଯେ ଆଜ୍ଞା
କାହାବଳେ କରିପାରେ ସେ କଥା ଅବଜ୍ଞା ।
ଧନୁ ଶୁକ୍ଳ ଏକାଦଶୀ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବାରେ
ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଭୋଗ ଅଟେ ସେ ଦିନରେ
ବାଳବ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
ସେ ଦିନ କୋଇନ୍ତା ଗଲେ ଅଙ୍ଗଦେଶେ ବେଗ
ରଜନୀର ଷୋଳଦଣ୍ଡ ବୃହସ୍ପତି ବେଳେ
ଚଳନ୍ତି କୋଇନ୍ତା ଅଙ୍ଗଦେଶର ମଣ୍ଡଳେ ।
ବିଦୁର ନିବାସ ଅଟେ ମିଥିଳା ନଗରୀ
ତହିଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଭୋଜର କୁମାରୀ ।
ଦେଖିଣ ବିଦୁର କଲା ବହୁମତେ ପୂଜା
କିପାଁ ଆଗମନ ତୁ ଗୋ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ଭାରିଯା ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ବାବୁ ନ କର ଚହଳ
କର୍ଣ୍ଣର ତହିଁକି ଯିବା ଆସ ଏହି ବେଳ ।
କାହାର କଥା ନ ଶୁଣେ ଗାନ୍ଧାରୀତନୟ
କୌରବେ ଜଣକପାଇଁ ଛନ୍ତି ନିଃସଂଶୟ ।
କର୍ଣ୍ଣ ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ଯେ କାଳେ ଅଟଇ
ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ତାକୁ ଆଣିବାର ପାଇଁ ।
ଏବେ ଚାଲ ବାବୁ ଯିବା କର୍ଣ୍ଣ ନିଜପୁରେ
ତାହାକୁ ଭେଟାଇ ଦେବା ଆଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିରେ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲା ମାଗୋ ଯା କହିଲ ସତ
କର୍ଣ୍ଣବୀରର ଚରିତ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ ।
ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ପୀରତି ତାହାର ଅଭେଦ
ଏତେବେଳେ ନ ଛାଡ଼ିବ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ଯେବେ ସେ କରେ ନିରାଶ
ତା ଭୁଜକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଯେ କରିଅଛି ଆଶ ।
ମୁଁ ରାଢ଼େଣୀ ଅଟେ ଯେଣୁ ତାର ଗର୍ଭଧାରୀ
ଜୀବ ଥିବାଯାଏ ତାକୁ ମୁରୁଛି ନ ପାରି ।
ଆସୁ କି ଅବା ନ ଆସୁ ସେହୁ ମୋର ବୋଲେ
ବିନାଶ ହୋଇବ ନିଶ୍ଚେ ମୋ କଥା ନ କଲେ
ଏସନ କହିଣ ଦେବୀ କରନ୍ତି ରୋଦନ
ବୋଲନ୍ତି ଧିକ ତା ହେଉ ମାତାଙ୍କ ଜୀବନ ।
ବିଦୁର ବୋଲଇ ମାଗୋ ତୁମ୍ଭ ବଶବର୍ତ୍ତୀ
ତୁମ୍ଭ ବୋଲ ମେଣ୍ଟିବାକୁ ନାହିଁ ମୋ ଶକତି ।
ରାତ୍ର ତିନିଦଣ୍ଡ ଥାଉଁ ସୋମଙ୍କର ବେଳେ
କର୍ଣ୍ଣପୁରେ ବିଜେକଲେ ବିଦୁରର ମେଳେ ।
ବିଜେ କରିଛି ରାଧେୟ ସମ୍ଭର୍ବ ଆସ୍ଥାନେ
ଖଟିଛନ୍ତି ପାରିଦଣ୍ଡ ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ।

ମୁକୁଟ ବନ୍ଧା ଯୋଦ୍ଧାଏ କରି ପଟୁଆରି
ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶଙ୍ଖ ତହିଁ ସ୍ବରେ ଲକ୍ଷଚାରି ।
ଲକ୍ଷେକ ଚାମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଡ଼େ ଚଉକତି
ତିନିଲକ୍ଷ ରଥ ଦୁଇଲକ୍ଷ ମତ୍ତହସ୍ତୀ ।
ଯେକାଳେ ଆସ୍ଥାନୁ କର୍ଣ୍ଣ ଆସୁଅଛି ଉଠି
ଦୁଇକ୍ରୋଶ ପରିଯନ୍ତେ ରତ୍ନ ହୁଏ ବୃଷ୍ଟି ।
କୋଇନ୍ତା ବିଦୁର ଛନ୍ତି ଶାଳବୃକ୍ଷ ତଳେ
ବିଜୟ ରାଧେୟ ଯାଇ ଆପଣାର ଆଳେ ।
ତିନିସହସ୍ର ଦିହୁଡ଼ି ଜଳେ ଯଥାବିଧି
ବିଦୁର ବୋଇଲା ଦେଖ ତୋ ପୁତ୍ର ସମୃଦ୍ଧି ।
ମାଗୋ ଇନ୍ଦ୍ରର ପରାୟେ ଭୋଗ କରେ ବସି
ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ବଳି ଏହା ସୁଖରାଶି ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ସୁଖକୁ ସେ ଛାଡ଼ିବ କେମନ୍ତେ
ମୋ ବିଚାରେ ନ ଯୋଗାଏ ତୋ କଥାଯୁକତେ
ଆହେ ଚଇତନ କର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ ଭବନେ
ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଚଳିଗଲେ ଯେ ଯାହାରସ୍ଥାନେ
ଯେତେ ଲୋକ ଥିଲେ ତହିଁ ଅତିଥି ମାଗନ୍ତା
ଇଚ୍ଛାମତେ ଦେଲା ଯେହୁ ଯେମନ୍ତେ ଯୋଗ୍ୟତା
ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ ତହୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
ସାଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ସର୍ବେ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ।
କୋଇନ୍ତା ବିଦୁର ଦୁହେଁ ଏମନ୍ତ କାଳରେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଏକାନ୍ତ ମନ୍ଦିରେ ।
ନିଅବକାଶରେ କର୍ଣ୍ଣ ଜନନୀଙ୍କି ଦେଖି
ଧାଡିକାରେ ଉଠିଲା ସେ ଆସନ ଉପେକ୍ଷି ।
ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି ବାର ବାର ବୋଲି
ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗରେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ପଡ଼େ ଗଡ଼ଘାଲି ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝରିରେ କର୍ଣ୍ଣ ନିଜେ ପାଣି ତୋଳି
କୁନ୍ତୀଙ୍କର ପାଦଦ୍ୱୟ ଦେଲା ସେ ପଖାଳି ।
ଆପଣା ମସ୍ତକେ ଦେଲା ଚରଣ ଉଦକ
ପୂଜଇ ସାଦରେ ନେଇ ଲକ୍ଷେକ ମାଣିକ୍ୟ ।
କୋଇନ୍ତା ବିଦୁରକୁ ସେ ଆସନେ ବସାଏ
ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ପାକ ଭୋଜନ କରାଏ ।
ଭୋଜନ ବେଳରେ ହେଲା ବହୁତ କାର୍ପଣ୍ୟ
ଭୁଞ୍ଜିସାରି କଲେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ଆଚମନ ।
ବିଜୟ ଭୋଜନନ୍ଦିନୀ ବହୁତ ହରଷେ
ଆଗେ ଉଭାହୋଇ କର୍ଣ୍ଣ ବଚନ ସମ୍ଭାଷେ ।
ଅନେକ ରତ୍ନ ବସନ ଦେଇଣ ଅକ୍ଷତ
ବିନୟ ଭାବେ କହଇ ବଚନ ବହୁତ ।
କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି କର୍ଣ୍ଣ ମସ୍ତକରେ ଦେଇ
ବୋଇଲେ ଜନ୍ମ ସଫଳ ଆଜ ମୋ ଅଟଇ ।
ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି କହି ପୁରଃସରି
ଏ ଦୀନ ପୁରକୁ ବିଜେ କିପାଁ ମାହେଶ୍ୱରୀ ।
ପୁଣ୍ୟବଳେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଇନ୍ଦ୍ର କଲୁ ଜାତ
ସ୍ତ୍ରୀକୁଳେ ପବିତ୍ର ମାଗୋ ବଢ଼ାଇ ମହତ୍ୱ ।

ନରକୁଳେ ଜନ୍ମ ମାଗୋ ଚାହିଁଲେ ତୋ ମୁଖ
କାରଣ ପାଆନ୍ତି ନରେ ଫିଟେ ଜନ୍ମ ଦୁଃଖ ।
ଅପବିତ୍ର ଘର ମାଗୋ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଲା
ଅନେକ କାଳ ଦୁଷ୍କୃତ ମୋର ପାରଗଲା ।
ପୁଣି ବୋଲେ ଯହିଁକି ଗୋ କରିଛ ବିଜୟେ
ଜାଣିଲି ଉଭୟ ପକ୍ଷ ସନ୍ଧିର ବିଷୟେ ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲା ବାବୁ ଅଟୁ ତୁ ସର୍ବଜ୍ଞ
ଦାନେ ଶୂରବନ୍ତ ତୁରେ ପୁଣି ମହାବିଜ୍ଞ ।
ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଦି ତିନିକାଳ ଜ୍ଞାତା
ବହୁ ବିଚକ୍ଷଣ ପର ମନକୁ ଜାଣନ୍ତା ।
କୁରୁପାଣ୍ଡବ ସମରେ କରିବେ ଯେ ସନ୍ଧି
ଯେଣୁକରି ଘଟିଅଛି ତାଙ୍କର ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ।
ସନ୍ଧି କରାଇବା ଅଟେ ଅତିଶୟ ଧର୍ମ
ଯେ କରେ ସେ ନିରଞ୍ଜନ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ମାତା ତୁମ୍ଭେ ପରଂମାହେଶ୍ୱରୀ
ଦ୍ରୌପଦୀକି ଘେନି ଭାରା ନିବାରିବେ ହରି ।
ରାବଣକୁ ବଧକଲେ କ୍ଷୀରାର୍ଣ୍ଣବଶାୟୀ
ପୁଣି ବସୁଧା ଗୁହାରି କରିଲା ସେ ଯାଇଁ ।
କଂସ ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ ଭାରା ସହି ନ ପାରଇ
ଦୈତ୍ୟ ନାଶି ମହୀଭାରା ନାଶି ଭାବଗ୍ରାହୀ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପଞ୍ଚଭୂତ ସେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ
ଭାରା ନିବାରଣ ଅର୍ଥେ ହେଲେ ସେ ମାନବ ।
ଭାରା ନିବାରିବେ ହରି ସେମାନଙ୍କୁ ଘେନି
ପୂର୍ବର ଭିଆଣ ମାଗୋ ଏହା ଅଛି ପୁଣି ।
କୌରବଙ୍କୁ ଘେନି ମୁହିଁ କରିପାରେ ସନ୍ଧି
ଗୋବିନ୍ଦ ସହଦେବକୁ ମୋର ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ଯେବେ ସମର ହୋଇବ
ପାଣ୍ଡବ ସପକ୍ଷ ଯେହ୍ନେ ତୋର ସଦା ଥିବ ।
କଦାଚ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ ନ ଚିନ୍ତିବୁ ତୁହି
ଏହି କଥା କହିବାକୁ ଅଇଲଇଁ ମୁହିଁ ।
ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣ ଯାହାକୁ ସହାୟେ
ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ କାହିଁ ପଡ଼ିବ ଗୋ ମାୟେ ।
କୁନ୍ତୀଦେବୀ ବୋଇଲେ ମୁଁ ଗର୍ଭଧାରୀ ତୋର
ତୁ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ପାଣ୍ଡବେ କରୁଛୁ ଅନ୍ତର ।
ଆରେ ବାବୁ କର୍ଣ୍ଣ ଚାଲ ଯିବା ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ଥେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର କହିଅଛି ବିନୟରେ ତୋତେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ କହୁଅଛ ଅସମ୍ଭବ କଥା
ରାଧା ମୋହର ଅଟନ୍ତି ଗର୍ଭଧାରୀ ମାତା ।
ତୁମ୍ଭେ ମୋର ମାତା ବୋଲି ନ ଜାଣଇଁ ମୁହିଁ
ଏ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟରେ ମଧ ନ କହନ୍ତି କେହି ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ କୁନ୍ତଭୋଜ ନରପତି
ତାଙ୍କର ଦୁହିତା ମୁହିଁ ନାମ ମୋର କୁନ୍ତୀ ।
ବୃଷଭ ମାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ବୃହସ୍ପତି ବାର
ଗୁରୁପୁଷ୍ୟା ଯେ ଅମୃତଯୋଗ ସେ ଦିନର ।

ବବନାମେ କରଣ ଯେ ଶୁକ୍ଳନାମେ ଯୋଗ
ଦୁର୍ବାସାଋଷି ମିଳିଲେ କୁନ୍ତଭୋଜ ଆଗ ।
ବହୁତ ବିନୟୀ ହୋଇ କୁନ୍ତଭୋଜ ରାଜା
ଦୁର୍ବାସା ଋଷିଙ୍କ ପାଦେ କଲେ ଦିବ୍ୟ ପୂଜା ।
କଲ୍ୟାଣ କରିଣ ମୁନି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି କୁଶଳ
ରାଜା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ମଙ୍ଗଳ ।
ଦୁର୍ବାସା ବୋଇଲେ ତୋର ଭକ୍ତି ଦେଖି ବାବୁ
ବିଚାରିଛୁ ଚତୁର୍ମାସ୍ୟା ତୋ ରାଜ୍ୟେ ରହିବୁ ।
କୁନ୍ତଭୋଜ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯା ପୁରେ ବିଶ୍ରମି
ଏଗାର ପୁରୁଷ ତାର ହୁଏ ସ୍ୱର୍ଗଗାମୀ ।
ନିଷ୍ଟେ ମୋ ପୁରେ ରହିବ ଯେବେ ଚତୁର୍ମାସ୍ୟା
ତରିବେ କୋଟି ପୁରୁଷ ମୋର ହୁଏ ଆଶା ।
ରହ ବୋଲି କହିବାକୁ କାହିଁ ମୋ ଶକତି
ଯାଅ ବୋଲି ବୋଲିବାକୁ ନ ବଳଇ ମତି ।
ଦ୍ୱାଦଶ ମଣ୍ଡଳେ ମୁହିଁ ଏକା ଅଧିପତି
ରାଜ୍ୟ ଚିନ୍ତାରେ ସର୍ବଦା ଥାଏ ମୋର ମତି ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କେଉଁ ରୂପରେ ଭକ୍ତିରେ ପୂଜିବି
ନ ସେବି ପାରିଲେ ତୁମ୍ଭ କୋପେ ନାଶଯିବି ।
ଏ ଅପରାଧ ଫେଡ଼ିବା ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ସ୍ୱାମୀ
ଏହା କହି ଭକ୍ତିଭାବେ ହେଲେ ପରଣାମି ।
ଦୁର୍ବାସା ବୋଇଲେ ତୋର ନାହିଁ ଅବସର
ତୋର ପ୍ରତିନିଧି ଜଣେ ଥିବ ନିରନ୍ତର ।
ପିତା ବୋଇଲେ ମୋ କନ୍ୟା ନାମତାର କୁନ୍ତୀ
ଅନୁବ୍ରତେ ଖଟିଥିବ କରି ସେ ଭକତି ।
ମୋ ରାଜ୍ୟେ ଅଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖା ନାମେ ନଦୀ
ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରମାଣରେ ଅଟେ ସେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
ତହିଁ ମୁନି ରହିଲେକ ରଚି ପର୍ଣ୍ଣକୁଟୀ
ପାଞ୍ଚ ବରଷ କାଳ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଥିଲି ଖଟି ।
କ୍ଷଣେହେଁ ନ ଛାଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଖଟିଲି
ଏହିରୂପେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଅତୀତ କରିଲି ।
କୁନ୍ତଭୋଜ ପିତା ମୋର ଅପୁତ୍ରିକ ଥିଲା
ଦୁର୍ବାସାଋଷି ପ୍ରସାଦେ ତିନିପୁତ୍ର ହେଲା ।
ଦିନେ ଦୁର୍ବାସା ବୋଇଲେ ମୋହର ପିତାକୁ
ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ମହୋଦଧିର ତୀର୍ଥକୁ ।
ପିତା ବୋଇଲେ ରହିଲ ତୁମ୍ଭେ ବହୁକାଳ
ଆଜି ଯିବାକୁ କିପାଇଁ ହେଉଛ ଆକୁଳ ।
ମୁନି ବୋଲେ ଚତୁର୍ମାସ୍ୟା ରହିବୁ ବୋଇଲୁ
କୋଇନ୍ତା ଭକ୍ତିରେ ପାଞ୍ଚବରଷ ରହିଲୁ ।
କୁନ୍ତଭୋଜ ବୋଲେ ଧନ୍ୟ ମୋହର ଜୀବନ
ଅଶ୍ୱମେଧ ଫଳ ପାଏ ମୋ କନ୍ୟା ରତନ ।
ତହୁଁ ଦୁର୍ବାସା ମହର୍ଷି କରିଲେ ଗମନ
ମୁହିଁ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲି ଗହନ କାନନ ।
ଥୋକେ ଦୂର ଯାଇ ମୁନି ଚାହିଁଲେ ଲେଉଟି
ବୋଇଲେ ରହ ଗୋ କୁନ୍ତୀ କିପାଁ ଆସୁ ଛୁଟି ।

ଦୁର୍ବାସାଙ୍କ ବଚନେ ମୁଁ ହୋଇ ପରଣାମି
ବୋଇଲି ଈଶ୍ୱର ସେବି ହୋଇଲି ଅକର୍ମୀ ।
ଦୁର୍ବାସା ବୋଇଲେ ତୁହି ସେବା କରିଥିଲୁ
ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁକ୍ରମରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ନ କଲୁ ।
ମନ୍ତ୍ର ମହୌଷଧି ମୋର ସକଳହିଁ ଅଛି
ନ ମାଗିଲେ କାହାରିକୁ ନ ଦେଉ ନ ଯାଚି ।
ବୋଇଲି ବାଳିକା ମୁହିଁ କିସ ପାରେ ମାଗି
ଜାଣି ଅନୁଗ୍ରହ କର ମୋତେ ପରଂଯୋଗୀ ।
ମୁନି ବୋଇଲେ ସ୍ତିରୀଙ୍କ ସର୍ବଦା ହିଁ ଚିତ୍ତ
ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀଙ୍କଠାରୁ ଉପୁଜିବ ପୁତ୍ର ।
ଏହା କହି ଜପାମାଳି ଏକ ଦେଲେ ମୋତେ
ବୋଇଲେ ଯାଙ୍କୁ ସ୍ମରିବୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ତୋତେ
ବ୍ରହ୍ମା ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାୟୁ ଡାକିଲେ ତୁ ରଟି
ତୋ ମନ୍ତ୍ରେ ନଇଲେ ତାର ମୂର୍ଦ୍ଧା ଯିବ ଫାଟି ।
ଜପାମାଳି ଦେଇ ମୁନି ଯାନ୍ତେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ
ପରୀକ୍ଷା କରିବି ମନେ ଚିନ୍ତିଲି ଉତ୍ସୁକେ ।
ତହିଁ ଶାଳପତ୍ର ତୋଳି ଶଯ୍ୟା ମୁହିଁ କଲି
ବିଦ୍ୟା ପରୀକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଡାକିଲି ।
ଗଗନକୁ ତେଜ୍ୟା କରି ଅଇଲେ ଭାସ୍କର
ପତ୍ନୀ ପ୍ରାୟ ମଣି ମୋତେ ଧଇଲେ କୋଳର
ବିଳାସ ମାଗନ୍ତେ ମୁଁ ଯେ କରିଲଇଁ ନାସ୍ତି
ବୋଇଲି କୁମାରୀ ମୁହିଁ ନୁହେଁ ରଜୋବତୀ ।
ଲିଙ୍ଗଭଗ୍ନ ଦୋଷ ହେବ ବାଳିକା ହରନ୍ତେ
ମୁହିଁ ଅପ୍ରତିଷ୍ଠା କନ୍ୟା ହରିବ କେମନ୍ତେ ।
ଭାସ୍କର ବୋଇଲେ ଯେବେ ତୋର ଏ ଧାରଣା
ଋଷି ମନ୍ତ୍ର ଧରି କିପାଁ କରିଲୁ ସ୍ମରଣା ।
ଋଷି ଭୟରେ ଭାସ୍କର ତେଜି ଧର୍ମବାଟ
ଈଷିତେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଲେ ଯମୁନାର ତଟ ।
କର୍ଣ୍ଣପଥରେ ଯହୁଁ ତୁ ହେଲୁ ଉତପନ୍ନ
କୋଳେ ଧରି ମାରତଣ୍ଡ ନାମ ଦେଲେ କର୍ଣ୍ଣ ।
ତାଳୁରେ ଚାପିଲେ ତୋର ଅଭେଦ୍ୟକ ମଣି
ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଲେ ବେନି କର୍ଣ୍ଣେ ଆଣି ।
ଅଭେଦ ଛଉରୀ ଦେଲେ ଶରୀରେ ତୋହର
ବୋଇଲେ ସେ ଶୂରବନ୍ତ ହୁଅ ରେ କୁମର ।
ମେଦିନୀ କମ୍ପିତ ହେବ ତୋହର ଚାଲନ୍ତେ
ପୃଥ୍ୱୀ ଶତଭାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ତୋତେ ଦେବ ନିତ୍ୟେ
ବର ଦେଇ ଚଳିଗଲେ ତହୁଁ ଦିବାକର
ମନ ମଧ୍ୟରେ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଲି ଅପାର ।
ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ଦୂଷଣ ଉପୁଜିବ ବୋଲି
ମଞ୍ଜୁଷେ ଭରି ନଦୀରେ ତୋତେ ମେଲିଦେଲି
ସେ ମଞ୍ଜୁଷା ଭାସି ଭାସି ଲାଗେ ଜଳଘାଟେ
ସେହି ଜଳଘାଟ ଅଟେ ହସ୍ତିନା ନିକଟେ ।
ସଞ୍ଜୟ ଦୁହିତା ଆସେ କରି ନଦୀ ସ୍ନାନ
ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ଦିନ ।

ବିଷ୍ଟ ନାମରେ କରଣ ଶୁଭନାମେ ଯୋଗ
କୁମ୍ଭ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ତେଇଶ ଦିନ ଅଟେ ଭୋଗ ।
ମଞ୍ଜୁଷା ଭେଦି ଦିଶଇ ତୋର ଦେହ ଜ୍ୟୋତି
ସେ ରାଧା ମଞ୍ଜୁଷା ଯାଇ ଧଇଲା ତଡ଼ତି ।
କୂଳକୁ ମଞ୍ଜୁଷା ନେଇ କଲା ବେନିଫାଳ
ସହସ୍ର କିରଣ ଜ୍ୟୋତି ଦିଶେ ଅନର୍ଗଳ ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ସେହୁ ତୋତେ ପ୍ରତିପାଳି
ବ୍ୟାସଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରରେ ବାବୁ ହେଲୁ ମହାବଳୀ ।
ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଣ ବାବୁ ଥିଲୁ ଭଲମତେ
ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ଦେଖିଣ ଭୟ ଲାଗେ ମୋତେ ।
ବାବୁ ମୁହିଁ ଅଟେ ତୋର ଜାଣ ଗର୍ଭଧାରୀ
ସମରକାଳେ ଅଇଲି ମୁରୁଛି ନ ପାରି ।
ଆସ ଆସ ବୋଲି କୁନ୍ତୀ ଧଇଲେ ହସ୍ତଟି
ମାତାଙ୍କ ବଚନେ କର୍ଣ୍ଣ ପାଦତଳେ ଲୋଟି ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଶୁଣିଥିଲି ସାମାନ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ
ମରଣକାଳେ ପାଇଲି ମୁଁ ତଥ୍ୟ ବଚନ ।
ମାଗୋ ବାଳକ କାଳରୁ ରାଧା ମୋତେ ପାଳେ
କୌରବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ହେଲା ହେଳେମେଳେ
ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମା ମୋର ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
ମୋହର ବଳରେ ସେହୁ ଲଗାଇଛି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ।
ଆଗୋ ମାତ ତୋହର ଯେ କୁମର ବିଭତ୍ସ
ଆକାଶରେ ବଧ କଲା ନିର୍ବାତକବଚ ।
ଆକାଶ ଉତ୍ସବ କଲେ ତେଣୁ ସସ୍ରଯୋନି
ଅମର ରଖିଲ ବର ମାଗ ଫାଲଗୁନି ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବୋଇଲା ତାତ ଯେବେ ଦେବୁ ବର
ଅନେକ ବିବାଦ ହେବ କର୍ଣ୍ଣର ମୋହର ।
ତାକୁ କେମନ୍ତେ ବଧିବି ଆହେ ଆଖଣ୍ଡଳ
ତାହାଠାରୁ ଦେବ ମୋତେ କବଚ କୁଣ୍ଡଳ ।
ମାଗୋ ତହିଁକି ମଘବା ଦ୍ୱିଜରୂପ ହୋଇ
ତିନି ପଦାର୍ଥ ଘେନିଲେ ସତ୍ୟକୁ କରାଇ ।
ତାଳୁ ଚିରି କାଢ଼ିଦେଲି ଅଭେଦକ ମଣି
ରୁଧିର ବୃଷ୍ଟି ହୋଇଲା ଯେହ୍ନେ ଗଙ୍ଗାପାଣି ।
ପୁଣି ଅଙ୍ଗୁ କାଢ଼ିଦେଲି ବଜ୍ରର ଛଉରି
କର୍ଣ୍ଣରୁ କାଢ଼ିଦେଲି ମୁଁ ସେ କୁଣ୍ଡଳ ଯୋଡ଼ି ।
ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚଳିଲେ ଘେନି ତହୁଁ ସୁରନାଥ
ପାର୍ଥପାଇଁ ଏ ପ୍ରମାଦେ ପଡ଼ିଲି ଗୋ ମାତ ।
କହୁଁ କହୁଁ ଦାନୀକର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ମହାକ୍ରୋଧୀ
ବୋଇଲା ଲୋଡୁଛୁ କାହୁଁ ହେବ ଆଉ ସନ୍ଧି ।
ମୋର ଜାଣ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଏ ଦୃଢ଼ ବଚନ
ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ମାଗୋ ମାରିବି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ।
ପୁଣି ବୋଲେ ମୁହିଁ ଯେବେ ଆତ୍ମଜ ତୋହର
ମାତା ହୋଇ କେଉଁରୂପେ କଲୁ ପରିହାର ।
ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁତ୍ରର ନାମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଲୁ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ବୋଲି ତାକୁ ଉଦେ କରାଇଲୁ ।
ସୋଦର ହୋଇଣ ଯେବେ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତୁଅଛି
ତୀର୍ଥଜଳ ହୋଇ ଯେବେ ଅଭକ୍ଷ ହୋଇଛି ।
ସୁନ୍ଦରୀ ଭାରିଯା ଯେବେ ହୁଏ ମନ୍ଦମତି
ମିତ୍ର ହୋଇ କରେ ଯେବେ କପଟରେ ପ୍ରୀତି ।
ଗୁରୁ ହୋଇକରି ଯେବେ ହୋଇବ ଅଜ୍ଞାନୀ
କୃପଣ ପ୍ରକୃତି ଯାର ହୁଏ ସେ କି ଦାନୀ ।
ପର ହୋଇ ଯେବେ କେହି କରେ ପ୍ରାଣରକ୍ଷା
ଅସ୍ୱାମୀ ହୋଇଣ ଯେବେ ନ କରେ ଉପେକ୍ଷା
ମାତ ଗୋ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଅଛଇ ଏମନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା
ପର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୋର ସୋଦର ସର୍ବଥା ।
ପୁଣି ବୋଲେ ମୋତେ ଆଉ ନ କର ଅପେକ୍ଷା
ଲକ୍ଷେ କୃଷ୍ଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନ କରିବେ ରକ୍ଷା ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ବାବୁ ଏଠାକୁ ଅଇଲି
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ମେଣ୍ଟି ମୁହିଁ ଲଜ୍ଜାକୁ ପାଇଲି ।
କର୍ଣ୍ଣବୋଲେ ଆଗୋ ମାତ ତ୍ରିବାର ମୋ ସତ୍ୟ
ଆନ ଯାହା ମାଗିବୁ ତା ଦେବଇଁ ମୋ ବ୍ରତ ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ତୋତେ ମାଗୁଅଛି ବାବୁ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରାଦି ଚାରିଙ୍କୁ କେଭେ ନ ମାରିବୁ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ତୋହର ଯେବେ ହୋଇଲା ଅପ୍ରିୟ
ତୁ ମାରୁ ତାକୁ ବା ସେହି ତୋତେ କରୁ କ୍ଷୟ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ ମାରୁ ଯେବେ କରିଣ ସମର
ତୋତେ ଘେନି ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଥିବେଟି ମୋହର ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ତୋତେ ଯଦ୍ୟପି ମାରିବ ପ୍ରମାଦେ
ଯେମନ୍ତେ ତେମନ୍ତ ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଥିବେ ହାଦେ ।
ପୁଣି ବୋଇଲେ ବାବୁ ତୁ ମୋ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ
ଯୁକତେ କରିବୁ ମୋତେ ଦକ୍ଷିଣା ପ୍ରଦାନ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ମାତ ଗୋ ଦକ୍ଷିଣା ମୁଁ ଦେବି
ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ କଲି ମାଗ ନାସ୍ତି ନ କରିବି ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ସତ୍ୟ କରାଇ ମାଗିଲେ ଯେ କୁନ୍ତୀ
ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଦେବୁ ତୁ ଦୁହିନ୍ତି ।
ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା ଆଦିତ୍ୟର ସୂନୁ
ନାରାଚ ମୁଁ ସଂହରିଛି ଚିରି ବେନି ଜାନୁ ।
ବୋଇଲା ମାତ ଗୋ ତୁହି ଜାଣିଲୁ କେମନ୍ତେ
କାହାକୁ ଗୋଚର ନାହିଁ ରଖିଛି ଗୁପତେ ।
ଦେବ ଦାନବ ଧାତାରେ ଏ ଗୋଚର ନାହିଁ
ତୁହି ମାତ ଏ ବାରତା ପାଇଲୁ ଗୋ କାହିଁ ।
ଶୁଣି କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ତୁ ଯା ପୁଚ୍ଛିଲୁ ମୋତେ
ଅଗୋଚର ହୋଇବ କି ସହଦେବ ଥାନ୍ତେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ କିସ ଅଟୁ ତୁହି ଗର୍ଭଧାରୀ
କିଛି କ୍ଷତ୍ରୀପଣ ଥିଲା ତାକୁ ନେଲୁ ହରି ।
କୋଇନ୍ତା ବୋଇଲେ ତୋତେନମାଗେ ଏମାନ
ମୋ ଥାଟେ ଠାକୁର ହେବୁ ଚାଲ ତୁ ବହନ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଛାଡ଼ି ନ ପାରଇ
ମଇତ୍ରକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚିତ୍ତ ନ ବଳଇ ।

ବୋଲନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ରାୟ ମନୁ
କୋଇନ୍ତା ଛାମୁରେ କର୍ଣ୍ଣ ଚିରେ ବେନି ଜାନୁ ।
ଡାହାଣ ଜାନୁରେ ତାର ଥିଲା ନୀଳବାଣ
କାଢ଼ନ୍ତେ ତେଜ ଲାଗିଲା ତିନିଲୋକେ ଜାଣ ।
ଭୁଜବାଣ ରଖିଥିଲା କର୍ଣ୍ଣ ବାମଜାନୁ
ଯମରାଜ ତ୍ରାସ କଲା ଆପଣା ଭୁବନୁ ।
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ଯାକରେ ହେଲା ଉଲ୍‌କାପାତ ପ୍ରାୟ
ବୃନ୍ଦାର୍କମାନେ ପାଇଲେ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ ।
ବିଚାରିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ନେଲା କବଚ କୁଣ୍ଡଳ
ତେଣୁ କର୍ଣ୍ଣ ନାଶୁଛି କି ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ।
କର୍ଣ୍ଣହସ୍ତେ ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଦେଖି
ତେଣୁ ଦେବେ ପଳାଇଲେ ଆସନ ଉପେକ୍ଷି ।
ବ୍ୟାସଦେବେ ଅନୁସରି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ
ଭାଷା ପ୍ରବନ୍ଧେ ରଚିଲେ ଏ ଭାରତ ରସ ।

କଳ୍ପାସୁର ସହିତ କର୍ଣ୍ଣର ଯୁଦ୍ଧ, ନୀଳବାଣ ଓ ଭୁଜବାଣର ଉତ୍ପତ୍ତି

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛା କଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
କର୍ଣ୍ଣ କାହୁଁ ପାଇ ଅସ୍ତ୍ର ରଖେ ଚିରି ଜାନୁ ।
ଏଥିର ଚରିତ କହ ହେ ମୁନି ପଣ୍ଡିତ
ତାହା ଶୁଣି ତୃପ୍ତି ହେବ ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତ ।
ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ପଞ୍ଚବଟୀ ବନେ ହରି ହରଙ୍କର ସ୍ଥିତି ।
ବହଇ ଦାବାଗ୍ନି ଧାର ନଦୀ ବୈତରଣୀ
ତ୍ରିଶୂଳେ ଚିରି ବୁହାଇଛନ୍ତି ଶୂଳପାଣି ।
ମିଥୁନ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ତିଥି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ
ପଣ୍ଡିତବାର ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ାରେ ଯେ ଭ୍ରମି ।
ଗର ନାମରେ କରଣ ନାଗନାମେ ଯୋଗ
ବିଜୟ ଶ୍ରୀହରିହର ଅମରାଧି ସ୍ୱର୍ଗ ।
ସମସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି ଯେ ଅମରଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗେ
ବାସୁଦେବଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଈଶ୍ୱର ସରାଗେ ।
ବଡ଼ଇ ଅନୀତି କଲା କଳପା ଦାନବ
ତାର ପ୍ରତିକାର କର କେମନ୍ତେ ମରିବ ।
ସମସ୍ତ ଋଷିମାନଙ୍କୁ ଖାଇଲା ସେ ମୋଡ଼ି
ଋଷିମାନେ ପଳାଇଲେ କପିଳାସ ଛାଡ଼ି ।
ଯାଗଯଜ୍ଞ ନ ହୋଇଲା ସେ ଅସୁର ଡରେ
ତାର ଭୟେ ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଷ୍ଟି ନ କଲେ ସଂସାରେ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରୁ ପ୍ରବେଶିଲା ନିଶି
ଅନ୍ଧାରୀ ବିଜେ କରିଲା କଳ୍ପାସୁର ଆସି ।
ଦଲଦଲ ହୋଇ ତହୁଁ କମ୍ପିଲା ଭୂଖଣ୍ଡ
ଗିରିବର କମ୍ପେ ଆଉ ତ୍ରାସିଲା ମାର୍ତ୍ତଣ୍ଡ ।
ମୃଗୟା ବିନୋଦେ କର୍ଣ୍ଣ ତହିଁ ଥିଲା ଆସି
କଳ୍ପାସୁର ବ୍ୟାପିଗଲା କାୟାକୁ ପ୍ରକାଶି ।
କଳ୍ପ ବୋଲେ ରେ ମାନବା ମୋର ଅଟୁ ଭକ୍ଷ
ହୋଇଲୁ ମୋହର ବଳି କେ ତୋର ସପକ୍ଷ ।
କଳପାସୁର ଧରିଛି ପଞ୍ଚଧାରା ଶୂଳ
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଘୋଟିଲା ଆସି ହୋଇ କୋପାନଳ ।
ଅସୁରର ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ଆଦିତ୍ୟର ବାଳ
କରେ ଧନୁଶର ଧରେ ତେଜେ ଅନର୍ଗଳ ।
ରାଧାର ନନ୍ଦନ ଯେହୁ କଷ୍ଟା ଜଗଜ୍ଜେଠି
ଆକର୍ଣ୍ଣ ପୂରାଇ ଶର କରିଲାକ ବୃଷ୍ଟି ।
ଆଦିତ୍ୟର ବଳେ ଦୈତ୍ୟ ଅଟେ ବଳବନ୍ତା
କଳ୍ପେ ଆୟୁ ଦେଇଛନ୍ତି ମିହିର ଦେବତା ।
ଯୁଝନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣେ ଅଟଇ ଆଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନ
ଦୁହେଁ ସମକକ୍ଷ କେହି ନ ହୁଅନ୍ତି ଆନ ।
ଅଭେଦ କବଚ ଆଦି ଯାହା ଅଛି ସଞ୍ଚି
ଆଲୋକିତ ବର ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ବିରଞ୍ଚି ।
ଆକାଶୁ ଛିଡ଼ି ପଡ଼ଇ ଯେସନେ ନିର୍ଘାତ
କର୍ଣ୍ଣ ବାଣାଘାତେ ପୃଥ୍ୱୀ ହୁଏ ସେହିମତ ।
ଈଶ୍ୱର ପୁଚ୍ଛା କଲେକ ଶୁଣ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
ଗିରିବର ଟଳିଯାଏ କିସ ଏ ଶବଦ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ଦେବରାଜେ
କଳ୍ପ ଦାନବ ଅନ୍ଧାରି କରିଥିଲା ବିଜେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଆସିଥିଲା ବେଣ୍ଟ ପାରିଧି ନିମନ୍ତେ
ତାର ତୁଲେ କରେ ଯୁଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ କୋପଚିତ୍ତେ
ରୁଦ୍ର ବୋଇଲେ ବିରଞ୍ଚି ଦେଇଛନ୍ତି ବର
କଳ୍ପେ ପରିଯନ୍ତେ ସେହୁ ହୋଇବ ଅମର ।
କର୍ଣ୍ଣର ହସ୍ତରେ ବଧ ବୋଇଲା କଳପା
କର୍ଣ୍ଣର ତାହାର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ହେଲା ଏବେ କିପାଁ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦିତ୍ୟଙ୍କ ସୁତ
କର୍ଣ୍ଣ କଳପା ଏ ଦୁହେଁ ସମ ବଳବନ୍ତ ।
ହରିହର ଦେଖୁଛନ୍ତି ଗିରିଶିଖେ ଉଠି
ଅନ୍ଧାର ବିଦାରି କର୍ଣ୍ଣ କରେ ଶରବୃଷ୍ଟି ।
ଆଦିତ୍ୟ ବରରେ କଳ୍ପ ଅଟେ ମହାବୀର
ଶରୀରରେ ନ ଭେଦଇ କର୍ଣ୍ଣ ତୀକ୍ଷ୍ଣଶର ।
ଆଦିତ୍ୟ ଉଦୟ ଆସି ହେଲା ପୂର୍ବଦିଗେ
ପୃଥ୍ୱୀ ନ ସହେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଘୋର ରଣଯୋଗେ ।
କଳପାସୁର ମାଇଲା ପଞ୍ଚଧାରା ଶୂଳ
ଘାଏ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲା ରାଧାର ଦୁଲାଳ ।
ଦେଖିଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲା ସେ ଦୈତ୍ୟ ଚଣ୍ଡାଳ
ବୋଇଲା ମୋ ସଙ୍ଗେ ରଣ କିପାଁ କଲୁ ବାଳ
ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ରଶ୍ମି ତେଜରେ ପ୍ରକାଶି
କୁଣ୍ଡଳୁ ଅମୃତ ସ୍ରବି କର୍ଣ୍ଣ ତୁଣ୍ଡେ ପଶି ।
ଅମୃତରସ ପିବନ୍ତେ ହେଲା ବଡ଼ ତେଜ
ଦୁଇଗୁଣେ ହେଲା ତାର ତହୁଁ ତେଜ ବୀର୍ଯ୍ୟ ।
ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗରେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ହୋଇଣ ସଚେତ
ଶୀଘ୍ରରେ ଉଠିଲା କରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବହୁତ ।

ତାହା ଦେଖି ବାହାନାଦ କରିଲା କଳପା
ବୋଇଲା ଆରେ ମାନବା ଏଡ଼େ ଗର୍ବ କିପାଁ ।
କୁରାଳ ଚକ୍ର ପରାୟ ଶକ୍ତିକୁ ବୁଲାଇ
କର୍ଣ୍ଣର ଉପରେ ବେଗେ ପିଟିଲାକ ନେଇ ।
ବଜ୍ରାଘାତ ପ୍ରାୟ କର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ଅଶକତ
ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଆସି ସେ ଦଇତ ।
କଠୋର ନୟନେ ଚାହେଁ ଦେବତା ଅଇରି
କର୍ଣ୍ଣ ହସ୍ତରୁ ଧନୁକୁ ନେଲା ସେ ଓଟାରି ।
ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଆଦି ଯାହା ଯାହା ଥିଲା
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଦାନବ ସବୁ ଛଡ଼ାଇ ଘେନିଲା ।
ବୋଇଲା ଆରେ ମାନବା ବୃଥା ଗଲୁ ନାଶ
କାଲି ପ୍ରଭାତେ ଭକ୍ଷିବି ତୋହର ମାଉଁସ ।
ଏତେ ବୋଲି ଉପେକ୍ଷିଣ ଚଳିଗଲା ଦୈତ୍ୟ
ପୁଣି ପ୍ରଭାତେ ଉଦୟ ହୋଇଲେ ଆଦିତ୍ୟ ।
ଦିନକରଙ୍କ କିରଣ କର୍ଣ୍ଣ ଦେହେ ଲାଗି
ଅମୃତ ସ୍ରବନ୍ତେ ବୀର ଉଠିଲାକ ବେଗି ।
ଚେତନା ପାଇଣ ବୀର ଚାହେଁ ଚଉକତି
ଧନୁ ତ୍ରୋଣ ନ ଦେଖିଣ ବିରସ ତା ମତି ।
ଏକ୍ଷଣି ଆସିଲେ ମୋତେ ମାରିବ ଦଇତ
ଭାଳଇ ସେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ହୋଇଣ ଚିନ୍ତିତ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ହରି ହର କଲେ ବିଜେ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପେ ଭେଟିଲେ ମାର୍ତ୍ତଣ୍ଡ ଆତ୍ମଜେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଣ ବୋଲଇ କିଏ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ
ମୋତେ କଷ୍ଟ ଦେଲା କଳ୍ପ ଅସୁର ପାପିଷ୍ଠ ।
ମୋତେ ମାରିବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଅଛି କାଲି
ଏହିକ୍ଷଣି ମୋର ମାଂସ ଖାଇବ ସେ ବୋଲି ।
ପୁଣି ବୋଲେ ମୃତମାଂସ ମୁଁ ଅଟେ ଯୁକତେ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଇଲେ ସେହୁ ଛାଡ଼ିଦେବ ମୋତେ ।
ଦ୍ୱିଜେ ବୋଇଲେ ଭାରତେ ତୁ ଭାରୋଇମଲ୍ଲ
କିସ ପ୍ରମାଦ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଥିଲେ ତୋର ତୁଲ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲଇ ସେ ମୋତେ ମାଇଲା ଦ୍ୱିଘାନ୍ତି
ଏ ଘାନ୍ତି ମୋ ଧନୁ ତୂଣ ନେଲା ମନେ ଚିନ୍ତି ।
ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ତୋତେ ଧନୁଶର ଦେଲେ
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁ ରକ୍ଷାକରି ପାରିବୁ କି ଭଲେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ପଣ୍ଡାଏ ଦ୍ରୋଣ ମୋର ଗୁରୁ
ପର୍ଶୁରାମ ସବୁ ବିଦ୍ୟା ଆମ୍ଭେ ଶିକ୍ଷାକରୁ ।
ସେ ଅସ୍ତ୍ର ତା ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲା ଚୂର
ସମର କରନ୍ତେ ଧ୍ୱଂସ ନୋହିଲା ଅସୁର ।
ଅଭେଦ କବଚ ମୋର ପିତାର ପ୍ରସନ୍ନେ
ଆଉ କିସ ଅସ୍ତ୍ର ଦେବ ତୁମ୍ଭେ ବେନିଜନେ ।
ପୁଣି ବୋଲେ କିଛି ତୁମ୍ଭେ ନ କହୁଛ ଭଲ
କ୍ଷଣେ ହେଁ ନ ଥାଇ ଏଥି ପଳାଇବା ଚାଲ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ପଳାଇବୁ ଡରେ
କ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇ ତୁ କେମନ୍ତେ ଘୁଞ୍ଚିବୁ ସମରେ ।

କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ କ୍ଷତ୍ରିୟଙ୍କ ଏହି ଅଟେ ଧର୍ମ
ହାରିବା ଜିଣିବା ସିନା ଅଟେ ଏହା କର୍ମ ।
ଅଜଗବ ଧନୁକୁ ଯେ ସୁମରିଲେ କାଶୀ
ଆର୍ଦ୍ରାବଳି ସମାନେ ସେ ପ୍ରବେଶିଲା ଆସି ।
ଈଶ୍ୱର ବାମ କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳି ନଖଟି
ନବନିଶି କୁଠାରରେ ପକାଇଲେ କାଟି ।
ସେହି ନଖ ଗୋଟିକ ଯେ ହୋଇଲା ନାରାଚ
ସେ ଅସ୍ତ୍ରର ନାମ ତହୁଁ ଦେଲେ ବାଣଭୁଜ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାମ କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳିର ନଖେ
ସେ ଅସ୍ତ୍ର ହୋଇଲା ନୀଳବାଣ ନାମେ ଡାକେ
ହରି ହର ନେଇ ଦେଲେ ନେଇ କର୍ଣ୍ଣ କର
ବୋଇଲେ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଘେନି ଅସୁରକୁ ମାର ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲା ପଣ୍ଡା ହେ ଦ୍ରୋଣ ଆମ୍ଭ ଗୁରୁ
ଅନ୍ୟ ଲୋକ ଅସ୍ତ୍ର ଆମ୍ଭେ ଗ୍ରହଣ ନ କରୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଗ୍ରହଣ ମୁହିଁ ନ କରିବି
ତୁମ୍ଭେ ବେନି କିଏ ଆଗ ସ୍ୱରୂପ ବୁଝିବି ।
ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ଦୁହେଁ ଅଟୁ ହରିହର
କଳ୍ପ ଭୟେ ଲୁଚିଅଛୁ ଆସି ବନସ୍ତର ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ହରିହର ବେନି
ଦୈତ୍ୟ ବଧି ନ ପାରିଲେ ଏହି ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି ।
ଶିବ ଭଣି ବରଦେଲା ତୋ ପିତା ବିରଞ୍ଚି
ଦେବେ ଦାନବେ ଅବଧ ବୋଲି ମାଗିଅଛି ।
ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଭକ୍ଷ ଜାଣି ସେହୁ କିନା
ତୁଲ୍ୟକରି ନ ମାଗିଲା ନ କରି ଗଣନା ।
ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ତୁହି ନରକୁଳେ ଜାତ
ବିଶେଷେ ଦେଇଛୁ ବର ହୋଇଣ ଯାଚିତ ।
ଆହୁରି ବର ଦେଇଛି ତୋହର ପିଅର
ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନ ଭେଦିବ ଶରୀରେ ତାହାର ।
ଅସ୍ତ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ରେ ବଧ ତହୁଁ ନୁହେଁ ଯାତୁଧାନ
ତେଣୁ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିର ନଖ କରିଲୁ ଛେଦନ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲି
ନାନାଦି ଧିକାର ବାକ୍ୟ ତେଣୁ ମୁଁ ବୋଇଲି ।
ସ୍ୱାମୀ ହେ ଅଜ୍ଞାନ ଦୋଷ ମୋହର କ୍ଷମିବ
ଦୈତ୍ୟ ବଧଯାଏ ମୋତେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଥିବ ।
ଏହା କହି ତାଙ୍କ ପାଦେ ହେଲା ପରଣାମି
ଦୈତ୍ୟକୁ ମାର ବୋଲିଣ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସ୍ୱାମୀ
ଯେତେ ଦୂର ପରିଯନ୍ତେ ଦିଶିବ ବଇରୀ
ବିନ୍ଧିଲେ ଅସ୍ତ୍ର ଭେଦିବ ଭଣି ହରହରି ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ତେଣୁକରି ଦୃଷ୍ଟିଭେଦୀ ହେଲା କର୍ଣ୍ଣରଥୀ ।
ବର ଦେଇ ଲୁଚିଗଲେ ମନ୍ଦର ଗିରିରେ
କଳ୍ପ ଅସୁର ମିଳିଲା କର୍ଣ୍ଣର ଛାମୁରେ ।
ଦୂରୁ ଦେଖି କଳ୍ପାସୁର ବିସ୍ତାରିଲା ମୂର୍ତ୍ତି
ଦେଖେ ମହାତେଜେ ତେଜ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ ।

କର୍ଣ୍ଣର ଧନୁରେ ଦୈତ୍ୟ ପୂରାଇ ନାରାଚ
ରେ ରେକାର ଶବଦରେ ବିନ୍ଧିଲା ଦନୁଜ ।
ଅଭେଦ୍ୟ ବଜ୍ର ଛଉରୀ ନିର୍ମିତ ଯା କାୟେ
ଆବରହିଁ ହରିହର କଲେ ବରଦାୟେ ।
ସଂଗ୍ରାମେ ଭାରୋଇ ମଲ୍ଲ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
କ୍ଷତ୍ରିୟକୁଳ ଅନ୍ତକ ଯାହାର ଶକତି ।
ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ଚାପ୍ତରେ ବସାଇ
ଦୈତ୍ୟ ଉପରକୁ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରହାରିଲା ନେଇ ।
ମଧ୍ୟ ଆକାଶରେ ଆସି ବିଜେ ଦିନମଣି
ଆକାଶରେ ଥାଇ ଦେବେ କଲେ ଶୂନ୍ୟବାଣୀ
ଆରେ କର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏହୁ ଯେଣୁ ଦେବଶର
ଏକାବେଳେ ଅସୁରକୁ କରିବୁ ପ୍ରହାର ।
ଏ ଦୈତ୍ୟ ପୂର୍ବେ ମୋଠାରୁ ମାଗି ନେଲାବର
ବୋଇଲା ଶରୀର ବଜ୍ର ହୋଇବ ମୋହର ।
ତପବଳେ ମୁଁ ତାହାକୁ ବଜ୍ରକରି କ୍ଷେପି
ଅଭିଷେକ ପ୍ରାୟ କରି ଅଙ୍ଗେ ଦେଲି ଲେପି ।
କଣ୍ଠ ଜାନୁ ନାଭିପଦ୍ମ ଏହି ସନ୍ଧିସ୍ଥାନ
ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ନ ଲେପି କରିଛି ଗୋପନ ।
ଏବେ ଯେବେ ଦେବଶର ପେଶିବୁ ରାଧେୟ
ଏକ ବାଣକରେ ନାଶ ହୋଇବ ନିଶ୍ଚୟ ।
ନୀଳବାଣ ପ୍ରହାରିବୁ ନେଇ କଣ୍ଠତଟେ
ଭୁଜବାଣକୁ ମାରିବୁ ପୁଣି ନାଭିକ୍ରୋଟେ ।
ବେନିବାଣ ବେନିସ୍ଥାନେ ପ୍ରହାର ତୁ କର
ମରୁ ମରୁ ସେ ଅସୁର ଯାଉ ପୃଥ୍ୱୀଭାର
ଆଦିତ୍ୟଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣି ମହାବୀର କର୍ଣ୍ଣ
ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ବିନ୍ଧିଲା ତକ୍ଷଣ ।
ଦନୁଜ ନାଭି କଣ୍ଠକୁ କର୍ଣ୍ଣ କରି ଦୃଷ୍ଟି
ନାରାଚକୁ ପେଶିଦେଲା କରି ଦୃଢ଼ମୁଷ୍ଟି ।
ଦୃଷ୍ଟିଭେଦ ବର ତାକୁ ଦେଲେ ହରିହର
ଦୃଷ୍ଟିକରି ବିନ୍ଧିବ୍ୟନ୍ତେ ଭେଦେ ଦୁଇଶର ।
ନାଭିକଣ୍ଠେ ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ହେଲା ଧରାଶାୟୀ
ଗର୍ଭରେ ଶର ଭେଦନ୍ତେ କମ୍ପେ ସାତମହୀ ।
କଣ୍ଠତଟେ ବାଜି ବାଣ ପିଠିଗଲା ଫୁଟି
ରସାତଳ ପରିଯନ୍ତେ ସେହୁ ଗଲା କଣ୍ଟି ।
କଜ୍ଜା ପଡ଼ନ୍ତେ ସାନନ୍ଦ ହେଲା ମହୀସ୍ଥଳୀ
କର୍ଣ୍ଣ ନିକଟେ ପ୍ରବେଶ ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦ ଶୂଳୀ ।
ହରି ହର ବୋଇଲେ ହେ ବର ମାଗ କର୍ଣ୍ଣ
ଏ ମହୀଭାରକୁ ତୁ ଯେ କଲୁ ନିସୂଦନ ।
ଋଷି ତପୀଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ନାଶେ କଉଣପ
ତୁହି ବାବୁ ରକ୍ଷାକଲୁ ସବୁ ଜପ ତପ ।
ରାଧେୟ ବୋଇଲା ବର ନ ମାଗଇ ଆନ
ନୀଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ମୋତେ କର ଦାନ ।
ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ଯେବେ ମାଗୁତୋତେ ଦେବୁ
ଅପାଲଟ ଶର ଏହୁ କାହୁଁ ସଂହରିବୁ ।
ଦାନେ ଶୂରବନ୍ତ ତୁହି ଅଟୁରେ ରାଧେୟ
ଦୈତ୍ୟମାଗି ଘେନିବେକ ଧରି ନିଜକାୟ ।
ଏହି ଅସ୍ତ୍ରକୁ ମାଇଲେ ହୋଇବ ସେ କଜ୍ଜୀ
ତେଣୁକରି ନାଶିବେକ ବିପ୍ର ଋଷି ତପୀ ।
ତୋ ଜାନୁ ଚିରି ସଂହର ଏହି ଅସ୍ତ୍ର ବେନି
କଠୋର ସମର ହେଲେ ବିନ୍ଧିବୁ ତୁ ଘେନି ।
ବ୍ରହ୍ମା ମଘବା କୁବେର ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ
ଯମ ବରୁଣ ଅନଳ ହୋଇବେ ଦହ୍ୟ ।
ଦେବଲୋକ ନାଗଲୋକ ନର ଆଦିକରି
ଏ ଅସ୍ତ୍ର ଯୋଖିଲେ କେହି ନ ହୋଇବ ସରି
ଏକଗୋଟି କଥା ତୋତେ ମାଗୁଅଛି ବାବୁ
ହରି ହର ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଏ ଅସ୍ତ୍ର ନ ମାରିବୁ ।
ଯେତେବେଳ ଯାଏ ଅସ୍ତ୍ର ଥିବ ତୋର ଜାନୁ
ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମା ତେବେ ନ ଛାଡ଼ିବ ତନୁ ।
ବରଦେଇ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହେଲେ ହରି ହର
ଜାନୁ ଚିରି ସେ ବାଣକୁ ରଖେ କର୍ଣ୍ଣବୀର ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବୋଲନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ସେ ଦୁଇବାଣ ମାଗିଲେ ଯାଇ ଦେବୀ କୁନ୍ତୀ ।
ସତ୍ୟବାଦୀ ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦାନେଶ୍ୱର କର୍ଣ୍ଣ
କୁନ୍ତୀଙ୍କୁ ସେ ଦୁଇ ଅସ୍ତ୍ର କରିଲେ ପ୍ରଦାନ ।
ଅସ୍ତ୍ର ଘେନି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଗଲେ ପଣ୍ଡୁରାଣୀ
ପ୍ରବେଶ ପାଣ୍ଡବ ସଙ୍ଗେ ଯହିଁ ଚକ୍ରପାଣି ।
କର୍ଣ୍ଣର ସମସ୍ୟାଯାକ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ହସ୍ତରେ ସେହି ଦୁଇଅସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ।
ଅସ୍ତ୍ର ଦେଖିଣ ହରଷ ହୋଇଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ସେ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ନିଜତୂଣେ କରିଲେ ସ୍ଥାପନ ।
ତୁ ଯେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପଚାରିଲୁ ମୋତେ
ଅଳପ ଅଳପ କରି କହିଲଇଁ ତୋତେ ।
ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ବିରଞ୍ଚି
ଛପନକୋଟି ଜୀବଙ୍କୁ ସଦା ଅଛୁ ସଞ୍ଚି ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଜନ ଚିନ୍ତାମଣି ତୁହି ଦିନମଣି
ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପାଦେ କରଇ ଦୟିନୀ ।

ମହାକ୍ଷତ୍ରୀମାନଙ୍କର ବଳାବଳ ଓ ଯୁଦ୍ଧର ନିୟମ

ଅଗସ୍ତିକୁ କହୁଛନ୍ତି ମନୁ ନୃପନାଥ
ହେ ମୁନି କୃତାର୍ଥ କଲ ଶୁଣାଇ ଭାରତ ।
ଆଉ କେଉଁ କଥା ଅଛି କରନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶ
ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର ବଳଇ ମାନସ ।
ଅଗସ୍ତି ମୁନି କହନ୍ତି ଆହେ ମୁନିବର
ଯାହା ମୁଁ କହୁଛି ଶୁଣ ମତିକରି ସ୍ଥିର ।
ସମସ୍ତ ନୃପତି ଘେନି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ସଭାରେ ବିଜୟ କରି ବୋଲଇ ବଚନ ।

ଆହେ ନରପତିଗଣ ଶୁଣ ମୋର ଗିର
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବଳରେ କରିବି ସମର ।
ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ
ସେମାନଙ୍କୁ ମାରି ରଖ ମହୀସ୍ଥଳେ ଯଶ ।
ତେବେ ଯାଇ ଅଭିମାନ ରହିବ ମୋହର
ଶୁଣି ରାଜାମାନେ ତହୁଁ କରିଲେ ଉତ୍ତର ।
ଶୁଣିମା ହେଉ ଭୋ ଦେବ ନୃପ ଚୂଡ଼ାମଣି
ପାଣ୍ଡବମାନେ ସ୍ୱଭାବେ ବୀରଙ୍କ ଅଗ୍ରଣୀ ।
ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କର ଅଟନ୍ତି ସହାୟ
ଏମନ୍ତ ସ୍ଥଳେ କରିବ କିଏ ପରାଜୟ ।
ତୁମ୍ଭ ଅଭିମାନ ଘେନି କରିବୁ ସମର
ଏ ରଣ ମହାଯୋଗରେ ତେଜିବୁ ଶରୀର ।
ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ କୃଷ୍ଣ କରି ଦରଶନ
ଯୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ି ମୋକ୍ଷଧାମେ କରିବୁ ଗମନ ।
ତାହା ଶୁଣି କୁରୁପତି ବିଜେ ଭୀଷ୍ମ ତହିଁ
ବୋଇଲା ପାଣ୍ଡବ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବଇଁ ।
ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜାମାନେ ଘେନି ନିଜ ସୈନ୍ୟ
ଆମ୍ଭ ସପକ୍ଷରେ ଆସି ଦେଲେ ଯୋଗଦାନ ।
ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟମାନେ ପୁଣି ବଳେ ବଳୀୟାର
ଅଳ୍ପମାତ୍ର ସୈନ୍ୟଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ।
ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ ରଣେ ତାଙ୍କୁ କରିବା ନା ହତ
ଏ ସକଳ କଥା କହ କରି ମୋତେ ସତ ।
ଏପରି ଶୁଣି ଗାଙ୍ଗେୟ ବୋଇଲେ ବଚନ
ଶୁଣ ମାନବଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ମେଳହେଲେ ଯେତେ ସୈନ୍ୟ ଆସି ଏ ସ୍ଥାନରେ
ସମର ହୋଇବ ଯେବେ ବିନା ଉତ୍ପ୍ରୋଧରେ ।
ତେବେ ତିନିଦିନ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦିବସ ସମୟେ
ଭୂରିଶ୍ରବା ଯୁଝି ପେଶିଦେବେ ଯମାଳୟେ ।
ଉତ୍ପ୍ରୋଧ ନ କରି କୃତବର୍ମା କଲେ ଯୁଦ୍ଧ
ତିନିଦିନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରିଦେବେ ଦଗ୍ଧ ।
ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ ବେନି ଦିବସରେ ଜାଣ
ଯୁଦ୍ଧକରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘେନିବେ ପରାଣ ।
ବୀର ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କର ସୁତ
ଏକଦିନେ କରିଦେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହତ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ନିଉତ୍ପ୍ରୋଧେ କରିବ ସମର
ତିନି ପ୍ରହରେ ସେ ପେଶିଦେବ ଯମପୁର ।
ନିଉତ୍ପ୍ରୋଧେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ପଶିଲେ ସମରେ
ଅବଶେଷ ନ ରହିବ ଦୁଇ ପ୍ରହରରେ ।
ମୁହିଁ ଯେବେ ଧନୁ ଧରି ସମର କରିବି
ଏକ ପ୍ରହର ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବ ବିନାଶିବି ।
ଉତ୍ପ୍ରୋଧ ନ କରି ପାର୍ଥ ଧରିବ ଗାଣ୍ଡିବ
ରଣ କଲେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସର୍ବ ନାଶଯିବ ।
ଭୀଷ୍ମଙ୍କ ବଦନୁ ଶୁଣି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ବୋଇଲା ସକଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଲା ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଜିଣିଲା
ଆଉ କେଉଁପରି ଯୁଦ୍ଧେ ଜୟୀ ହେବ ଭଲା ।
ପୁଣି ଭୀଷ୍ମଦେବ ତହୁଁ କରିଲେ ଉତ୍ତର
ରଣ କଲେ ମୁଷ୍ଟି ମୋର ସୃଷ୍ଟି ଆଉ କର ।
ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ହିୟା ହୁଏ ଦକଦକ
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅଟନ୍ତି ଧାନୁଷ୍କ ଯେତେକ ।
କେବଳ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅଟେ ନିଷ୍କମ୍ପ ଶରୀର
ଅବ୍ୟର୍ଥ ଶର ସନ୍ଧାନ ଅଟେ ଯେଣୁ ତାର ।
ସତୁରି ସହସ୍ର ବଳ ତାହା ଧନୁ ଜାଣ
ଅଶୀ ନବେ ପଞ୍ଚାଶୋଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରମାଣ ।
ଏତେକ ବଳରେ ଧନୁ ଅଟେ ସେନାଙ୍କର
ମାତ୍ର ଲକ୍ଷେବଳ ଅଟେ ଗାଣ୍ଡିବ ଧନୁର ।
ତେଣୁକରି ରଣେ ସେହୁ ଅଟଇ ଅଜେୟ
ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଛି ଆହେ କୁରୁରାୟ ।
ବୋଲଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଅଟଇ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ
ସେ କଥାକୁ କିଏ ଅବା କରିବ କି ଆନ ।
ତାହା ହେଲେ କିସ ହ୍ୱନ୍ତା ଆହେ ନୃପବର
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜୟ କଲା କରିଣ ସମର ।
ତହୁଁ ଦେବ ଦେବ ହର ହୋଇ ତୋଷମନ
ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ତାକୁ କରିଲେ ପ୍ରଦାନ ।
ପୁଣି ଖାଣ୍ଡବ ବନକୁ ଯେ କାଳେ ଦହିଲେ
ସେ କାଳେ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବେ ସକଳେ ହାରିଲେ
ତହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଦେବତା ହୋଇଣ ଏକତ୍ର
ପ୍ରଦାନ କରିଲେ ତାକୁ ନାନା ଦେବଅସ୍ତ୍ର ।
ସୁଭଦ୍ରା ହରଣ କାଳେ ଦେଖିଛ ତ ପୁଣ
ରାମ ହାରିଗଲେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କରି ରଣ ।
ଶତଧନୁ ଯେ କାଳରେ ଶରଣ ପଶିଲା
ତା ଛଳେ ହରିଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସମର ହୋଇଲା ।
ନିଜେ ନାରାୟଣ ତହୁଁ ହେଲେ ପରାଜୟ
ଗୋଧନ ହରଣ କାଳେ ଦେଖିଛ ତ ରାୟ ।
ମନଭେଦୀ ଶରକୁ ସେ ପେଶିଲେ ସେକ୍ଷଣି
ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ ଲୋଟିଲେ ଧରଣୀ ।
ଏ ସର୍ବ ବଚନ ଶୁଣି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ବୋଇଲେ ସମର ଆଉ ହୋଇବ କେସନ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନକୁ କିଏ ଅବା କରିପାରେ ଜୟ
ଶୁଣି ଭୀଷ୍ମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଅଛି ତା ଉପାୟ ।
ଏହି ଭାରତ ସମରେ ନିୟମ କରିବା
ଦେବତା ପ୍ରଦତ୍ତ ଶର କେହି ନ ମାରିବା ।
ଯେ ଅସ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷା ହୋଇଛି ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖରେ
ସେ ସବୁ ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇବ ସମରେ ।
ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ଏବେ ପେଶ ହେ ରାଜନ
ଡକାଇ ଆଣ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଏ ସ୍ଥାନ ।
ମଣାଇ କହିବା ତାଙ୍କୁ ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ
ସର୍ବେ ନିୟମ କରିବା ଥାଇ ଏ ଠାବରେ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଜ୍ଞାକଲେ ଶକୁନିକୁ ଚାହିଁ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଡାକିଆଣ ଜଇନ୍ତାକୁ ଯାଇ ।
ଶୁଣି ଶକୁନି ସଚିବ କରିଲେ ଗମନ
ଜଇନ୍ତାରେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେଲେ ଦରଶନ ।
ଶକୁନି ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମ ବଦନକୁ ଚାହିଁ
ହସ୍ତିନାକୁ ଚାଲ ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚଭାଇ ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ପଡ଼ିବ ଯୁଦ୍ଧ ନିୟମ ସକଳ
ସେଥିକି ପେଶିଲେ ମୋତେ କୁରୁମହୀପାଳ ।
ତାହା ଶୁଣି ବୃକୋଦର ବୋଇଲା ବଚନ
ଏଠାକୁ ନଇଲା କିପାଁ କୌରବ ରାଜନ ।
ଆମ୍ଭେମାନେ ଯିବୁ କିପାଁ ଆଜ୍ଞାବହ ହୋଇ
ଏ କଥା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବଡ଼ ଦୂଷଣ ଅଟଇ ।
ଶୁଣି ଶକୁନି ବୋଇଲା ଶୁଣ ବାତସୁତ
ତୁ ଯାହା କହିଲୁ ତାହା ଅଟଇ ଯୁକତ ।
ସେ ସଭାରେ ଛନ୍ତି ନାନାଦେଶ ମହୀପାଳ
ନାନାଦି ଯୁକ୍ତିରେ ସବୁ ହୋଇବ ନିର୍ମଳ ।
ସେ ସଭାକୁ ଗଲେ କିପାଁ ହେବ ଅପମାନ
କାଳେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପ୍ରାପତ ହେବ ସେହିସ୍ଥାନ ।
ଅତଏବ ଚାଲ ସର୍ବେ ହସ୍ତିନା ନଗରେ
ଶୁଣି ପାଞ୍ଚଭାଇ ଗଲେ କୃଷ୍ଣ ସହିତରେ ।
ମାନ ଗୋବିନ୍ଦ ନିକଟେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ଏକତ୍ରେ ବସିଲେ ସର୍ବେ ହୋଇ ହସ ହସ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପଚାରିଲେ ଶୁଣ ସହଦେବ
କେବଣ ଦିନେ ସମର କରିବା ଆରମ୍ଭ ।
ଶୁଣି ସହଦେବ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଏ ଉତ୍ତର
ମାଘ ଦ୍ୱିତା ମଙ୍ଗଳବାର କାଲି ଦିନ ।
କାଲି ତ ଉତ୍ତମ ଦିନ ଜାଣ ନୃପବର
ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ ଏବେ ଭାରତ ସମର ।
ଏ କଥା ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେ ସମ୍ମତ
ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଧର୍ମସୁତ ।
ଭାଇ ଭାଇରେ ତ ଆମ୍ଭେ କରୁଛୁ ସଂଗ୍ରାମ
ସମସ୍ତେ ଏକମନରେ କର ହେ ନିୟମ ।
କାହାର ମନରେ ହିଂସା କପଟ ନ ଧର
ଏହା ହେଉଅଛି ଧର୍ମ ଭାରତ ସମର ।
ଏଥେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିବେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ
ଧର୍ମ ପ୍ରମାଣେ ହୋଇବ ଶେଷେ ହାର ଜିଣ ।
ଦେବଶର ଏ ସମରେ କେହି ନ ପେଶିବ
ମନଭେଦୀ ନ ମାରିବେ ମଧ୍ୟମ ପାଣ୍ଡବ ।
ଗୁରୁମୁଖେ ଯେଉଁ ଅସ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷାଅଛି ହୋଇ
ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ତାହା ରଣମଧ୍ୟେ ଥାଇ ।
ସମରକାଳେ ଯାହାକୁ ଯେ ପାରିବ ମାରି
ଯୁଦ୍ଧ ରହିଲେ ବୁଝିବେ ନିଜ ମିତ୍ରପରି ।
ହାସ ପରିହାସ ଖେଳା କରିବ ସେକାଳେ
କୁଟିଳତା ନ କରିବ କେହି ଅନ୍ତରାଳେ ।
ପୁଣ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଯେବେ କରିବ ସମର
ମହାଶତ୍ରୁ ବୋଲି ମନେ କରିବ ବିଚାର ।
ଏ ସକଳ ଶୁଣି ସର୍ବେ ନିୟମ କରିଲେ
ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରହିଲେ ।
ଏସର୍ବ ନିୟମ ଅଟେ ଆମ୍ଭର ପ୍ରମାଣ
ଏହାକୁ ଲଘିଂବ ଯେହୁ ପାଇବ ଦୂଷଣ ।
ଭୀଷ୍ମ ବୋଇଲେ ଶୁଣିବା ହେଉ ବାସୁଦେବ
ଯେ କାଳରେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ବିଜେ କରିଥିବ ।
ସାରଥି ହୋଇଣ ଥିବ ଅର୍ଜୁନ ରଥରେ
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଧରିବ କରେ ।
ଭକତ ବତ୍ସଳ ପ୍ରଭୁ କରୁଣା ସାଗର
ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଦାସର ଜାଣ ଅଟଇ କିଙ୍କର ।
ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନ ରହିବ ନିଶ୍ଚୟରେ ଜାଣେ
ମୋ ଯୋଗୁ ଧରିବ ଅସ୍ତ୍ର ସମର ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ।
ଭୋ ଦେବ ପୃଥିବୀ ଭାରା ଉଶ୍ୱାସିବା ପାଇଁ
ଥିବ ଦୁଇପକ୍ଷ ସାକ୍ଷୀ ସ୍ୱରୂପରେ ରହି ।
ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀମୁଖ ଚାହିଁଣ ସମରେ ପଡ଼ିବୁ
କୋଟି ଜନମର ପାପ ଅକ୍ଳେଶେ ନାଶିବୁ ।
ଏମନ୍ତ ବିଚାରି ସର୍ବେ ସଭାରୁ ଉଠିଲେ
ଯେ ଯାହା ଗୃହକୁ ପୁଣି ଗମନ କରିଲେ ।
ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରବେଶି ଜଇନ୍ତା ନଗରେ
ଯୁଦ୍ଧ ଆୟୋଜନ କଲେ ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦେ ସଦା ରଖିଣ ମାନସ
ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବ ଲେଖଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାଦାସ

ଶଙ୍ଖାସୁରଠାରୁ ବେଦଉଦ୍ଧାର ଓ ସ୍ତୋତ୍ର

ଜୟ ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ଜୟ ତୁ ବିରଞ୍ଚି
ଛପନକୋଟି ଜୀବଙ୍କୁ ତୁହି ଅଛୁ ସଞ୍ଚି ।
ଆକାଶ ଡେଜିଣ ପିତା ନିତ୍ୟକର୍ମ ବିଧି
ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ତୀର୍ଥ ଯେହୁ ଅଛଇ ପୟୋଧି ।
ବେଦପୋଥି ତଳେ ଥୋଇ କରିଲେ ଗମନ
ସେ ଜଳରେ ପଶି ପିତା କରନ୍ତେ ସ୍ନାହାନ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଶଙ୍ଖାସୁର କଉଣପ
ମହାଜଳରେ ବିକାଶେ ତାହାର ସ୍ୱରୂପ ।
ରତ୍ନ ପୀଢ଼ାର ଉପରେ ବେଦପୋଥି ଥିଲା
ରାତ୍ରକାଳେ ଶଙ୍ଖାସୁର ତାହାକୁ ଭକ୍ଷିଲା ।
ଜଳରେ ତର୍ପଣ ସାରି ସେ ସୃଷ୍ଟି କରତା
ବେଦପୋଥିକି ନ ଦେଖି ମନେ କଲେ ଚିନ୍ତା ।
ବିକଳ ହୋଇ ଖୋଜନ୍ତି ସେହି ଚଉକତି
ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ ଡାକଦେଲେ କିଏ ନେଲା ପୋଥି ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବ୍ରହ୍ମା କଲେ ପୁଛା
ନ ପାଇଣ ବେଦପୋଥି ହୋଇଗଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛା ।

ହେ କୃଷ୍ଣ ହେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମା ଡାକଦେଲେ
ବେଦବରଙ୍କ ବିକଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶୁଣିଲେ ।
ଯେଉଁ ଶ୍ରୀହରି ଅଟନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ନିସୂଦନ
ବୋଇଲେ ପିତା ବିକଳ କିପାଇଁ ଏସନ ।
ଧାତିକାରେ ବଇକୁଣ୍ଠ ତେଜି ଦେବହରି
ଧ୍ୟାନରେ ଜାଣିଲେ ଶଙ୍ଖା ବେଦକଲା ଚୋରି
ପିତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଦେଇ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜେ
ମୀନ ରୂପରେ ସମୁଦ୍ରେ କରିଲେ ସେ ବିଜେ ।
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନାରାୟଣ ତହିଁ ଅବତରି
ଜଳରେ ଖୋଜିଲେ ଚାରିସିନ୍ଧୁ ଲୋଡ଼ିକରି ।
ମହାମନ୍ତ୍ର ପୋଥି ଗିଳି ଦୈତ୍ୟ ଶଙ୍ଖାସୁର
କ୍ଷୀର ସାଗରେ ବିକାଶେ ଶରୀର ତାହାର ।
ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ସେ ଅଗାଧ ପାଣି
ଦେଖେ ବାସୁଦେବ ମୂର୍ତ୍ତି ତାହାଠାରୁ ଜିଣି ।
କ୍ଷୀର ସମୁଦ୍ରରେ ପ୍ରଭୁ ଯାଇଣ ଲୋଡ଼ିଲେ
ତହୁଁ ମହାବାହୁ ବିଶ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ମହାକୋପେ ଶଙ୍ଖାସୁର ନିକଟରେ ଭେଟି
ରେ କୌଣପ ବୋଲି ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ଲେଉଟି
ଦେଖିଲେ ଶଙ୍ଖାସୁରକୁ ମେରୁ ଗିରି ସରି
ତହୁଁ ଚାରିଗୁଣ ରୂପ ବିକାଶିଲେ ହରି ।
ଶଙ୍ଖାସୁର ପଚାରେ ତୁ କେଉଁ ମହାତମା
ମୁହିଁ ଦେଖୁଅଛି ତୋର ଅତୀବ ମହିମା ।
କେଶବଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ଦେଖି କଉଣପ
ଧାତିକାରେ ଘୋଟିଲା ସେ କରି ଅତି ଦର୍ପ ।
ଶଙ୍ଖାସୁର ରୂପ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ
ବିଶ୍ୱରୂପ ଧଇଲେ ସେ କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳି ।
କୂଳକୁ ଉଛୁଳି ଗଲା ସାଗରର ନୀର
ଚୌରାଅଶୀ କାଠି ଅଟେ ଯାହାର ଗଭୀର ।
ଶଙ୍ଖାକୁ ସେ ଆକର୍ଷିଲେ ମୀନରୂପେ ହରି
କ୍ରୋଧେ ବେନି ନେତ୍ରୁ ମହା ଅନଳ ବାହାରି ।
ଜଳତେଜି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଉଠିଲା ସେ ବହ୍ନି
ସପ୍ତ ସମୁଦ୍ର ଘୋଟିଲା ଜଳୋଦ୍ୟାନ ଘେନି ।
ଶଙ୍ଖାସୁର ପଚାରେ ତୁ କେଉଁ ମହାତମା
ଦେବ ମାନବ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତୋହର ଗାରିମା ।
ମୀନ ବୋଇଲାରେ ଶଙ୍ଖା ମୁହିଁ ନାରାୟଣ
ଆକାଶେ ଶୁଭିଲା ମୋତେ ତୋର ଦୁଷ୍ଟପଣ
ତୋର ପାଦଭାରା ସହି ନ ପାରିଲା ମହୀ
ତୋର ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତେଣୁ ଅଛି ସହି ।
ଶଙ୍ଖା ବୋଇଲା ହରି ହେ ମୁହିଁ ନିସ୍ତରିଲି
ତୋତେ ଭେଟିବାକୁ ବେଦ ପୋଥି ଚୋରିକଲି
ମୀନବୋଇଲେ ମୋଠାରେ ଭକ୍ତି ଯେବେହାଦେ
ବହନ ତୁ ପୋଥି ଦିଅ ନ ପଡ଼ ପ୍ରମାଦେ ।

ଶଙ୍ଖା ବୋଇଲା ଭକ୍ଷିଲି କ୍ଷୁଧାର ବିକଳେ
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ ମୋତେକାଳେ
ତୋର କଥା ମୋ ମନକୁ ନ ଆସେ ଯୁକତେ
ତୋ ଶରୀର ବିଦାରିବି ନିଶ୍ଚେ ନଖଘାତେ ।
ଶଙ୍ଖା ହସିଲା ମୀନର ଏହି କଥା ଶୁଣି
ବୋଲେ ଭୁଜ ଥିଲେ ନଖ ଥାନ୍ତା ଚକ୍ରପାଣି ।
କିସ ଘେନି ବିଦାରିବୁ ତୁହି ମୋର ବୁକୁ
ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ କଥା ବୋଲୁଛୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୋତେ ହାଣିବି ମୁଁ ଦାଢ଼େ
ବେନିଫାଳ କରିଦେବି ମୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗାଢ଼େ ।
ତୋତେ ବିଦାରି ଶୋଧିବି ଜାଣ ତୋର ପେଟ
ତେବେ ଜାଣିଥାଅ ଯିବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସଙ୍କଟ ।
ଶଙ୍ଖା ବୋଲେ ମନ୍ଦ କହୁ ଦେବରାଜ ହୋଇ
ମାଛ ଦାଢ଼ରେ ଶଙ୍ଖାର କାୟାକି ଛିଡ଼ଇ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବିଚାର କରେ ଶଙ୍ଖବାକ୍ୟ ଶୁଣି
ଗର୍ଭରୁ କାୟା ବିସ୍ତାର କଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଜରେ ଚକ୍ର ବାମରେ କୋଦଣ୍ଡ
କୌମୋଦକୀ ଗଦା ଶୋହେ ପୃଥ୍ୱୀ ନବଖଣ୍ଡ
ନୀଳୋତ୍ପଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଜିଣି ପ୍ରଭୁ ଦେହଗୋଟି
ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଯାକ ରୂପ ଅଛି ଘୋଟି ।
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟକୁ ମୋହୁଅଛି ନୀଳୋତ୍ପଳ ବର୍ଣ୍ଣ
ଶଙ୍ଖାକୁ ଚାହିଁଲେ କରି କଠୋର ନୟନ ।
ଦେଖିକରି ନମସ୍କାର କଲା ଶଙ୍ଖାସୁର
ବୋଲେ ନିସ୍ତରିଲି ଦେଖି ମୀନ ଅବତାର ।
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସଦା ମୁହିଁ ଭାବୁଥିଲି ଯାହା
ଦେଖିଲି ସେ ରୂପ ଏବେ ଆହେ ଜଗନ୍ନାହା ।
ବଦନ୍ତି କେଶବ ନାଶଗଲୁ ଶଙ୍ଖାସୁର
ଏବେ ଚକ୍ରେ ବିଦାରିବି ତୋହର ଶରୀର ।
କରଯୋଡ଼ି ଶଙ୍ଖାସୁର କରେ ତାଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛା
ତିନିଭୁଜେ ଅସ୍ତ୍ର ଏକ ଭୁଜ କିପାଁ ତୁଚ୍ଛା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଅଛି ମୁହିଁ ପରିମାଣି
ତୋ ତନୁନାଶି ହୋଇବି ମୁହିଁ ଶଙ୍ଖପାଣି ।
ଚଇତନ ପଚାରିଲେ ହେ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ
ବଡ଼ ଦୁରାପଦ କଥା କହିଲ ଆପଣ ।
ଶଙ୍ଖାସୁର ବେଦପୋଥି ଚୋରିକରି ନେଲା
ପୋଥି ନ ଥିବାରୁ ବ୍ରହ୍ମା କି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲା ।
ଶଙ୍ଖ ମୀନ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଯେତେ ଯେତେ
ଏହିରୂପେ ଗଲା କେତେ କାଳ ପରିଯନ୍ତେ ।
ସତ୍ୟଯୁଗ ପ୍ରଥମରୁ ପୋଥି ଚୋରିକଲା
ଲୋଡୁ ଲୋଡୁ ସେହି ଯୁଗ ଶେଷ ହୋଇଗଲା
ଏତେକାଳ ଯାଏ କିସ କଲା ବେଦପତି
ମନ୍ତ୍ରଭାବେ ଶସ୍ୟ କେହ୍ନେ ଉପୁଜିଲା ପୃଥ୍ୱୀ ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଏହା ତତ୍ୱକଥା
ପୋଥି ହଜାଇଣ ବ୍ରହ୍ମା ଲଭିଲେ ଅବସ୍ଥା ।
ହେଠ ବଦନରେ ବ୍ରହ୍ମା ପୃଥ୍ୱୀକୁ ଚାହାନ୍ତେ
ପ୍ରଥମେ ଋକ୍‌ବେଦ ଯେ ହେଲା ହୃଦଗତେ ।
ଅତି ବିକଳ ହୋଇଣ କାନ୍ଦୁ ବେଦବର
ତହିଁରୁ ଯଜୁର୍ବେଦ ଯେ ହୋଇଲା ବାହାର ।
ଯଜୁର୍ବେଦ ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଯହୁଁ ଉପୁଜିଲା
ତୃତୀୟ ଅଥର୍ବ ବେଦ ହୃଦେ ବିକାଶିଲା ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ତୋଷମନ
ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ସାମବେଦ ହେଲା ଉଚ୍ଚାରଣ ।
ଏହି ଚାରିବେଦ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖରୁ ଲେଖନୀ
ଋକବେଦ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ଘେନି ।
ସାମବେଦକୁ ପାଇଲେ ମୁନି ପଉଲଷ୍ଟ୍ୟ
ଅଥର୍ବ ବେଦକୁ ଦେଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ହସ୍ତ ।
ଯଜୁର୍ବେଦ ନାରଦଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ଘେନି
ଯୁଗକଳ୍ପ ବଞ୍ଚାଇଲେ ମହାମନ୍ତ୍ର ମୁନି ।
ମନୁ ବୋଲେ ଫିଟିଗଲା ମୋର ମନୋଭ୍ରାନ୍ତି
ରାଜାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ମୁନି ପୁଣି ବଦୟନ୍ତି ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ଶଙ୍ଖାସୁର କଥା
ଶଙ୍ଖା ଶ୍ରୀହରି ଦୁହିଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧର ବାରତା ।
ଆରେ ଆରେ ଶଙ୍ଖାସୁର ଦିଅ ବେଦପୋଥି
ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ତାକୁ କଲେ ଦାଶରଥି ।
ଯହୁଁ ଶଙ୍ଖାସୁର କୃଷ୍ଣ ବଚନ ନ କଲା
ତହୁଁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ବିଶ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶିଲା ।
ତହୁଁ ଶଙ୍ଖାକୁ ଧରିଣ ଦେଲେ ଓଲଟାଇ
ହୃଦକମଳ ଉପରେ ବସିଲେ ସେ ଯାଇଁ ।
ଶଙ୍ଖାର ଶରୀର ଦେବ କଲେ ବିଦାରଣ
ପୋଥି ଲୋଡ଼ି ନ ପାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ।
ଗର୍ଭେଧରି ବେଦପୋଥି କେହ୍ନେ କଲା ଜୀର୍ଣ୍ଣ
ହୃଦଗତେ ବିଚାରନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ।
ଅତି କଠୋରରେ ତହୁଁ ପାଇଲେକ ପୋଥି
ସେ ପୋଥି ଥୋଇଲେ ନେଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କତି
ଯହୁଁ ସେହୁ ଦନୁଜର ନ ଗଲାକ ପ୍ରାଣ
ସେ ଶଙ୍ଖାକୁ ବାମକରେ ଧଇଲେ ଆପଣ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମଧୁର ତୋର ବାଣୀ ଶୁଣି
ତୃପତି ହୋଇଲି ବର ମାଗ ବୀରମଣି ।
ଶଙ୍ଖା ବୋଲେ ନିସ୍ତରିଲି ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭ ଭେଟେ
ଶୁଦ୍ଧ ଶରୀର ଧରିଣ ବସିବି ବୈକୁଣ୍ଠେ ।
ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ନାଥ ମୋହଜାଲ ଫାଶି
ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧରି ମୁକ୍ତି ଗତିକୁ ଦିଅସି ।
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଦେବ ଅନାଦି ଅରୂପ
ବାମକରେ ସଂହାରିଲେ ଶଙ୍ଖାସୁର ଦର୍ପ ।
ଅଗୋଚର ଅଟଇ ସେ ମୀନର ମହିମା
ଅନେକ ସ୍ତୁତି କରିଲେ ଯାଇ ବେଦବ୍ରହ୍ମା ।
କେଶବ ବୋଇଲେ ପିତା ସଦା ୟାକୁ ପଢୁ
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ମନ୍ତ୍ରପୋଥି କିପାଁ ହେଲେ ଛାଡୁ ।
ସମ୍ଭାଳ ତୁ ମହାମନ୍ତ୍ର ନ ଛାଡ଼ିବୁ ପୁଣ
ଏତେ ବୋଲି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଗଲେ ନାରାୟଣ ।
ସେ ମୀନରୂପଙ୍କୁ ମୋର ନମସ୍କାର ନିତି
ମୀନରୂପ ଦର୍ଶନରେ ଫିଟିଗଲା ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ଦୁରାପଦ ସଂସାରରେ ଦୁଃଖ ଆଉ ଜରା
ସଂସାର ସାଗରେ ପଶି କଲା ମହାଭାରା ।
ସେ ଅସୁର ଚଣ୍ଡାଳେ ଯେ ବିଶ୍ୱେହୋଇ ବ୍ୟାପି
ବିଶ୍ୱଲୋକଙ୍କୁ କଟାଳ କରନ୍ତି ଅଦ୍ୟାପି ।
ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଏହୁ ମୋହଜାଲ ଫାଶୀ
ଏଥୁ ପାରିକର ମୋତେ ମୁକତି ଦିଅସି ।
ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ଏହୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପୁରାଣ
ଏକଲୟ କରି ସୁଜ୍ଞଜନମାନେ ଶୁଣ ।
ଏ କଳିରୁ ତରିବାକୁ ଅନ୍ୟଗତି ନାହିଁ
ଅନ୍ୟାୟୀ ଲୋକେ ଶୁଣିବେ ୟାକୁ ପୁଣି କାହିଁ
ପାପ ଆଚରଣେ କାଳ କଟାନ୍ତି ଯେ ଜନ
ସେହି ଲୋକ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ କି ଭାଜନ ।
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର କଥା ଅଟେ ତର ଏହା ଶୁଣି
ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଦେବେ ଚକ୍ରପାଣି ।
ଏହି ମନ ଦୃଢ଼କଲେ ସର୍ବଫଳ ପାଇ
ଏ ମନ ଦୃଢ଼ ନ କଲେ ସର୍ବ ନାଶଯାଇ ।
ଏହିମନ ଏହାକୁ ଯେ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥାଇ
ଏହି ମନ ଏହାକୁ ଯେ ବୈକୁଣ୍ଠେ ନିଅଇ ।
ଆହେ ସୁଜ୍ଞଜନମାନେ ଏ ଭାରତ ଶୁଣ
ଧନ ପୁତ୍ର ଥାଇ ଅନ୍ତେ ପାଇବ କାରଣ ।
ଭାରତ ନିନ୍ଦା ନ କର ହେ ସୁଜ୍ଞ ସୁଜନ
ଭାରତ ନିମନ୍ତେ ହରି ସଂସାରେ ଉପ୍ନନ୍ନ ।
ଆମ୍ଭ ବଡ଼ାଇ ନ କର ହେ ପଣ୍ଡିତଗଣ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଲୀଳା ଏହୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁରାଣ ।
ଭାରତ ଶୁଣାଇବାକୁ ଶକ୍ତି ମୋର କାହିଁ
ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ ପ୍ରସାଦେ ଏହା ରଚିଲଇଁ ।
ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ନମେ ପ୍ରତିଦିନ
ଏଣୁ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବ କଲି ସମାପନ ।
ମନୁ ବୋଇଲେ ହେ ମୁନି କହିଛ ଆପଣ
ଭୀଷ୍ମବୀର ସେନାପତି ହେବେ ଦଶଦିନ ।
ସେ ଭୀଷ୍ମର ଯୁଦ୍ଧ ମୋତେ କହିବ ସମ୍ବାଦି
କହନ୍ତି ଶାରଳା ଦାସ ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ବୁଦ୍ଧି ।
ଆହେ ସାଧୁ ସୁଜ୍ଞଜନେ ଶୁଣ ଦେଇ ଚିତ୍ତ
ଶାରଳା ଦାସଙ୍କ ଏହି ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ।

ମହାଭାରତ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ମହାଭାରତ

ପ୍ରକାଶକ-

ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଷ୍ଟୋର ™

ଅଲିଶା ବଜାର, କଟକ-୨

ଫୋନ୍ : (୦୬୭୧)୨୫୦୮୨୯୬

website : www.dharmagranthastore.com